

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF GLUTTONY

THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Ana Huang, çağdaş romantik roman türünde *New York Times* , *USA Today* ve *Sunday Times*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Spor, milyarderler ve gerilim gibi çeşitli alt türlerde eserler veren Huang'ın tüm kitaplarında, yazarın imzası niteliğindeki tutku ve romantizm karışımı yer almaktadır.

Eserleri dünya çapında 25 milyondan fazla satıldı ve otuz dört dile çevrildi. *Good Morning America* , *The Kelly Clarkson Show* , *The Drew Barrymore Show* , *The Washington Post* ve daha birçok medya kuruluşunda geniş yer buldu.

BookTok fenomeni olan ve büyük çıkış yakalayan Twisted serisi, platformda iki milyardan fazla izlenme sayısına ulaştı. Seri şu anda Netflix'te televizyon dizisi olarak geliştiriliyor.

Ana aynı zamanda bulmaca meraklısı ve hevesli bir gezgindir. Yaklaşık kırk ülke ziyaret etmiş olup, bunların birçoğu kitaplarına ilham kaynağı olmuştur.

Ana Huang'ın diğler eserleri

OYUN SERİSİNİN TANRILARI

Birbirine bağılı bağımsız öğelerden oluşan bir dizi.

Forvet

Savunucu

Bekçi

GÜNAH KRALLARI SERİSİ

Birbirine bağılı bağımsız öğelerden oluşan bir dizi.

Öfke Kralı

Gururun Kralı

Açgözlülüğün Kralı

Tembelliğın Kralı

Kıskançlığın Kralı

Açgözlülüğün Kralı

Şehvetin Kralı

ÇARPITILMIŞ SERİ

Birbirine bağılı bağımsız öğelerden oluşan bir dizi.

Çarpık Aşk

Çarpık Oyunlar

Çarpık Nefret

Çarpıtılmış Yalanlar

EĞER AŞK DİZİSİ

Eğer Bir Daha Karşılaşırsak (Düet Kitabı 1)

Güneş Hiç Batmazsa (İkili Kitap 2)

Eğer Mükemmel Olsaydık (Bağımsız)

KING OF GLUTTONY

ANA HUANG

PIATKUS

İÇİNDEKİLER

[YAZAR HAKKINDA](#)

[ANA HUANG'IN DİĞER ESERLERİ](#)

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[TELİF HAKKI](#)

[ADANMA](#)

[ÇALMA LİSTESİ](#)

[İÇERİK NOTLARI](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

BÖLÜM 37

BÖLÜM 38

BÖLÜM 39

BÖLÜM 40

BÖLÜM 41

BÖLÜM 42

BÖLÜM 43

BÖLÜM 44

SON SÖZ

TEŞEKKÜRLER

Telif hakkı

Piatkus tarafından yayınlandı.

ISBN: 978-0-349-43642-5

Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki tüm karakterler ve olaylar kurgusaldır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2026 Ana Huang'a aittir.

Yazarın manevi hakları savunulmuştur.

İç görseller © elalalala.yandex.ru
Depositphotos, ARTSTOK/ Depositphotos

Julia Jacob Mori tarafından yapılan karakter çizimleri.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Beş parça
Bir baskısı
Little, Brown Kitap Grubu
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

Yetkili temsilci
Avrupa Ekonomik Alanı'nda
Hachette İrlanda
8 Castlecourt Merkezi
Dublin 15, D15 XTP3, İrlanda
(e-posta: info@hbgie.ie)

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Korku karşısında cesaret bulmak.

Çalma listesi

- “Arkadaş Olamayız (Aşkını Bekle)” - Ariana Grande
- “Ne Zaman Güzelleştin?” - Sabrina Carpenter
- “Duvarlar” - Chase Atlantic
- “Tennessee Viski” - Austin Giorgio
- “Yüzünü Kaybet” - Daniel Di Angelo
- “Perili” - Beyoncé
- “Çilekler ve Sigaralar” - Troye Sivan
- “Kötü Alışkanlıklar” - Ed Sheeran
- “Kendini Kontrol Etme” - Bebe Rexha
- “Ay Işığı” - Kali Uchis
- “Şimdiye Kadar Yediğim En İyisi” - Limi
- “Her Zaman Sen Oldun” - Chris Grey
- “Mutfakta Dans” - LANY
- “Maula Mere Maula” - Roop Kumar Rathod

İçerik Notları

Bu hikaye açık cinsel içerik, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Ayrıntılı liste için lütfen aşağıdaki kodu inceleyin.

BÖLÜM 1

Maya

“Mahvolduk, duyuyor musun? *Mahvolduk!* Ve iyi anlamda değil . Kuru, kayganlaştırıcısız, gözlerini kapatıp İngiltere'yi düşüneceğin türden bir mahvolduk.”

“Kötü bir cinsel deneyim yaşarken gerçekten böyle mi yapıyorsunuz? Mantiğa aykırı görünüyor.”

“Maya.” Ezra acı dolu bir sesle konuştu. “Lütfen. Bu acil bir durum.”

“Bunun farkındayım.” Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve anne babamın ilaç dolabının en üst rafında duran şişeyi kaptım. “Öncelikle, kayganlaştırıcı jelden ya da onun yokluğundan bahsetmeyi bırakın. İkincisi, sakın olun. Bir planım var.”

“Oh, Tanrıya şükür.” Rahatlamış bir nefes verdi. “Ne oldu?”

“Makarna serisindeki tüm ürünleri raflardan kaldırıyoruz. Önümüzdeki iki saat içinde gönderebileceğimiz bir basın bülteni hazırlayın. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Yine de, uzun vadede raflarda tutmanın vereceği zarardan daha az olacaktır. Salgının nereden başladığını tespit edemedik, ancak dondurulmuş makarnaların hepsi

aynı fabrikadan geliyor. En son istediğimiz şey, lazanyayı raflardan kaldırmak ve ardından *diğer* ürünlerle ilgili yeni vakaların ortaya çıkmasıdır. Bu, para değil, tüketici güveni ve sağlığıyla ilgili bir konudur.”

Singh Foods'un baş marka sorumlusu olarak en büyük önceliğim şirketin itibarını korumaktı. Bu, kriz iletişimini yönetmeyi de içeriyordu ve en popüler ürünümüzle bağlantılı bir listeria salgını *kesinlikle* bir kriz olarak nitelendiriliyordu.

“Pekala.” Ezra boğazını temizledi. “O halde tamamdır. Bir saat içinde size basın bülteni taslağını göndereceğim.”

Küfürlü konuşması ve abartılı çıkışlarını bir kenara bırakırsak, Ezra iletişim direktörü olarak işinde harikaydı, bu yüzden telefonu kapatmadan önce ona soru sormadım.

Annemden “ödünç aldığım” şişeyi sıkıca tutarak banyolarından sessizce çıktım. Telefonda sergilediğim soğukkanlılığa rağmen, kalbim sanki maratonun son kilometresindeymiş gibi hızla çarpıyordu.

Ezra haklıydı. Raflardan çekilmesi gereken *çok fazla* ürün vardı ama üçüncü vakanın bildirilmesinden sonra CEO'yu bunun doğru şey olduğuna ikna etmişim. İtibarımı ve muhtemelen işimi riske atmışım.

Eğer kirliliğin gerçekten sadece lazanyayla sınırlı olduğu ortaya çıkarsa ve basın açıklamasından sonra hisse senedimiz iyileşmezse...

Kalp atış hızım bir kademe daha yükseldi.

Hayır. Doğru kararı vermişim. Şirketin parasını tasarruf etmek için daha fazla insanın hastalanma riskini göze alamazdım.

Salgınla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamadığım için şimdilik bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

Bu akşam yapılacaklar listemde işle ilgili olmayan tek bir madde vardı ve bu, aksi takdirde cehennem gibi geçecek bir günü aydınlatmak için tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Aşağıya doğru koşarak indim ve neredeyse mutfağa varmışım ki tanıdık bir figür beni durdurdu. Ellerini beline koydu ve şüpheli bakışlarıyla beni süzdü.

Saçmalık.

Şişeyi hızla arkama sakladım ve en masum gülümsememi takındım. "Merhaba, Diya."

Diya, ailemizin reisiydi. Beni ve kız kardeşlerimi neredeyse tek başına büyütmüştü, bu da bizim tüm inceliklerimizi bildiği anlamına geliyordu.

"Verin şunu bana, Bayan Maya." Elini uzattı, ifadesi sertti.

"Neyi teslim edeyim?"

O çocuğun adı geçince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Kimseye, hatta ona bile şaka yapmam." Boşta kalan elimi kalbime koydum. "Fortune 500 şirketinde üst düzey bir yöneticiyim. Gerçekten de akşam yemeği misafirlerimize şaka yapacak vaktim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Diya kaşlarını kaldırdı ve elini uzattı. Tek kelime etmedi.

Kahretsin. Dikkatimi dağıtma çabam da boşa gitti.

İstemeyerek de olsa şişeyi sırtımın arkasından çıkardım ve müshil ilacını eline verdim.

Onaylamaz bir şekilde dilini şaklattı.

"Ölmezdi," dedim savunmacı bir şekilde. "Daha hafif bir versiyonu. Ama bizden bir daha akşam yemeği daveti kabul etmeden önce iki kere düşünürdü."

"Ailelerinizin nesillerdir arkadaş olduğunu düşünürsek, sanmıyorum." Diya beni merdivenlere doğru itti. "Git. Akşam yemeği yakında başlıyor ve böyle giyinmiş gelersen annen kalp krizi geçirecek."

Tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

"Seni de görmek ne güzel!" diye seslendim arkamdan. "Bir gün, bana da biraz eğlenme fırsatı vereceksin!"

"Buna güvenme!" diye bağırdı ama sesindeki gülümsemeyi duydum.

Diya ile yaşadığım karşılaşmanın verdiği adrenalin coşkusu odama girdiğimde geçti. Dikkatimi dağıtacak başka

biri olmadığı için aşırı düşünmemi kontrol etmek zordu ve otomatik olarak komodinin çekmecesinde sakladığım tatlılara uzandım.

O günün erken saatlerinde ilk listeria vakası haberi duyulduktan sonra en sevdiğim çikolata bonbonlarını hızla tüketmişim, bu yüzden yedek olarak sakladığım jelibon solucanlarıyla yetindim. Bir tanesini ağzıma attım.

Sorun yok. Her şey yolunda. Aile şirketimin itibarı benim davranışlarıma bağlı değildi ya da on milyonlarca dolar söz konusu değildi.

Başarısız olursam, halk arasında alay konusu olurum, işletme okulu profesörlerinin *asla yapılmaması gereken* şeyin en iyi örneği olarak göstereceği bir isim olurum. Geçmişteki başarılarımın hiçbir önemi kalmaz; insanlar sadece başarısızlığımı görürler.

Önemli bir şey değil.

Bir başka jelibon yiyerek kendimi avuttum ve telefonumu kontrol ettim. "Singh Foods" için ayarladığım haber uyarılarından hiçbirinde güncelleme yoktu.

Tamam. İki doz şeker sinirlerimi yatıştırdı. Bu durumda, haber olmaması iyi haberdi.

Haber olmaması iyi haberdir.

Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp ipek bir elbise giyerken bu mantrayı tekrarlardım. Saçımı ve makyajımı bitirdiğimde, kalp atış hızımı normale yakın bir seviyeye indirmeyi başarmıştım.

Akşam yemeğine bir saat kalmıştı, bu yüzden odamdan sessizce çıktım ve arka merdivenlerden aşağı, kış bahçesine doğru indim.

Güneşli, camla çevrili bu oda, evin en sevdiğim odasıydı. Gençken burada saatlerce kitap okur, ödev yapar ve hayal kurardım. Temizlik dışında kimse buraya girmezdi, bu yüzden mükemmeldi.

Hasır minderli bir kanepeye çöktüm ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Ezra'dan yeni bir e-posta. Taslak basın bültenini göndermişti.

Okudum ve notlarımı geri gönderdim. Notlarım çok azdı; Ezra harika bir iş çıkarmıştı.

Yine de, pencerelerden dışarıdaki yemyeşil peyzaja bakarken midem düğümlendi. İşçi Bayramı'ndan önceki son hafta sonunu böyle geçirmek istememiştim. Arkadaşlarımla takılmam gerekiyordu, dünyadaki en sevmediğim insanlardan biriyle akşam yemeği yemeden önce bir iş acil durumuyla uğraşmam değil.

Bazen, sadece çekip gitsem ne olurdu diye merak ederdim. Artık stres yok, uykusuz geceler yok, tanımlanamayan bir hedefe doğru tırmanma çabası yok.

Kulağa hoş geliyordu ama vazgeçme düşüncesi beni bambaşka bir şekilde rahatsız ediyordu. Ne için çabaladığımdan emin değildim ama daha fazlasını yapmam ve daha fazlası *olmam* gerektiğini biliyordum. Eğer olduğum yerde kalırsam, insanlar beni geçecekti ve bu kabul edilemezdi.

Ezra, düzenlenmiş bir açıklamayla rekor sürede yanıt verdi. O kader belirleyici yanıtı göndermeden önce iki kez okudum.

Onaylı.

Telefonumu kenara koydum ve dizimi esnettim. Tanrım, şu an biraz çikolataya ihtiyacım var. Belki—

“Kendi ailenin evinde saklanmak mı? Bu biraz üzücü, Sal.”

Sıçrama anında bacağım donup kaldı, tüm kaslarım kasıldı.

Dünyada beni anında savaş ya da kaç moduna sokabilecek çok az şey vardı, ama o derin, uyuşuk konuşma tarzı onlardan biriydi.

Kimlerin geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Bu, şeytanın ta kendisiydi.

BÖLÜM 2

Maya

Popüler kültür, şeytanı pençeleri ve dişleri olan, kırmızı tenli ve kötülüğünü dünyaya yayan boynuzları olan korkunç bir varlık olarak tasvir etti .

Popüler kültür yanıliyordu.

Gerçekte, şeytan uzun boylu ve kaslıydı, kusursuz dişleri ve yıl boyu süren bronz teniyle sanki Fransa'nın güneyinde bir plaj tatilinden yeni dönmüş gibi görünüyordu. Kalın, ustaca dağıtılmış kahverengi saçları boynuzlarını gizliyordu ve her şeyin kendisine altın tepside sunulmasına alışmış birinin tembel, kendinden emin tavrıyla hareket ediyordu.

Eğer onunla birlikte büyümemiş olsaydınız (ki ben büyüdüm) veya hayatı boyunca ustaca gizlediği alaycı tavrına katlanmamış olsaydınız (ki ben de katlanmak zorunda kaldım), onun yeniden bedenlenmiş Şeytan yerine bir melek olduğunu düşünebilirdiniz.

Neyse ki, ben daha iyisini biliyordum.

Maalesef, başka kimse yapmadı.

O, zekasını başkalarının önünde belli etmeyecek kadar akıllıydı. Herkes onu kusursuz bir altın çocuk sanıyordu, ama ben üç yaşındayken, saklambaç oynarken beni kasten

düşürüp şeker ödülünü kendine aldığından beri maskesinin ardını görmüştüm.

Bir erkek çocuğunun beni ağlattığı ilk ve son seferdi.

"Senden saklanıyordum." O nefret ettiğim takma adı, *Sal*, görmezden geldim ve onun yerine yapmacık bir gülümseme verdim. "Akşam yemeğinden önce iştahımı kaçırmak istemedim."

"Eski bir dosta sunulan misafirperverlik bu mu?" diye homurdandı. "Şirketinizin sıkıntıda olmasına şaşmamalı."

Çenem kasıldı. İlk fırsatta bu krizi gündeme *getirecekti*. "Biz arkadaş değiliz ve bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Öyleyse, dost düşmanız." Sebastian doğruldu ve ağır adımlarla yanlarına doğru yürüdü. Yürüyüşü rahat ve zarifti, sanki bunu başkası için gereken enerjinin çok daha azıyla yapıyormuş gibiydi.

Karşımdaki kanepeye uzandı, sanki benim "git buradan, et yiyen piranalarla dolu bir göle atla" enerjime aldırış etmiyordu.

Bazı insanlar asla ima edilen şeyi anlamaz.

"Biz de öyle değiliz," dedim soğukkanlılıkla. " *Arkadaşlar* hâlâ 'düşman dostlar'ın bir parçası."

"Öyle diyorsun ama seni çoğu 'arkadaştan' daha iyi tanıyorum." Dudaklarının kenarında anlamlı bir gülümseme belirdi. "İlk vaka haberi duyulduğundan beri stresten kaç tane tatlı yedin?"

Kahrolası o.

"Hiçbiri." Bu yalan kolayca dilimden döküldü. "Artık bunu yapmıyorum."

Sebastian'ın gözleri gözlerime dikildi. Gözleri, altın rengi beneklerle bezeli, berrak kehribar rengindeydi. Batan güneş ışığında neredeyse aslan gözleri gibi görünüyordlardı.

Tenim kızardı. Kalbim yeniden hızla atmaya başladı, birbirimize bakarken kulaklarımda yüksek bir davul sesi gibi yankılanıyordu. Hava, uzun süredir kaynayan düşmanlıkla dolup taşıyordu.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki neredeyse nefes

alamıyordum.

"İstenmediğin yerlere sürekli gelmenin bir sebebi var mı?" diye sordum. "Yoksa sadece sinirlerimi bozmaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Evet ve evet."

Keşke müshil numarası yapabilseydim. Onun acı içinde kıvrınmasını izlemek, sonuçlarına katlanmaya değerdı.

"Davetli misafir olduğumu sürekli unutuyorsun." Sebastian geriye yaslandı, bakışlarında soğuk bir eğlence vardı. "Buraya habersizce dalıp gelmedim."

"Akşam yemeğine davet edildin, buraya değil. Benimle." "*Burası benim yerim ,*" diye neredeyse ekleyecektim ama bu çok çocukça olurdu. Ayrıca, Sebastian serayı ne kadar sevdiğimi bilseydi, asla buradan ayrılmazdı.

"İstediğin zaman kalkıp gidebilirsin." Omuz silkti. "Kimse seni benimle konuşmaya zorlamıyor."

"Buraya ilk ben geldim. Gitmiyorum."

"Ah." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, bu da yüzünün geri kalanına damgalanmış sıkıntıyla tezat oluştıruyordu. "Öyleyse anlaşılan bir çıkmaza girdik. *C'est dommage.* "

Çok kötü.

Onun gibi anadili Fransızca olmayan biriydim, ama İsviçre'deki yatılı okulda aldığım eğitim sayesinde dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordum.

Fransızca söyleyebileceğim diğer bazı küfürleri yuttum.

Bu çok saçmaydı. Biz yetişkin insanlardık ama çocuklar gibi davranıyorduk, ama bu her yakınımızda olduğunda oluyordu. O her zaman bende en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyordu.

Ama Sebastian dünyanın en sinir bozucu tavus kuşu gibiydi. İlgiye susamıştı. Belki onu oksijensiz bırakırsam, bana bir iyilik yapar ve yavaş yavaş yok olurdu.

Ona daha fazla karşılık vermek yerine, telefonumu tekrar çıkardım. Ekranı bir haber bildirimleri seline kapıldı ve istenmeyen arkadaşım ile ilgili tüm düşüncelerim, kalbimin

hızla çarpmasıyla birlikte uçup gitti.

Basın bülteni.

Haber yayılmıştı ve medya, kuru çalılara üşüşen bir yangın gibi, habere adeta yapışmıştı.

Başlıkları telaşla şöyle bir gözden geçirdim, sadece temel gerçeklerin tekrarlandığını gördüm, bu yüzden görüşleri mutlaka görecekim internetin tek köşesine yöneldim: sosyal medyaya.

Uygulamanın arama çubuğuna "Singh Foods" yazarken kalbim ağzıma geldi. Konu zaten trend olmuştu, her dakika yeni gönderiler ekleniyordu.

Birkaç alaycı karşıt görüşlü kişi olsa da, genel olarak ilk tepkiler ezici bir çoğunlukla olumlu oldu.

Göğsümü saran baskı gevşedi. Saatler sonra ilk defa boğulmak yerine suyun üzerinde kalabiliyordum.

Sosyal medya hesaplarımdan çıktım ve e-postama geçtim; Ezra'ya bir takip mesajı gönderdim ve diğer mesajlarımı kontrol ettim.

Sebastian tüm süre boyunca tek kelime etmedi, ama bakışlarının sıcaklığı tenime işledi.

İlk adrenalin patlaması geçtikten sonra, ortamın ne kadar sessiz olduğunu son derece fark ettim. Damarlarımda kanın nasıl aktığını ve onun varlığının odadaki her molekülü nasıl harekete geçirdiğini hissettim.

Onu görmeme gerek yoktu, varlığını *hissedebiliyordum* .

Sessiz. Değerlendiriyor. Yargılıyor.

Telefonuma dik dik baktım, kıpırdamamak ya da onun bakışlarının beni etkilediğini belli edecek herhangi bir şey yapmamak için kendimi zorladım.

“İyi bir basın bülteni.” Ses tonunda sonradan akla gelmiş gibi bir rahatlık vardı. “Tahmin edeyim. Çapraz bulaşmadan endişelendiğiniz için babanızı tüm ürün hattını geri çekmeye ikna ettiniz. Kâr yerine güven. Baş marka sorumlusu için tam da olması gerektiği gibi.”

Sessiz kaldım ve sıradan bir parti davetiyesindeki *Sil* düğmesine gerekenden daha fazla güç uygulayarak bastım.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Sebastian esnedi. “Akıllıca. Ben de aynısını yapardım.”

“Onayınızı aldığım için çok mutluyum.” Artık kendimi tutamadım. “Onayınız olmasaydı ne yapardım?”

Sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz tuzağına düştüğüme pişman oldum, ama artık çok geçti. Koltuktan kalkmadan önce gözlerinde bir zafer parıltısı yakaladım. Akşam yemeği vakti neredeyse gelmişti. Ben de gitmeliydim, ama onunla gitmektense gözlerimi oymayı tercih ederdim.

“Her zaman onay kaynağı olmaktan mutluluk duyarım,” diye mırıldandı Sebastian. Cebinden bir şey çıkardı ve bana fırlattı. Yüzüme çarpmadan bir saniye önce yakaladım. “Rica ederim.”

Kış bahçesinden çıkıp evin derinliklerine doğru gözden kaybolurken hafif bir kahkaha sesi duydum.

O tamamen gidene kadar bekledim, sonra parmaklarımı açtım. Avucumda turuncu folyoya sarılı bir şeker duruyordu.

Bu bir çikolata bonbonuydu.

Tabii ki, çikolatayı yemedim.

Bu sırada, Laurent Restaurant Group'un portföyüne yeni eklenen iki Michelin yıldızlı restoran ve *New York Times*'da çıkan övgü dolu bir yazı da dahil olmak üzere, parlak bir tanıtım dalgasıyla zirvede yer alıyordu.

Ailemizin restoranı yoktu. Paramız dondurulmuş gıdalardan geliyordu ve dondurulmuş gıdalar için Michelin yıldızı eşdeğeri bir şey yoktu.

Bunu biliyordum ama bu, bir tane istememe engel olmadı.

Bence Sebastian'ın sinirlerimi bozmasının asıl sebebi buydu. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım veya kişisel, profesyonel, akademik olarak ne kadar çok şey başarırsam başarıyım, her zaman geride kaldığımı hissettiriyordu.

Ben çok çalışarak hep A aldım; o ise yataktan kalkıp

doğrudan sınıfa girerek hep A aldı.

Ben sınıf ikincisiydim; o ise sınıf birincisiydi.

Uluslararası Pazarlama Mükemmellik Ödülü'nü ben kazandım; o benden önce kazandı ve bu sayede daha fazla basın ilgisi gördü.

Bu çok sinir bozucuydu.

Yemek masasının karşısından ona şöyle bir baktım. Küçük kız kardeşim Neha ile sohbet ediyordu ve normal bir insan gibi davranmaya çalışıyordu.

Akşam yemeği yarım saat önce başlamıştı ve hem Singh hem de Laurent aileleri, anne babamın resmi yemek odasında toplanmıştı. Babam masanın başında oturuyordu, solunda annem, sağında ise Sebastian'ın babası Michel vardı. Michel'in karısı Yvonne, annemle son sosyete skandalı hakkında dedikodu yaparken, Neha'nın kocası sanki bu son yemeğiymiş gibi şarabını bir çırpıda içiyordu. Büyükannem masanın diğer ucunda oturuyor, her şeyi sakın bir ifadeyle izliyordu. Kulaklarından sarkan kocaman zümrüt küpelerle tezat oluşturan sade beyaz bir keten gömlek giymişti.

Herkes çok eğleniyor gibiydi, bir tek ben ve tam karşımda oturan Sebastian hariç. Gülüp gülümsüyordu ama bunun sahte olduğunu anlayabiliyordum.

Gerçekten gülümsediğinde, gözlerinin kenarları kırışır ve kahkahasının tonu şu ankinden bir iki desibel daha düşük olurdu. Şarap kadehini o kadar sıkı tutmaz ya da Neha'ya o kadar yoğun bir şekilde odaklanmazdı, sanki bir şey kanıtlaması gerekiyormuş gibi.

"Ana yemeğe geçmeden önce, bu akşam buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Babamın gür sesi, herkesin dikkatini masanın başındaki kişiye çekti.

Oda sessizleşti.

Bekleyişten midem burkuldu. Babam bu akşam paylaşmak istediği "büyük bir haberden" bahsetmişti ama bunun ne olabileceği veya Laurent ailesinin bununla nasıl bir ilgisi olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sebastian'a tekrar baktım. Kalp atışlarım hızlandı; o zaten

bana bakıyordu, ifadesi anlaşılmazdı.

Kaşını kaldırdı ve alaycı bir sırıtışla şarap kadehini yukarı kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dikkatimi tekrar babama verdim.

Altmış bir yaşında olan Neal Singh, girdiği her ortamda boyun eğmez bir güç olmaya devam ediyordu. Saçları tamamen beyazlamıştı, ancak gözleri ve zihni her zamanki gibi keskindi.

“Hepinizin meşgul olduğunu biliyorum, ama ailelerimizi ilgilendiren bazı haberleri paylaşmak istiyorum.” Neşeli tonuna rağmen, gerginlik gülümsemesini gölgeledi. Basın bülteni iyi karşılanmıştı, ancak geri çağırma krizi hâlâ üzerimizde bir fırtına bulutu gibi asılı duruyordu. “Bildiğiniz gibi, Michel ve ben çok uzun yıllardır çok iyi arkadaşız, ama hiç birlikte iş kurmadık.”

Michel sözlerine şöyle devam etti: “Bunu düşündük. Ama fırsat bir türlü ortaya çıkmadı. Ta ki şimdiye kadar.”

“Herkesin yemeğini soğumadan yemek istediğinden eminim, lafı uzatmadan konuya girelim,” dedi babam. “Singh Foods ve Laurent Restaurant Group'un özel bir dondurulmuş gıda ürünleri serisi üzerinde iş birliği yapacağını duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Uzmanlıkları...”

Bu da neyin *nesi*?

Yüksek-düşük iş birliği modeli yeni bir kavram değildi. Moda sektöründe zaten iz bırakmıştı (örneğin: tasarımcı markalarının büyük perakendecilerle uygun fiyatlı, sınırlı sayıda üretilen koleksiyonlar için iş birliği yapması) ve yavaş yavaş gıda dünyasına da sızıyordu. Ama biz mi? Laurent Restaurant Group ile mi çalışacağız? Bu, aynı mağazada Hermès ve H&M satmaya çalışmak gibi olurdu.

Bazı markalar uyumluydu; bazıları değildi. Ve Laurent ailesinin ultra lüks, kaliteli yemek portföyü, uygun fiyatlı süpermarket ürünlerimizden o kadar farklıydı ki, sanki başka bir gezegendeymiş gibiydi.

Sebastian'ın dudaklarının sıkıca kapalı olmasından anlaşıldığı kadarıyla, o da kabul etmişti.

“Bu bir fikir mi yoksa kesinleşmiş bir anlaşma mı?” Ses tonunda hiçbir değişiklik yoktu. Saf, pürüzsüz bir sakinlikti, ama yüzeyin altında tehlikeli bir dalgalanma sezdim.

“Anlaşma tamamlandı.” Michel oğluna uyarıcı bir bakış attı. “Neal ile aylardır bu konuyu konuşuyorduk.”

“Hâlâ tartışmalıyız—”

“Bu doğru değil—”

Birbirine karışan protestolarımız eş zamanlı bir öfke patlamasıyla patlak verdi. Sebastian ve ben babalarımızın karşısına tekrar çıkmadan önce birbirimize öfkeli bakışlar attık.

“Bunu ilk defa duyuyorum ve ben pazarlama müdürüyüm.” Sebastian, konuyu detaylandırmada benden önce davrandı. Sesi keskin, kırılğan ve ona hiç benzemeyen bir tondaydı. “Singh Foods’a saygılarımla birlikte, böylesine radikal bir adım atmadan önce -eğer uzlaştırılabilirlerse- bazı marka uyumsuzluklarının giderilmesi gerekiyor.”

“Ve bu kadar büyük bir iş birliğine başlamak için doğru zaman değil,” diye ekledim. “Hâlâ hassas bir durumla uğraşıyoruz.”

Babam, sesi kararlı bir şekilde, “Kararımızı verdik,” dedi. “Bu iş birliği ikimiz için de mali açıdan faydalı olacak ve eğer başarabilirsek, büyük bir halkla ilişkiler başarısı olacak.”

Michel ayrıca, “Bu, bize yeni bir pazara giriş imkanı sağlayarak tüketici tabanımızı çeşitlendirecek” diye ekledi.

Sebastian'ın durumu yatışmış görünmüyordu. “Ama—”

“Yeter artık,” dedi yaşlı Laurent sert bir şekilde. “Neal'ın dediği gibi, kararımızı verdik.”

“Bu projeyi hızlandırıyoruz,” dedi babam. “Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre Whitaker Farms da benzer bir iş birliği planlıyor. Henüz işin başındalar, ama biz onlardan önce duyurmalıyız, yoksa onları kopyalıyormuş gibi görünürüz.”

Whitaker Farms en büyük rakibimizdi. Sağlıklı görünen

isimlerine rağmen, CEO'ları acımasızdı ve son iki yıldır pazar payımızı yavaş ama emin adımlarla eritiyorlardı.

Michel, "Whitaker'ın kendisi endişe verici değil," dedi küçümseyerek. Babam ona sert bir bakış attı, ancak diğer adam "Neal'ın hızlandırma konusunda haklı olduğunu söylemeliyim. Pazara ilk giren avantaj elde eder. Bu yüzden önemli," diye eklediğinde araya girmede.

"Hızlı onay sürecini tanımlayın," dedim.

Bir itiraz daha yuttum ve koltuğuma daha da gömüldüm. Bu bir emirdi: duyurudan önce şirketimizin imajını düzeltin, yoksa...

Bu iş birliğinden pek memnun değildim ama babamı daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. Şimdi de başlamaya niyetim yoktu. Onun görüşü ve ailemizin itibarı, kişisel kırgınlıklarımın daha önemliydi.

Ayrıca, özellikle de başkalarının önünde, bir büyüğümle tartışamazdım. Bu, yapılmaması gereken bir şeydi.

Michel, "Dokuz aylık bir ürün lansman süresini hedefliyoruz," dedi. "Bu yeni ürün serisi, gelecek yılki hissedarlar toplantısından önce raflarda yerini almalı."

Sebastian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu imkansız. Bu ölçekte bir proje..."

"Doğru insanlara ve kaynaklara sahip olduğunuzda *mümkün* ." Michel öne eğildi ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Hem sizin hem de Maya'nın bu konuda bu kadar güçlü duygular beslemeniz çok iyi. Şirketlerimizin en üst düzey pazarlama yöneticileri olduğunuzu düşünürsek, bu lansmanda ikiniz de çok önemli bir rol oynayacaksınız."

Midemde kocaman bir çukur açıldı. Daha önceki kötü hissim birden içime doldu, sinirlerimi karmakarışık bir hale getirdi. "Anlamı?"

Onun ima ettiği şeyin benim düşündüğüm şey olması mümkün değil. İmkânsız, imkansız.

Babam, "Yani bu projede sizin ve Sebastian'ın öncü kişiler olmanızı istiyoruz," dedi. "Önümüzdeki dokuz ay boyunca en büyük önceliğiniz birlikte çalışmak olacak."

BÖLÜM 3

Sebastian

“Bana neyin canını sıktığını ve seni nasıl mahvettiğini anlatacak mısın , yoksa her şeyi anlatmadan önce seni yemeğe ve şarapla mı ağırlamam gerekecek?” Xavier tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

“Çok hoş.” Ocağın altını kapattım ve deniz tarağı dilimlerini bir tepsiye alıp bir dakika dinlendirdim. “Sloane her gece ağzını sabunla yıkıyor mu, yoksa onu o kadar yoldan çıkardın ki artık umursamıyor mu?”

Sırıttı. "Hiçbiri. O her zaman benim küfürbaz ağzımı sevmiştir."

Burnumu çektim ve mutfak havlumu ona fırlattım. Gözleri kahkahayla parıldayarak havluyu kolayca yakaladı.

Vault'un mutfağındaydık. Ailemin restoranlarına zorla giremediğim için yeni tariflerimi sık sık burada deniyordum. Profesyonel şefler, başkalarının kendi alanlarına girmesine pek hoşgörüle bakmazlardı.

Vault öncelikle bir gece kulübüydü, ancak aynı zamanda lüks bir etkinlik mekanı olarak da hizmet veriyordu. Özel üst katında bir bar, yirmi kişilik bir yemek salonu ve tam donanımlı bir gurme mutfak bulunuyordu; bu mutfak şu anda biz ikimizden başka kimse için boştu.

“Cidden, dostum. Bütün gün keyifsizdin ve bu sana hiç benzemiyor,” dedi Xavier. “Neler oluyor?”

Ona gerçeği mi söyleyeyim yoksa saçma sapan bir şey mi uydurayım diye tereddüt ettim, aklım bir türlü karar veremiyordu.

Xavier Castillo'yu yatılı okuldan beri tanıyordum. Sıradan arkadaşlardık, ama birkaç yıl öncesine kadar, o kendini toparlayıp Kasa'yı açana kadar gerçek bir dostluk kuramamıştık.

Kolombiyalı bira imparatorluğunun varisi, halkla ilişkiler sorumlusu/kız arkadaşı onu yola getirmeden önce sosyal çevremizde kötü bir şöhrete sahipti. Her hafta magazin gazetelerinin manşetlerine çıkan ahlaksız partileriyle tanınan hedonist çapkın gitmişti; onun yerine, Vault'u New York'un en gözde mekanı haline getiren zeki bir iş adamı gelmişti. Mekanı açıldığı günden beri güncel tutmayı başarmıştı ki bu, bugünün gözde mekanının yarının çöplüğü olduğu bir şehirde hiç de küçük bir başarı değildi.

Ancak bir şey değişmemişti. Hâlâ aşırı meraklıydı.

Sonunda, “Aklımı çok meşgul ediyorum,” dedim. “İşle ilgili şeyler. Her zamanki gibi.”

“İşle ilgili şeyler, ha?” Xavier’in kaşları birden kalktı. “Daha önce bahsettiğin Singh iş birliğiyle mi ilgili?”

Deniz tarağı dilimlerini tabağa yerleştirirken sessiz kaldım ve her birinin üzerine dikkatlice limonlu beyaz tereyağı sürdüm.

Bu iş birliğinden bahsetmek bile başımı ağrıtıyordu. Dünyanın en kötü düşünülmüş planıydı ve bunun başarılı olmasını sağlamak zorunda olan kişi *bendim* . Hem de Maya ile birlikte.

Zihnimde kısa bir an için kahverengi gözler ve dolgun dudaklardan oluşan bir görüntü belirdi.

Çenem kasıldı.

“Sessizliğini evet olarak kabul edeceğim.” Xavier eğlenmiş bir ses tonuyla, “Singh ailesini sevdiğini sanıyordum. Sorun ne?” dedi.

“Evet, öyle. Çoğu öyle zaten.” Deniz tarağları kıyılmış maydanozla süsledim. “Sorun şu ki, bu marka imajımıza uymuyor ve normalde iki kat daha uzun süren bir şeyi dokuz ayda tamamlamamız gerekiyor. Ayrıca, her küçük konuda benimle kavga edecek biriyle çalışmaktan daha önemli önceliklerim var.”

Anlamadım. Babamın bu kadar dürtüsel olması ona hiç benzemezdi. O her zaman rutine bağlı bir insandı.

Son yirmi yıldır her pazar Valhalla Kulübü'nde tenis oynardı, her Ağustos ayında tam üç hafta Provence'daki şatomuzda kalırdı ve her zaman bifteğini orta pişmiş olarak bir kadeh Cabernet Sauvignon eşliğinde yedi.

Michel Laurent değişimden hoşlanmayan bir adamdı, bu yüzden beyni yiyen bir bakteri ordusunun onun sağduyusunu aktif olarak aşındırdığına ikna olmuşum.

Bir yanımda, Neal'ın onu bu kadar kolay bir şekilde büyük bir iş riskine ikna etmesine içerliyordu, oysa ben kendi risklerimi desteklemesi için onu defalarca ikna edememiştim. Annemin sessiz ama sarsılmaz desteği olmasaydı, asla eve dönmezdim. Dayanabileceğim ret sayısı sınırlıydı, bir noktadan sonra patlayacaktım.

“Ah.” Xavier güldü. “Demek sorun *buymuş* . Maya. Tahmin etmeliydim.”

Sinirlendim, dikkatim babamdan diğer baş belasına kaydı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, o kızın yatılı okuldan beri seni tamamen alt üst ettiği anlamına geliyor.” Tabaktan bir deniz tarağı alıp ağzına attı. “Ne zaman garip davransan, bunun sebebi o.”

“Evet, çünkü dayanılmaz biri.”

“Ne dersen de.” Xavier bir başka deniz tarağına uzandı. “Bu arada, bunlar inanılmaz lezzetli.”

Onun (tamamen yanlış) gözlemi karşısında o kadar şaşkına döndüm ki, iltifatını neredeyse hiç idrak edemedim.

Maya beni *hiç de öyle kandırmamıştı* . Bu çok saçmaydı.

Onun aşırı rekabetçi yapısı beni çıldırttı mı? Evet.

Onun sinirini bozmaktan ve o mükemmel, kusursuz

maskesinin çatlamasına neden olmaktan sapıkça bir zevk aldım mı? Evet, aldım.

Onunla neredeyse bir yıl boyunca yakın çalışacağım düşüncesi beni aklımı kaybetme noktasına kadar getirdi mi? Evet. Yani, hayır.

Kahretsin.

Elimle ağzımı kapattım. Onun görüntüsü tekrar zihnimde belirdi.

Geçen hafta. Ailesinin kış bahçesinde oturuyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve beni özellikle görmezden geliyordu. Güneş batıyordu ve ışık her yerini parlatıyordu. Saçlarını. Cildini. Gözlerini.

Orada olmamı istememişti ve ben de onu aramamalıydım. Her zaman tartışıyorduk. Ama yıllardır, sadece ikimiz, yalnız kalmamıştık. Aslında yatılı okuldan beri. O zamandan beri—

O düşünce tam olarak şekillenmeden kapıyı çarparak kapattım.

Tüylerim diken diken oldu. Belki utanç, belki de kızgınlık. Her neyse, önemli değildi.

O gece çok uzun zaman önce olmuştu. Şu anki Maya ile olan ilişkim üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Xavier'in hayallerine kapılmak yerine, deniz tarağılarını kendim denedim. Dilimde bir lezzet patlaması yaşandı. Zengin sarımsak, keskin limon ve ferahlatıcı maydanoz dokunuşu, deniz ürünlerinin doğal olarak tatlı ve tuzlu tadıyla birleşti.

Xavier haklıydı. Çok lezzetliydi.

Ama mükemmel değildi, yani benim standartlarıma uymuyordu. Kesinlikle babamın standartlarına da uymuyordu.

"Evet, bir parti daha eksik," dedi ağzı yemek dolu bir şekilde. "Ciddi misin dostum? Aylardır bu tarifi tutturmaya çalışıyorsun ve bu şimdikiye kadarki en iyi hali. Bence başardın."

"Hayır." Dişlerimi sıktım. İçimde yakıcı ve keskin bir hayal

kırıklığı alevlendi. “Şimdiye kadarki en iyi hali, olabileceği en iyi hali değil. Bir şeyi gözden geçiriyorum.”

Mutfağın bir ucundan diğer ucuna bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Hava çok boğucuydu.

Kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım ve Xavier'in önünde dağılmamaya çalıştım. Duvara çarptığım anların nasıl olduğunu kısmen görmüştü ama bunun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu.

Kimse yapmadı.

“Seb.” Ben ileri geri yürürken Xavier'in gülümsemesi soldu, zihnim karmakarışık. “Cidden. Yemeğin inanılmaz, bunu arkadaş olduğumuz için söylemiyorum. Senin gözünde mükemmel olmasa ne fark eder ki?” Yarısı boş tabağa parmağıyla işaret etti. “Sana garanti ederim ki, bunu yiyen on kişiden dokuzu mükemmel olduğunu söyleyecektir. Hatta yaptığın her şey mükemmel. Bu yüzden okuldayken birçok insan sana gizlice kin besliyordu.”

“Anlamazsın.”

“Beni dene.”

Ocağın önünde durdum ve geriye kalan deniz tarağı dilimlerine baktım. Boğazım bir kelime karmaşasına takıldı ama tutarlı bir açıklama oluşturmayı reddettiler.

İçimdeki o dayanılmaz, kemirici huzursuzluğu nasıl açıklayabilirdim ki? Her gün dünyanın zirvesinde uyanıyordum ama manzaranın tadını çıkarmak yerine, aklımdan geçen tek şey bundan ne kadar nefret ettiğimdi. Sonra da kendimden nefret ediyordum çünkü minnettar olmam *gerekiyordu*.

Her şeye sahiptim, ama yine de her şey yetmiyordu. İçimdeki boşluğu doldurmuyordu.

Gençken bunun üzerine yara bandı yapıştırmak daha kolaydı. Kendimdeki o eksik parçayı seks, partiler ve alkolle örtbas etmiştim. Dünyayı gezmiş, hayatın bana yeteceğini sanmışım. Ve evet, bazı insanlar bu yüzden bana kızmıştı. Hayatıma bakıp mükemmel olduğunu düşünmüşlerdi.

Ama yaşım ilerledikçe, başa çıkma mekanizmalarım daha

az işe yaramaya başladı.

Bir amaca ihtiyacım vardı ve deniz tarağı bunun sembolü haline gelmişti. Onları mükemmelleştirmek bir hedefti ve hedefler beni karanlıkta kaybolmaktan koruyordu.

Sorun şuydu ki, onları *mükemmelleştirememek* benim de kafamı karıştırdı. Hangisinin daha kötü olduğunu çözemiyordum: amaçsızca dolaşmak mı yoksa feci şekilde başarısız olmak mı? Her iki durumda da, duygularımı Xavier'e kelimelerle ifade edemiyordum.

Neyse ki, gelen bir telefon beni başka bir saçma bahane uydurmaktan kurtardı.

O kadar rahatlamıştım ki arayanın kim olduğunu kontrol etmeden telefonu açtım, ama tanıdık bir ses hattın diğer ucundan gelince tekrar gerildim. "Sebastian Laurent, ilk çalışta açıyorum. Mucizeler bitmiyor."

"Senin için her zaman ilk çalışta telefonu açarım, Sal." Düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve zahmetsizce Maya ses tonuma geçtim. Sakin. Mesafeli. Eğlenmiş. Onun beni ne kadar etkilediğini gizleyen her şey. "Tek yapman gereken aramak."

"Hayal kurmaya devam et."

"Cuma gecesi beni arayan sensin." "Sal" dediğimde sinsi gülümsemesi geri dönen Xavier'e sırtımı döndüm. Bunun ne olduğunu sanıyorsa sansın, değildi. "Bu zevki neye borçluyum?"

Maya, "Sizi arıyorum çünkü başka seçeneğim yok," dedi. "Eğer sizin inisiyatif almanızı beklersem, bu iş birliği başlamadan suya düşecek."

Bu benim için sorun değildi.

"Belki de bu sizin için sorun olmaz," diye devam etti ürkütücü bir kesinlikle. "Ama sizin iş ahlakı eksikliğinizin benim başarılarımı etkilemesine izin vermeyeceğim, bu yüzden görüşmek ve detayları konuşmak için bir zaman ayarlamak üzere sizi arıyorum. Size zaten önerilen bir çalışma programı ve lansman için ilk fikirleri e-postayla gönderdim."

"Sen her zaman üstün başarı gösteren biriydin."

"Sen her zaman başarısız birisin."

"Oysa şimdiye kadar aşağı yukarı aynı şeyleri başardık. Öyleyse burada asıl haksızlığa uğrayan kim?"

Onun öfkeyle patlak vermesi yüzümde hafif bir gülümsemeye neden oldu.

"Ciddi söylüyorum, zaten programın gerisindeyiz," dedi sakinleştikten sonra. "Bir hafta geçti ve ortada somut bir şey yok. Pazartesi için size birkaç zaman dilimi gönderdim. Size uygun olanı seçin ve fikirlerinizle hazırlıklı gelin."

"Ben her zaman hazırlıklıyım. Sadece fikirlerim seninkilerden daha iyi olduğunda kızma."

"Lütfen," diye alay etti Maya. "Dolabından çıkıp suratına yumruk atsa bile iyi bir fikir bulamazdın."

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diye mırıldandım. "Pazartesi görüşürüz Sal. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Telefonu kapattı.

Sırıtmam daha da genişledi. Telefonumu cebime koydum ve arkamı döndüğümde Xavier'in de aynı şekilde alaycı bir sırıtmayla bana baktığını gördüm.

"Ne?" Telefonla konuşurken yemeği bitirmiş olduğu anlaşılan, boş tabağı diğer mutfak eşyaları ve pişirme gereçleriyle birlikte bulaşık makinesine yerleştirdim.

Kulüp yakında açılacaktı ve Xavier aşağıya ev sahipliği yapmaya inmeden önce her şeyi temizlemek istiyordum.

"Hiçbir şey." Tezgahtan kalktı ve çöpleri atmama yardım etti. "Ama proje güncellemelerinizi dört gözle bekliyorum. İkinizi birlikte çalıştırmak, aynı odaya iki aç aslanı koymak gibi. Sadece biriniz hayatta kalacak."

"Bu kadar abartma. Daha önce birlikte okul projeleri yaptık."

"Bu çok uzun zaman önceydi ve sizler o kadar çok tartıştınız ki, herkes başka bir gruba geçmeyi istedi."

Egoist bir ukala gibi görünme riskini göze alarak söylemeliyim ki, bana ayak uydurabilen tek bir kişi vardı.

Kendimi amaçsız hissediyor olabilirim, ama yine de

toplumun "önemli" saydığı hemen her şeyde -okulda, sporda, işte- başarılıydım. Maya rakibim olmadığı sürece, bu alanların herhangi birinde yaşıtlarımı hiç zorlanmadan yendim.

Bana meydan okuyan tek kişi oydu. Süregelen savaşımızda bir muharebeyi kaybettiğinde bile işi kolaylaştırmadı. Bu beni hem çok meraklandırdı hem de çok sinirlendirdi.

"Belki de değil." Xavier bana yan gözle baktı. "Bu proje devam ederken sakın kalmaya çalış. İşler ters giderse, ortalığı toparlamak zorunda kalacak kişi ben olmak istemiyorum."

"Merak etmeyin," dedim. "İyiyim."

Bu durumdan memnun değildim ama Maya Singh'le bu kadar süre idare etmiştim. Onunla dokuz ay daha geçirebilirdim.

BÖLÜM 4

Maya

“İŞ GÖRÜŞMESİNDE MİSİNİZ?”

Tipsy Goat'taki masama döndüğümde, iki çift gözün beni dikizlediğini fark ettim; biri suçlayıcı, diğeri ise eğlenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

“Hayır mı?” Niyetimden çok bir soru gibi çıktı ağzımdan. Dudaklarımı ısırdım, yanaklarım suçluluktan kızardı. “Tamam, evet, ama *tek bir* görüşmeydi ve en fazla beş dakika sürdü.”

“ *Maya* .” Ayana inledi. “Bu gece işsiz bir gece geçireceğimize karar vermiştik. Cuma! Gençiz, çekiciyiz ve... yani, hepimiz bekar değiliz ama erkekler burada değil, o yüzden biraz kız kıza eğlenmeliyiz. Ki bunu *yapamayız* ”—telefonuma uzandı—“eğer sen keyfimizi kaçırmaya devam edersen.”

Telefonu ondan uzak tuttum ve bana kaşlarını çatığında güldüm. Kaşlarını çatmış olsa bile, bardaki en güzel kişi oydu. Ünlü bir süpermodel olmanın avantajı buydu işte.

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak,” diye söz verdim. Telefonumu çantama koydum ve ellerimi kaldırdım. “Gördün mü? Gözden uzak, gönülden uzak.”

Yatışmış olan Ayana, dikkatini Sloane'a çevirdi. Sarışın kadın, karşılık olarak kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı.

"Hayır," dedi. "Telefonum masanın üzerinde duruyor."

"İşin iyi tarafına bak." Ayana'nın omzuna hafifçe vurdum. "En azından artık eline yapışık değil. Bir gelişme."

Sloane Kensington, New York'un en iyi halkla ilişkiler uzmanı ve tam bir efsaneydi. Aynı zamanda aşırı işkolikliğiyle de tanınıyordu. Yıllarca ailemizi temsil etmişti (kurumsal markamız değil, kişisel markamız için) ve telefonunu sanki ilk çocuğuymuş gibi yanında taşıdığı günleri hatırlıyorum.

Eski Sloane bunu asla masaya bırakmazdı, ama yeni Sloane—yani biraz daha rahat, sırlıslıkam aşık Sloane—Ayana onunla alay edip kıkırdadığında sadece iyi niyetle gözlerini devirdi.

"Tamam, işle ilgili son bir şey daha, sonra başka bir şeyden konuşabiliriz." Ayana martini kadehini kaldırdı. "Maya'ya kadeh kaldırıyorum, bir felaketi büyük bir halkla ilişkiler başarısına dönüştürdü. Tebrikler canım. Başarabileceğini biliyordum."

Yanaklarım kızardı, içimde bir heyecan dalgası hissettim ve bardağımı onun ve Sloane'un bardaklarıyla tokuşturdum. "Henüz tamamen tehlikeyi atlatmadık, ama en azından işsiz kalmayacağımı biliyorum," diye şaka yaptım.

Ailem Singh Foods'un sahibi olabilir, ama babam herkesin kendi payına düşeni yapmasına çok önem verirdi. Kuzenlerimden birini işe başladığı ilk hafta bir raporu berbat ettiği için kovmuştu ve bir daha asla işe almamıştı. Kızı olduğum için özel muamele görmedim.

Sloane, "Kendi halkla ilişkiler ajansınızı kurabilirsiniz," dedi. "Beni *işsiz* bırakın."

"Lütfen. Halkla ilişkiler hakkında biraz bilgim var ama daha çok pazarlama alanındayım." İnsanlar genellikle bu iki alanı birbirine karıştırırdı, ama aslında oldukça farklıydılar. "Ve seninle karşı karşıya gelmekten çok korkardım."

“Halkla ilişkiler, pazarlama. Fark etmez.” Ayana zarif bir el hareketiyle havada salladı. “Önemli olan hisselerinizin yükselmesi ve hissedarların mutlu olması, bu da bir tur daha içkiye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.” Garsona işaret etti ve garson hemen gelip siparişimizi aldı ve boş bardaklarımızı topladı.

Alkol ve zevkin birleşimiyle yanaklarım daha da kızardı. Bir hafta boyunca kriz yönetimi toplantıları ve midemdeki düğümlerden sonra, arkadaşlarımla geçirdiğim keyifli saatler, soğukta uzun bir yürüyüşten sonra sıcak bir banyoya girmek gibiydi.

Sloane'u çok uzun zamandır tanıyordum ama yakın zamana kadar *arkadaş* olmamıştık. Bizi bir araya getiren Ayana'ydı. Geçen yıl Valhalla Kulübü'nde bir etkinlikte tanışmıştık ve anında kaynaşmıştık. O da Sloane'un müşterisiydi, bu yüzden üçlü grubumuz doğal olarak oluşmuştu. Sloane'un üç yakın arkadaşıyla da sık sık takılırdık ama bu akşam kocalarıyla meşguldüler, bu yüzden sadece biz vardık.

"Gerçekten iş bölümünü okudun mu, yoksa Vuk sana gelmeden önce özet mi verdi?" diye takıldım.

Ayana moda düşkünü bir kızdı. Wall Street haberleri onu ölümüne sıkıyordu.

Omuz silkti, erkek arkadaşından bahsedilince gözleri parladı. "Bir fark mı var? O bana her zaman ihtiyacım olanı veriyor."

"Hımm. Eminim öyledir."

"Maya!" Utanç dolu bir sesle kolumu itti. "Aklını kirli düşüncelerden arındır."

"Ben hiçbir şey demedim!" diye itiraz ettim gülerek. "Oraya götüren *sendin* ."

"Ne olursa olsun," dedi ama yüzünde belirmeye başlayan bir gülümseme gördüm. "Cinsel hayatımla ilgili hiçbir detayı ne doğrulayabilirim ne de reddedebilirim. Sadece şunu söyleyebilirim ki..." İçeceğinden zarif bir yudum aldı, gözleri parlıyordu. " *Son derece* mutluyum."

Ayana'nın sırtışı ortaya çıktığında Sloane ve ben okul kızları gibi ılık attık. Başıını salladı ve elleriyle yüzünü kapattı, daha fazla bilgi taleplerimizi görmezden geldi.

O ve Vuk çok özel bir hayat yaşıyorlardı, ama bu mantıklıydı.

Vuk Markovic, hayatımda tanıdığım en ürkütücü insandı. Devasa, yara izleriyle dolu milyarder, meşhur bir münzeviydi ve çoğu kamu etkinliğine, kız arkadaşını şımartan biri gibi, sevgi dolu bir isteksizlikle katılıyordu. Beni çok korkutuyordu ama Ayana'ya kraliçe gibi davranıyordu, bu yüzden onun için çok mutluydum - şahsen ben onun gibi biriyle çıkmaya çok korkuyordum.

Oturduktan sonra Sloane, "Hayatımızdaki erkeklerden bahsetmişken, kör randevularınız nasıl gidiyor?" diye sordu. "Henüz kazananı buldunuz mu?"

Burnumu buruşturdum. "Pek sayılmaz. New York'ta flört etmek, bir yığın çöpün içinde elmas aramaya çalışmak gibi. Berbat ve hiç eğlenceli değil."

"Doğru kişiyi bulacaksın," dedi Ayana, garson yeni içeceklerimizi getirirken teselli edici bir ses tonuyla. "Tabii, eğer istersen."

"Evet, istiyorum. Sadece..." Derin bir nefes verdim. "Onları kendi şartlarımla bulmak istiyorum, anlıyor musun? Biriyle zorla randevuya çıkmak, en başından beri 'romantik' diye bağırırmıyor."

Annemle bu konuda tartışmaya çalıştım ama bu gibi konularda onunla mücadele etmenin imkanı yoktu. Çocuklarının hayatlarına karışmayı çok severdi ve kız kardeşlerim arasında tek bekar bendim. Bu da evlenip, onun şımartacağı torunlar doğurana kadar sırtımda neon bir hedef taşıyacağım anlamına geliyordu.

Gözlerim çantama kaydı. Telefonum, anahtarlarım, cüzdanım, dudak parlatıcım ve Sebastian'ın bana verdiği o aptal çikolata bonbonu da içindeydi.

Onu yemeyi düşünmüyordum ama kaliteli çikolatayı çöpe atmak büyük bir israf gibi geldi. Ya bir gün büyük bir kriz

geçirirsem ve o çikolata beni tamamen çökmekten kurtaran tek şey olursa?

Acil durumlar için (şeytanın ta kendisinden gelse bile) yanımda bulundurmak en iyisiydi. Ne olur ne olmaz.

"Sizin için birini bulacağız," dedi Sloane. "Xavier'den yardım isteyeceğim. Her hafta Vault'tan bekar erkekler geçiyor. Tanıdığı birkaç kişi mutlaka uygun olur."

Dikkatimi tekrar ona çevirdim, gözlerim dehşetle faltaşı gibi açıldı. "Ne? Hayır! Bu çok utanç verici. Erkek arkadaşından beni biriyle tanıştırtmasını isteyemem."

"Annenin senin için randevuları ayarlamasından daha mı utanç verici?" diye sordu imalı bir şekilde.

Ayana kıkırdadı.

"Çok alçakça bir hareket," diye homurdandım.

"Biliyor musun? Şu anda ona mesaj atıyorum." Sloane'ın parmakları telefonunda hızla hareket etti. "Bu gece kızlar gecesi *ama* gelecek yıl kuzeninin düğünü için bir eşe ihtiyacın var, değil mi? Annenin sevdiği o sıradan finansçı tiplerden çok daha iyisini bulabileceğimize garanti veriyorum."

"Aslında doktorları seviyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum," diye hemen düzelttim Sloane bana ters ters bakınca. "Mesajlaşabilirsin."

"Hazır halledildi bile." Masaya bir tomar para fırlattı ve kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı. "Hadi gidelim. Sana bir eş bulacağız."

Otuz dakika sonra Vault'a vardık. Seçkin gece kulübü, adından da anlaşılacağı gibi eski bir banka kasasında bulunuyordu ve çoğu insan için Fort Knox'tan daha zor girilebiliyordu. Ancak Sloane, mekan sahibinin kız arkadaşı ve Vuk da kulübün gizli ortağı olduğu için, taksiden iner inmez kırmızı halı muamelesi gördük.

Kişisel refakatçimiz bizi güvenlikten hızla geçirip VIP

katına çıkardı ve orada barmen bize ikram olarak özel kokteyllerden oluşan bir tur hazırladı.

Ayana vakit kaybetmeden kalabalığı gözlemlemeye başladı. Müziğin gürültüsünün arasından "Peki ya o?" diye bağırdı. Kızıl saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir genci işaret etti. "Çok tatlı."

"Haklısın. Kapı görevlisinin buna nasıl izin verdiğine inanamıyorum." Dudaklarını büzdü. "Peki ya o adam? Şu adam—ah, boş ver. Ya kız arkadaşı ya da poposunu çok sevdiği biri."

Ayana'nın eğlenmesine izin verdim, ancak bir gece kulübünde aradığımı bulamayacağımdan neredeyse emindim.

Sloane, Xavier'e mesaj atmayı bırakıp telefonuma başıyla işaret etti. "Bunu sen mi almalısın?"

Ekranın her iki saniyede bir yeni bir metinle aydınlandığını görmek için aşağıya baktım.

"Bu benim aile grubumuz," dedim. "Bahse girerim Priya'dır. Bütün gün bize tatil fotoğraflarıyla bombardıman etti."

Neha sportif ve gergin biriydi, ben ise sivri dilli ve hırslı biriydim; Priya ise özgür ruhlu, hippy bir tipti. Aile işiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve başkalarının sevgili evcil hayvanlarının portrelerini çizerek geçimini sağlıyordu.

İçten içe, bin dolar değerinde bir köpek portresi olmadığı için müşterilerini kazıkladığını düşünüyordum, ama o kadar neşeli ve samimiydi ki kimse ona hayır diyemezdi.

"En son duyduğuma göre, bir sanatçı komününe falan katılmış. Ya da belki bir tarikat." Ayana koca arayışına devam ederken ben de grup sohbetine girdim. Bir yandan da zavallı bir adamı sürükleyip bizi öpüşmeye kadar bir dolaba kilitleyeceğinden korkuyordum. "Sessize alayım bari —"

Cümlem aniden kesildi.

Sohbette ilk gördüğüm şey Priya ve erkek arkadaşının kameraya gülümsediği bir fotoğraftı.

İkinci olarak, parmağındaki ışıl ışıl parlayan elmas yüzüğü gördüm.

PRIYA

Ben ve ben nişanlandık!!!!

Ardından bir dizi tebrik mesajı geldi, sonrasında ise annemizden bir azar ışitti; çünkü Priya'nın bu büyük haberi şahsen değil de WhatsApp üzerinden vermesine *inanamıyordu* .

Fotoğrafa uzun süre baktım, ta ki yüzük beyaz ve platin bir karmaşaya dönüşüp göz kamaştırana kadar. Dilimin arkasında ekşi bir tat hissettim.

Priya nişanlanmıştı. Benden beş yaş küçük olan ve Ben'le tanışana kadar "kendini tek bir kişiye bağlamaya inanmadığını" ısrarla söyleyen kız kardeşim de nişanlanmıştı.

Ekşilik daha da keskinleşerek daha acı bir tada dönüştü.

"İyi misin?" diye sordu Ayana. Başımı kaldırdığımda, Ayana ve Sloane'un endişeli bakışlarla bana baktıklarını gördüm. "Biraz solgunsun."

"İyiyim." Zoraki bir gülümseme takındım. "Priya nişanlandı."

"Kız kardeşin mi? Aman Tanrım! Bu inanılmaz." Ayana, benim endişemi fark ederek duraksadı. " *İnanılmaz* , değil mi?"

"Elbette öyle." Yanaklarım acıyana kadar gülümsememin şiddetini artırdım. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bunun bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştik. Daha altı aydır çıkıyorlar."

Ablam adına çok mutlu oldum. Gerçekten.

Ama içimde gizli, utanç verici bir yanımda, onun bu dönüm noktasına benden önce ulaşmasından dolayı ona içerliyordu. Bu bir yarışma değildi, yine de geride kaldığımı hissediyordum.

Kimse bunu bana unutturmazdı. Annem daha önce de

çöpçatanlık konusunda dayanılmazdıysa, Priya'nın nişanlanması onu iyice çıldırttı. Artık hayatta kalan son bekar kızı olarak benim için neler hazırladığını öğrenmekten çok korkuyordum.

"Hey, Luna." Xavier yanımıza geldi ve gerginliği dağıttı. Sloane'un yanağından öptü ve midemdeki kramplara rağmen, onun tüm vücudunun Xavier'i görünce nasıl yumuşadığını görünce gülümsemeden edemedim.

Yakıcı karanlık bakışları ve sayısız dövmesiyle Xavier, gülümseyene kadar tam bir kötü çocuk gibi görünüyordu. Yanaklarındaki gamzeler en buz gibi kalbi bile eritebilirdi.

Bir dakika sonra o gamzelerini bana bahsetti. "Duyduğuma göre kuzeninin düğünü için düzgün bir eşe ihtiyacın varmış. Herkesi etkileyecek biri."

"Evet, ama kendim de bulabilirim. Senin gerek yok... biliyorsun işte." Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret ettim.

"Sorun değil." Xavier'in sırtışı daha da genişledi. Durumdan alışılmadık derecede heyecanlı görünüyordu. "Seni biriyle tanıştırmaktan *memnuniyet* duyarım. Aklımda zaten biri var."

Çok hızlı oldu. "Kim—"

"Şimdi kimi tuzağa düşürmeye çalışıyorsun, Castillo?"

Gülümsemem kayboldu.

Sebastian, kot pantolon ve siyah bir tişörtle, sade ama sinir bozucu derecede yakışıklı bir şekilde grubumuza katıldı. Ayana ve Sloane'u sıcak bir şekilde selamladı ama beni hiç fark etmedi.

Xavier, "Maya'nın kuzeninin düğünü için bir eş bulmasına yardım ediyoruz" dediğinde yerin dibine girmek istedim.

Boynum ve göğsüm yanıyordu. Sebastian bunu bana asla unutturmayacaktı.

"Gerçekten mi?" Bakışları bir anlığına bana kaydı. "İlginç."

Bir alay, iğneleyici bir yorum, her türlü şeye hazırlıklıydım ama hiçbirisi gelmedi.

Sebastian'ın alışılmadık derecede kısa ve özlü konuşması

karşısında şaşırdım. Bu kadar mıydı? Randevu bulmak için yardıma ihtiyacım olduğu için bana laf söylemeyecek miydi? Bu adamda ne yanlış vardı?

Neredeyse uzanıp ateşinin olup olmadığını kontrol edecektim ki Xavier kolunu omzuna atıp beni bu dürtümden kurtardı. "Onu Killian'la eşleştirmeliyiz. O her zaman iyi bir partiye hazırdır."

"Gerçekten çok *yakışıklı* ," diye düşündü Sloane. Xavier ona kırgın bir bakış attığında, "Tabii ki senin kadar yakışıklı değil," diye ekledi. Onu, altı metreden uzun bir milyarder yerine altın retriever cinsi bir köpekmiş gibi omzundan sıvazladı. "Ama Killian işe yarayabilir. Ne dersin Maya? Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Birbirimizi tanıyoruz," dedim biraz tereddütle.

Killian Katrakis, büyük bir elektronik şirketinin CEO'suydu. Muhteşem, bekar ve Tanrı'dan bile daha zengin olan Katrakis, şehrin en çok aranan bekarlarından biriydi. New York'taki bekar (ve pek de bekar olmayan) sosyetikler arasında, onu ilk kimin elde edebileceği konusunda süregelen bir bahis vardı. Şimdiye kadar kimse ona yaklaşmamıştı bile.

"Harika! Onu arayacağız." Xavier'in gamzeleri tekrar belirdi. "Değil mi, Seb?"

Sebastian'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Hiçbir şey *yapmıyoruz* ," dedi soğukkanlılıkla. "Çöpçatanlığı sana bırakıyorum. Başarısızlığa mahkum girişimlerle ilgilenmiyorum."

"Pekala." Xavier, bu geri çevrilme karşısında hiç etkilenmemiş gibiydi. Hatta neredeyse gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Merak etme Maya. Ben hallederim. Yakında döneceğim." Şaşkın Sloane'u yakalayıp kulübün başka bir bölümüne sürükledi.

"Ben de döneceğim. Tuvalet," diye ekledi Ayana. Bana göz kırptı ve kalabalığın arasına karışıp kayboldu.

Ve geriye iki kişi kaldılar.

Sebastian ve ben birbirimize baktık. Saçları her

zamankinden daha dağınıktı ve başparmağının etrafına bir bandaj sarılmıştı. Geçen hafta orada yoktu.

"Seni ofiste sanıyordum," diye mırıldandı. "Az önce kulüpten mi aradın beni? Çok üzücü."

Dudakları kıvrıldı. "Eğer ayıkken *pek çok* konuşma yapmamış olsaydık, Sal, bunu daha inandırıcı bulurdum."

Uzun bir uykudan uyanan yaşlı bir hayalet gibi, belirli bir anı kendiliğinden aklıma geldi.

Yatılı okul. Kütüphanenin sessizliği. Eski kitapların hafif, kendine özgü kokusu, kuru odunla tatlı vanilyanın karışımı gibi.

Sebastian ve ben, finaller sırasında o kadar geç saatlere kadar orada kapalı kaldık ki, geriye kalan tek kişiler bizdik. Çok fazla kafeinden dolayı enerjimiz yerindeydi ve çok az uyuduğumuz için kendimizden geçmiştik; gece yarısından çok sonra bile orada kalır, sohbetlerimiz hücrelerin işlevinden sanat, edebiyat ve felsefe tartışmalarına kadar uzanırdı. Tartışırken uyuyakalırdık ve...

O anı pençelerine almadan önce gözlerimi ondan uzaklaştırdım.

O zamanlar öyleydi; şimdi ise durum farklı.

"Birçok sohbetim oldu, evet. Ama keyif aldığım sohbetler mi? Pek sayılmaz," dedim kendime gelerek.

Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hisseler geçen hafta gün geçtikçe yükseldi," dedi aniden konuyu değiştirerek. "Aferin."

"Şirketimin performansını takip edecek kadar takıntılı mısın?"

Yüz ifadesi bir an değişti, sonra tekrar düzeldi. "İş hayatının ilk kuralı bu, Sal. Rakiplerini her zaman yakından takip et."

"Tamamen farklı alanlarda faaliyet gösteriyoruz." İkisi de gıda odaklıydı, evet, ama dondurulmuş gıdalarla gurme restoranlar arasında çok büyük bir fark vardı.

"Şirketlerimizden bahsetmiyorum."

Gözlerim onun gözlerine kaydı.

İşte oradaydı.

Bunu asla sesli olarak söylememiştik ama en başından beri bunun iş, okul ya da öğrenci tartışmasında son sözü kimin söylediğiyle ilgili olmadığını biliyorduk.

Mesele sadece o ve bendik. Her zaman öyle olmuştu, her zaman da öyle olacaktı.

Daha önce içtiğim altı içki birden beni etkiledi.

Midem bulanıyordu, bardağımı tezgâhın üzerine koydum. Ayana tuvaletten dönmemişti, Sloane ve Xavier de ortalıkta yoktu.

Mikroskop altında bir böcek gibi orada durmaya ve on yıllardır süregelen bu bitmek bilmeyen karşılıklı atışmaya katılmaya zorlandım.

Normal bir günde, Sebastian'ı alt etme fırsatını dört gözle beklerdim. Ama geçen haftanın stresi, kız kardeşimin nişan haberi ve yüzündeki o aptal sırıtış yüzünden, birdenbire tamamen *soğudum* .

"İşte burada yanıyorsun," dedim. Göğüs kafesimi bir ateş yaladı ve sahip olabileceğim tüm filtreleri yakıp kül etti. "Aramızda bir rekabet *yok* . Zekisin, bunu kabul ediyorum. Ve bazen beni alt ediyorsun. Ama ben her zaman senden daha çok çalışacağım, senden daha çok önemseyeceğim ve senden daha çok *hissedeceğim* . İstedikçe kadar övgü toplayabilirsin Sebastian, ama bunlar hayatındaki her şey kadar boş. O zaferleri kazandığını söyleyebilmek için istiyorsun, ama aslında umurunda bile değil. Kalbi yarışta olmayan biriyle rekabet edemem. Öyleyse söyle bana, burada gerçek kazanan kim?"

Ne söylediğimin farkında değildim; kelimelerin nereden geldiğini bile bilmiyordum. Ama bir kere söylemişim, artık geri alamıyordum.

Sebastian'ın gözleri gözlerime kenetlenirken kalbim hızla çarpıyordu. Söylediklerim boyunca en ufak bir kıpırdama bile göstermemişti ve bakışları ürkütücü derecede sakindi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi, o kadar alçak sesle ki, kalbimin ve müziğin senkronize atışları arasında

duymamalıydım.

Ama yaptım. Her kelimesini. İçime sızdılar ve göğsümün derinliklerinde bir şeyleri burdular.

O soğuk kehribar gözler karardı. Havada ince bir tehlike hissediliyordu ve göğsümdeki *bir* şey tutunacak bir yer arıyordu.

“Hayal kırıklığına uğradım.” Sebastian geri çekildi, yüzündeki ifade silinmişti. “Senden daha fazlasını bekliyordum.”

Ne demek istediğini sormadan önce arkasını dönüp uzaklaştı. “E-postanı kontrol et.”

Barda yapayalnız kaldım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Midemdeki bulantı sıkı bir düğüm haline gelmişti.

Bu durumun bir hafta içinde iki kez yaşanmasından nefret ettim; beni sözsüz bırakıp gitti.

Özellikle içimdeki suçluluk duygusundan nefret ediyordum.

Gerçeği söylemiştim. Diğer insanlar Sebastian'dan çok korkuyorlardı ya da ona çok hayrandılar, bu yüzden dürüst olamıyorlardı, ama bu bizim için asla sorun olmamıştı. Birbirimizin kusurlarına ayna tutuyorduk.

Dolayısıyla söylediklerimden incinmemeli ve onun bu konudaki duygularını da umursamamalıyım.

Yine de, e-postamı açarken görünmez bir sınırı aştığım hissinden kurtulamadım. Mesajı gelen kutumun en üstünde duruyordu ve onu okudukça midemdeki düğüm acı verici bir şekilde sıkılaştı.

Bu, daha önce gönderdiğim ürün lansman fikirlerine bir yanıttı. Onları kendi notları ve gözlemleriyle işaretlemişti. Zekice, içgörülüydüler ve lanet olsun ki, önerilerimi çok daha güçlü hale getirdiler.

Ona Topsy Goat adresinden e-posta göndermiştim, bu da sekiz sayfanın tamamını okuyup düzenlemesinin bir saatten az sürdüğü anlamına geliyordu.

Suçluluk duygusunun verdiği sızı, paramparça olmuş bir utanca dönüştü.

Telefonumu çantama tikiştirdim ve kalabalığın içinde dağınık koyu saçlı birini aradım ama hiçbir yerde bulamadım.

BÖLÜM 5

Sebastian

ALKOLÜN İLK ÇEKİŞİ ACITTI.

İkincisi sorunsuz ve kolayca içildi, sanki vücudum bir daha mahrum kalmadan önce her damlasını emmesi gerektiğini anlamıştı.

Barmen diğer işlerine bakmak üzere ayrılırken, viskinin zengin, neredeyse çikolata tadındaki aromasının tadını çıkardım. Prag olayından beri kendime böyle bir zevk yaşatmamıştım, ama bu gece buna ihtiyacım vardı.

Boşluğu doldurmaya yetmedi ama hiç olmamasından iyiydi.

Onlar da hayatınızdaki her şey kadar boş.

Maya'nın sesi kafamda yankılanıyordu. Çenemi sıktım ve onun anısını bastırmak umuduyla içmeye devam ettim.

Öyle olmadı.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Her konuştuğumuzda benimle tartışmasına, lafı dolandırmadan beni tam da canımı yakacak yerden vurmasına tahammül edemiyordum. Ne yaparsam yapayım, ne kadar kazanırsam kazanayım, beni asla düşmanı olarak görmeyeceğini bilmeye tahammül edemiyordum.

Her şeyden çok, günlerce, haftalarca, aylarca aklımı

meşgul etmesine tahammül edemiyordum.

Yıllar.

Pek çok konuda haklıydı, ama çok daha fazla konuda da yanılıyordu. Fakat o karmaşık ilişkiyi çözmeye asla başlayamadım çünkü aramızda öyle bir ilişki yoktu.

Ben de Vault'un özel barında oturdum ve içki içtim.

Bu kat genel halka kapalıydı. Sadece seçkin VIP'lerin girişi serbestti ve barmen dışında burada tek başıma bulunuyordum.

Daha doğrusu, eskiden öyleydim.

Kapı açıldı ve yeni gelen kişi yanıma, tabureye oturmadan önce tatlı bir parfüm kokusu aldım.

"Bir dilim limonlu soda lütfen," dedi barmene. "Teşekkür ederim."

"Ayana." Başımı çevirmedim. "Arkadaşlarınla aşağıda olman gerekmez mi?"

"Maya meşgul, Sloane da Xavier ile planlar yapıyor." Bacaklarını çaprazladı, kristal işlemeli elbisesi gözümün ucuyla parıldıyordu. "Buraya gizlice geldiğini gördüm ve sana eşlik etmeye karar verdim. Üzgün görünüyordun."

Başka biri olsa benimle flört ettiklerini düşünürdüm ama Ayana ve Vuk birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Doğu Nehri'nde balık yemi olmak isteyen zavallı bir aptal olmadığı sürece bu çifti ayırmak mümkün değildi.

"İyiliksever birisin ama Vuk beni kıyma makinesine atıp köpeklere yem etmeden önce gitmelisin."

Ayana güldü. "Hadi canım. O kadar da kötü değil. Onu tanıdıkça kocaman bir ayıcık gibi."

Vuk Markovic'in kız arkadaşı dışında herhangi birinin ona "kocaman bir oyuncak ayı" demesine nasıl tepki vereceğini düşününce içimden bir kahkaha attım.

Büyük mü? Elbette. O herif küçük bir dağ büyüklüğündeydi. Oyuncak ayı mı? Ancak söz konusu oyuncak ayının gizli öfke sorunları varsa ve kasırgada savrulan bir sineklik kapısından daha dengesizse.

Tam izin isteyip gitmek üzereydim ki, daha önce

söylediklerini nihayet anladım. "Maya meşgul mü? Ne yapıyor?"

"Bir adamla konuşuyor." Ayana gülümseyerek içeceğini aldı. "Xavier, Killian'a ulaşamadığı için onu şehirde bulunan eski arkadaşlarından biriyle tanıştırdı."

Yüzümü buruşturdum. "Umarım parti arkadaşlarından biri değildir. Onlar tehlikeli tipler."

"Belki uzun süreli ilişkiler için uygun olabilir ama o sadece düğün için bir eş arıyor. Eğlenceli ve partilere katılmaya hazır biri mükemmel bir seçim gibi görünüyor." Ayana kaşını kaldırdı. "Yoksa onu sen mi götürmek istersin?"

Kahkaha attım. "Hayır. Bilmiyorum."

"Pekala, o zaman başka bir adamla birlikte olması seni rahatsız etmemeli."

"Beni rahatsız etmiyor. Ben asla öyle demedim—" Sözümü kestim ve derin bir nefes aldım. "İstediği kişiyle gidebilir. Ben sadece Xavier'in geçmişindeki insanlara güvenilemeyeceğini belirtiyordum."

"Sen onun geçmişinden değil misin?"

"Elbette ben bir istisnayım."

"Elbette," dedi.

O sodasını içerken ona şüpheyle baktım. Üzgün görüldüğüm için beni takip ettiği bahanesine inanmadım.

Ayana ile arkadaşlık ama beni bu şekilde arayacak kadar yakın değildik. Ya çok sıkılmıştı ya da gizli bir amacı vardı.

Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadım çünkü kapı tekrar açıldı ve içeri 1.96 boyunda, yara izleriyle dolu, düşünceli bir Sırp girdi.

Ayana'nın yüzü birden aydınlandı.

Solgun, neredeyse renksiz gözler kısıldı. Vuk, beni kız arkadaşıyla birlikte görünce pek de memnun görünmüyordu, ama kız ayağa kalkıp yanağından öptüğünde yüzünde hafif bir yumuşama oldu.

"Merhaba sevgilim," dedi. "İhtiyacın olan işi hallettin mi?"

Başını salladı ve kolunu koruyucu bir şekilde beline doladı.

Seçici olarak konuşmuyordu ve Ayana dışında neredeyse hiç kimseyle yüksek sesle konuşmuyordu. Ancak, "Defolun gidin ve bizi rahat bırakın" havasını çok net bir şekilde aldım.

Ayana, "Sebastian ile sadece sohbet ediyorduk," dedi.

Vuk, Amerikan İşaret Dili'nde bir şeyler işaret etti.

"Oh, merak etme," diye onu rahatlattı. "Maya'ya o kadar odaklanmış ki başka kimseyi düşünmüyor."

Donakaldım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Sadece ondan çok bahsediyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum. Başkaları önce ondan bahsediyor."

"Onun neyle meşgul olduğunu soran sen değil miydin?"

Yüzüme yayılan sıcaklık kızarıklık değildi. Alkolün etkisiydi. Belli ki.

Ayana'nın yanında, Vuk'un öfkeli bakışı alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Harika. Dünyanın en huysuz adamı bile benimle dalga geçti.

"Kalmayı ve tartışmayı çok isterdim ama halletmem gereken bir şey var." Son bir yudum viski içtim ve tabureden kalktım. "Vuk, Ayana, her zaman bir zevk. İkinizi de yakında tekrar göreeimden eminim."

İeeimi bırakıp gittim, her rahatsız olduğumda koşmayı bırakmamı söyleyen iç sesimi de görmezden geldim.

Belki bir gün yaparım.

Ama bugün o gün değildi.

Xavier'i bulup veda etmeliydim. Kibarca yapılması gereken buydu.

Maya'yı kiminle tanıştırdığını sormayı hiç *düşünmemiştim*. Umurumda değildi ve umrumda olduğunu söyleyen herkes yanılıyordu.

Ayrıca, Maya ve Killian mı? Bundan daha kötü bir çift hayal edemiyorum, üstelik bunu piyasadaki tüm kalitesiz

flört reality şovlarının her sezonunu izlemiş biri olarak söylüyorum.

Yine de, kalabalığın arasından geçerken göğsümde bir sızı hissettim; dramatik bir şey değil, sadece sürekli düşünmekten kendimi alamadığımda hissettiğim o sinir bozucu sızı.

Kalabalığın arasında Xavier'i bulmaya çalışarak odayı taradım. VIP salonunda değildi ama belki—

Bakışlarım mavi bir parçaya takıldı. Maya'nın giydiği elbisenin tam rengiydi.

Xavier'i bulamadım ama onun Maya'yla tanıştırdığı adamı buldum. Adam bana doğru dönmüş, Maya'nın söylediklerini büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Sırtı bana dönüktü ama elbisesini bir kenara bırakırsak, o gece mavisii saçlarını ve uzun, atletik bacaklarını her yerde tanırdım.

Adam güldü, gözlerinin kenarları kırıştı. Ona bir şeyler fısıldamak için eğildi ve kadının omuzları, ya gerçek bir eğlenceyle ya da onu canlı canlı yemeden önce bir succubus'un manyakça sevinciyle sarsıldı.

Zavallı herif. Bilmiyordu ki, güzel yüzü jilet gibi keskin bir dil ve Özgürlük Heykeli'ni eritecek kadar asit saklıyordu.

Herkes vahşi doğadaki en güzel yaratıkların aynı zamanda en zehirli olanlar olduğunu biliyordu. Bilmeyenler varsa, onları kurtarmak benim görevimdi.

Bunu bu ayki hayır işi olarak değerlendirin.

Yanlarına yürüdüm. "İşte buradasın, Sal," diye mırıldandım. "Görünüşe göre randevu arayışın iyi gidiyor."

Maya'nın omuzları gözle görülür şekilde gerildi. Beni görmezden geldi, ama adamın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Sanırım yanlış kişiyi buldunuz. Adı Maya," dedi.

"Ah, hayır. Biliyorum. Sal, ona taktığım takma isim. Çok eski dostuz." Elimi uzattım. O da tereddütle elimi sıktı. "Sebastian Laurent. Sizi konuşurken gördüm ve sadece hal hatır sormak istedim. Biliyorsunuz, erkeklerle kötü bir geçmişi var. İlk randevudan öteye geçemiyor, ama bu onun

suçu değil. Mahkeme kararıyla zorunlu aldığı derslerden beri öfke sorunları çok gelişti."

Adamın ağzı yuvarlaklaştı. Gözleri dehşet içinde Maya'ya kaydı.

"Onu boş ver," dedi, "dişlerini göstererek" diye tanımlanabilecek bir gülümsemeyle. Bu, iddialarıma önemli ölçüde inandırıcılık kattı. "Zavallı Seb sanrılardan muzdarip. Bakıcı olmadan evden çıkmaması gerekiyor, ama yine kendi başına dolaşmaya başlamış olmalı."

"Seni aramaya karşı koyamadım, *meleğim* ."

"Daha sert diren."

"Peki, randevu arayışını kaçırmak mı? Asla."

"Hayır." Maya benden uzaklaştı. " *Birimizin* vücudunun tamamının alçıya alınması ihtimali dışında bir şey yok."

"Gördün mü?" Adama gizli bir bakış attım ve fısıldadım, "Öfke sorunları var."

"Pekala." Geri çekildi. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum ama, eee, arkadaşımı bulmam gerekiyor. Görüşürüz." Sanki Cerberus'un ta kendisi peşindeymiş gibi kalabalığın içine daldı.

Göğsümde bir tatmin duygusu yükseldi. Bilmiyordu ama onu kurtarmıştım.

"Lütfen. Onun gitmesine üzülmedin. Benim sözünü kesmeme üzüldün."

"Bu şeyler birbirini dışlamaz."

"Belki de değil, ama ben gelmeden önce nelerden bahsediyordunuz?" Kaşımı kaldırdım. "Hava durumu mu, işi mi yoksa borsa mı?"

Dudaklarını büzdü. Tam isabet etmiştim.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Gittiğini sanıyordum," dedi.

Omuz silktim. "Gece daha çok genç. Siz bana çok yardımcı olacak şekilde psikanaliz yaptıktan sonra, bir şeyler içmek için yukarı çıktım."

Maya yüzünü buruşturdu. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, ifadesi kederliydi. "Az önce söylediklerim için özür dilerim." Kelimeleri acı verici bir yavaşlıkla, hırıltılı bir sesle

söyledi. "Zor bir hafta geçirdim ve bunu sana yansıttım. Yapmamalıydım."

Kendimi toparlamadan önce neredeyse bir adım geriye sendeledim.

Belki de yanılmıştım ve bu Maya *değildi* . Gerçek Maya uzaylılar tarafından kaçırılmış ve yerine daha iyi bir ikiz bırakılmış olmalı çünkü birbirimizden asla özür dilemedik.

Bu, ilişkimizin temel prensiplerinden biriydi. Kabul edemeyeceğimiz şeyi asla yapmazdık ve her zaman da kabul ederdik. Rekabet o kadar yoğunlu ki, bunu yapmamak mümkün değildi.

Eşi benzeri görülmemiş özrü, görünmez puan defterimize en az yirmi puan kazandırdı, ancak kollarını kavuşturunca karşılık olarak söyleyeceğim espri dilimde kaldı.

Bu, nadiren kullandığı bir savunma hareketiydi. Ve ona baktığımda, *gerçekten* baktığımda, daha önce fark etmem gereken küçük işaretleri yakaladım: gözlerinin altındaki gölgeler, ağzının etrafındaki gergin çizgiler ve omuzlarındaki gerginlik; ki bu, bir kez olsun, benimle hiçbir ilgisi yoktu. En azından tamamen değil.

O haftanın onu sandığından çok daha fazla yıprattığı kesindi, ama o böyle bir insandı. Her şeyi içine atıyor ve iyi olmadığı zamanlarda bile iyiymiş gibi davranıyordu.

"Özür kabul edildi," dedim.

Maya şaşkınlıkla göz kırptı. Muhtemelen özür dilediği için onu eleştireceğimi düşünmüştü ve evet, aklıma gelen ilk şey buydu. Ama belli ki zaten yeterince kötü ve savunmasız hissediyordu, bir de ben üstüne yüklenmeme gerek yoktu.

Onunla rekabet etmeyi seviyordum, ona zarar vermeyi değil.

Göğüs kafesimin arkasında rahatsız edici bir his yayıldı. Yavaş, sinsice ilerleyen bir baskıydı, sanki göğsüm adını koyamadığım veya cesaret edemediğim bir şeyin etrafında küçülüyordu.

Bu hissin iyice yerleşmeden önce üzerimden attım. "Artık bunu geride bıraktığımıza göre, daha eğlenceli şeylere

odaklanabiliriz." Bara doğru başımı salladım. "Beş Sınavı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Maya burnunu kırıştırdı. "Ama uzun zamandır yapmadım."

"Ben de denemedim ama sanırım geri getirmenin zamanı geldi." Eski içki yarışmamız, aklınızdaki tüm rahatsız edici düşünceleri -ya da genel olarak tüm düşünceleri- ortadan kaldırmayı garanti ediyordu. "Bitirmeyi ilk bitiren övünme hakkını kazanır."

Gözleri parladı. Zorluklardan daha çok sevdiği bir şey yoktu. "Anlaştık."

Yirmi dakika sonra, ihtiyacımız olan her şeyi bir araya getirdik ve arkadaşlarımızı da şahit olarak görevlendirdik.

Eski yatılı okulumuzda Beş Deneme, öğrenciler arasında bir gelenektir. Her son sınıf öğrencisinin gayri resmi olarak mezun olabilmek için bu denemeyi "geçmesi" gerekiyordu. Beş kadehten oluşuyordu ve her kadehte farklı bir içki vardı: sırasıyla tekila, votka, viski, rom ve cin. Bu kombinasyonun sizi mahvedeceği garantiydi, ama zaten amaç da buydu.

İğneleri sıralarken kanım adrenalinle doldu.

Yıllardır yapmamıştım ama Maya ile yapmak? Sanki eski günlere dönmüş gibiydim.

"Sanki bir üniversite öğrenci kulübü partisindeymişim gibi." Sloane bize uyarıcı bir bakış attı. "İkinizden biri Louboutin ayakkabılarıma kusarsa, bunun bedelini ağır ödersiniz."

"Yapmayacağız," dedik Maya ile aynı anda.

"Ben hiç alkolden kusmadım," diye ekledi, bana yan gözle bakarak.

"Ben de yapmadım." Alkol yüzünden bir sürü saçmalık yapmıştım ama kusmak bunlardan biri değildi.

Bizim güvencelerimize rağmen Sloane birkaç adım geri çekildi, Xavier ise zaman tutma görevini üstlendi. "Hazır

mısınız?"

Başımızı salladık.

Telefonunu kaldırdı. "Üç... iki... bir... başla!"

Tezgahtan ilk kadehi kaptım ve tek bir yudumda içtim. Maya tekiladan nefret ettiği için avantajlıyım, ama saf votkadan nefret ettiğim için ikinci kadehte arayı kapattı.

Kalbim hızla çarparken bardağı sertçe masaya bıraktım. Tezgah dökülen alkolle yapış yapış olmuştu ama koluma bulaşan sıvıya ya da arkadaşlarımin kadeh kaldırmalarına aldırış etmedim.

Aklımda tek bir şey vardı: kazanmak.

Kendi isteğimle alkolden uzak durmaya başlamış olmam ve bunu çoktan bozmuş olmam umurumda değildi, ya da artık on yedi yaşında olmamam ve...

Uzaktan bir yerlerde cam kırılma sesleri duyuldu.

Rom boğazıma kaçtı ve boğuldum, o ses gömülü bir anıyı tabutundan çekip çıkarırken görüşüm bir anlığına karardı.

Kemiklerin porselene çarpma sesi. Çığlıklar. İzdiham.

Benim hatam.

Benim hatam.

Benim hatam.

Başım zonluyordu. Müzik boğuklaştı ve zihnimde bir dizi görüntü belirdi. O geceden beri yaşadığım hayatın parçaları, ince bir kaygı ve sürekli, amansız bir şüphe bağıyla birbirine örülmüştü.

Sonra şarkı birdenbire çılgın bir synth-pop parçasına dönüştü ve ben bir anda gerçekliğe geri döndüm.

Kasa. Beş Sınav. Maya.

Geri kalan romu bitirdim ve son kadehi de bir çırpıda içtim, gözlerim daha önce yaşadığım boğulma nöbetinden dolayı hala yanıyordu ama artık çok geçti.

Maya, benden sadece birkaç saniye önce boş bardağını tezgâha sertçe vurdu. Xavier onun elini tuttu ve havaya kaldırdı. "Ding ding ding! Kazananımız belli oldu! Üzgünüm Laurent." Boşta kalan eliyle beni dürttü. "Bir dahaki sefere daha iyi şanslar."

Kalbimdeki şiddetli çarpıntıya rağmen zoraki bir gülümseme takındım. "Her şeyi kazanamazsın. Tebrikler, Sal." Başımı ona doğru eğdim. "Geçen seferden sonra kendini affettirdin."

Maya homurdandı. "En son neredeyse on yıl önceydi. Artık aklıma bile gelmiyor."

"Yine yalan söylüyorsun." Xavier Sloane'un yanına döndüğünde içimden homurdandım. Ayakkabılarının Beş Sınavdan sağlam bir şekilde kurtulmuş olmasına oldukça sevinmiş görünüyordu.

Ayana, Vuk'a, "Alkole dayanıklı olduğunu biliyorum ama o 'Trials' olayını da asla yapmaman gereken zorluklar listesine ekle," dedi. "İzlerken neredeyse *kusacaktım*."

Gülerek karşılık verdi.

Arkadaşlarımız kendi küçük dünyalarına çekilirken, ben dikkatimi Maya'ya verdim. "Kaybetmeyi asla unutmazsın. Eminim son yarışmamızın sonucu seni geceleri uyutmuyordur."

"Eğer biz o konuya değineceksek, sizin için de aynısını söyleyebilirim."

"İçki yarışması benim için pek bir şey ifade etmiyor."

"Belki de değil, ama seni tanıyorum." Omuz silkti. "Kaybettin ve bu seni içten içe öldürüyor."

Aramızdaki atışmalar ne kadar şiddetli olsa da, etkileşimimiz her zamanki keskinliğimizden yoksundu. Maya, art arda beş atış ve bir zaferin ardından adeta ışıldıyordu ve ben... tam olarak mutlu değildim ama onun eski formuna döndüğünü görmek beni sevindirdi. Bu, dünyamdaki denge duygusunu yeniden sağladı.

Bakışlarım yüzünde gezindi, parlak gözlerini ve kızarmış yanaklarını inceledim. Daha önce onu rahatsız eden her neyse, geçmişti ve bu seferki kayba değmişti.

Ama sadece bir kez.

İkinci gelmeyi alışkanlık haline getirmedi.

"Ne olursa olsun, gece rahat uyumana yardımcı olur." Cüzdanımı çıkardım ve barmene yardımları için fazladan elli

dolar verdim. “Sanırım şimdi eve gidip yaralarımı yalnız başıma saracağım.”

“Şaka yapıyorsunuz herhalde, ama bilin ki bu zihinsel görüntü bana büyük keyif veriyor.” Maya, memnun barmene yüz dolarlık bir banknot verdi.

Ağzım hafifçe kıvrıldı. Her şeyde, hatta bahşış konusunda bile benden üstün olmak zorundaydı.

"Benimle ilgili zihinsel imgelerin sana zevk verdiğini bilmek güzel." Dehşete düşmüş ifadesini görünce boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

"Bu öyle değil—"

"İyi geceler Sal. Pazartesi görüşürüz." Arkadaşlarıma veda etmek için başımı salladım ama ayrılmadan önce Maya'nın eli kolumu tuttu.

"Seb."

Duraksadım, kaslarım gerildi. Lanet olası bir sinir krizi geçirmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu, ama onun hafif dokunuşu beni adeta olduğum yere mıhlamıştı.

Maya bana baktı, yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Teşekkür ederim."

Göğsüm sıkıştı. Tabii ki o bunu anladı. Her zaman anlardı.

Aramızda söylenmemiş bir düzine kelime geçti, havayı elektriklendirdi ve boğucu derecede yoğunlaştırdı.

Bu durum dünyamı tehlikeli bir şekilde yeniden altüst etti, ama son kez bu kadar dengesiz olduğumda neler olduğunu hatırladım. O deneyimi tekrar yaşamak istemiyordum.

Elini kolumdan çektim. Tenimin onun tenine hafifçe değmesi kolumda küçük bir ürpertiye neden oldu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Uzaklaştım.

Geriye bakmadım ama dokunuşunun hatırası hâlâ aklımdaydı. Kırılan camın yankısı da öyle.

Çenemi sıktım ve yürümeye devam ettim, kapıdan çıktım ve kaldırımda ilerledim, ta ki o anılar zaman içinde silik izlere dönüşene kadar.

BÖLÜM 6

Sebastian

“...GİDERLERİMİZİN FİNANSAL HEDEFLERİMİZLE UYUMLU OLDUĞUNDAN EMİN OLALIM ...”

Baş finans sorumlusu Allen'in monoton konuşmasını dinlerken, ben de parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyordum. Yöneticilerin geri kalanı geçen çeyreğin rakamlarını incelerken, pencerelerden dışarı bakabilmek için stratejik olarak yerimi seçmiştim.

Bu toplantılardan nefret ediyordum ama Pazarlama Direktörü olarak katılmak zorundaydım.

Allen, PowerPoint sunumunun ellinci slaytına geçtiğinde içimden bir iniltiyi zorlukla bastırdım.

Muhteşem bir gündü. Altın sarısı güneş ışığı, 27 derece sıcaklık, hafif bir esinti ve İşçi Bayramı hafta sonundan sonra yeniden hayata dönen şehrin canlılığı vardı.

Tarifimde mutlaka bir malzeme eksikti. Diğer malzemeleri defalarca kontrol etmiştim. Oranları tam olarak doğruydu, bu da şu anlama geliyordu:

“Sebastian.” Babamın keskin sesi dikkatimi tekrar toplantı odasına çekti.

Dışarıdaki gökdelenlerden gözlerimi ayırıp baktığımda, masadaki herkesin bana baktığını fark ettim. "Evet?"

“Lütfen.” Babam arkaya yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Tartıştığımız konular hakkındaki düşüncelerinizi paylaşın. Onları duymayı çok isterim.”

İçimden bir ah çektim, aklım hala deniz tarağıydı ama yine de kabul ettim. “Zararda olan restoranlarımızın işletme maliyetlerine çok fazla para harcıyoruz. Giderleri azaltmanın en basit yollarından biri de gıda israfını azaltmaktır. Fazladan yiyeceklerden faydalanabilecek yerel hayır kurumlarıyla ortaklık kurabiliriz. Pazarlamada gıda israfı olmaması konusunu vurgulayacağız, hayır işleri için iyi bir halkla ilişkiler çalışması yapacağız, parçası olduğumuz topluluğu beslemeye yardımcı olacağız ve aynı anda maliyetleri de azaltacağız. Dörtte dört.”

Babamın gözlerine doğrudan baktım ve kaşları çatılırken odadaki herkes nefesini tuttu.

Bu tür şeyleri yapmayı çok severdi; en beklemediğim anda beni hedef alıp dikkat edip etmediğimi (nadiren) ve eğer etmiyorsa da her halükarda ayaklarımın üzerine düşebilecek yeteneğe sahip olup olmadığımı (her zaman) görmek isterdi.

Sıkıntıdan ölüyordum ama bir PowerPoint slaytını şöyle bir gözden geçirmek için dahi olmaya gerek yoktu ve o an en çok terleyen kişi en son konuşan kişiydi. Bu da ele alınan konunun onların işiyle ilgili olduğu anlamına geliyordu. Bugünün kazananı, aylardır işletme maliyetlerinden bahseden Finans Direktörü oldu.

“Güzel,” dedi babam. Operasyon müdürüne başıyla işaret etti. “Corbin, bu değişiklikleri uygulamak için bir plan hazırla. Şimdi de tedarik zincirimizden bahsed. Son durum nedir...”

Onu tekrar dinlemeyi bıraktım ve saate baktım.

İşin iyi tarafı, bu günün son şirket içi taahhüdümdü. Maya ile daha sonra ürün iş birliği için bir plan belirlemek üzere buluşacaktık, ama en azından bu sıkıcı olmayacaktı.

Onunla ilgili hiçbir şey asla gerçek olmadı.

Aklım cuma gecesine geri döndü, odak noktam onun beni

nasıl yerle bir ettiğine, ardından gelen özrüne ve garip bir şekilde Xavier'in onu Killian'la tanıştırma konusundaki ısrarına takılıp kalmıştı. Üç gece boyunca bunu düşünmüştüm ve hâlâ duyduğum en aptalca fikirdi.

Aslında bunu çok düşünmedim. Sadece arada bir aklıma geliyordu, tıpkı bir türlü anlamayan sinir bozucu küçük bir sinek gibi.

Elimi indirdim ve babamın bakışları beni durdurana kadar kalemimi masaya vurdum.

Yarım saat sonra, toplantı nihayet, şükürler olsun ki sona erdi.

Sandalyemi geriye itip doğruca kapıya yöneldim, ama babam kaçmadan önce beni durdurdu.

"Sebastian. Hadi konuşalım."

Kahretsin. Çıkışa özlemle baktım. "Nerede?"

"Teklifiniz."

Bakışlarım aniden onun gözleriyle buluştu ve yüz ifademi nötr tutmak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Peki, ne olmuş yani?"

Teklifimi aylar önce sunmuştum. Bunu ilk kez dikkate alıyordu, bu yüzden çok umutlu değildim. Ama belki...

"Bu iyi bir fikir değil." Ayağa kalktı ve yanıma doğru yürüdü. Teknik olarak benden iki santim daha kısaydı ama tüm hayatım boyunca üzerimde yükselmiş, gölgesi her özgürleşme girişimimi boğmuştu. "Pazarlama müdürü olarak çok değerlisin. Bir gün bu şirketi yöneteceksin ve zamanını burada, kararlar almak yerine mutfakta çalışarak harcarsan bunu yapamazsın." Parmak boğumlarıyla masaya vurdu.

İçimde yavaş yavaş, acı bir yanma hissi oluştu. "Vaktimi mi boşa harcayacağım? Bu, tüm şirketinizin üzerine kurulu olduğu emeği değersizleştirmenin ilginç bir yolu."

"Bunu küçümsemiyorum. *Asıl* şefler mutfak yönetmekle görevliler, yönetim kurulu toplantılarıyla değil. Sen tam tersisin." Babamın gözleri parladı. "Allah aşkına, MBA'n var. Bütün o eğitimi sadece hayatının geri kalanında sebze doğrayıp et ızgara yapman için ödemedim."

Öfke, kızgın bir alev gibi parladı. "Ben de aşçılık okuluna gittim. Bu iş sadece *sebze doğramak* ve *et ızgara* yapmaktan ibaret değil. Bunu en iyi sen bilmelisin."

Ailemi, işin inceliklerini daha iyi anlamak için aşçılık okuluna gitmeme izin vermeleri konusunda ikna etmiştim. Aslında, gitmek *istediğim* için gitmiştim. Bıçak kullanma becerilerini ve farklı pişirme tekniklerini öğrenmek, sıkıcı bir MBA yapmaktan çok daha ilgi çekiciydi.

Önce işletme okulundan sınıf birincisi olarak mezun olmam şartıyla kabul etmişlerdi, ki öyle de yapmıştım. Aşçılık diplomamla MBA'den daha çok gurur duyuyordum, ama eğer onu kullanmazsam, ilki boşa gidecekti.

"Önemli değil. Hayır, hayırdır." Babamın yüzü sertleşti. "Geçen sefer mutfağı yönetmekte ısrar ettiğinde neler olduğunu unutma. Hayatta kalmamız bir mucize."

Sözleri, adeta karnıma yediğim bir yumruk gibiydi. Hayatım boyunca edindiğim tecrübe, duygularımı dışarıdan belli etmemi engellemişti, ama içten içe göğsüm boğulacak kadar sıkıştı.

Yıllar önce, şehirdeki restoranlarımızdan birinin açılışını denetlemiştim. Yemeklerden sorumlu ilk deneyimimdi ve olay, önemli bir konuğun yemek sırasında aniden ölmesiyle sonuçlanmıştı.

Geriye kalan yüzde birlik belirsizlik beni altüst etmişti ve bunun sonucunda ortaya çıkan medya çılgınlığı hisse senetlerimizi dibe vurmuştu; ta ki halkın kısa dikkat süresi ve agresif halkla ilişkiler çabalarımız şirketi felaketin eşiğinden geri çekene kadar.

O gecenin dehşetini dindirmek için onlarca terapi seansı ve birkaç sağlıklı başa çıkma mekanizması gerekmişti.

Dünyaya karşı cesur bir yüz takınmışım ama babam, paniğe kapılmadan tekrar mutfağa adım atabilmek için ne kadar mücadele ettiğimi biliyordu.

Bunu *biliyordu* ve yine de bana karşı bir silah olarak kullandı.

Ellerim yumruk oldu. Masaya vurup sağlam bir zemine

dayanmak istedim ama bunu yaparsam, herhangi bir duygu patlaması gösterirsem, o kazanırdı.

“Seb.” Babamın kaşlarını çatması bir iç çekişe dönüştü. “Burada kötü adam olmaya çalışmıyorum. Şimdi bunun için benden nefret ediyor olabilirsin, ama uzun vadede bana teşekkür edeceksin.”

“Yapma,” dedim sesim sert bir şekilde. “Eğer Laurent ismine yakışmadığını düşündüğün için şef olmamı istemiyorsan, öyle kal. Ama bunu bir iyilikseverlik eylemi olarak haklı çıkarmaya çalışma. Bu her zaman senin egonla ilgiliydi, başka bir şeyle değil.”

Gözleri tekrar parladı. “Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Öyleyse beni aydınlat.” Sustuğunda, kaba bir kahkaha attım. “Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

Dışarı çıktım. Beni durdurmadı ama sözleri koridorda ve kaldırımda beni takip etti; güneş bile aniden gelen soğukluğu savuşturamadı.

Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu. Göğsümün etrafına tanıdık bir düğüm dolanmıştı ve bu düğümü gevşetmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

En son mutfağı yönetmekte ısrar ettiğinizde neler olduğunu unutmayın.

Babam, zekice hedeflenmiş tek bir hatırlatmayla, yara bandını yırtıp, içimde kangrenleşmiş, çirkin güvensizliklerimi yeniden yüzeye çıkarmıştı.

Beni bu kadar kolay manipüle etmesinden nefret ediyordum. Olanı olduğu gibi görüyordum ama içimin küçük bir kısmı haklı olup olmadığını ve mutfağa dönüşümün felakete yol açıp açmayacağını merak ediyordu.

Tanrı aşkına, ben deniz tarağı bile mükemmel pişiremiyordum. Ama bir pazarlama planını uyurken bile uydurabiliyordum, gerçi bunu yapmak dış çekimi kadar heyecan vericiydi.

Eğer gerçekten isteseydim, babamı görmezden gelip kendi yoluma gidebilirdim, mirasım umrumda bile değildi.

Onun isteklerine karşı gelirse ben kesinlikle dışlayacağından emindim. Ama sonuçta ben hala bir Laurent'tim ve babama olmasa bile aileme derinden kök salmış bir sadakatim vardı. Ayrıca, bu kadar büyük bir ayrılık, teyzemin ölümünden sonra zaten yeterince kırılğan olan annemi mahvederdi. Ona daha fazla üzüntü yaşatmak istemedim.

Gözlerimdeki noktalar kaybolana kadar ciğerlerime bir nefes daha çektim. Kafamdaki çelişkili sesler geri çekildi ve ilk defa olmasa da içimdeki huzursuzluğu görmezden geldim.

Gelecekle ilgili endişelerimi sonraya bırakırım.
Şimdilik sadece günü atlatmam gerekiyordu.

Geç kaldın.

Öğleden sonra Maya ile olan toplantıma vardığımda, Post-it notu oturduğum yerin önündeki masaya yapıştırılmıştı.

Haftasonu boyunca haftalık buluşma yerimiz konusunda giderek daha hararetli e-postalar alışverişinde bulunduk ve sonunda tarafsız bir yerde anlaştık: İkimizin de üyesi olduğu son derece seçkin Valhalla Kulübü'nün kütüphanesi.

Valhalla'ya yaptığım uzun ve tempolu yürüyüş sırasında kafamı boşaltmışım ve Maya'nın karşısındaki koltuğa oturduğumda kendime yeniden yakın hissettim. Notu elime almadım.

“Erken geldin.” Saatin kadranına dokundum. “Tam üç.”

“Zamanında geldiğinde geç kalmışsın demektir.” Elindeki sarı dosyayı masanın üzerinden itti. Üzerinde, içten içe “iş bitirme kıyafeti” diye adlandırdığım bir kıyafet vardı: ütülü beyaz gömlek, pırlanta küpeler ve uğurlu altın fil kolyesi. Saçları kalın, parlak bir örgüyle omzunun üzerinden dökülüyordu.

Bazı şeyler asla değişmedi.

Esnedim. "Üzgünüm, herkes senin kişisel kurallarına göre yaşamıyor, Sal."

Bana soğuk bir bakış attı. "Ortaklığımıza böyle mi başlamak istiyorsun? İnan bana, seninle bütün gün tartışmaktan mutluluk duyardım ama birlikte çalışırsak çok daha verimli oluruz. Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk yollarımızı ayırabiliriz."

Kaşlarım yukarı kalktı. Samimi olup olmadığını veya benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışarak onu süzdüm.

Ben savaşa hazırlanmıştım, o ise sözde bir ateşkes mi başlatıyordu? Özür dilemesi bir şeydi. Önce alaycı bir şey söylemeden (her ne kadar isteksiz de olsa) birlikte çalışmaya istekli olması ise başka bir şeydi.

Öte yandan, pasif-agresif Post-it notu klasik bir Maya Singh tarzıydı, belki de kişilik nakli geçirmemişti. Belki de kafasını o kadar sert çarpmıştı ki kişiliği ikiye bölünmüştü ve şimdi Dr. Jekyll ve Mr. Hyde gibi ikisi arasında gidip gelmek zorunda kalıyordu.

"Haklısın," dedim. "Hadi bunu halledelim."

"Teşekkür ederim." Maya bana tatlı bir gülümseme verdi ve farkında olmadan bir savaşı kaybettiğimi hissettim. "İlk görevimiz duyuru planı. Mesajı baştan doğru iletmeliyiz, yoksa işimiz bitti."

"Dil."

"Defol git."

Güldüm. *Çok daha iyi* . Onun bu kadar kibar olması beni şaşırttı.

Maya içini çekti ama yemin ederim ki ağzı seğirdi, sonra da düz bir çizgi haline getirdi. " Şşş. Bizi buradan attırırsın."

Başını kütüphaneciye doğru eğdi; kütüphaneci de masasının arkasından bize dik dik bakıyordu. Valhalla kütüphanesi gerçek bir kütüphaneden çok bir ağ oluşturma merkezi gibi çalıştığı için haftada sadece bir kez buraya geliyordu, ama suratındaki somurtkan ifadeye bakılırsa,

sadece güldüğümü değil, kedisini öldürdüğümü sanırdınız.

"Denemesini görmek isterdim." Kütüphaneciye gülümsedim. O bana gülümsemedi. "Kaç yaşında, seksen mi? Ben onunla başa çıkabilirim."

Maya başını salladı. "Elbette, hoş yaşlı bir hanımla ilişkiye girmekte bir sakınca görmezsin."

"Müdahale hakkında hiçbir şey söylemedim ve o da pek hoş görünmüyor."

"Bu, onun ayırt etme yeteneğine sahip olduğu anlamına geliyor. Diğer insanların aksine, sizin Avrupa cazibesi saçmalıklarınıza kanmıyor."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Çekici olduğumu kabul ettin mi?"

"*Saçma sapan bir çekicilik. Sözlerimi seçip ayıklama.*" Maya dizüstü bilgisayarını açarken yanakları her zamankinden biraz daha kızarmıştı. "Şimdi konuşmayı bırak ve çalışmaya başla. Bütün günüm yok."

Kıkırdadım ama razı oldum ve bana uzattığı klasörü açtım. Teklifine verdiğim cevabı yazdırmış ve notlarımın üzerine notlar eklemişti. Tipik bir durum.

Yorumları tek tek incelemeden, sanki başka biriymiş gibi detaylıca gözden geçirdim. Ona sürekli müdahale etmeye gerek duymadım; işleri kendi başına yoluna koyacağına güvendim.

"Tarifleri üstlenecek ve bu iş birliğinin yüzü olacak büyük, tanınmış bir şefe ihtiyacımız var," dedim. "Size birkaç isim gönderdim. Eğer bir itirazınız yoksa, ilgilenen olup olmadığını görmek için onlarla iletişime geçmeye başlayacağım."

"Mükemmel. Basın bültenini taslak haline getireceğim ve isimleri ile özgeçmişleri için bir yer tutucu bırakacağım." Maya not defterinde bir şeyi işaretledi. "Önümüzdeki haftaya kadar tamamlayabilir misin?"

"Elbette." Biraz ikna çabası gerektirirdi ama Laurent ismi mutfak dünyasında çok köklüydü.

Bir süre sessizce çalıştık, sohbetimiz yerini kalemin

kağıda sürtünme sesine ve klavyelerimizin ritmik tıkırtısına bıraktı.

Kütüphane hareketlilikle doluydu, ancak gürültü bir şekilde azalmış gibiydi; diğer ziyaretçiler, bize bu kadar yakın olmalarına rağmen neredeyse fark edilmiyorlardı. Sanki görünmez bir balon bizi odanın geri kalanından izole etmişti.

Bilgisayarında hararetle yazı yazan Maya'ya şöyle bir baktım. Arkasındaki vitray pencerelerden içeri süzülen ışık, saçlarına yumuşakça vuruyor ve inatçı dudaklarını belirginleştiriyordu. Kaşlarının arasında ince bir kırışıklık vardı ve defterindeki bir cümlemin altını çizmek için yazmayı durdururken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Üniversite yıllarımızdan beri böyle yan yana çalışmamıştık; o zamanlar sürekli grup projelerine birlikte atanıyorduk. Kütüphanede sayısız gece uykusuz kalmıştık, ikimiz de ilk pes eden olmak istemiyorduk, ama onun ne kadar odaklanmış olduğunu unutmuştum. Nasıl bir yoğunluk yaydığını ve her görevi hataya yer bırakmayacak şekilde askeri bir hassasiyetle nasıl ele aldığını.

Onu oyalamayı bir oyun haline getirmiştım. Birkaç kez başarılı olmuşum ama bu zaferlerimi kendime saklamıştım. Bunlar gizli bir zevkti ve onları, anlamayacak olanların meraklı gözlerinden uzak, ejderhaların hazine biriktirdiği gibi saklıyordum.

Maya, ekranından başını kaldırmadan, "Daha fazla bakmaya devam edersen, senden ücret almaya başlamak zorunda kalacağım," dedi. "Ben buraya senin eğlenmen için gelmedim."

Tek kelime bile etmemiştim ve dikkatini çoktan dağıtmıştım. *Laurent'in takımına bir puan.*

Gülümsememi bastırdım. "İlgim seni rahatsız mı ediyor?"

"Seninle ilgili her şey beni rahatsız ediyor."

"Ama işte buradayız," diye mırıldandım, burnunun hafifçe genişlemesinden büyük keyif alarak. *Laurent Takımı iki puan kazandı.*

“Sadece mecbur olduğumuz için.” Gözleri birden gözlerimle buluştu. Gözleri bıkkınlıkla kararmıştı. “Sana gönderdiğim taslağa baktın mı henüz? Bir saat sonra şehir merkezinde biriyle buluşacağım, bu yüzden yakında gitmem gerekiyor.”

"Evet. Sorun yok."

“İyi mi?” Maya, sanki ona ölümcül bir hastalığı olduğunu ve sadece iki haftası kaldığını söylemişim gibi baktı. “Pazarlama zaman çizelgemiz *iyi* olamaz. Mükemmel olmalı. Ne—”

"Sonra kiminle buluşacaksın?" diye araya girdim. "Killian'la mı?"

Belki de Xavier sonunda o ulaşılmaz bekarı ele geçirmiş ve ben Vault'tan ayrıldıktan sonra onları tanıştırmıştı. Killian şehir merkezindeki mekanlarını severdi, ancak genellikle bir şişe viski, iki süper model ve üçlü ilişki içermediği sürece Pazartesi gecesi buluşmalarına alerjisi vardı.

Maya bana tuhaf bir bakış attı. "Killian Katrakis mi? Onunla neden görüşeyim ki?"

Yanaklarımda hafif bir sıcaklık hissettim . "Sebep yok," dedim, bu hatam için kendi kendime sessizce kızarak. Killian'ı neden ilk önce gündeme getirdim *ki* ? "Ama daha önce onunla konuştum ve o da bu akşam şehir merkezinde bir toplantısı olduğunu söyledi."

“Zaman çizelgesinde ne yanlış var?” Defterini öfkeyle karıştırdı. “Sanırım reklam kampanyasını bir ay öne alabiliriz, ama çok erken yaparsak ivme kaybeder—”

“Maya.” Elimi bileğine koydum. “Rahatla. *İyi* sadece bir kelime. Zamanlama mükemmel.”

Donakaldı. Gözleri önce elime, sonra yüzüme kaydı ve ben de bir hata yaptığımı çok geçmeden fark ettim.

Etrafımızdaki görünmez balon küçüldü. Derim çok inceldi ve gerildi, sanki içimdeki ani panik alevine karşı yeterli bir kalkan değildi. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, parmaklarımin arasından bile hissedebiliyordu ve eğer bunu yapmak durumu daha da kötüleştirmeyecek olsaydı, elimi

hızla çekerdim.

Bunun yerine, yapmayacağıma yemin etmeme rağmen, orada oyalandım ve hafif temas, unutulması gereken duyguları yeniden alevlendirdi.

Teninin hatırladığımdan daha yumuşak olduğunu hissettim ve yavaşça geri çekilirken, yüz ifademi nötr tutmaya özen göstererek, midemde bir boşluk hissettim.

"Killian değilse, kiminle buluşacaksın?" diye sordum gelişigüzel. Odanın etrafına göz gezdirdim, kalbimin sinir bozucu atışını sakinleştirmeye çalışıyordum. "Annenin seninle çıkmaya ikna ettiği başka bir zavallı mı?"

Maya donmuş halinden kurtuldu. Elini masadan çekti, benim erişemeyeceğim bir yere koydu ve eşyalarını toplamaya koyuldu. Bana bakmaktan kaçındığını hissettim. "Seni ilgilendirmez ama Vivian'la görüşeceğim. Doğum günü partimi planlamama yardım edecek." Doğum günü iki buçuk ay sonraydı.

"Demek parti *veriyorsunuz* ."

"Elbette."

"Belki de davetli değilsin," dedi masumiyetin timsali bir şekilde. "Belki de aramızdaki rekabetin, yılın en sevdiğim gününü seninle paylaşmaya değmeyeceğine karar verdim."

"Doğum gününün bensiz pek bir anlamı olmazdı, Sal."

Hayatımız boyunca birbirimizin doğum günü kutlamalarına davet ederdik. Bu, birbirimizi geçmek için mükemmel bir fırsattı ve her yıl onun farklı temalarını görmeyi ve onu yenmenin yollarını planlamayı dört gözle bekliyordum.

Maya homurdandı. "Kendini çok fazla beğeniyorsun."

"Belki." Omuz silktim. "Ama yanıldığımı söyle bana."

"Sen-"

"Bay Laurent. Bayan Singh." Kütüphanecinin yerinden kalktığını, yanımda onaylamayan bir ifadeyle belirinceye kadar fark etmedim. "Lütfen. Sesinizi kısın. Diğer insanlar çalışmaya çalışıyor."

O "diğer insanlar" da bizimle aynı ses seviyesinde

konusuyorlardı, ama ne Maya ne de ben itiraz etmedik. Özür diledik, bakışlarımız kilitlendi, kütüphaneci homurdanarak ayrıldı.

Maya gözlerini benden ayırmadan bir Post-it notuna bir şeyler karaladı ve masaya yapıştırdı.

Okuyunca ağzım açık kaldı.

Yanılıyorsunuz.

"Çok kötü bir yalancısın tatlım," dedim, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı.

Maya'nın çenesi kasıldı. Aramızdaki hava gerginleşti ve içindeki kararsızlığı gördüm; tuzağıma düşüp cevap vermeli miydi, yoksa uzaklaşıp son sözü bana mı bırakmalıydı?

Giderken onu izlemedim ama parfümünün hafif bir kokusu arkasından kaldı. Amber ve çiçek kokularının karışımı gibiydi.

Gülümsemem soldu ve kokunun tamamen buharlaşmasını bekledikten sonra notunu düzgünce üç parçaya katlayıp cebime koydum.

Ayağa kalktım, bakışlarım bir an daha onun boş koltuğunda oyalandıktan sonra ben de ayrıldım.

Ortaklığımızın bitimine sekiz ay, üç hafta kalmıştı.

Genel olarak bakıldığında çok büyük bir şey değildi, ama beni delirtmeye yetecek kadar büyük bir miktar olduğu konusunda rahatsız edici bir hisse kapıldım.

BÖLÜM 7

Maya

Küçük anlaşmazlıkları bir kenara bırakırsak, Sebastian ve ben sonraki üç hafta boyunca şaşırtıcı derecede kolay bir uyum yakaladık . Birbirimizin nasıl çalıştığını zaten biliyorduk ve o beni kızdırmayı bıraktıktan sonra toplantılarımız gerçekten verimli geçti.

Onun sayesinde, dondurulmuş gıda iş birliği için tarifleri oluşturması için Derek Gardiner'ı ikna ettik. Yakışıklı, ödüllü şef, ulusal bir kampanyanın başrol oyuncusu olmak için mükemmel bir isimdi ve Sebastian'a gönülsüzce de olsa övgülerimi sunmak zorunda kaldım. Altın çocuk statüsü ne kadar sinir bozucu olsa da, bağlantıları bazen gerçekten işe yarıyordu.

Nikhil, "Burasının şehirdeki en iyi buluşma yeri olduğunu duydum," dedi. "Umarım beğenirsin."

Ani konuşmanın etkisiyle gözlerimi kırıştırdım. *Doğru* . İş yerinde değildim ve Sebastian'la da birlikte değildim.

Yine de, aklımdaki o Fransız adamla ilgili düşünceleri kesin bir dille bir kenara bıraktım ve arkadaşşıma gülümsedim. "Eminim çok seveceğim," dedim söz konusu restorana girerken.

Nikhil adını hostese verdi, o da bizi otele kabul etti ve yemek salonunun ortasındaki masamıza götürdü.

Brasserie M, şehrin son dönemdeki en gözde restoranıydı. New York'ta her birkaç ayda bir yeni popüler mekanlar ortaya çıkıyordu, ancak bu samimi bistro, *Mode de Vie'nin* onu "ABD'nin en romantik restoranı" olarak adlandırmasından beri insanları kendine çekmeyi başarmıştı.

Ortam açısından bakıldığında, bunu anlayabiliyordum. Sadece bir düzine kadar masa sığacak büyüklükteydi ve loş ışıklandırma, rahat oturma düzeni ve yumuşak fon müziği ona seksi bir zarafet havası veriyordu. Aralarında ünlü bir haber sunucusu, Tony Ödülü sahibi bir

aktris ve babamın iş rakibi Charles Whitaker'ın da bulunduğu birkaç tanıdığım müşteri vardı. Karısıyla yemek yiyordu ve beni fark etmemiş gibiydi.

Siparişlerimizi verdikten sonra, "Duyduğuma göre cerrahsınız," dedim. "Bu çok heyecan verici olmalı. Doğruyu söyleyin: *Grey's Anatomy* ne kadar doğru?"

Nikhil güldü. "Ne yazık ki o kadar doğru değil. Yani, sadece ilk bölümde bile..." Dizinin yanlış gösterdiği her detayı uzun uzun anlatmaya başladı.

Gözlerim donuklaşsa da gülümsememi korumaya çalıştım. Anneme, çıktığım kişilere baştan reddetmek yerine adil bir şans vereceğime söz vermiştim, ama şimdiye kadar hiçbirini ilk sınavımı geçememişti.

Onlara kendileri hakkında sorular sordum ve onların benim hayatımla ilgili bir şey sormalarının ne kadar sürdüğünü görmek için bekledim. Cevap genellikle "asla" oldu.

Mezelerimiz geldikten sonra bile Nikhil hâlâ *Grey's Anatomy* ve kendi tıp eğitiminden bahsediyordu.

Şarabımı yudumladım ve etrafa bakındım, gecenin bitmesine kalan dakikaları saymaya başlamıştım bile.

Keşke arkadaşlarımdan bana bir çıkış yolu bulmalarını isteseydim. Genellikle Sloane veya Ayana otuz dakika sonra arardı, böylece gerekirse bir "acil durum" için dışarı çıkabilirdim, ama annem Priya'nın nişanından beri çok ısrarcıydı. Akşam yemeğini kısa kestiğimi öğrenirse beni öldürürdü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu buluşmaların işe yaramasını *istiyordum*. Ama... bir türlü olmadı. Aileniz ne kadar dua etse, ikna etmeye çalışsa ve baskı yapsa da, aranızda kimya ve uyumluluk yaratamazsınız.

"İyi akşamlar." Yumuşak, derin bir ses, annem ve teyzelerimin önümde bir mahkeme heyeti gibi sıralandığı kâbus gibi bir hayalimi böldü.

Karar: Bizi övünme hakkından, gelecekteki torunlarımızdan/yeğenlerimizden ve arkadaşlarımızın kızlarının düşünlerinde göz kamaştırma fırsatından mahrum bırakmaktan suçlu.

Cümle: Birbirinin aynısı, bencil erkeklerle sonsuza dek sürececek kör randevular.

Ses devam ederken o görüntüyü kafamdan attım. "Akşam yemeğinizden şu ana kadar ne kadar memnunsunuz?"

Bir dakika bekle.

Başımı hızla sola çevirdim ve orada kehribar rengi gözler ve şeytani bir gülümseme beni karşıladı.

Şaka yapıyorsun herhalde. "Ne—"

"Şimdilik her şey iyi, ama henüz ana yemeklerimizi yemedik." Nikhil, benim şaşkınlığımı fark etmeden kıkırdadı. "Sanırım buranın gerçekten de abartıldığı kadar iyi olup olmadığını göreceğiz."

“Umarım öyledir,” dedi Sebastian hiç tereddüt etmeden. “Mantarlı bourguignon ve gratin dauphinois sipariş ettiğinizi gördüm. İkisi de mükemmel seçimler.” Göğüs cebinden iki kartvizit çıkardı ve önümüze koydu. “Benim adım Sebastian. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden bana sorun. Afiyet olsun.”

Yanımdan geçerken bana alaycı bir şekilde gülümsedi.

Masada ona orta parmağımı gösterdim ve o gittikten çok sonra bile kısık sesle gülmesi beni rahatsız etmeye devam etti.

Sebastian'ın görünüşünden o kadar etkilenmişim ki, objektif olarak enfes olan şarabın tadını çıkaramadım ve bardağımdaki kalan şarabı da bitirdim. Bu, çocukluğumuzdan beri mahvettiği uzun bir listedeki bir başka şeydi benim için.

Bu restoranın ailesine ait olduğunu nasıl unutmuş olabilirim? Ama hatırlamış olsam bile, onunla karşılaşmayı hiç beklemezdim.

Sebastian üst düzey bir yöneticiydi. Görevi, yemek salonunda çalışmak veya müşterilere kartvizit dağıtmak değildi.

Bir şeyler çeviriyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

“İşte bu gerçekten iyi bir hizmet.” Nikhil kartvizitini inceledi. Kartvizitte sadece Sebastian'ın adı ve e-posta adresi yazıyordu, unvanı veya telefon numarası yoktu. “Sebastian Laurent... Dur, sence o Laurent'lerden biri değil, değil mi? Hani tüm restoran grubunun sahibi olanlar?”

“Bilmiyorum. Belki,” diye mırıldandım. Kartımı aldım ve kenara atmak üzereydim ki arkasında siyah mürekkeple yazılmış bir karalama gördüm.

Randevunuz için bol şans. Nefes almadan bu kadar çok konuşa kesinlikle bulunmaz değerdir.

O sinsî küçük piç. Bütün akşam yemeği boyunca beni gözetlemiş olmalı, bu çok berbat bir durumdu. Ama eğer durum böyleyse, neden gülme isteği duydum ki?

Nikhil tıp fakültesi yıllarına dair detaylı anlatımına devam ederken, kartvizitini çantama koydum ve umarım ilgi gösteriyormuş gibi bir ifade takınmaya çalıştım.

Sebastian'ın beni izlediğini bildiğim için artık sıkılmış görünemezdim. Acı çektiğimi ya da daha kötüsü, akşamımın en ilginç kısmı olsa bile, bana verdiği bir şeye gülümsediğimi görmesine izin vermeyi *reddettim*.

Garson ana yemeklerimizi getirdi ve Nikhil tıp fakültesi hikayelerini bir kenara bırakıp "arkadaşlarıyla" yapacağı yaklaşan kamp gezisi hakkında coşkulu bir şekilde konuşmaya başlayınca, dikkatimi daha da vermeye çalıştım.

Erkeklerin kamp yapma tutkusu neydi öyle? Böceklerden ve ormanda tuvalete gitmekten nefret ediyordum, bu yüzden bana hiç çekici

gelmiyordu.

Yine de, aylarla ilgili şakasına bir türlü gülemedim. Yüzünde memnun bir ifade belirdi ve tek başına bir kara ayıyı nasıl alt edebileceğinden uzun uzun bahsetti.

Birisi beni öldürsün.

En azından yemekler güzeldi. Gecenin tek kurtarıcı yanı buydu.

Bourguignon'dan bir lokma daha aldım ve yemek salonuna şöyle bir göz attım. Sebastian'ı başlangıç yemeğinden beri görmemiştim. Muhtemelen gitmişti, ki bu da mantıklıydı çünkü neden burada kalsın ki...

Garson masasının yakınında tanıdık bir figür gözüme takıldı.

O hâlâ burada. Kalbim hafifçe durdu, bu da içmeyi bırakmam gerektiğinin açık bir işaretiydi. Çok fazla şarap içmiştim ve iç organlarıma büyük zarar veriyordu.

Sebastian tam karşımda duruyordu. Baş garsonla konuşuyordu ama ben tam bakışlarımı başka yöne çevirecekken bana doğru baktı.

Bakışlarımız kesişti ve bakışlarının yoğunluğu, kanıma saf viski enjekte edilmiş gibi geldi. İlk önce gözümü kaçırmamak için kendimi zor tutarken kulaklarım çınılıyordu.

Tanrım, bana bakışından nefret ediyordum, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyordu. Nasıl hissettiğimi, ne istediğimi; bilmemesi gereken her şeyi, ama yine de biliyordu.

Sebastian'ın gözleri alaycı bir eğlenceyle parıldıyordu, uzun ve bilinçli bir an boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi.

Parmaklarım koltuğun kenarına sıkıca kenetlenmişti, kalbim acı verici bir farkındalıkla gümbür gümbür atıyordu. Tam pes edip göz kırpmak üzereyken, göz temasını kesip garsonla konuşmaya devam etti.

Kaslarım anında gevşedi ve Nikhil ile sohbetime dönmeden önce titrek bir nefes aldım. Dikkatimin dağıldığını hiç fark etmemişti. Garsonumuz tabaklarımızı toplayıp enfes bir dilim çikolatalı kek getirene kadar monologuna devam etti. Kekin üzeri, özenle hazırlanmış bir çiçek şeklinde düzenlenmiş, parıldayan çileklerle kaplıydı.

"Sanırım yanlış masadasınız. Bunu sipariş etmedik," dedim, oysa sadece bakarken bile ağzım sulanıyordu. Çilek, çikolatadan sonra en sevdiğim rahatlatıcı yiyecekti.

"Bu bizden ikram." Garson göz kırparak tatlıyı masaya koydu. "Sahibinin ikramı."

Nikhil'in sorgulayan kaş çatmasına aldırış etmedim; pastanın altına yarıya kadar sıkıştırılmış minik nota bakmakla çok meşguldüm.

***Bir dahaki sefere daha iyi
şanslar. -Sevgiler, Seb***

Sebastian

"Söyle bana. Seni rahatsız eden ne?"

Duvara yaslandım ve ağzıma bir trüf mantarlı patates kızartması attım. Bütün gece hiçbir şey yememiştim ve ilk lokma adeta cennet gibiydi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Margaux sigarasından derin bir nefes çekti. Serin gece havasında mükemmel bir duman halkası kıvrıldı. "Bu gece dalgındın," dedi. "Senin asla dalgınlığın olmaz."

"Dikkatim dağılmadı."

"Mutfakta yardım etmen gerekirken bu yüzden mi sürekli yemek odasına gizlice gidiyordun?" Anamlı bakışları inkârımı paramparça etti.

Margaux, dünyanın en çok övgü alan şeflerinden biriydi. Kariyerine bulaşık yıkayarak başlamış ve yemek zincirinin zirvesine kadar yükselmişti (mecazi anlamda değil). Hayatında çok saçmalık görmüştü ve şu anda benimkini de çok iyi anlamıştı.

"Çok meşgulüm," diye üstü kapalı cevap verdim.

"Eminim öyledir." Aramızda bir duman halkası daha yükseldi. "Az önce o bedava tatlıyı kime gönderdin?"

İçimden bir ah çektim. Margaux'nun mutfağında onun haberi olmadan hiçbir şey olmadı.

Restoran bir saatten fazla önce kapandı, ama onunla biraz sohbet etmek ve eve gitmeden önce hızlı bir yemek molası vermek istedim.

Kararımı şimdiden pişman oldum.

"Önemli biri değil," dedim.

"Önemli olmasalardı, onlara bedava tatlı göndermezsiniz."

Patates kızartmalarımı bitirdim ve boş kabı yakındaki bir çöp kutusuna attım. Restoranın arkasındaki sokaktaydık. Çöp ve yemek yağı kokuyordu, yine de burada ailemin toplantı odasından daha rahat hissettim.

"Eski bir okul arkadaşımdı," diye düzelttim. Margaux bir pitbull kadar inatçıydı, bu yüzden ona *bir* şey vermeliydim, yoksa beni asla affetmezdi.

"Ama arkadaşım değil," diye zekice belirtti.

Maya ile aramdaki ilişki, arkadaşlık olarak nitelendirilemeyecek kadar karmaşıktı.

Arkadaşlar bizim kadar sık rekabet etmezlerdi. Birbirlerinin sinirini bozmak için yaşamazlardı ve kesinlikle diğerinin randevusunu bozmak için erkek arkadaşlarıyla buluşma gecelerini iptal etmezlerdi.

Her sabah, o gün restoranlarımda yemek yiyecek olan VIP konukların

listesini alıyordum. Rezervasyon, randevusunun adına yapılmıştı, ancak adam Maya'yı arkadaşı olarak belirtmişti. VIP olan adam değil, Maya'ydı.

Margaux'ya bu akşam mutfakta onu gözlemlemek istediğimi söylemiştim, oysa asıl merakım Maya'nın bir randevuda nasıl biri olduğunu görmektir. Ne sipariş etti? Nasıl davrandı? Ne giydi?

Birlikte büyüdüğümüzü düşünürsek, bu soruların cevabını çoktan bilmem gerekirdi. Bu geceye kadar bilmemem, adını koyamadığım bir nedenden dolayı beni rahatsız etti.

Margaux, "Baban hâlâ senin tam zamanlı aşçı olman konusunda biraz huysuzluk yapıyor mu?" diye sordu.

Sırıttım. Benim hırslarımdan haberdar olan az sayıdaki kişiden biriydi ve babam hakkında bu şekilde konuşmaya cesaret eden çok az kişiden biriydi.

"Açıkça ."

İğrenç bir ses çıkardı. "Çok kurumsal. *Mutfağımız için doğal bir şey. Tu ne devrais pas perdre ton temps à suivre les conseils de ton père alors qu'il n'y connaît rien .*" Yemek pişirme konusunda doğal bir yeteneğiniz var. Baban anlamadığında onu dinleyerek zamanını boşa harcamamalısın.

"Pazarlama konusunda da doğal bir yeteneğim var."

"Bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun." Sigarasını bana doğrulttu. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun? Çok fazla şey istiyorsun ve yeterince pazarlık yapmıyorsun. Onun tek oğlusun ve sana sandığından daha çok ihtiyacı var. Bunu kendi avantajına kullan. Onun seni ciddiye almasını sağla ."

Sessiz kaldım.

Margaux haklıydı. Babamı daha fazla zorlayabilirdim ama bunu yapmak için kendime yüzde yüz inanmam gerekiyordu. Şef olmanın benim için kader olduğuna yürekten, tereddütsüz bir şekilde güvenmeliydim, ama henüz yolun yüzde doksan sekizini tamamlamıştım.

Ne kadar istesem de, içimde hâlâ kendimden şüphe duyan yüzde ikilik bir kısım vardı. Geçmişteki başarısızlıklarım üzerimde bir bulut gibi asılı duruyordu ve bunu aşmanın bir yolunu bulana kadar belirsizlik içinde sıkışıp kalmıştım.

Ama bunu Margaux'ya söyleyemezdim. Yaptığı işe çok fazla inanıyordu ve benim yeterince inanmadığımı itiraf etmek, benim açımdan bir başka başarısızlık olurdu.

"Bu başka bir günün sorunu." Duvara yaslanıp ana yola doğru yöneldim. "Bu gece beni takip etmene izin verdiğin için teşekkürler. Görüşürüz."

Sigarasını söndürdü ve yeni bir tane yaktı. Sigara alışkanlığının bir gün onu öldürebileceğinin farkındaydı, ancak ölüme karşı tutumu, yemek pişirmek dışında her şeye karşı tutumuyla aynıydı: umurumda değil.

"Buna alışma sakın," diye seslendi arkamdan. "Bir dahaki sefere seni mutfakta gördüğümde, mutfağın başında sen olmalısın."

Göğsümde bir sızı hissetmeme rağmen güldüm. Elimle gelişigüzel bir şekilde veda edip ana caddeye döndüm.

Eve dönüş yolu uzundu ama muhteşem bir geceydi ve şehir bu kadar sessizken garip bir şekilde sakinleştiriciydi.

Adımlarımın sesi neredeyse bomboş sokaklarda yankılandı. Ara sıra geçen bir araba ve yaya dışında, sadece ben ve düşüncelerim vardı.

Şehir merkezine doğru yarı yolda ilerlemiştim ki telefonum titredi. Arayanın kim olduğunu görmeden önce neredeyse sesli mesaja yönlendirecektim.

İlginç.

Telefonu açtım, moralim düzelmişti. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Keşke öyle olsa," dedi Maya.

"Gece yarısından sonra beni aramanızın başka bir sebebi aklıma gelmiyor. Belki de..."

"Kusmak istemiyorsan o cümleyi bitirme," diye uyardı. Bir an duraksadı ve sonra, "Bana o tatlıyı neden gönderdin?" diye sordu.

O kahrolası tatlı. Günün en aptalca ikinci kararıydı, bir de işe gitmek için erkekler gecesini iptal etmem.

"Çilek ve çikolatayı seviyorsun," dedim. "Nazik davranıyordum."

"Sen asla nazik değilsin."

"Ben her zaman nazik biriyim."

"Bana göre değil."

"Haklısın," diye kabul ettim. "Ne diyebilirim ki? Keyfim yerindeydi."

"Bir şeyler çeviriyorsun Laurent." Onun bariz şüphesi beni gülümsetti. "Eğer o pastaya müşil veya benzeri bir şey koyduğunu öğrenirsem, seni öldürürüm."

Ölüm nedeni: anafilaktik şok.

Adli tabibin açıklamasının hatırası zihnimde canlandı. Gülümsemem soldu ama sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Birincisi, böyle aptalca bir şey yaparak restoranımın itibarını zedelemem. İkincisi, geçen ay ailesinin akşam yemeğinde bana tam olarak bunu yapmayı planlayan birinden bunu duymak çok ironik."

Yanıtım uzun bir sessizlikle karşılandı.

Maya'nın lüks dairesinde, ağzı şoktan açık bir şekilde oturduğunu hayal ettim ve neşem yerine geldi.

"Bilmediğimi mi sandın?" diye homurdandım. "Her hareketini tahmin edebiliyorum, Sal."

Doğrusu, o gece konservatuvara giderken Diya'ya rastlamıştım. Elinde neden bir şişe müşil tuttuğunu söylemeyi reddetmişti, ama ben parçaları kendim birleştirmiştim.

Ama bunu Maya'ya asla söylemem. Onun aklını okuyabildiğimi

düşünmesine izin veririm.

"Böyle bir planım yoktu," dedi, sesi hiç inandırıcı değildi. "Eğer olsaydı, bunu hak ederdin."

"Öyle diyorsan. Ama gerçekten doğruyu bilmek istiyorsan, sana o pastayı gönderdim çünkü çok mutsuz görünüyordun."

"Hayır, değildim. Çok eğleniyordum."

Bir yalan daha. Bir gün benden gerçeği saklayamayacağını anlayacaktı. Özellikle önemli konularda, hele de kendisiyle ilgili konularda.

"Aslan saldırısına uğrayan insanların daha iyi vakit geçirdiğini gördüm," dedim.

Omuz silkerek, "Mutsuz olmam seni neden ilgilendiriyor? Bunu görmekten hoşlanacağını sanıyordum." dedi.

"Çünkü." Kırmızı ışıktaki durdum. "Seni mutsuz etme hakkı sadece bende var."

Bir başka sessizlik daha, bu sefer her iki ucundan da ağırlık taşıyan bir sessizlik.

Maya, stres, hayal kırıklığı ve kaçışın birleşimiydi. Onunla olan etkileşimlerim her zaman tansiyonumu yükseltirdi, ancak günlerimin akıl almaz bir kolaylıkla birbirine karıştığı bir dünyada, beni *hayatta* hissettiren tek kişi oydu. Öfkesi, azmi, nadir de olsa sergilediği gerçek kırılma anları... Ona doyamıyordum.

Onun duygularını bir şeye hapsedip yanımda taşımak istedim çünkü onun hissetmesini görmek benim de hissetmemi sağlıyordu. Sürekli kavgalarımız olmasaydı, hayatım dümdüz bir çöl manzarasına benzerdi.

Boş. Tahmin edilebilir. Sıkıcı.

Hayır, başka hiç kimsenin ona benim hissettirdiğim gibi hissettirmesine izin verilmedi. Bu ayrıcalık yalnızca bana aitti.

"Sen tam bir alçaksın," dedi Maya sonunda.

Sesinde garip bir ton vardı ama bana cevap verme şansı vermedi. Ekranıma tekrar baktığımda, çoktan telefonu kapatmıştı.

Önemli değildi. Önemli olan, o tatlıdan saatler sonra bile hâlâ beni düşünüyor olmasıydı. Bence bu benim için bir zaferdi.

Ağzım geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Eve doğru yürümeye devam ettim, adımlarım eskisinden daha hafifti.

Maya'ya o pastayı göndermek aslında o kadar da kötü bir fikir olmamıştı.

BÖLÜM 8

Maya

Şu an en önemli şey, Derek Gardiner dondurulmuş gıda serisinin resmi duyurusuydu. Brasserie M'deki felaket randevumdan bir hafta sonra, o sabah piyasaya sürülmüştü ve o zamandan beri telefonuma yapışmıştı.

Başlıca ticaret yayın organları haberi anında duyurdu; bu haber, önemli süpermarketlerin yakınında yer alan gösterişli bir billboard kampanyası, agresif çevrimiçi pazarlama ve Derek için *Gourmand* dergisiyle ayarladığımız özel bir röportajla daha da güçlendirildi.

Genel olarak, iş birliği duyurusu umduğum kadar iyi geçti... peki neden bu kadar huzursuz hissettim?

"Sosyal medyada iyi tepkiler alıyoruz." Sebastian telefonunda gezinirken, "Çoğu gazeteci ve etkileyici bu fikre ilgi duyuyor. Derek'i çok seviyorlar, bu da bizim için bir artı." dedi.

"Çoğu mu?" diye kaşlarımı çattım. "İstisnalar kimler?"

Midtown'daki aile şirketimizin genel merkezinde daha önce kullanılmayan bir ofiste çalışıyorduk. Valhalla'da Sebastian'a selam vermek için gelen ve bizi rahatsız eden insanlar yüzünden burası bundan sonraki yeni buluşma noktamız oldu.

Yer seçimi konusunda epey tartışmıştık ama sonunda ben kazanmıştım. Singh'in genel merkezi, benim Upper East

Side'daki dairemle onun West Village'daki evi arasında mükemmel bir orta noktaydı ve Laurent'lerin New York'taki ofislerinden daha fazla boş alana sahipti. Her şey mantıklıydı.

Singh'in takımına bir puan.

Sebastian, "En önemlisi Hollis Miller," dedi. " 'Kendini satan şefler' hakkında uzun uzun bir video çekti, ama o zaten böyle biri. Baştan söyleyeceği güzel bir şey olsa şaşırdım."

İnledim. Hollis Miller, kendini "internet'in yemekle ilgili tüm konularda gerçeği söyleyen kişisi" olarak konumlandırıran bir influencer'dı. Saçma sapan şeyler söylüyordu ama sözlerini kutsal kabul eden milyonlarca takipçisi vardı.

"Onun yanıldığını kanıtlamamız gerekecek," diye karar verdim. "Ürün o kadar iyi ki aklını başından alıyorsa, Derek'in satılmış olduğundan şikayet edemez."

Sebastian belirsiz bir ses çıkardı. Bütün gün dalgındı ama benim de kendi sorunlarım olduğu için bunu görmezden geldim.

Garip bir şekilde huzursuzca kalemimi masaya vurdum.

Hollis'in videosunu bir kenara bırakırsak, kusursuz bir lansman duyurusu gerçekleştirmenin sevincini *neden* kutlayamadım? Şirket genelinde etkileyici istatistikleri vurgulayan bir e-posta göndermeliydim, belirsizlik içinde boğulmamalıydim.

Belki de kirlenme vakalarıyla ilgili bir şeyler hâlâ mantıklı gelmediği içindi. Beynimde kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi gıdıklayan eksik bir detay vardı.

Ya da belki...

En sevmediğim Laurent'e şöyle bir baktım. Hâlâ telefonunda gezinmekteydi, kaşları çatıktı.

Belki de Sebastian'a olan yakınlığımdı. Hâlâ sinir bozucu, öfke uyandırıcı ve sonu "-ing" ile biten her türlü olumsuz sıfatı hak ediyordu, ama aynı zamanda kendine özgü bir şekilde rahatlatıcıydı da. Ondaki ne bekleyeceğimi

biliyordum, ama ilişkimizin altındaki kumların yavaş yavaş kaydığını hissediyordum.

Öncelikle, Kasa'da ona yaptığım özür vardı; sarhoşken suçluluk duygusuyla ağızımdan kaçırdığım bir özürdü bu. Hiç sorgulamadan kabul etmişti, ki bu onun karakterine hiç uymuyordu. Sonra da o berbat haftayı unutmam için Beş Deneme'yi önermişti (inkar edebilirdi ama biliyordum ki aslında bunu yapıyordu). Geçen haftaki tatlı ise her şeyin tuzu biberi olmuştu.

Onu arayıp bu konuda hata yapmıştım, ama bilmek zorundaydım. Ne yapmaya çalışıyordu?

Çikolata bonbonu ve bedava pasta arasında, Sebastian'ın bir tür yiyecek temelli savaş yürüttüğüne ikna olmuştum. Ne amaçla olduğunu bilmiyordum ama görünüşte masum olan hareketlerine hiç güvenmiyordum.

Sebastian telefonunu cebine koydu ve ayağa kalktı. "Öğle yemeği vakti. Hadi gidelim."

"Nereye?"

Sanki çok yavaşmışım gibi bana baktı. " Öğle yemeğine."

Başarıya ulaşmanın size kimsenin anlatmadığı kısmı buydu. Bir şeyi başardıktan sonra, onu ve daha fazlasını başarmaya *devam* etmeniz gerekiyordu. Her başarıyla birlikte çıta yükseliyordu ve eğer bu çıtaya ulaşamazsanız -özellikle de kurumsal bir şirkette kadınsanız- "eski yeteneğinizi kaybetmiş" olarak algılanıyordunuz.

Belki bir gün başkalarının fikirlerini önemsemeyi bırakırım, ama bugün o gün değildi.

"Maya." Sebastian öne eğildi ve ellerini masaya koydu. Gözleri gözlerime dikildi. "İki blok ötede inanılmaz bir ramen restoranı varken öğle yemeğinde öyle solmuş, tatsız bir salata yemezsin. Sahibini tanıyorum. En fazla kırk dakika içinde girip çıkarız."

" Kırk mı ?" şaşkına döndüm. Kırk dakikada kaç e-postaya cevap verebileceğimi biliyor muydu acaba?

Ben de herkes gibi güzel, keyifli bir yemeği severdim, ama iş saatlerinde değil. Özellikle de itibarım ve gururum,

gıda sektörünün gördüğü en büyük, en iyi ürün lansmanını gerçekleştirme yeteneğime bağlıyken.

Sebastian, "Şehrin en iyi vejetaryen ramenini burada bulabilirsiniz," diye ısrar etti. "Denemeden hayatı yaşamış sayılmazsınız. Bana güvenin."

"Sen ramenini ye," dedim kararlı bir şekilde. "Ben burada kalacağım."

Tam bir keyif kaçıran gibi görünmüş olabilirim ama işi zevkle karıştırmadım. Sebastian'la öğle yemeğini zevkli bir şey olarak görmediğimden *değil*, mesele prensip meselesiydi.

Gözleri kısıldı. Bir dakika sonra başını salladı ve gitti.

Nihayet.

Nefesimi verdim, tüm vücudum gevşedi. O buradayken o kadar çok oksijen tüketiyordu ki, nefes almayı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Ekranımın sağ üst köşesinde saat gibi düzenli olarak beliren bildirimlere bakakaldım. Reklam ölçümlerinden doğum günü pastama, Priya'nın düğünündeki nedime görevlerime kadar her şeyle ilgili e-postalar, mesajlar ve WhatsApp bildirimleri.

Kalp atışlarım hızlandı. Su şişemi kaptım ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir yudum aldım.

Sorun yok. Kendimi aşılabirim. Her zaman aştım zaten.

Peki ya başaramazsam? Ya geçmiştekinden *daha kötü* performans gösterirsem? Bu, yokuş aşağı kaygan bir yolun başlangıcı mı olurdu? Zaten kendimden bu kadar çok şüphe duymaya ne zaman başladım ki?

Gençlik ve yirmili yaşlarımı, kazanmaya alışmış birinin özgüveniyle geçirdim. Kaybettiğimde bile—genellikle kahrolası Sebastian'a—kendimi toparlayıp hemen ayağa kalktım. Yaşadığım aksiliklerin kalıcı olabileceği ihtimalini hiç düşünmedim.

Artık otuzlu yaşlarımda başlarındaydım ve bu ani olumsuz düşünce değişikliği beni neredeyse başarısızlık ihtimali kadar endişelendiriyordu.

Yapılacaklar listemi açtım ve sırada neyi tamamlayacağımı düşünmeye çalıştım. Tam yeni reklam tasarımlarını incelemeye karar vermişken kapı açıldı ve Sebastian elinde büyük kahverengi bir kağıt torbayla içeri girdi.

"Çok hızlı oldu," dedim. Daha yirmi dakika önce gitmişti.

"Yemek yemedim." Poşeti masaya koydu ve açtı. Çorba ve eriştenin nefis kokusu masaya yayıldı ve midemden utanç verici bir gurultu geldi.

Sebastian siyah bir paket servis kasesi alıp bana doğru itti. Kaşlarımı kaldırdığımda, "Sıcakken ye yoksa Harumi seni bizzat bulup peşine düşer. Ramen dükkanı sahibi," diye açıkladı. "Normalde paket servis yapmaz çünkü eriştenin tadını ve dokusunu etkiler, ama sen o sinir bozucu inatçı tavrını takındığın için benim için bir kerelik istisna yaptı."

Sebastian'ın normal, düzgün bir insan gibi davrandığı zamanlara tahammül edemiyordum. Kabadayılık yaptığı zamanları çok daha fazla tercih ediyordum.

Onu bu şekilde nefret etmek daha kolaydı.

"Fazla anlam yükleme." Sanki düşüncelerimi duymuş gibiydi. "Benimle birlikte olan hiç kimse kötü bir yemek yemedi. Kusursuz sicilimi bozmana izin vermeyeceğim."

"Belki de tavsiyelerinizin kötü olduğunu söylemek için fazla kibar davrandılar."

Sebastian'ın gözlerinde hem mizah hem de meydan okuma parıltısı belirdi. "Öyleyse dene ve ne düşündüğünü söyle."

Denedim ve aman Tanrım, *çok lezzetliydi* . Hatta çok lezzetliydi. Zengin suyu, mükemmel çiğnenebilir erişte dokusu, lezzetlerin dengesi... Hayatımda yediğim en iyi ramen'di.

Sebastian'ın anlamlı gülümsemesine dik dik baktım. Ona yalan söyleyerek intikam almak istiyordum ama aynı zamanda kasedeki yemeğin geri kalanını da hemen bitirmek istiyordum.

"Tek kelime etme." Çubuklarımı ona doğru uzattım. "Bu

sadece yiyecek. Hepsi bu."

"İnkâr etme konusundaki kararlılığınız çok sevimli."

"Böyle devam edersen, yakında bu ramenleri sen giyeceksin. Bakalım Harumi *bu* konuda ne diyecek."

Sebastian güldü ama ima ettiğimi anladı ve beni kışkırtmayı bıraktı.

Sessizce yedik. Bu, yalnız başına üzücü bir salata yemekten çok daha iyiydi, ama haklı olduğunu kabul ederek ona bu memnuniyeti yaşatmadım.

İlişkimiz değişmişti, ama çok da fazla değişmemişti.

"Lise üçüncü sınıftayken okulumuzun yeni aşçısını işe aldığını hatırlıyor musun?" diye sordu Sebastian biraz sonra.

"Sanırım Cuma günleri oruç tutmamızın sebebi oydu. Kimse onun lazanyasını yemek istemiyordu."

"Onun yerine gelen de pek iyi değildi. Öğrenim ücreti ne kadar yüksek olursa olsun, bize daha iyi yemek sunmaları gerekirdi diye düşünürdünüz."

"Sanırım en iyi şefler İsviçre'deki bir grup gence yemek yapmaya pek hevesli değillerdi." Çubuklarımın arasında bir erişteyi çevirdim. "Dürüst olmak gerekirse, okul seni işe almalıydı. Daha genç yaşta bile, profesyonellerin çoğundan daha iyi yemek pişiriyordun."

Sebastian'ın kaşları kalktı. "Bu bir iltifat mıydı, Sal?" Sesi eğlenmiş gibiydi.

Yanaklarım yanıyordu. "Bu doğrudu. Hakkı teslim etmek gerekir."

Yemek pişirmek, rekabet etmeye çalışmadığım birkaç alandan biriydi. Mutfaktaki yeteneklerim birkaç yemekle sınırlıydı ve yemek hazırlamaktan çok yemek yemeyi seviyordum.

"Senin aşçı olacağını hep düşünmüştüm," dedim. "Pazarlama işine gireceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Evet, öyle işte." Omuz silkti, yüz ifadesi titriyordu. "Her şeyi yapamazsın."

Onu inceledim, duyularım karıncalanıyordu. Kariyer yoluna hiç kafa yormamıştım. Bizim dünyamızda, aile

şirketlerinin başına geçmek beklenirdi. Ama benim, ebeveynlerimizin beklentilerine karşı birer tampon görevi gören kız kardeşlerim vardı; Sebastian'ın yoktu. Tek çocuktu. Altın çocuk. Belirlenmiş bir yolu izlemesi için üzerindeki baskı muazzam olmalıydı.

Aklım üniversitenin birinci yılına geri döndü. Çok büyük bir kar fırtınası olmuştu. Yemekhaneler kapalıydı ve yemek dağıtım hizmetleri sınırlıydı. Sebastian bir grup insanı dairesine davet etti ve tüm hafta sonu bizi doyurdu.

Mutfakta ne kadar mutlu görüldüğünü ve yemeklerini (istemeyerek de olsa) övdüğümde yüzündeki gülümsemenin ne kadar içten olduğunu hatırladım.

Göğsümde garip bir sıkıntı hissettim. Ramenimi bitirdim ve kaseyi kenara ittim. "Her şeyi yapabilen biri varsa o da sensin," dedim. "Seni bu kadar sinir bozucu yapan da bu zaten."

Sebastian'ın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı, ama gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Sıkılık daha da arttı.

Belki de kalp krizi geçiriyordum. Bu, yılın şu ana kadar nasıl geçtiğiyle de örtüşüyordu.

"Ailelerimiz arkadaş olmasaydı, sence konuşur muyduk?" Sebastian aniden konuyu değiştirdi.

"Elbette. Aynı sınıftaydık ve okulumuz o kadar büyük değildi."

"Benim kastettiğim bu değildi."

Sözlerinin ardındaki sessiz, beklenmedik yoğunluk karşısında kalbim tekledi.

Aman Tanrım. Gerçekten kalp krizi geçiriyordum.

Ağzımı açtım ama cevabım başka bir anının yankıları altında kayboldu. Yatılı okulun son yılı, mezuniyet törenimizden dakikalar önce.

"Maya, bekle." Eliyle bileğimi yakaladı.

"Sebastian, ne istiyorsun?"

"BENCE..."

İdari ofisten bir öğrenci gönüllü sözümüzü keserek,

Sebastian'ın mezuniyet konuşması için bazı şeyleri gözden geçirmek üzere en kısa zamanda sahne arkasına ihtiyaç duyduklarını söyledi.

Sebastian bana ne söyleyeceğini bir türlü söylemedi ve ben de sormadım. Ama yalnız kaldığım ve o anlık etkileşimi kafamda kurcaladığım zamanlar oldu ki... Belki o...

Hayır. Muhtemelen sınıf birincisi olma statüsünü yüzüme vurmak istemişti. Zaten bu yüzden bana Sal lakabını takmıştı. Sal, sınıf ikincisi anlamına gelen "salutatorian" kelimesinin kısaltmasıydı ve asla elde edemeyeceğim *bir* başarıyı bana hatırlatmanın bir yoluydu.

"Eminim bir şekilde hayatıma sızmayı başarırdın," dedim, kelimeleri bulmaya çalışarak. Sesimdeki titremeyi fark etmemesini umdum. "Bu konuda çok ısrarcısın."

Yüzünde bir an için hayal kırıklığı gibi bir ifade belirdi, ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu. "Doğru. Azimli olmaktan başka bir şey değilim." Bana bir gülümseme daha fırlattı. Bu gülümseme, bir öncekinden bile daha boştu. "Şey, bu eğlenceliydi, ama gitmem gerekiyor. Gelecek ay Pittsburgh'da yeni bir restoranımız açılıyor ve bazı detayları kesinleştirmem lazım."

"Pekala. Benim de—" Sözümü yarıda kestim, nabzım bambaşka bir nedenden dolayı tekrar hızlandı.

Sorun buydu. Beni uzun zamandır rahatsız eden ayrıntı *buydu*.

Sandalyemi geriye itip o kadar hızlı ayağa kalktım ki dizimi masanın alt tarafına çarptım. Ani adrenalin patlaması yüzünden acıyı zar zor hissettim.

Sebastian kaşlarını çattı. "İyi misin? Ne—"

"Gitmem gerek. Az önce hatırladım, doktor randevuma geç kaldım." Çantamı kaptım ve neredeyse koşarak çıkışa gittim. "Görüşürüz gelecek hafta!"

Sebastian'ın cevabını beklemedim. Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve aşağıya koşarken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Her zamanki gibi fazla düşünüyor olabilirim. Pittsburgh'un

o yaz yaşanan listeria salgınıyla hiçbir bağlantısı olmayabilir, ama içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu ve içgüdülerim nadiren yanılır.

Arabayla gitmek, son dakika uçak bileti almaktan daha kolaydı. Ailemizin özel jeti bakımdaydı ve kalabalık bir havaalanıyla uğraşmak istemiyordum.

Neyse ki o sabah işe arabayla gitmiştim, bu yüzden arabamı almak için eve gitmeme gerek kalmadı. Vivian'a o geceki parti planlama seansını yeniden planlamak için mesaj attım ve GPS'e yeni bir adres girdim.

Pittsburgh'a gidiyordum.

BÖLÜM 9

Sebastian

İşler yolunda giderken, felaket kaçınılmaz olarak baş gösterdi.

Genellikle kötü haberler, ortaya çıkmadan önce bir iki ay bekleme nezaketini gösterirdi, ancak bu sefer, iş birliği duyurumuzdan sadece bir hafta sonra çirkin yüzünü gösterdi.

“Çok üzgünüm Sebastian.” Derek perişan bir haldeydi, sanki günlerdir uyumamış ve içki içmiş gibiydi. Bir bakıma doğruydı da. “Seni böyle ortada bırakmak istemiyorum ama yarın rehabilitasyona girmem gerekiyor. Dün gece üçüncü kez alkollü araç kullanmaktan yakalandım ve gitmezsem hapse gireceğim.”

Alnımda bir damar zonkladı. Telefonumu sıkıca kavradım, Jersey'deki evine gidip telefonu zorla ağzına sokmamak için kendimi zorladım.

Normalde şiddete meyilli bir insan değildim, ama bu ne. Lanet. Olsun.

Şeflik oldukça stresli bir meslekti ve sektörde madde bağımlılığı oranı oldukça yüksekti. Her zaman açıkça belli olmasa da, onu yeni ürün serimizin yüzü olarak seçmeden önce daha derinlemesine araştırma yapmalıydım.

Ürün lansmanı nedeniyle zaten baskı altındaydık, şimdi ise çıkmaz bir duruma düştük.

"Üzgünüm," diye tekrarladı, sesi asık bir tonda. "Bu yeni projede çalışmayı gerçekten çok isterdim, ama en az bir ay rehabilitasyonda olmam gerekecek."

"Sorun yok." *Sorun var* . "Senin için en iyisi neyse onu yapmalısın. Ben bunu hallederim."

"Teşekkürler. Bakın, daha önce üzerinde çalıştığım bazı fikirlerim vardı, biliyorsunuz. Yerime geçecek kişiye yardımcı olabilirlerse diye onları size gönderebilirim."

Onun yerine geçecek kişi. Bu projede, ilk seferkinden bile daha kısa bir süre içinde çalışacak yepyeni bir şefi ikna etmek zorunda kaldım. Ayrıca, Maya ile birlikte, işin üstesinden gelemeyeceğimiz izlenimini vermeyecek *ikinci* bir duyuru metni üzerinde beyin fırtınası yapmamız gerekiyordu - ki gerçekten de öyleydik.

Alnımdaki atan damara panik atağı da eşlik etti.

"Elbette." Derek beni göremiyor olsa da zoraki bir gülümseme takındım. Ona bağırmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Enerjimi, kim olursa olsun, halefini ikna etmek için saklamayı tercih ederim. "Bana e-posta gönder."

Telefonu kapattım ve hemen Maya'yı aradım. Yarın buluşmamız planlanmıştı ve geçen hafta cehennemden fırlayıp gittiğinden beri mesajlarıma cevap vermiyordu, ama bu acil bir durumdu.

Telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Toplantımızı öne almamız gerekiyor," dedim lafı uzatmadan. "Bir sorunumuz var."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Maya'nın geçici ofisimizin içinde yorgun ve teslimiyet dolu bir ifadeyle ileri geri yürümesini izledim.

Haberi beklediğim kadar sakin karşıladı, yani hiç de sakin değildi. İnkâr aşamasını çoktan geçmiş ve doğrudan öfkeye kapılmıştı.

“Tamam.” Derin bir nefes almak için bir anlığına durdu. “Sorun değil. Görüntü kötü olacak ama Derek haberini gölgede bırakacak kadar büyük bir yedek buluruz. Biliyorsun, dünyadaki tüm şefler gibi.”

Pazarlık aşaması var.

“Onları tanımak, onları ikna etmekle aynı şey değil,” dedim. “İlk kısa listemdeki diğer isimleri zaten aradım. Hepsi de hayır dedi.”

“O halde diğer isimleri de ekleyin.”

“Tanınırlık açısından ikinci sınıf olacaklar.”

Maya'nın gözü seğirdi. “İkinci sınıf” terimine alerjisi vardı ve kaçınılmaz krizini atlatmak için ambulans çağırmak zorunda kalacağımdan kısa bir süre endişelendim.

Onu suçlamadım. Durumumuz, hafifçe söylemek gerekirse, ideal olmaktan çok uzaktı.

Derek'in bu projeye dahil olduğunu duyurduktan kısa bir süre sonra geri çekmek zorunda kalmamız zaten yeterince kötüydü. İnsanlar haftalarca onun alkollü araç kullanma suçlarından bahsedecek ve rehabilitasyon süreci, iş birliğiyle ilgili her önemli haberde gündeme gelecekti.

Daha da kötüsü, üretim zaman çizelgemize getirdiği baskıydı. Ürün geliştirme için en az üç aya, ardından seri üretim, test ve paketleme için üç ila altı aya daha ihtiyacımız vardı. Bu, herhangi bir gecikme olmaması ve hiçbir şeyin ters gitmemesi varsayımıyla geçerliydi.

“Hayır,” dedi Maya. “Aileniz var olan gurme restoranların yarısına sahipken, ünlü bir şef bulamayacağımıza inanmayı reddediyorum. Onlara şantaj yapmanız ya da silah dayamanız gerekse bile umurumda değil. Hatta silah dayayacağım bile. Bu lansman gerçekleşecek ve muhteşem olacak. Anladın mı?”

Son derece uygunsuz bir zamanlama örneğinde, dengesiz Maya'nın hem beni korkuttuğunu hem de biraz da olsa tahrik ettiğini keşfettim.

Ama bu, gerçekleri değiştirmeye yetmedi.

Telefonumun kilidini açıp ona fırlattım. “Hadi bakalım.

Dene bakalım. İsimleri ve iletişim bilgileri Notlar uygulamamda."

Kısacası: Maya'nın korkutucu derecede yaratıcı yıldırma ve rüşvet girişimleri bile, dünyanın en ünlü şeflerini, kendilerine yakışmayan bir iş olarak gördükleri dondurulmuş gıda serisi oluşturmak için günlük görevlerini bırakmaya ikna etmeye yetmedi.

"İşte bu kadar." Elleriyle yüzünü kapattı. Pazarlık aşamasını kolayca geçmiştik ve şu anda derin bir depresyonun içindeydik. "Kariyerimin sonu bu."

"Bu biraz abartılı."

Parmaklarını açarak aralıklardan bana dik dik baktı. "Yeterince dramatik davranmıyorsun. Bu olayda senin adın da var. Tarihe bir başarısızlık örneği olarak mı geçmek istiyorsun? Rakiplerinin arkandan sana gülmesini mi istiyorsun?"

Görüşüne önem verdiğim tek rakip oydu, ama bunu kendime sakladım. "Bak, daha az tanınan isimlerden birine sorabiliriz. Onlar da harika şefler ve bu noktada seçici olamayız."

"Sanırım hayır." İçini çekti. "Aşçılık okulundaki eski hocalarınız bunu yapar mıydı acaba? Orada bazı ünlü isimler var ve restoran işletmiyorlar. Belki—" Durdu, gözleri irileşti.

Kahretsin. Bu ifade asla iyiye işaret etmezdi. "Ne?"

"Seb," diye fısıldadı. "Yapabilirsin."

Damarlarıma buz gibi bir soğuk doldu. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sen !" Maya heyecanla sesini yükselterek bana işaret etti. "Profesyonel bir şef değilsin ama neredeyse öyle sayılabilirsin. Resmi eğitim aldın. Bu lansmanı baştan sona biliyorsun. Bir de halkla ilişkiler açısını düşün. Ünlü Laurent varisi kolları sıvayıp tarifleri kendi elleriyle yapacak mı? Medya bunu bayılarak izleyecek. Derek'in çekilmesini stratejik bir değişim olarak gösterebiliriz. Sen yedek değilsin; sen yeniliksın. İşleri yapmanın yeni yolusun."

Mantiğı doğruydum ama yine de kafamda alarm zilleri

çalmaya başladı. "Bu tarifleri sıfırdan oluşturmanın ne gerektirdiğini anlamıyorsun. Ben yeterince yetkin değilim."

"Ama onları sıfırdan yaratmıyorsunuz. Derek size taslaklarını zaten verdi."

Çenem kasıldı. Keşke zamanı geri sarıp, geçmişteki benliğin bu aptal projeyi kabul ettiği ana dönebilseydim. Belli ki aklım başımda değildi. "Önemli değil. Bunu yapamam."

Maya'nın gözleri parladı. "Neden olmasın ki?"

Çünkü hata yapmaktan ve insanların ölmesinden çok korkuyorum.

Çünkü henüz hazır değilim.

Çünkü tek bir kişi için bile yemek pişirmek benim için yeterince zordu, binlerce kişi için hiç mümkün değildi.

"Çünkü yönetim kurullarımız bunu asla kabul etmeyecek," dedim bunun yerine.

Maya, "Yönetim kurullarımızın bunu yapmaktan *başka* seçeneği kalmayacak. Başka bir alternatif yok," diye savundu.

"Birçok başka seçenek var. Daha az tanınan şefler—"

"Sebastian, bunu neden yapmak istemediğini biliyorum ve bunun yönetim kurulunun onayıyla hiçbir ilgisi yok."

Kasıldım ama midem korkudan bulanırken bile yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

Bilmiyordu. Bilemezdi.

Maya ellerini masaya koydu ve öne eğildi, gözleri benimkine delici bir şekilde bakıyordu.

"Korkuyorsun," dedi. "Bu, çaba harcamadan kolayca atlatılabileceğin bir şey değil. Hayatında ilk kez gerçekten *denemen* gerekecek. İşlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorsun ve bu seni çok korkutuyor. O kadar rahatına düşkünsün ki, olası bir başarısızlıkla yüzleşmektense konfor alanında kalmayı tercih ediyorsun. Peki, tahmin et ne oldu? Diğer insanlar *da her gün* aynısını yapıyor. Elinden gelenin en iyisini yapıyor ve yeterli olmasını umuyorlar. Yeterli olmazsa, kendilerini toparlayıp tekrar deniyorlar çünkü

bahane üretme lüksleri yok. Yani eğer önemli olduğunda adım atmaya cesaret edemeyecek kadar korkaksan, sorun değil. Ama ben korkaklarla çalışmam, Sebastian. Eğer denemeden bile çekip gidersen, düşündüğüm adam değilsin ve bu ilişkinin sonu olacak.”

Sesini yükseltmedi ama sözleri bir bıçağın acımasız verimliliğiyle içimi parçaladı.

Yaralardan utanç sızıp durdu, ben de orada paramparça olmuş, içim boşalmış bir halde oturdum; bana fırlattığı her çirkin gerçek içimde yankılanıyordu.

Korkuyordum , sadece yaptıklarımın başkalarını nasıl etkileyeceğinden değil, aynı zamanda beni ve itibarımı nasıl etkileyeceğinden de.

Büyürken, bir şeyde başarılı olmak istiyorsam başaracağımdan emindim. Okul ve spor benim için nefes almak kadar kolaydı ve yüzüstü düşmenin nasıl bir şey olduğunu hiç anlamadım. Maya beni bir şeyde yendiğinde bile, başarısız olduğumu hissetmedim çünkü en azından geçici olarak geri planda kalmaya yetecek kadar hayranlık duyduğum tek kişi oydu. Beni daha iyi olmaya itti ve rekabetimiz bir geri adım değil, bir ders oldu.

Ama üç yıl önce olanlar, gerçek başarısızlığın ilk tadıydı benim için. O kadar acıydı ki, beni bir girdaba sürükledi ve bunun için yeterli gücümün olup olmadığını, derimin çok hassas olup olmadığını, duygularımın çok kırılgan olup olmadığını ve yemek pişirme sevgimin bir avantajdan ziyade bir dezavantaj olup olmadığını merak ettim.

Gerçekten önemsedığınız bir şeyde başarısız olduğunuzda daha çok acı veriyordu. Büyük oynamak ve ıskalamaktansa, küçük ve garantili zaferleri saymak daha kolaydı.

Ama Maya'nın bana sanki beni tanıımıyormuş gibi bakmasına da tahammül edemiyordum. Bazı yönlerden beni tanıımıyordu, ama benden nefret ettiği zamanlarda bile bana enerjisine layık biriymişim gibi davrandı; işler zorlaştığında kaçıp giden bir aşağılık insan gibi değil.

Boğazımdaki acı verici düğümü yutkunarak atlattım.

"Ne olacak?" diye sordu. "Takım için fedakarlık mı yapacaksın, yoksa başkasından senin yerine geçmesini mi isteyeceksin?"

Telefonuma bakarken gözleri bana dik dik baktı.

Yedek olarak çağırabileceğim bir düzine şefim vardı. Hiçbiri Derek'in şöhret seviyesine yaklaşmıyordu ve bu değişiklik sektörde bir sürü dedikoduya yol açacaktı, ama iyi iş çıkaracaklardı. Kim bilebilirdi ki? Bu iş birliği içlerinden birini yıldızlığa taşıyabilirdi.

Benden farklı olarak, onların cesareti ve tecrübesi vardı. Maya'nın suçlamaları ne olursa olsun, en iyi seçenek onlardı.

Telefonumu cebime koydum ve gözlerine baktım. Verdiğim kararın ağırlığı üzerime çökmüştü ama cevap verirken sesim titrek değildi.

"Eğer Derek'in yerini alacaksam, hemen işe koyulmalıyız," dedim. "Yapacak çok işimiz var."

BÖLÜM 10

Sebastian

Maya haklıydı. Şirketlerimizin yönetim kurullarının projede yeni rolümü onaylamaktan başka seçeneği yoktu. Bundan memnun değillerdi, ama ya bunu yapacaklardı ya da lansman takvimini erteleyeceklerdi. Babalarımız da çok inatçıydı ve rakiplerinin onları geçmesinden korkuyorlardı, bu yüzden artık resmen Singh-Laurent iş birliğinin yüzü bendim.

Elbette bir şart vardı. Her zaman olduğu gibi.

“Bunu duyuracak kadar ünlü bir isim değilsin,” dedi babam masasının arkasından. Central Park'a bakan evindeki çalışma odasındaydık ve kısa bir an için pencereden atlayıp aşağıdaki kaldırıma düşmeyi düşündüm. Bu, yaptığımız toplantıdan daha tercih edilebilir olurdu. “Sen gerçek bir şef bile değilsin, kelimenin tam anlamıyla değil, bu yüzden bu lansman etkinliğinin büyük bir etki yaratması gerekiyor. O sıradan akşam yemeği partisi saçmalıklarından uzak dur. Bana yeni bir şey ver.”

Sert bir karşılık vermekten kendimi zor tuttum. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani bu etkinlik, parti sayfalarındaki diğer onlarca etkinlik arasında kaybolup gitmemeli. Herkesin bundan

bahsetmesini istiyorum, Sebastian. Tam gaz ilerlemeliyiz."

" *Dondurulmuş gıda lansmanınızın* sezonun en önemli etkinliği olmasını mı istiyorsunuz?" Bu noktada, onun ve Neal'ın bizi kasten başarısızlığa sürüklemeye çalıştıklarına şaşırırmam çünkü aynı anda hem ürün geliştirme hem de etkinlik planlamasının başında olmamı beklemelerinin imkanı yoktu.

"Evet, ve bunu gerçekleştirmek sana kalmış," dedi babam sakince. "Kim bilir? Eğer bunu başarabilirsen, bu şirketteki geleceğinin nasıl olacağını bile yeniden değerlendirebiliriz."

Ellerim yumruk olmuştu. Bu aralar konuşmalarımıza verdiğim varsayılan tepki buydu sanki, ama profesyonel şef olmam konusundaki fikrini değiştirme ihtimali sıfırdı. Sadece beni hizaya getirmek için bu olasılığı sürekli gündeme getirmekten hoşlanıyordu.

Yine de, içimdeki küçücük, aptal bir parça, o küçük olasılığa sanki bir can simidiymiş gibi sarıldı.

Çok fazla şey istiyorsunuz ve yeterince pazarlık yapmıyorsunuz.

Hiç çaba göstermeden çekip gidersen, sandığım adam değilsin demektir.

Margaux ve Maya'nın sesleri kafamda yankılanıyordu.

Lanet olsun. Babamla softbol oynuyordum ama işin içine çoktan girmiştım. Eğer alevler içinde öleceksem, bari olabilecek en büyük patlamayla öleyim.

Bunu kendime borçluydum.

"Bunu yazılı olarak istiyorum," dedim.

Babam kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Bu lansmanı başarıyla gerçekleştirirsem geleceğimin nasıl olacağını tekrar ele alacağımızı söylemişsiniz. Bunu aşağıdaki değişikliklerle birlikte yazılı olarak istiyorum: Başarılı olursam, Laurent Restaurant Group'un Pazarlama Direktörlüğü görevimden, kendi seçtiğim bir restoranda tam zamanlı şefliğe geçeceğim. Ayrıca sözleşmede şartlarınızın, başarı kriterlerinizin ve geçiş takviminin de belirtilmesini istiyorum. Bana gönderin, avukatlarım incelesin."

Omuz silktim. "O zaman umduğunuz lansmanı *gerekleştirmeyebilirsiniz* ."

Babamın gülümsemesi kayboldu. Ofisindeki sıcaklık on iki derece düştü, ama ben yerimde durdum.

Beni bunca zamandır oyaladığı için ona da, buna izin verdiğim için kendime de lanet olsun.

Maya'nın o ayın başlarında yaptığı uyarı bir uyanış çağrısı olmuştu. O kadar uzun zamandır korku ve kendine acıma içinde boğuluyordum ki, nasıl karşı koyacağımı unutmuştum, ama kahretsin, iyi hissettirmişti.

Babamın yüzündeki öfkeli şaşkınlığı görmek daha da iyi hissettirdi.

"Bu senin *işin* Sebastian," dedi dişlerini sıkarak. "Kendi projeni, *ailenin* projesini, bir şey kanıtlamak için batırmazdın."

"Elbette, ama her işte farklı seviyelerde çaba gerekiyor," dedim kayıtsızca. "Yine de itibarımı korumak için yeterince çaba göstereceğim. Belki bir süpermarkette evrimii bir röportaj ayarlayıp, yiyecekleri tanıtırım. Ya da belki de influencer'lara birkaç PR paketi gönderirim. Eminim çok seveceklerdir."

Babam bana dik dik baktı. Bahsettiği "tam saha pres" bu türden değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Fikirlerimi beğenmiyorsanız, beni kovun," diye ekledim soğukkanlılıkla. "Eminim Derek olayından sonra bu iyi görünecektir."

"Blöf yapıyorsun."

"yleyse blfm ortaya çıkar."

Yüz ifadesi gevşemeden önce çenesinde bir kas seğirdi. "Denklemin diğer kısmını unutuyorsun. Hala Maya var. Eğer sen bunu halletmezsen, o halledecek."

"Belki. İyi biri ama sadece bir kişi. Projede ikimizle birlikte zaten çok fazla alışıyor. Lansmandan önce tükenip işleri aksatması riskini göze almak ister misiniz?"

Ardından gelen sessizlik o kadar ağırdı ki, adeta fiziksel bir ağırlık gibi hissedildi.

Babam tartışmaları kaybetmeye alışkın değildi ve memnuniyetsizliği o kadar yoğun bir şekilde dışa vuruyordu ki, tüylerim diken diken oldu.

Yine de göz temasını kesmedim ve uzun, gergin bir anın ardından bakışlarını bilgisayarına çevirdi.

"Avukatım belgeleri önümüzdeki hafta gönderecek," dedi kısaca. "Davadan kurtuldunuz."

Gülümseyerek dışarı çıktım.

Sebastian'ın takımına bir puan.

Babam söz verdiği gibi belgeleri gönderdi. Avukatlarım belgeleri inceledi ve bir hafta içinde anlaşmamız imzalanıp kesinleşti.

Sözleşmemizde belirtilen kriterlere göre bu lansmanı başarılı bir şekilde gerçekleştirirsem, lansman sonrası altı aylık geçiş döneminin ardından şef olacağım.

Bu ihtimal hem heyecan vericiydi hem de, riskler arttığı için korkutucu. Lansman artık sadece itibar meselesi değildi; tüm geleceğim, sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesine bağlıydı ve bu, tam zamanlı bir şef olmanın gerçekte ne anlama geleceğinden bahsetmeden bile böyleydi.

Ama o köprüye gelince bakarım. Şu an, dondurulmuş gıda ürünlerinin piyasaya sürülmesini şehrin gündemine nasıl getireceğimi bulmam gerekiyordu.

"Lanet olası Derek yüzünden Cadılar Bayramı arifesinde fazla mesai yapacağıma inanamıyorum." Maya tavana baktı. "Ondan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Hayatımdan nefret ediyorum."

Ofis katında yan yana uzanıyorduk. Saat on bir buçuktu ve bizden başka bina bomboştu. Hatta hademeler bile gece için evlerine gitmişti.

Öğle yemeğinden beri burada kapalı kalmıştık, iş birliğini başlatmanın eğlenceli ve yenilikçi bir yolunu bulmaya çalışıyorduk. Sonunda Maya oturmaktan sıkıldı ve

Çalışanların sağlık merkezinden birkaç yoga matını ofise taşıdı.

Bakiş açısındaki bu somut değişikliğin bazı fikirleri harekete geçireceğini ummuştum, ama şimdiye kadar bir sonuç alamadım.

"Düşün, Maya, düşün." Parmak uçlarını kapalı gözlerine bastırdı. "Bir akşam yemeği partisi çok sıradan, ama dondurulmuş gıdalar için bir gala çok umutsuz görünüyor. Belki konukları temalı bir gemi yolculuğuna çıkarabiliriz? Ünlüleri ürünleri evlerine elden teslim etmeleri için görevlendirebiliriz? Onları Versay'da bir kutlama için Paris'e uurabiliriz?"

Saçma önerilerini geri çevirmekle uğraşmadım. Beynimi bir parazit tabakası kaplamıştı, "*Uykuya ihtiyacım var*" düşüncesinin ötesindeki her türlü düşünceyi bastırıyordu.

Bugünkü beyin fırtınası seansı ve Derek'in notlarını uygulanabilir tariflere dönüştürmek için dün gece uykusuz geçirdiğim zaman deyince, tamamen tükenmiştim.

Yorgunluğuma rağmen, bu süreç beni canlandırdı. Derek bana temel fikirleri verdi, ama bunlar benim tariflerimdi. Benim yaratımlarım. Onları, malzeme malzeme bir araya getirmiştim ve kahretsin, harika hissettirdi. Kendimi gerçek bir şef gibi hissetmemi sağladı.

İyi *hissettirmeyen* şey ise sonrasında yaşadığımız tükenmişlik sendromu ve şu anki yaratıcılık tıkanıklığımız oldu.

"Sanırım bugünlük işimiz bitti," dedim, oysa bir dakika önce saatin ne kadar erken olduğunu ben belirtmiştim. "Belki iyi bir gece uykusundan sonra bir şeyler buluruz."

"Hayır. Michel bize bunu sezonun en önemli etkinliği yapmamızı söylediğinden beri iki hafta geçti. Artık daha fazla gecikemeyiz ve yaklaştık. Sadece biraz ilhama ihtiyacımız var."

Yorgunluktan göz kapaklarım kapandı. "Bulduğunda beni ara."

"Uyuyakalma."

"Yapmayacağım."

Ama ben giderek zayıflıyordum. Farkına varmadan zihnim berraklık ve bilinçsizlik arasındaki o belirsiz bölgeye kaydı.

Kaldırım taşlarıyla döşenmişti ve Prag'ın kış soğukluğunu her yerde hissediyordum. Etrafımda kimseyi göremiyordum ama başıma dayanan bir silahın soğuk baskısını hissediyordum.

Sonra sahne karardı ve artık Prag'da değil, bir mutfakta, ön açılış için hazırlık yaparken personelimin bağırışları arasında buldum kendimi. Aşağı baktım ve kan lekeli ellerimi görünce midem bulandı. Kalın, yapışkan sıvı yere damladı ve ayaklarımın etrafında hızla yayılan bir kan birikintisi oluşturdu.

Nefesim kesildi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve *şu anda* buradan ayrılmam gerektiği hissi beni tamamen sardı. Gözlerimi açıp doğrulmazsam boğulacaktım. Kan zaten ayak bileklerime kadar yükselmişti, ama ne kadar kendimi hareket etmeye zorlasam da yapamıyordum.

Benim hatam.

Benim hatam.

Benim hatam.

Nefeslerim seyrekleştı. Ayaklarımın altındaki zemin sanki eğiliyordu ve—

"Seb? Sebastian!" Güçlü eller omuzlarımı kavradı ve beni kâbusumdan kurtardı.

Gözlerim aralandı. Boğazım safra ile kaplandı ve eğer beni böyle sarsmaya devam ederse kusacağım diye korktum.

Maya'nın yüzü benimkinin üzerindeydi. "Terliyorsun," dedi.

Konuşmamı tekrar bulmam biraz zaman aldı. "Uyuyakaldım."

Beni sessizce inceledi. O kadar yakındı ki, her bir kirpiğini sayabilirdim; kalp atışlarım normale dönene kadar da tam olarak bunu yaptım.

Bu aktivite garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Kız da garip

bir şekilde sakinleştiriciydi; bu, bir zamanlar yatılı okul yurdundaki odama gizlice girip tüm kıyafetlerimi sıcak suya atan bir kız hakkında asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir şeydi. Tüm gardırobumu yenilemek zorunda kalmıştım.

Kalp atışlarım nihayet yavaşladı ve başım dönmeden oturabildim.

Bir yıldan fazla süredir bu kadar canlı bir kabus görmemiştim, bu yüzden birkaç ay önce terapistimle görüşmeyi bırakmıştım. Süregelen kaygı bekleniyordu, ancak iş birliği lansmanı ve olası kariyer değişikliğinden kaynaklanan çifte baskı, bu kıvılcımı bir yangına dönüştürmüştü olmalı.

Maya, endişeyle kırışmış alnıyla arkasına yaslandı. "Haklısın. Belki de eve gitmeliyiz," dedi. "Bu gece hiçbir yere varamayacağız."

"Hayır." Boğazımı temizledim. Soğuk ter tişörtümü tenime yapıştırmıştı ve hafif bir ürperti tüm vücudumu sardı. "Biraz başka bir şeyden konuşalım. Beynimizi sıfırlayalım. Faydası olur." Güvenli bir konu aradım. Birkaç hafta önce toplantımızı neden bu kadar aniden terk ettiğini bana söylemiyordu. Doktor randevusu olduğunu ısrarla söylüyordu ve yalan söylediğini bilmeme rağmen, onu gerçeği söylemeye zorlayamazdım. "Hafta sonu ne yaptın?"

Bu yıl Cadılar Bayramı salı gününe denk geldi, bu nedenle etkinliklerin çoğu hafta sonu zaten gerçekleşmişti.

"Arkadaşlarımla birkaç partiye gittim," dedi Maya. "Ayana evinde kızlar gecesi düzenledi ve Brooklyn'deki bir pop-up deneyimine gitmeden önce orada biraz içki içtik. Partiyle perili evin karışımı gibiydi—" Keskin bir nefes aldı. Yüzü aydınlandı ve kolumu canımı acıtacak kadar sertçe kavradı. "Aman Tanrım. İşte bu!"

En son bu kadar heyecanlandığında, koca bir dondurulmuş gıda serisi için bir düzineden fazla tarif oluşturmaya bulaşmıştım.

Beni bırakıp ayağa fırladığında ona şüpheyle baktım. "Geçici bir restoran. İşte bu," diye tekrarladı. Klasik

düşünceli duruşuyla ileri geri yürüdü. "Ürün hattını geçici bir restoranla başlatabiliriz. Konuklara dondurulmuş yiyecekleri servis edeceğiz - tabii ki ısıtılacaklar - ama yemekleri gurme bir restorandaymış gibi sunacağız. Beyaz eldivenli servis, ince porselenler, tasarımcı dekoru. Bu bir akşam yemeği partisi değil; bir deneyim."

İlginç. Nefret etmedim ama... "Bu, Ritz otelinde fast food servis etmek gibi bir şey."

"Aynen öyle. Tuhaf ve beklenmedik, bu da insanların konuşmasını sağlayacak demek." Maya durdu, dizüstü bilgisayarını açtı ve hızla yazmaya başladı. "Medya iyi bir pop-up *etkinliğine bayılır* . Basın ve influencer'larla yumuşak bir lansman yapıp, ardından sınırlı bir süre için halka açabiliriz."

Onun heyecanı bulaşıcıydı. Hâlâ bazı çekincelerim vardı, ama aklıma birdenbire bir sürü fikir geldi. "Ya bunu daha da ileri götürsek?"

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Onlara yeni ürün yelpazemizden ve normal gurme yemeklerimizden ikram ediyoruz," dedim. "Müşteriler hangisinin hangisi olduğunu tahmin edebilirler. Bu, bir gizem unsuru katacak ve deneyimi etkileşimli hale getirecektir. Ayrıca, bu durum ürün yelpazesinin kalitesini de ortaya koyacaktır; dondurulmuş gıdalar o kadar lezzetli ki, taze yapılmadıklarını anlayamazsınız."

"Bu..." Maya gözlerini kırıştırdı. "Bu gerçekten dahice."

"Biliyorum."

"Bir sorum var," dedi. "Dondurulmuş gıdaların tadını, normal gurme yemekler kadar lezzetli hale getirebilir *misiniz* ? Bu oldukça zor bir iş gibi görünüyor."

"Zorlu bir iş olacak," diye itiraf ettim. "Tam olarak aynı tadı vereceklerini garanti edemem, ama insanların aklında şüphe uyandıracak kadar iyi yapabiliriz." *Umarım öyle olur* .

Her geçen gün kendimi daha fazla baskı altında bırakıyordum, ama boş ver. Artık risk almaktan bıkmıştım ve kaygılarımın beni ele geçirmesine izin vermeyi

reddediyordum.

Ben Sebastian Laurent'tim. Ya büyük oyna ya da eve dön.

Maya'nın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bunu söyleyeceğini umuyordum."

O gece eve gitmedik. Ofiste kaldık, saatlerce birbirimizle fikir alışverişinde bulunduk ve geçici mağaza için bir plan oluşturduk. Proje sonunda bir angarya olmaktan çıkıp *eğlenceli bir* hale geldi ve vücudum sonunda isyan etmeseydi sonsuza kadar devam edebilirdim.

Bir dakika önce, kısa bir mola vermek için yoga matlarının üzerine geri döndük; sadece uzuvlarımızı esnetmek için kısa bir ara.

Sonraki an, gözlerim kapanmaya başlıyordu, Maya'nın kolu belime dolanmıştı ve bacağım...

Esnedim. Bacağımla ilgili son düşüncemi bitirmeye çalıştım. Yoksa misafir listemizle mi ilgiliydi? Belki de Maya'nın parfümüyle ilgiliydi, yakından bakınca daha da güzeldi. Hafif ve tatlıydı ve vücudunun sıcaklığı, rahatsız edici klimanın etkisini engelliyordu.

Onun yanında yatmak, sıcacık, çiçek kokulu bir battaniyeye sarılmak gibiydi ve bu sefer, tekrar derin uykuya daldığımda, kabus görmedim.

Hiç de öyle değil.

BÖLÜM 11

Maya

Tuz ve sirke, hafif bir erkek parfümü ve büyükannemin en sevdiği parfüm olan Guerlain Shalimar kokuyordu .

Tuhaf bir kombinasyondur ama çok uykulu olduğum için bunu sorgulayamadım.

İçimden bir ah çektim, yastığıma daha da sokuldum ve—

Bir dakika ... Yumuşacık, ultra yumuşak yatak örtülerime ne oldu? Sanki bir tuğla duvarın üzerinde uyuyormuşum gibi hissettim; sıcak, kaslı bir tuğla duvardı bu, rahatsız edici değildi ama kesinlikle ipek ve kaz tüyü de değildi.

Gözlerimi araladım. Güneş ışınları retinalarımı yaktı ve hemen tekrar kapattım.

Geceleri her zaman karartma perdelerimi kapatırdım. Ayrıca yatmadan önce her zaman en sevdiğim mumu yakardım ve o mum Guerlain değil, yasemin kokardı.

Bir şeyler çok yanıltı.

Bir kez daha cesaret edip göz attım. Bu sefer doğrudan güneş ışığı yoktu çünkü tam önümde bir yüz vardı ve odanın geri kalanını engelliyordu.

“Aaaah!”

“Aaaah!”

Kalbim hızla çarparken, aniden oturur pozisyona geçtim. "Nasıl—ne—neden bağıırıyorsun?" Aklımda birçok soru vardı, ama önce en basit olanından başlamayı tercih ettim.

"Önce sen bağıırdın," dedi büyükannem, yakut küpeleri sabah ışığında parıldarken. Parlak mavi bir palto giymişti, yüzünde meraklı bir ifade vardı ve bir Tiffany mağazasını dolduracak kadar mücevher takmıştı. "Çocukluk düşmanınla neden yoga matının üzerinde uyuyorsun?"

"Ne yapıyorsun..." Bakışlarını takip ederek yanımda yatan Sebastian'a baktım. Kolunu gözlerinin üzerine kapatmış, yere yayılmıştı. Bacaklarından biri benimkine dolanmıştı ve dehşet içinde fark ettim ki, sarıldığım "tuğla duvar" aslında *oydu*. Çığlıklarımız onu uyandırmamış gibiydi.

"Aaaah!"

Bacağımı ondan hızla kurtardım ve ayağa kalktım. Sebastian sonunda kıpırdanınca büyükannem kıkırdadı. Kolunu indirdi ve gözlerini kısarak bize baktı. Bakışları uykudan buruşmuş bedenimi süzdü ve gözleri soğumadan önce tehlikeli derecede sıcak bir parıltıyla ışıldadı.

O an o kadar çabuk geçti ki, her şeyi hayal etmiş olmalıyım. Hiç ısı yoktu. Neden ısı olsun ki?

"Umarım her gün böyle çığlık atarak uyanmazsınız. Bu oldukça rahatsız edici," dedi ve büyükanneme sevimli bir gülümseme sundu. Onun beklenmedik gelişini benden çok daha iyi karşılamış gibiydi. "Günaydın, Bayan Gupta." Gupta, annemin kızlık soyadıydı.

Büyükannem de gülümsedi. "Günaydın canım."

Sebastian yavaşça ayağa kalkarken dişlerimi sıktım. Kollarını başının üzerine uzattı ve esnedi; bu tembel hareket, uykudan yeni kalkmış büyük bir kedinin hareketine benziyordu. Uykudan dağılmış saçlarına ve buruşuk kıyafetlerine rağmen, hâlâ muhteşem görünüyordu. Bu zahmetsizce rahat görünümü yakalamak için *saatler* harcayan insanlar vardı ve o, yataktan, ya da bu durumda bir yoga matından kalkarak bunu başarmıştı.

Çok sinir bozucuydu.

Minderlerimizi toplamak için eğildi. Gözlerim istemsizce kollarına kaydı ve kalbimde kadifemsi bir dokunuş hissettim. Bir çarpıntı mı? Hayır. Bu saçmalık olurdu.

Geçici mağaza için yaptığımız beyin fırtınası seansı eğlenceliydi, ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Sebastian Laurent'in bende yarattığı tek şey ülserdi.

Ama uyandıktan hemen sonra onu görmek, tamamen giyinik olsa ve bir ofiste olsak bile, çok... samimi bir şeydi. Dün gece ilk kez uykuya daldığında kabus gördüğüne ikna olmuşum ve o minicik kırılmalı anı, itiraf etmek istediğimden daha çok beni sarstı.

Sebastian'ın dokunulmaz bir tanrı gibi olduğu zamanları tercih ediyordum. Elbette bu beni sinirlendiriyordu, ama onun hakkındaki sarsılmaz görüşümde çatlaklar yaratmıyordu. Onun hakkındaki görüşümü yıllarca süren zoraki tanışıklığın ardından oluşturmıştım ve yanıldığının kanıtlanmasından hoşlanmıyordum.

Ki ben öyle değildim. Sebastian, açılır menüye heyecanlandığında ne kadar sevimli olursa olsun ya da vücut ısısı ne kadar hoş olursa olsun, Sebastian'dı işte.

Hafif bir öksürük düşüncelerimi böldü.

Büyükannemin keskin bakışlarıyla karşılaşınca irkildim, yüzüm kızardı. Sebastian'ın ceketini sandalyenin arkasından alıp ona uzattı. "İnsanlar yanlış anlamasın diye bunu tekrar giysen iyi olur," dedi, dikkatini benden ayırmadan.

Gözlerimiz bir milisaniye kadar buluştu, sonra ikimiz de hızla bakışlarımızı kaçırdık.

Yüzümdeki kızarıklık boynuma ve göğsüme yayıldı. Utanacak bir şeyim yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştık. Çalışıyorduk ve uyuyakaldık. Olay bu kadar.

Tekrar büyükannemle yüzleştim. "Ne yapıyorsun burada, Nani?" diye sordum, Sebastian'ın yakınlığını aklımdan çıkarmaya çalışarak. "Sen asla ofise gelmezsin."

"Bir arkadaşımın kahvaltı için buluşacağım ve buralardaydım. Babanızın berbat dekorasyon zevkinin

düzelip düzelmediğine bakmak için uğradım. Düzelmemiş.”
Büyükanneemin kaşları kalktı. “İyi ki sizi burada o bulmadı. İş yerinde zina yapmak hoş karşılanmaz.”

“Ne? *Hayır!*”

“Biz değildik—”

“Biz yapmadık—”

Sebastian ve ben, onun suçlamasını reddetmeye çalışırken birbirimizle adeta didişip durduk.

“Cinsel ilişkiye girmedik,” dedim. “Üzerimizde hiçbir şey yok. Uygunsuz bir şey yapıyormuşuz gibi mi görünüyor?”
Kıyafetlerimizi işaret ettim.

Büyükanneemin bakışları ikimiz arasında dolaştı. “*Bir şeye benziyor,*” dedi. “Belki daha çok zina yapsaydın, şimdiye kadar bana torunlarımın torunlarını vermiş olurdun.”

“Tatlı!”

Yanımda, Sebastian'ın yüzü olgun çilek rengine bürünmüştü. Eğer kendi yanaklarım da utançtan kızarmasaydı, onun bu rahatsızlığından daha çok keyif alırdım.

Seksen yaşında olmasına rağmen, büyükanne cinsellik konusunda son derece açık sözlüydü. Keşke olmasaydı.

“Lütfen bir daha ‘zina’ kelimesini ağzınıza almayın.”
Normalde asla bir büyüğün sözünü kesmezdim, ama utançtan ölmek *üzereydim* ve ölümün kucağına teslim olmadan önce başarmam gereken çok şey vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an yıldırım çarpması kulağa gerçekten çok hoş geliyordu.

“Söylemeyecektim.” Büyükanne paltosunun önünü düzeltirken altın bilezikleri şıkırdadı. “Söylemek *istediğim* şeydi: Artık gençleşmiyorum. En sevdiğim torunum nikah masasına yürümeden önce ölmek istemiyorum.”

Ha! Onun en sevdiği öğrenci olduğumu biliyordum. *İşte sana, Neha!*

“Ölmeyeceksin,” dedim. “Yani, yakın zamanda değil. Tanıdığım en sağlıklı insanlardan birisin.”

“Evet, bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bir uçurumdan

düşebilirim ya da bir araba çarpabilir.” Düşünceden hiç etkilenmemiş gibiydi. “Neyse, vaktinizi yeterince aldım. Bu projeyi ne kadar çabuk bitirirseniz, o kadar çabuk torunlarımın torunlarıyla ilgilenebilirsiniz.” Parmaklarını bize doğru salladı ve çıkışa doğru yöneldi. “Daha çok çalışma, daha az birlikte uyuma,” diye ekledi omzunun üzerinden. “Onu otele saklayın!”

Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Onun ardından sessizlik çöktü. Sebastian ve ben, salonun dışından gelen sesler bizi kendimize getirene kadar kımıldamadan durduk. Saat neredeyse sekizdi, bu da insanların yavaş yavaş işe gelmeye başladığı anlamına geliyordu.

"Yapayım-"

"Yapmam gerek-"

Eşyalarımızı almak için acele ederken birbirimize çarptık. Özürlerimizi mırıldandıktan sonra hızla odadan çıktık.

Ben asansörü kullandım; o merdivenleri kullandı. Bu sefer ikimiz de alaycı bir şey söylemedik.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama ondan bir an önce uzaklaşmalıyım.

Bu sadece Sebastian . Asansör kapıları tık diye açıldı. Onu bütün hayatınız boyunca tanıyorsunuz. Hiçbir şey değişmedi.

Lobiye geçip dışarı adımımı attığımda, bunun doğru olduğuna neredeyse kendimi ikna etmişim.

"Merhaba? Maya, dünyada mısın?" Vivian elimi yüzümün önünde salladı.

Gözlerimi kırıştırdım, dikkatim aniden şimdiki zamana geri döndü. "Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Gösterinin akışında herhangi bir değişiklik olup olmadığını görmek istedim," dedi. "Riley K.'nin gösteri saatini akrobatlarla değiştirdim. Asya turnesinden direkt

olarak geliyor, bu yüzden herhangi bir gecikme olması durumunda ona bir zaman aralığı vermek istedim."

"Sorun değil," dedim.

Onun oturma odasındaaydık, iki buçuk hafta sonraki doğum günü partimin son detaylarını gözden geçiriyorduk. Normalde bu kısmı çok severdim—Pasta! Gösteriler! Hediyeler!—ama bir türlü kendimi partiye veremedim.

Dürüst olmak gerekirse, tüm hafta dikkatim dağılmıştı. Ta ki... Şey, ta ki Sebastian Laurent'in yanında uyandığımdan ve bundan nefret etmediğimi fark ettiğimden beri.

Bu çok yanılttı.

En iyi ihtimalle birbirimize tahammül ediyorduk, bu yüzden ona karşı yumuşamamalıyım. Bunun kıyamet alameti olduğundan oldukça emindim.

"Güzel." Vivian not defterine bir şey işaretledi. "Hepsi bu kadar. Yarın satıcılarla tekrar teyit edeceğim, ama bunun dışında parti için her şey hazır olmalı."

"Teşekkürler, Viv."

Gülümsedi. "Her zaman."

Vivian'ı her zaman sevmiştim. Lüks etkinlik planlayıcısı yetenekli ve sabırlıydı ve büyük bir aileden gelmesine ve zengin biriyle evlenmesine rağmen, her zaman mütevazı kalmıştı. Kocasını Dante Russo, dünyanın en büyük lüks eşya şirketini yönetiyordu ve bu da ona işinde paha biçilmez olan bazı niş, güçlü bağlantılara erişim sağlıyordu.

Vivian beni kapıya kadar uğurlarken telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

SEBASTIAN

Yakında görüşürüz

Kazanacağım, biliyorsun.

Gözlerimi devirdim. Planlanmamış gecelememizden beri onu şahsen görmemiştim. Geçtiğimiz hafta boyunca sadece e-posta ve mesajlarla iletişim kurmuştuk, ama bu bizi başka bir rekabete girmekten alıkoymamıştı.

Geçici mekanımız için ilk büyük görevimiz mükemmel

yeri bulmaktı. Sıradan bir New York mekanından daha özel bir şeye ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikirdik, ancak alternatifin ne olması gerektiği konusunda fikir ayrılığına düşmüştük.

Günlerce süren araştırmalar ve hararetli tartışmaların ardından, en iyi seçeneklerimizi belirlemiştik. Ben Vermont'ta muhteşem, rustik bir mekan seçtim; o ise Kuzey Carolina'da göl kenarında bir şato konusunda kararlıydı. Kuzey Carolina'da şato olduğunu bile bilmiyordum ama önemli değildi. Benim seçeneğim onunkini açık ara geçecekti.

"Vermont'ta iyi eğlen." Vivian bana sarıldı. "Onu öldürmemeye çalış, tamam mı? Sloane ve kendim adına şunu söyleyebilirim ki, doğum gününden hemen önce bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalmak hiç de ideal olmaz."

Sebastian ve ben, oldukça hareketli geçen mesajlaşmalarımızdan birinde, en beğendiğimiz iki mekanı birlikte ziyaret etmeye karar verdik. Düşüncelerimiz konusunda birbirimizin dürüst olacağına güvenebilmemizin tek yolu buydu ve zaten son mekanı birlikte gezmemiz gerekecekti.

İki yolculuktan da çok korkuyordum. Sebastian'a daha da yakınlaşmak anlamına geliyordu, ama başka seçeneğim yoktu. Gerekli bir kötülüktü.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, ama garanti veremem," dedim. "Belki de bana yardım etmeniz gerekebilir."

Vivian ön kapı açılırken güldü. "Anladım."

"Kim kimi kurtarıyor?" diye sordu derin, hafif aksanlı bir ses. Dante bir saniye sonra içeri girdi. İki yaşındaki sevimli kızları Josephine'i, sevgiyle Josie diye bilinen kızı, bir kolunda taşıyor, diğer kolunda ise bir piknik sepeti vardı.

Josie'nin yüzü aydınlandı. "Anne!" Tombul küçük kollarıyla Vivian'a uzandı, Vivian onu kocasından alana kadar çılgınca kıvrandı.

“Merhaba canım.” Kızın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Babayla parkta eğlendin mi?”

Josie kıkırdadı. “Evet! Köpek yavruları gördük!”

“Ah, köpekleri *çok seviyoruz* .” Vivian döndü ve Dante'ye daha yumuşak bir öpücük verdi. “Büyüdüğünde bize bir köpek yavrusu aldıracak, değil mi?” diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu ama karısına ve kızına bakarken gözleri şefkat doluydu. “Lütfen, bunu dile getirip gerçeğe dönüştürme.” Başını bana doğru eğdi. “Maya. Seni görmek ne güzel.”

“Sen de.” Göğsümde bir sıkıntı hissetmeme rağmen gülümsedim.

Çocuk sahibi olma isteğim yoktu ve bir düzine çocuk ve beyaz çitli bir ev hayal ederek büyümeyen biriydim. Ancak Russoların ne kadar mutlu ve evcil olduklarını görünce, bende de benzer bir şey özlemi uyandı.

Annem sürekli beklentilerimin çok yüksek olduğunu söylüyordu ve belki de haklıydı. Ama eğer hayatımı birlikte geçireceğim kişiden yüksek beklentilerim olmazsa, hiçbir şeyden beklentim olmaması daha iyi olurdu.

“Kurtarılmaya ihtiyacı olan sen misin?” diye sordu Dante, göz korkutucu, 1.93 boyundaki İtalyan bir CEO'nun çıkarabileceği en eğlenceli ses tonuyla.

“Hayır.” Yüzüm kızardı. “Şey, bu aramızda bir şakaydı. Gitmem gerekiyor ama birkaç hafta sonra partimde görüşürüz?”

Başını salladı.

Son vedalarımı edip sessizce ayrıldım ve onları aileleriyle baş başa bıraktım.

Russo ailesi benden sadece birkaç blok ötede yaşıyordu. Sebastian'la buluşmadan önce eve gidip, üzerimi değiştirip, bavullarımı alacak vaktim vardı, ancak binadan çıktığımda kaldırımda tanıdık siyah bir SUV'nin beklediğini görünce planlarım bir anda suya düştü.

Pencere aşağı indi.

Sebastian sıkılmış bir ses tonuyla, “Bin içeri,” dedi. Güneş

gözlüğü gözlerini gizliyordu. "Bagajın bagajda."

"Bu da ne?" diye kekeledim. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?" Eğer beni takip ediyorsa, kefaletle serbest bırakılmam gerekmeden Vermont'a varamayacaktık.

Omuz silkti. "Asistanınız beni çok seviyor. Ayrıca Vivian, parti planlama seansınızın fotoğrafını kendi iş sayfasına da yükledi."

"Konumumuzu asla paylaşmazdı."

"Hayır, ama halıyı tanıdım. Dante ile arkadaşız, biliyorsun." Sebastian yolcu koltuğunu işaret etti. "Binecek misin yoksa binmeyecek misin? Çünkü Vermont'a kadar yürümek istersen, seve seve eşlik ederim."

"Seyahatimizin iyi bir başlangıç yapmasına sevindim," diye homurdandım. Arabaya bindim ve kapıyı kapatmaya zar zor vakit buldum ki, adam hızla uzaklaştı ve bu sırada tasarımcı spor kıyafetleri giymiş iki kadını neredeyse ezdi. "Bana böyle bir tuzak kurduğuna inanamıyorum."

"Dört saatlik bir yolculuk Sal, kaçırma değil," dedi kuru bir şekilde. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"HAYIR."

"Yemek yemeniz gerekiyor mu?"

"HAYIR."

"Öyleyse arkanıza yaslanın ve bir çalma listesi seçin. DJ sizsiniz."

"Pekala." Spotify'ımı açtım ve pop müzik listeme girdim. Riley K.'nin bir şarkısı hoparlörlerden son sesle çalmaya başladı ve Sebastian yüzünü buruşturunca memnuniyetle gülümsedim.

Bu, onun diskografisindeki en sevmediği şarkıydı. Aslında benim de en sevmediğim şarkıydı ve bunu Riley K.'yi seven biri olarak söylüyorum. Ama Sebastian'ın derisinden çıkmak ve kulak zarlarını parçalamak istiyormuş gibi görünmesini görmek, üç dakika elli dört saniyelik işkenceye değdi.

"Bavullarımı nasıl aldınız?" diye sordum. "Sakın bana onu da asistanımın verdiğini söylemeyin."

"Hayır, hizmetçiniz yaptı. Ona size bir iyilik yaptığımı

söyledim.” Bana küstahça gülümsedi. “Ayrıca o da beni seviyor.”

“Bu kadar yeter.” Sinirimi gizlemek için güneş gözlüğümü taktım. “Herkesi kovuyorum ve rahibeleri işe alıyorum.”

“Birkaç rahibeyle tanıştım. Onlar—”

“Eğer onların da seni sevdiğini söylersen, yemin ederim ki seni dışarı atıp iki kere araba ile ezerim.”

Sebastian'ın kahkahası arabanın her yerini doldurdu.

Sonunda, yarı rahat bir sessizliğe büründük. Son yüz yüze etkileşimimizin yarattığı garip hava aramızda yer etmişti, ancak müzik ve dışarıdaki manzara her şeyin normalmiş gibi davranmayı kolaylaştırdı.

New York'tan Vermont'taki etkinlik mekanına arabayla gitmek nispeten kısa bir yolculuktu. Etkinlik, havaalanı veya tren istasyonu olmayan Ellington adında küçücük bir kasabada bulunuyordu, bu nedenle araba kullanmak en uygun seçenektir.

Sebastian aniden, “Ekim ayındaki o toplantıdan neden kaçtığın konusunda bana gerçeği söyleyecek misin?” diye sordu.

Pittsburgh'a direkt gitmek için ayrıldığım kişi. Hatırladığına inanamadım.

“Sana söylemiştim. Doktor randevum vardı,” diye yalan söyledim.

“En az bir saat daha bu arabada mahsur kaldık ve müzik zevkin de tartışmalı. En azından bana ilginç ve *doğru* bir şey söyleyebilirsin.”

“Müzik zevkim tartışılmaz. Herkes gösterişli Fransız cazını dinlemekten hoşlanmaz.”

“Konuyu değiştirme.” Bana doğru baktı. “Gerçekten o kadar kötü mü?”

Alt dudağımı ısırdım. Pittsburgh teorimden *kimseye* bahsetmemiştim. Bunun beni dengesiz göstereceğinden endişeleniyordum, ama bu sır haftalardır beni kemiriyordu.

İşin garip yanı, Sebastian bunu paylaşmak için mükemmel bir kişi olurdu. Birçok şeydi ama asla

küçümseyici değildi. Bir keresinde VIII. Henry'nin tarihteki en büyük hükümdar olduğunu iddia ederek onu kızdırmaya çalıştığımda bile beni her zaman ciddiye almıştı (öyle değildi, Sebastian her noktayı altmış dakika boyunca didik didik ederek bunu açıkça ortaya koymuştu).

" *Fena değil,*" diye geçiştirdim. "Ama söylersem, aklımı kaçırdığımı düşünebilirsiniz."

"Beni dene."

Derin bir nefes aldım. "Bence yaz aylarındaki listeria salgını planlıydı. Birileri Pittsburgh'daki paketleme tesisimize girip ürünlerimizi kasten sabote etti."

Bunu sesli söyledüğimde daha da çılgınca geldi.

Yüzümü buruşturdum ve alay konusu olmaya hazırlandım, ama hiç alay konusu olmadım.

"Bu vakalar en başından beri içime sinmedi," dedim. "Babam güvenlik yönetmelikleri konusunda *çok titiz* . Ürünlerimizin kalitesi ve itibarı onun için önemli ve personelin her yıl eğitimden geçmesi gerekiyor. Kuralları ihlal eden herkes görevden uzaklaştırılıyor veya işten çıkarılıyor. Bu işte onlarca yıldır varız ve hiçbir zaman kirlenme sorunu yaşamadık."

Sebastian, "Her şeyin bir ilk defası vardır," diye düşündü. "Tek bir kaza sonucu oluşan hata bile yeterli."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama içgüdülerim bana aksini söyledi. İtalyan ürünlerimizin büyük bir kısmı Pittsburgh fabrikamızda paketleniyor. Toplantımızda Pittsburgh'dan bahsettiğinizde, aklıma bir anı geldi. Bu yılın başlarında, oradaki çalışanlarımızdan biri gıda güvenliği kurallarımıza uymadığı için işten çıkarıldı. Bunun sonu olacağını düşünürdünüz ama birkaç hafta sonra silahla geldi. Oradaki herkese ateş etmekle ve sonra da kendini vurmakla tehdit etti. Neyse ki, kimse zarar görmeden güvenlik görevlileri onu etkisiz hale getirmeyi başardı."

"Aman Tanrım." Sebastian'ın elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bununla ilgili hiçbir şey duymadım."

"Olayı örtbas ettik," dedim. "Babamı dava açmaması için

ikna ettim, bu bambaşka bir sürü sorunu ortaya çıkarırdı, ama eski çalışana tedavi görmesi emredildi. Ayrıca Singh Foods'a ait herhangi bir yere üç bin fit (yaklaşık 960 metre) yaklaşmalarına da izin verilmiyor.”

Sebastian kendi kendine, "Yani, şirketten intikam almak için uzaklaştırma kararını ihlal ettiklerini mi düşünüyorsun?" diye düşündü.

Bunu başarabilmeyi çok isterdim. Evet, kontaminasyon krizini etkili bir şekilde yönetmiştim, ancak şirket yine de "Singh Foods" adını duyup "listeria" diye düşünen müşterilerin bir kısmını kaybetmişti. Kontaminasyonun yetersiz gıda güvenliği kontrollerinden değil, sabotajdan kaynaklandığını *kanıtlayabilirsem* , markamızın itibarını onarmada büyük bir yol kat etmiş olurum.

"Bunu başka birine anlattın mı?" diye sordu Sebastian.

"Hayır. Tahminimden daha fazlasına sahip olana kadar hiçbir şey söylemek istemiyorum."

"Demek ki seçilmiş sırdaşım ben oldum." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Onur duydum."

Tenim ısındı. "Bunu kafana takma. Sana sadece çok ısrarcı olduğun için söyledim."

"On vakadan dokuzunda, istediğinizi elde etmenin anahtarı ısrarcı ve can sıkıcı bir tutumdur." Sebastian tekrar bana baktı. Yüzü biraz yumuşadı. "Açıkçası, teorinizin abartılı olduğunu düşünmüyorum. İyi içgüdüleriniz var, Sal. Onlara güvenin."

İçimde bir şeyler eridi adeta.

Bu beni o kadar korkuttu ki, hemen başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Konuşmak yok, ona bakmak yok ve Sebastian Laurent'in *hâlâ en büyük rakibimiz* olduğu gerçeğini kabullenene kadar kesinlikle daha fazla itiraf yok. Arada sırada kurulan bağ bunu değiştirmede.

O da bir süre daha konuşmadı, ancak bunun nedeni muhtemelen sürüşe çok odaklanmış olmasıydı.

Son birkaç kilometrede hava aniden değişti. Güneşli gökyüzü yerini öfkeli gök gürültülü bulutlara bıraktı ve

şiddetli yağmur görüşümüzü yok edince trafik neredeyse durma noktasına geldi.

Kırk dakika sonra, belki de sadece bir buçuk metre ilerleyebilmiştik.

"Bu delilik." Sebastian'ın sesinde nadir görülen bir hayal kırıklığı tonu vardı. "Otoyolda kalırsak, gece yarısına kadar Vermont'a varamayız."

"Başka ne yapmamız gerekiyor ki?" Telefonuma baktım, sanki sihirli bir şekilde cevap verecekmiş gibi. İnternet bağlantısı kesintiliydi ve Google'ın yüklenmesi çok uzun sürdü.

"Etkinlik alanına sadece bir saat kadar uzaklıktayız. Yerel sokakları kullanabiliriz," dedi Sebastian.

"Bilmiyorum." Yağmura tedirgin bir bakış attım. Damlalar arabamıza o kadar sert çarpıyordu ki, kurşun gibi ses çıkarıyorlardı. "Bu, tali yollardan gitmek için ideal bir hava gibi görünmüyor."

"Bu araba sağlam. Sorun yok. Dar yollardan mı gitmeyi tercih edersiniz yoksa *bundan mı* ?" Önümüzdeki kırmızı arka lambalar denizini işaret etti. Cehennemin girişinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim şey buydu.

Üstelik Vivian'ın evinde öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememiştım ve ilk açlık sancıları midemi kemirmeye başlamıştı.

"Pekala," dedim. "Ama ne yaptığınızı bildiğinizi umuyorum."

Sebastian bir şekilde bizi şeritler arasında manevra yaparak en yakın çıkış rampasına yönlendirmeyi başardı. GPS'imiz rotayı değiştirdi ve o cehennem gibi trafik sıkışıklığından kurtulduktan sonra rahat bir nefes aldım. Dışarı çıkana kadar bunun beni ne kadar klostrofobik yaptığını fark etmemiştim.

Ancak rahatlamam kısa sürdü. Yarım saat kadar araba sürdükten sonra ilk huzursuzluk belirtileri omurgamda belirmeye başladı.

"Yoksa sadece bana mı öyle geliyor, yoksa on dakika

önce aynı benzin istasyonunun önünden mi geçmiştik?" Yağmur biraz dinmişti ve aynı mavi Toyota'yı daha önce olduğu gibi aynı yerde park etmiş halde gördüm.

Sebastian kaşlarını çatı. "GPS'i takip ediyorum. Bizi sürekli aynı yerde döndürüyor olmalı. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Sıfırlamayı denedi ama işe yaramadı. Hâlâ aynı döngüde dönüp duruyorduk.

"Boş ver. Teknik destekle uğraşacak vaktimiz yok," dedim. "Google Haritalar'ı kullanarak yolumu bulacağım. Daha güncel olmalı."

Uygulama normalden daha yavaştı, ama sonunda bizi bu döngüden çıkarıp hedefimize doğru yönlendirdi.

Bu yüzden araba yolculuklarından nefret ederdim. Her şeyin ters gitme ihtimali çok yüksekti.

Ama neredeyse varmıştık ve sıcak bir duş ve oda servisi ihtimali beni ayakta tutan tek şeydi.

"Emin misin?" Sebastian arabayı yavaşlattı ve ormana giden dar toprak yola baktı. "Bu doğru görünmüyor."

"Uygulama öyle diyor." Her ihtimale karşı tekrar yeniledim, ama aynı talimatları verdi.

Hâlâ şüpheci görünüyordu ama daha fazla itiraz etmedi.

Patikadan aşağı doğru arabayla gittik. Müziği çoktan kapatmıştık ve yağmurun sesiyle araba motorunun uğultusu dışında her yer sessizdi. Orman etrafımızı sarmıştı, ağaçlar o kadar uzun ve sıkı ki neredeyse gece gökyüzünü tamamen kapatıyorlardı.

Parlak ışıklara ve gürültüye alışkındım ve bunaltıcı karanlık tüylerimi diken diken etti.

"Rotayı tekrar değiştirmeyi deneyin. Bu olamaz," dedi Sebastian. "Bizi ana yola değil, ormanın derinliklerine götürüyor."

"Deniyorum. Burada neredeyse hiç internet bağlantısı yok."

Uygulamanın çevrimdışı modu olmasaydı, işimiz bitmişti.

"*Kahretsin* ." Sebastian, basılmaya uygun olmayan bir

başka Fransızca küfür savurdu. "Boş ver. Geri dönüyorum. Gerekirse o benzin istasyonuna geri dönüp yol tarifi sorarız."

O kadar yorgundum ki, yol tarifi sormaya tenezzül etmesine dair bir espri bile yapmadım. Bu noktada, benzin istasyonunda uyumaya bile razıydım. Beni bu lanet arabadan kurtaracak her şey.

Keskin bir U dönüşü yaptı, ama biz sadece birkaç metre ilerledikten sonra durdu.

"Sorun ne? Neden durdun?" diye sordum.

Sebastian gaz pedalına bastı. Koltuğumun altında vızıldaayan bir ses yankılandı ama bir santim bile hareket etmedik.

"Ben yapmadım." Yüzü bembeyazdı. "Sanırım lastikler sıkıştı."

Midem alt üst oldu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Burada kal." Arabadan indikten sonra ceketini çıkarıp geçici bir şemsiye gibi kullandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Sebastian geri döndü. Ne kadar kötü durumda olduğumuzu sormama gerek yoktu; yüzünden okunuyordu.

"Çamur yüzünden," dedi. "Lastikler çamura saplandı ama bu havada onları çıkarmak imkansız."

"Ama fırtınanın bütün gece sürmesi bekleniyor."

"Biliyorum."

Ani mide bulantımın açlıktan mı, korkudan mı yoksa ikisinin karışımından mı kaynaklandığından emin olamadan yutkundum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Sebastian'ın yüz ifadesi asıktı. "Bu, sabaha kadar bu arabada mahsur kalacağımız anlamına geliyor."

BÖLÜM 12

Maya

“HAYIR,” dedim. “ Geceyi arabada geçirmeyeceğiz . Buradan çıkmanın bir yolu olmalı.”

“Böyle bir halde burada uyumak *istediğimi* mi sanıyorsun?” Sebastian sırlıslam olmuş kıyafetlerini işaret etti. Kot pantolonunun paçaları koyu bir çamurla kaplıydı, gömleği ve ceket de sırlıslam olmuştu. “Parlak bir çözümün varsa, dinlemeye hazırım.”

“Polisi arayacağız. Cep telefonu sinyali olmasa bile 911’i arayabilirsiniz.” Ama denediğimde sürekli meşgul sinyali alıyordum. “Hadi *ama* !” diye öfkeyle tekrar arama düğmesine bastım.

Gerçek bir acil durumda onlara ulaşamıyorsanız, acil yardım hattının ne anlamı var?

Sebastian motoru durdurarak, "Hatlar muhtemelen tıkanmıştır," dedi. "Sabah yeterli benzinimiz olsun istiyorsak, arabayı bütün gece çalışır halde bırakamayız. Fırtına yüzünden bir sürü kaza olmuştur eminim. Onlara ulaşsanız bile, öncelik listelerinde en alt sıralarda olacağız."

Yağmur yeniden şiddetlenince tüylerim diken diken oldu ve koltuğa yığıldım. Yağmur o kadar yoğun ki önümü iki

adım bile göremiyordum.

Bu ormanda vahşi hayvanlar mı vardı? Ya da daha kötüsü, insanlar? Seri katillerin cirit attığı türden bir yer ve gece gibiydi. Belki de arabamızın hemen arkasında, gardımızı düşürmemizi bekleyen ve bizi paramparça edebilecek bir seri katil vardı.

Ürperdim. *İşte bu kadar. Artık gerçek suç podcast'leri yok.*

“Otoyoldan gitmeliydik,” dedim. “Eğer sen o manzaralı yoldan gitmekte ısrar etmeseydin, bu asla olmazdı.”

“Manzaralı yol mu?” diye kekeledi. “Bunu yapmayı kabul ettin ! Sanki seni zorlamış gibi davranma. Ayrıca, navigasyondan sen sorumluydun ve lanet olası ormana girmemiz gerektiğine sen karar verdin. Yani burada suçlanacak biri varsa, o da sensin.”

“Ben hiçbir şeye karar vermedim. Uygulama bana öyle yapmamı söyledi!”

“Uygulamalar her zaman doğruyu göstermez!”

“Sonradan böyle söylemek kolay! Sürücü sendin. Buradan dönmek *zorunda* değildin. O yüzden suçu bana atmaya kalkma.”

Göğüslerimiz kabarıp inip kalkarken birbirimize dik dik baktık. Loş bir ışık huzmesi, inatçı dudaklarının üzerine gölgeler düşürüyordu ve içimden... içimden... *ah*, diye geçirdim.

Gözlerimi ondan ayırdım ve kalbimin öfkeli atışlarını sakinleştirmeye çalıştım. Aynı anda binlerce duyguyla boğuşuyordum ve bunların hepsini Sebastian'a boşaltmak çok iyi hissettirecek olsa da, içten içe bunun onun suçu olmadığını biliyordum.

Bu ikimizden *de* kaynaklanmadı. Şanssızlık başımıza geldi ve bunu atlatmak zorundaydık.

Sebastian da aynı sonuca varmış olmalı çünkü başka bir şey söylemedi.

Sessizliğe büründük, düşmanca öfkemiz yerini hoşnutsuz bir kabullenişe bıraktı.

İşin aslı şu ki, o gece birlikte kalmak zorundaydık. Tek arkadaşım ile kavga ederek geceyi geçirmek istemiyordum.

Sebastian'a tekrar baktığımda, dümdüz ileriye bakıyor ve çenesi sıkıca kenetlenmişti. Giysileri biraz kurumuştı ama yine de üşüyor olmalıydı.

Duruşu alışılmadık derecede kaskatıydı, sanki hareket etmemek için kendini zorluyordu, ama ufak bir titreme gözden kaçtı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Yapma. Kendi işine bak.*

Eğer bütün gece nemli kıyafetlerle kalmak istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki?

Bir titreme daha geçirdi ve ben de hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdim. Bazen gerçekten kendimden nefret ediyordum. "Değişmelisin, yoksa hasta olursun," dedim.

"İyiyim. Kıyafetlerim neredeyse tamamen kurudu."

"Nemli, kuruyla aynı şey değil. Eğer o kıyafetle geceyi geçirirsen"—eliyle işaret ettim—"zatürre olursun."

Bana yan gözle şöyle bir baktı. Gözlerinde hafif bir eğlence ifadesi vardı. "İlginiz dokunaklı."

Yüzüm kızardı. "Sadece sabah donmuş bir cesetle baş başa kalmak istemediğim için umursuyorum," dedim kibirli bir şekilde. "Ceset imhası, yapılacaklar listemde yer almıyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Sal." Ama bir anlık tereddütten sonra Sebastian kapıyı açıp yağmurun altına çıktı. Bir dakika sonra elinde spor çantasıyla ve saçlarından su damlayarak geri döndü.

Uzandım ve motoru çalıştırdım. Havalandırma deliklerinden yoğun bir ısı yayıldı. "Isındıktan sonra kapatabiliriz."

Sebastian tekrar bana baktı. Bu sefer ifadesi anlaşılmazdı, ama bir eşofman altı alıp çantasını cevap vermeden arka koltuğa fırlattı.

Yüzümdeki kızarıklık adeta alev alev yandı. "Hiç de öyle değil. Bu gece zaten yeterince berbat, bir de senin... senin..." diye kekeledim, fiziği hakkında olumsuz bir şey

söylemeye çalışıyordum. Ne yazık ki, vücudu adeta bir Yunan heykeli gibiydi.

Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Benim...?"

"Sus artık, üstünü değiştir," diye homurdandım. Onun kısık sesle kıkırdamasını duymazdan gelerek pencereden dışarı baktım.

Ama araba o kadar büyük değildi ve yağmur damlalarıyla kaplı camda onun yansımasının bazı kısımlarını yakalayabildim.

Geniş omuzları. Gömleğini başından geçirirken kollarının kasılması. Hareketlerindeki umursamaz özgüven.

Bilinçaltım içimde iyice gerilmişti. Kapalı alanda giysilerin her hışırtısı anormal derecede yüksek geliyordu ve bunu görmezden gelmeye çalıştıkça kaslarım daha da geriliyordu.

Bardağın üzerinde kayan su damlasına gözlerimi dikmiş bir şekilde bakıyordum. Arkamda olup bitenlere dikkat etmemeye o kadar kararlıydım ki, Sebastian tekrar konuştuğunda neredeyse yerimden sıçradım.

"Geri dönebilirsiniz."

Yutkundum. Yüz ifademi, umarım nötr bir hal alacak şekilde düzelttim ve sürücü koltuğuna göz attım.

Sebastian siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman giymişti. Saçları hâlâ nemliydi ama cildi sağlıklı rengine kavuşmuştu.

Bana bir sweatshirt uzattı. "Bunu giy."

"Buna ihtiyacım yok."

Üzerimdeki dar kesim balıkçı yaka kazak ve kot pantolon en *rahat* uyku kıyafetleri değildi, ama seyahat için yanıma aldığım ipek pijamalar da aşırı hava koşulları için tasarlanmamıştı zaten.

Sebastian, "Isıyı kapatınca o incecik kazak yeterince sıcak tutmayacak," dedi.

"Yanımda bir palto var."

"Max Mara kaşmir bir şeyle uyuyacaksın." Sesi şüpheli geliyordu.

"*Hayır* . Battaniye olarak kullanacağım." Paltoyu

gövdemin üzerine örttüm. "Gördün mü?"

Sebastian sert bir nefes verdi. "Maya," dedi. "Şu lanet olası sweatshirt'ü giy."

Yün boğazlı kazağıma baktım. Sonra da onun elindeki kalın, üzerimde bol duran kapüşonlu kazağa baktım.

Kahretsin.

Tek kelime etmeden uzattığı şeyi aldım ve başımdan geçirdim. Sıcaklık beni bir kozaya sardı ve neredeyse mutluluktan içimi çekti. O fazladan katmanı giyene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

Kazak onun kokusunu taşıyordu; ferah, temiz ve duyularımı harekete geçirecek kadar hafif bir baharat kokusu vardı. Yüzümü kumaşa gömme isteğine direndim.

"Yanında atıştırmalık bir şey getirdin mi?" diye sordum. Artık tehlikeyi atlattığımıza göre, midem yine ön plana çıktı. Sanki bir işaret almış gibi, öfkeli bir şekilde guruldadı. "Sadece iki protein barım ve bir şişe suyum var."

Seyahat ederken genellikle yanıma bir sürü atıştırmalık alırdım, ama Sebastian beni doğrudan Vivian'ın binasından aldığı için yanımda sadece çantamda olanlar vardı.

"Yanımda biraz Gatorade ve tuzlu kraker var, hepsi bu," dedi.

Oda servisiyle sipariş etmeyi planladığım pizza ve patates kızartmasını düşünmemeye kendimi zorladım, bir paket tuzlu kraker ve bir protein barı paylaştık. İkinci barı kahvaltı için sakladık ve yemeğimi bir yudum suyla yutmak üzereyken, ürkütücü bir uluma sesi havayı deldi.

Donakaldım, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Duydun mu? Neydi o?"

"Muhtemelen sadece rüzgar." Ama Sebastian, motoru tekrar kapatmadan önce kapıların kilitli olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti.

Uğursuz bir sessizlik çöktü. Uzaktan bir uluma daha duyuldu, ardından da araştırmakla ilgilenmediğim yüksek bir gürültü geldi.

Koltuğa daha da gömüldüm ve kapüşonu başıma kadar

çektim.

Uzun bir gece olacaktı.

Uyurken öldürölmemek için sabaha kadar uyanık kalma isteğine rağmen, yorgunluk ağır bastı.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum, ama ertesi sabah uyandığımda arabanın arka koltuğunda yatıyordum. Yolcu koltuğundan buraya nasıl geldim?

Paltom üzerime battaniye gibi örtölmüştü ve katlanmış bir erkek kazağı da yastık görevi görüyordu. Sebastian'ın spor çantası ise yerde, fermuarı yarı açık bir şekilde duruyordu.

Dirseğimin üzerine yaslanıp gözlerimdeki uyuşukluğu gidermeye çalıştım. Kendime gelmem ve dün gece olanları hatırlamam biraz zaman aldı.

Şiddetli fırtına. Arızalı GPS. Ormanda mahsur kaldık.

Keşke Sebastian'la yolculuğa çıkmak yerine profesyonel bir araç kiralama hizmeti alsaydım diye içimden geçirdim.

En azından yağmur durmuştu. Gökyüzü parlak ve güneşliydi, hatta dışarıda birkaç kuşun cıvıldamasını bile duyabiliyordum.

Tamamen doğruldum ve öne eğildim. "Seb, sen..." Cümlem yarım kaldı çünkü ön koltukların ikisinin de boş olduğunu fark ettim.

Sebastian gitmişti.

Arabanın etrafını telaşla tararken midem kasıldı. Hiçbir şey yoktu.

Neredeydi? Beni kendi başıma mı bırakmıştı, yoksa ben uyurken bir baltalı katil onu sürükleyip götürüp vahşice mi öldürmüştü?

Paltomu üzerime geçirdim ve aceleyle dışarı çıktım. Koyu saçlı tanıdık bir kafa ararken ayaklarım SUV'nin etrafını saran yumuşak çamura battı.

"Sebastian?" Sesim ağaçların arasında yankılandı.

“Neredesin?”

Yanıt yok.

Tamam. Bu iyiydi. Bu da iyiydi. Her şey *gayet iyiydi*.

Düşün, Maya, düşün. Paniklememek için avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

Sebastian anahtarları almıştı, bu yüzden arabayı sıkıştığı yerden kurtarmayı başarsam bile hiçbir yere gidemezdim. Hızlı bir kontrol, telefonumun şarjının bittiğini ve motoru çalıştırmak için anahtarlarım olmadığı için şarj edemeyeceğimi gösterdi. Bu da, cep telefonu şebekesinin muhtemelen hala çalışmadığı halde, yardım çağırmayı imkansız hale getirdi.

“Seb!” diye tekrar seslendim. Parçalanmış bedeninin görüntüsü zihnimde belirdi ve boğazım düğümlendi. “Bu hiç komik değil!”

Hâlâ bir şey yok.

Gözlerim yaşlarla doldu. Çözüm üretmek yerine duygusallaştığım için kendime kızarak gözyaşlarımı sildim.

Sebastian gittiyse, gitmişti. Onun için bağırmam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, yine de pes etmeye kendimi zorlayamadım.

“Sebastian! Tanrı şahit, benimle uğraşırsan seni öldürürüm!” Arkamı döndüm. “Nerede—”

“Sabahın ilk saatlerinde bağlamak gibi bir alışkanlığın var, değil mi?” diye tanıdık bir ses uzatarak sordu.

Sebastian bir saniye sonra göründü. Dün gece giydiği aynı eşofmanları giyiyordu ve tamamen sağlıklı, canlı ve dinç görünüyordu.

Onun o aptal sırıtışını görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

“Neredeydin sen?” diye sordum. Sesim her zamankinden daha kalın çıkıyordu.

“Hayır.” *Öldüğünü sanıyordum, aptal.* Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve gerekenden daha sert bir şekilde sildim. “Yani, evet, ama çok aç olduğum için. Düzgün bir kahvaltı yapmadığımda, eee, duygusallaşıyorum.”

Bana tuhaf bir bakış attı ama saçma bahanemi sorgulamadı.

"Durumumuzu daha önce inceledim," dedi. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz?"

"Kötü."

"Arabayı çıkaramıyorum." Lastikleri işaret etti. Daha iyi yol tutuşu için altlarına paspas koymuştu ama belli ki bu yeterli değildi. "Çamur çok derin ve SUV çok ağır."

"Kahretsin. Tamam." Derin bir nefes aldım. "İyi haber ne?"

"Patikayı takip ederek ana yola geri dönebiliriz. Çok uzak olmamalı. Oraya vardığımızda yardım arayabiliriz."

Mantıklıydı ama arabanın nispeten güvenli ortamından ayrılıp ormanda dolaşma düşüncesi beni huzursuz etti. "Eşyalarımızı burada mı bırakacağız?"

"Gerekli malzemeleri getirebiliriz, ancak daha fazlası bizi yavaşlatır."

Hoşuma gitmedi ama başka seçeneğimiz yoktu. Arabamız sıkışmıştı, telefonlarımız çalışmıyordu ve yiyecek stoğumuz yarım şişe Gatorade ve bir protein barından ibaret kalmıştı. Üstelik neredeyse öğlen olmuştu; çok geç *uyanmıştık* . Eğer kısa sürede yardım bulamazsak, açlıktan ya da daha kötüsünden ölecektik.

Geçen yaz bana fırlattığı çikolata bonbonundan bahsetmedim, o hâlâ çantamın dibinde duruyordu.

Sebastian ve ben yanımızda mutlaka olması gereken eşyalarımızı onun spor çantasına koyup yola koyulduk. Her şey yolunda başladı. Yol, ana yola doğru dümdüz ilerliyordu —ta ki öyle olmayana kadar.

"Şaka mı yapıyorsunuz ?" Önümüzdeki çamur yığınının ve kırık çalılıklara dehşetle baktım. Patikanın geri kalanı yağmurla tamamen yok olmuştu ve *eskiden* nerede olduğunu anlamak imkansızdı.

Evren kesinlikle bize kin besliyordu, ama bu eşi benzeri görülmemiş bir şanssızlık zinciriydi. Neredeyse komikti, ama gülmek istemedim.

Sebastian, "İşin iyi tarafına bakalım," dedi. "Sadece sola, sağa veya düz gidebiliriz, bu yüzden doğru yapma şansımız oldukça yüksek."

"Bu hiç de iyi bir durum değil."

"Biliyorum." Sesi yorgun geliyordu. "Ama elimde olan tek şey bu."

Kısa bir tartışmanın ardından, direkt gitmeyi tercih ettik.

Karnım kahvaltıda yediğim yarım protein barından memnun kalmadığı için guruldadı, ama huysuzluğu ayaklarımın altında ikinci planda kaldı.

Yanımda spor ayakkabı getirmemiştim, bu yüzden ormanda deri babetlerle yürümek zorunda kaldım. Uzun mesafeler için uygun değillerdi, ama ya onları giyecektim, ya siyah topuklu ayakkabılarımı, ya da arabada bıraktığım tüylü ev terliklerimi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sebastian.

"Pekala," diye yalan söyledim.

Topuklarıma sürtünen babetlerin verdiği rahatsızlık, düpedüz acıya dönüşmüştü, ama çantasında yedek bir çift kadın spor ayakkabısı yoksa bana yardımcı olamazdı.

Yavaşladı ve bana yetişmemi bekledi. "Topallıyorsun."

"İyiyim," diye ısrar ettim. "Devam edelim. Hava kararmadan ana yola varmak istiyorum."

Güneşin konumuna bakılırsa, öğleden sonra çoktan geçmişti. Ayrıca kasım ayının başıydı, bu da karanlığın çok daha erken çıktığı anlamına geliyordu.

Arabada uyumak zaten yeterince gerginlik yaratmıştı; ormanda, barınaksız uyumak daha da kötü olurdu. Çok daha kötü.

Tüm vücudumu bir ürperti dalgası sardı.

Korku, sonraki yarım mili kat etmeme yardımcı oldu, ancak ondan sonra yeni bir ağrı dalgası içimi kemirdi.

Dişlerimi sıktım. *Devam et* . Neredeyse varmıştık. Varmak zorundaydık.

Nefeslerim kesik kesik çıkıyordu. Topuklarıma ıslak bir şey bulaştı ve neredeyse ayakkabılarımdan kayıp düşecektim.

Tökezledim ve güçlü bir el dirseğimi kavramasaydı yüzüstü yere düşecektim.

Sebastian dehşet dolu bir ifadeyle bana dik dik baktı. "Kanıyorsun."

"Küçük bir kesik. Önemli bir şey değil," diye nefes nefese söyledim.

"Maya." Elini daha da sıkılaştırdı. " *Kanıyorsun .*"

Bakışlarını ayaklarıma çevirdim ve beni bekleyen kanlı manzarayı görünce neredeyse inledim. Acı çekmemin sebebi de buydu; topuklarımdaki deri tamamen tahriş olmuştu.

"Kahretsin, daha önce fark etmediğime inanamıyorum. O kadar odaklanmışım ki—" Sebastian durdu. Sanki ne diyeceğini düşünüyormuş gibi çenesi kasıldı. "Ayakkabılarını çıkar."

"Ormanda yalınayak yürüyemem," diye itiraz ettim.

"Hayır, seni taşıyamam. Seni ben taşıyacağım."

Göğsümde rahatsız edici bir his belirdi, sonra da bunu bastırdım. "Yapamazsın. Ana yoldan ne kadar uzakta olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Kilometrelerce olabilir."

"Bunun farkındayım," dedi, yüz ifadesi değişmemiştir.

Işık yeniden alevlendi. Bu sefer onu söndüremedim.

Daha fazla tartışarak vakit kaybetmek istemediğim için dediğini yaptım ve ayakkabılarımı çıkardım. Ayakkabıları kendi gömleklerinden birine sarıp çantasına attı.

Nefesleri düzenli ve sakindi, sırtı da göğsüme güven verici bir şekilde yaslanmıştı. Bu... güzeldi. Hâlâ her yönden berbat durumdaydık, ama Sebastian'ın varlığı durumu biraz daha iyi hale getiriyordu, gerçi bunu asla itiraf etmezdim.

Yeter artık. O senin duygusal destek arkadaşın değil. Burada birlikte olmanız bir zorunluluk, bir seçim değil.

Kalp atışlarım durana kadar bu mantrayı tekrarlardım.

Bir an önce medeniyete geri dönmem gerekiyordu. Vahşi doğa beynimi alt üst etmişti.

Orman çok büyüktü ve mola vermeden önce saatlerce yürüdük. Beni yere indirdi ve vücudunun sıcaklığının

bıraktığı boşluğu serin hava doldurdu.

Etraftaki açıklığa baktım. O gün geçtiğimiz diğer tüm açıklıklarla tıpatıp aynıydı. "Yine kaybolduk." Bu bir soru değildi.

Sebastian içini çekti. "Evet."

Güneş gökyüzünde alçakta duruyordu ve akşamın ilk serinliğini hissettim. Yakında hava kararacaktı ve o zamana kadar ana yolu bulma şansımız çok azdı.

Korkunun beni ele geçirmesini bekledim, ama uyuşmuş bir bitkinlikten başka hiçbir şey hissetmedim. Vazgeçmek böyle bir şey miydi acaba? Bu ormanda ölebileceğimiz gerçeğine çoktan razı olmuş muydum?

Kendimi daha dayanıklı sanıyordum ama bütün gün hiçbir şey yememiştim ve panikleyecek enerjim yoktu.

Sebastian, "Burada kamp kuralım," dedi. "Güneş batmadan fazla ilerleyemeyiz ve ben de batmadan önce ateş yakmak istiyorum. Ateşi ben yakacağım; sen de bizim için yatacak bir yer hazırla."

Neyse ki, yanımızda yedek kıyafet getirme öngörüsüne sahiptik. Birkaç dal ve çalıyı kenara çekip kazaklarımız ve pantolonlarımızla geçici bir yatak oluşturdum. Montlarımızı tekrar battaniye olarak kullanabilirdik. Umarım bu ve ateş yeterli olurdu.

Dün geceki fırtınadan dolayı odunların çok nemli olacağından biraz endişelenmiştim, ama Sebastian yeterince kuru tutuşturucu malzeme buldu ve işi halletti. Hatta odun avı gezisinden bir sürü yabani meyve bile getirdi.

"Akşam yemeği." Avuçlarıma bir avuç bıraktı. "Endişelenme. Yenilebilirler."

Bir yandan midem heyecanla kasılırken, diğer yandan da onları şüpheyile süzdüm. "Emin misiniz?"

"Yüzde seksen eminim." Sebastian bir tanesini ağzına attı. "Eğer yere düşüp kasılmaya başlarsam, o zaman yanılmışım demektir."

"Bu hiç komik değil," diye homurdandım. Yine de, ihtiyatlı

bir şekilde bir tane yedim. Dilimde tatlı bir lezzet patlaması oldu ve zehirli olmadıklarından emin olduktan sonra, geri kalanını hızla yedim.

"Eğer yarın ölecek olsaydın, son yemeğin ne olsun isterdin?" diye sordum ağızımdaki böğürtlen suyuyla. Ağızımı elimin tersiyle sildim.

Annem beni böyle yemek yerken görseydi, başımı koparırdı ama boş ver. Burası Michelin yıldızlı bir restoran değildi ve yemek adabı şu an için en önemsiz şeydi.

"Hım." Son çileğimi düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Kesinlikle çikolata. Güzel, büyük bir dilim çikolatalı kek, yanında da çikolatalı milkshake - o kadar koyu kıvamlı ki neredeyse dondurma gibi, sulu olanından değil. Ana yemek olarak da trüflü tagliatelle ve burrata peynirli pizza, yanında da tatlı patates kızartması istiyorum. Ah, bir de bol bol çilek. En sevdiğim meyve."

"Biliyorum." Sebastian'ın ağzı hafifçe kıvrıldı. "Hamptons'taki o çiftçi tezgahını boşalttığın zamanı hatırlıyorum. Birinin bu kadar çok çileği bu kadar hızlı yediğini hiç görmemiştim."

"On iki yaşındaydım!" diye kendimi savundum. "Bütün gün sahildeydim ve acıkmıştım. Ayrıca, o çilekler gerçekten çok lezzetliydi."

"Kötü bir şey olduğunu söylemedim. Bir bakıma sevimliydi." Gülümsemesi daha da genişledi. "Hızlı yemekten sonra kusman kadar sevimliydi neredeyse."

"Geçmişimdeki utanç verici anları gündeme getirecekseniz, ben de aynısını yapabilirim, Bay Brioni Takım Elbisesiyle Havuza Düşen Adam."

"Hâlâ iyi görünüyordum," dedi hiç etkilenmeden. "Bundan sonra yarım düzine telefon görüşmesi daha yaptım."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki öyle yapmıştı.

Gölgelerimiz uzadı. Biz konuşurken güneş batmıştı, ama yan yana otururken ateşin çıtırtısı iç rahatlatıcı bir şekilde çıtırdıyordu ve sıcaklığı üşümüş kemiklerimize işliyordu.

"Buna deęeceęini dűşűnűyor musun?" diye sordum, alevlere bakarak. Turuncu parıltıları neredeyse hipnotize ediciydi. "Şimdiye kadar yaşıadıęın ve başardıęın her şey. Eęer bu geręekten yeryűzűndeki son gűnűműz olsaydı, yaşıadıęın hayattan memnun olur muydun?"

Sebastian ateşe bir odun parçası daha ekledi. Alevler daha da yükseldi ve yűzűnűn bişimli hatlarını aydınlattı. "Bazı kısımlarını."

"Hangileri?"

Uzun bir duraksamanın ardından, "Kendimi tatmin olmuş hissettiğim anlar," dedi. "Ziyaret ettiğim yerler ve öğrendiğim şeyler. Olan bitene o kadar kaptırdığım anlar ki, başka hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmadı."

"Peki, memnun olmadığınız kısımlar neler?"

Sebastian bana baktı. Gözlerinde kısa bir an hűzűn belirdi, sonra hızla kayboldu.

"Belki başka bir hayatta anlatırım." Dizime kendi diziyle hafifçe dokundu, bu tanıdık hareket bacağımda beklenmedik bir sarsıntıya neden oldu. "Burada birlikte ölecek olmamız, tüm derin, karanlık sırlarıma erişebileceğin anlamına gelmiyor."

"Başka bir hayatta birbirimizi tanıyacağımızdan bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir?"

"Çűnkű sen olmadan, beni tamamen çıldırtacak bir hayat hayal edemiyorum."

Bunu olumsuz anlamda söylemişti. Öyle demek zorundaydı.

O zamanlar, o sözlerin neden bu kadar derinden içime işlediğini, kalbime kazındığını anlamıyordum.

Bakışlarımız kesişti ve bir an için aramızda elektriklenme oldu.

Sonra Sebastian göz kırptı ve her şey yeniden normale döndű.

Bakışlarını ateşe çevirdi, sonra tekrar bana döndű. "Sıra sende," dedi. "Yaşıadığın hayattan memnun olur muydun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Kendimi..." *Sanki var olmayan*

bir şeyin peşinde yıllarımı boşa harcamış gibi hissederdim. Sanki başarısız olmuş ve yanlış önceliklere önem vermiş gibi. Bunu biliyorum, ama böyle olduğum için bunu yapmaktan vazgeçemiyorum ve bazen kendimden nefret ediyorum.

Ama bunların hiçbirini söyleyemezdim. Korkularımı dile getirirsem, onları gerçek kılardım ve ben gerçekliğe önem vermezdim. Özellikle de bu gibi konularda.

"Kendimi eksik hissederdim," diye bitirdim sözlerimi. "Henüz gerçekleştirmek istediğim bazı şeyleri listemden çıkarmadım."

"Nobel ödülü kazanmak gibi. Ya da maraton koşmak gibi. Ya da aşık olmak gibi." Son kısım farkında olmadan ağzımdan kaçtı ama geri almak için artık çok geçti.

Sebastian'ın kaşları kalktı. "Yani daha önce hiç aşık olmadın mı diyorsun?"

"Bazı eski sevgililerimi sevdim," dedim yavaşça. "Bence gerçekten önemsemediğim biriyle birlikte kalmak benim için zor. Ama *bunu* hiç yaşamadım, biliyorsunuz. Beni onlarla birlikte olmak için her şeyi yapmaya razı eden o büyük, her şeyi tüketen aşkı." Kendimi bilinçli hissederek omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de o tür bir aşk bir efsanedir ve ben var olmayan bir şeyi bekliyorumdur. Ama var olduğunu düşünmek güzel."

"Gerçekten var," dedi Sebastian şaşırtıcı bir inançla. "Eldorra Kraliçesi Bridget ve Prens Rhys'e bakın. Birlikte olmak için yüzyıllardır yürürlükte olan bir yasayı çiğnediler. Hatta, arkadaşlarımıza bakın. Vuk'un Ayana için partilere *gönüllü olarak* katılması gerçek aşkın bir işareti değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Hafifçe güldüm. "Doğru."

"Maya Singh, romantik biri." Sebastian'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kim tahmin ederdi ki?"

"Kimseye söyleme, yoksa kendini tahmin ettiğinden daha çabuk öbür dünyada bulursun," diye uyardım. "Sanırım daha önce aşık olup olmadığını sormama gerek yok. Cevap

elbette hayır."

Sebastian'ın düzinelerce kısa süreli ilişkisi olmuştu. Hiçbiriyle birkaç aydan fazla çıkmamıştı ve bazen, onların yanında olmaktan çok, onlara katlanmak zorunda kaldığı izlenimine kapılıyordum. Hiçbirinin yanında neşelendiğini görmemiştim.

Hemen kabul edeceğini bekliyordum, ama önce bir an tereddüt etti.

"İkimiz de aynı durumdayız." Ağaçların arasına bakmamak için büyük çaba sarf ettim. Ateşin ışığı içinde kaldığım sürece güvendeydim. Umarım. Bunun ötesinde olan her şey beni ilgilendirmiyordu. "Sırayla nöbet turalım mı?"

Sebastian homurdandı. "Sanırım çok fazla hayatta kalma draması izlemişsin."

"Bizi hayatta tutmaya çalıştığım için özür dilerim," diye homurdandım. Ama içten içe, tek başıma uyanık kalmak zorunda kalmayacağım için minnettardım, yatıp paltomun altına kıvrıldım.

Sebastian yanıma oturdu, beni ateşin ve vücudunun kıvrımının arasına sıkıştırdı. Sırtım göğsüne yaslanmıştı ve kollarını belime doladığında şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"Bunu yanlış anlamayın," dedi sert bir şekilde. "Bu vücut ısınısını korumak için."

Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki ağızımda kan tadı hissettim. Bilinç tüm omurgam boyunca yayıldı ve kendimi koruma içgüdüm bana bir an önce kurtulmam gerektiğini söylese de, bunu yapmadım.

O yanımda olunca içim *ısınıyordu* ve vücudunun geceye karşı bir kalkan görevi görmesi hoşuma gidiyordu. Kendimi güvende hissediyordum ve şu anda buna çok ihtiyacım vardı.

Sıcaklık, açlık ve yorgunluğun birleşimi beni etkisi altına aldı ve yavaş yavaş bulanık bir yarı uyku haline daldım. Onun konuştuğunu duyduğumu sandım, ama o kadar kendimden geçmişim ki, belki de bir rüyaydı.

“Şunu da belirtmekte fayda var...” Sebastian’ın sesi, ateşin çıtırtısı arasında zar zor duyuluyordu. “Son saatlerimi birlikte geçireceğim birini seçme şansım olsaydı, seni seçerdim.”

BÖLÜM 13

Sebastian

HAVAYI YIRTAN BİR ÇIĞLIK DUYDU.

Birden irkildim, kalbim gümbür gümbür atıyordu, uykunun ağırlığını üzerimden attım ve çığlığın kaynağını aramaya koyuldum.

Onu bulmam uzun sürmedi.

Maya yanıma yapışmıştı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bacağındaki bir şeye bakıyordu. Titriyordu ve ben de onun dehşet dolu bakışlarını takip ettiğimde...

Kahretsin.

Midem bulandı.

Sabahın erken saatlerindeki ışıktaki siyah pulları parıldayan bir yılan, ayak bileğinin etrafında kıvrılıyordu. En az bir buçuk metre uzunluğundaydı ve çatallı dili hızla dışarı fırlatarak havayı yokluyordu.

“Maya,” dedim, ağzımı neredeyse hiç kıpırdatmadan. İçgüdülerim bana harekete geçmemi söylüyordu ama ani hareketler durumu daha da kötüleştirecekti. “Kıpırdama.”

Yılanın vücudu hafifçe kasıldı, kasları tembel ama tehlikeli bir güçle gerildi. Küçük gözleri, hareketlerimi bilinçli ve sakin tutmaya büyük özen göstererek bir santim daha yaklaşırken beni izledi.

Yılanı gözlerimden ayırmadan, orman zemininden yavaşça kısa bir sopa aldım.

Kolay...

Sıkıca tuttum ve öne doğru uzandım.

Kolay ...

Yılan dilini tekrar dışarı çıkardı, başını hafifçe kaldırdı.

Sürüngeenler konusunda uzman değildim, bu yüzden bu türün zehirli olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Kolay...

Çubuğu yılanın gövdesiyle Maya'nın bacağı arasına soktum. Boğuk bir ses çıkardı ama yılan tısladığında şaşırtıcı derecede hareketsiz kaldı.

Eğer zorla koparsaydım, savunma amaçlı ısırmasına neden olabilirdi. Bunun yerine, çubuğu kullanarak kıvrımlarını kaldırdım ve yönünü değiştirdim.

Hava kırk dereceydi ama alnımda ter damlacıkları birikmiş, tişörtüm ıslanmıştı.

Hadi ama. Defol git oradan.

Yılan durdu, vücudu sanki benim müdahalemden rahatsız olmuş gibi titriyordu. Tam da onunla çıplak ellerimle savaşmak zorunda kalacağımı düşündüğüm anda, tutuşunu gevşetti. Bir kıvrımı serbest kaldı. Sonra bir diğeri.

Keskin bir tıslama sesiyle yere düştü ve sürünerek uzaklaştı. Saniyeler içinde, sanki hiç orada olmamış gibi çalılıkların arasına kayboldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşet içinde donakalmış olan Maya'yı kontrol ettim.

"Gitti." Ellerimi omuzlarına koyup onu hafifçe salladım. "Maya, her şey yolunda. Yılan gitti."

"Biliyorum," dedim usulca, sırtını okşayarak. Bu hareket, normalde kendime izin verdiğimden daha samimiydi, ama son gün hiçbir şey normal olmamıştı.

Maya'nın yılanlardan ne kadar *nefret ettiğini* de biliyordum. Yatılı okuldayken bir keresinde yatağına kauçuk bir yılan koyarak ona şaka yapmıştım. Bayılmış, kafasını çarpmış ve hemşire odasına kaldırılmak zorunda kalmıştı.

Haftalarca vicdan azabı çekmiştim.

Titremesi nihayet dindi ve başını kaldırıp bana baktı. "Yılanın zehirli olmadığını nereden bildin?"

"Ben yapmadım."

Gözleri bu kez şokla tekrar irileşti. "Yani , *zehirli olabilecek bir sürüngen*i *sopayla dürttün* mü?"

"Teknik olarak, yılanı dürtmedim ama her açıdan bakıldığında evet, dürttüm sayılır. Ya yılanın kendi kendine gitmesini bekleyecektim -eğer kendi kendine giderse- ya da beni öldürmesini izleyecektim."

" *Seni* öldürebilirdi."

Omuz silktim. "Öyle olmadı."

"Sen..." Maya, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi duraksadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Göğsümde bir sızı hissettim.

Yılanlarla ve ormanda mahsur kalmakla başa çıkabilirdim; ama onun bu acımasızlığıyla başa çıkamazdım. Özellikle de böylesiyle.

Bana karşı nadiren gardını indirirdi ve beni koruyacak o kalkan olmadan, bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim bir şeyin içinde kendimi kaybedeceğimden korkuyordum.

Maya'nın parmakları kazağımın ön kısmını sıkıca kavramıştı. Nefes alışverişi düzensizdi, ancak etrafımızdaki hava değiştikçe yüz ifadesi yumuşadı.

Boğazım kuruduğu için yutkundum. Orman gözden kayboldu ve birdenbire tüm dikkatim ona odaklandı.

Gözleri. Teni. Dudakları. Boğazının dibinde atan nabızı ve onun da benim dokunuşuma benim kadar özlem duyup duymadığını *hissetmek* için ağzımı tam o noktaya bastırmayı ne kadar çok istediğim.

İlişkimiz çoğu zaman sorunlu olsa da ve özellikle mevcut koşullarımızda bu konuları düşünmeye hakkım olmasa da, denesem de duramazdım.

Başımı eğdim. Nefesi kesildi ve çenesini bir milimetre kadar yukarı kaldırdı, tam da benim görebilmem için

yeterliydi—

Yüksek bir hışırtı sesi o anı bozdu.

Başlarımızı hızla çevirdiğimizde, çalılıkların arasından kocaman bir şeyin çıktığını görünce dehşete kapıldım.

Maya

Öleceğim.

Son kırk sekiz saat içinde bunu ilk kez düşünmüyordum ve dürüst olmak gerekirse, evrenin bu kadar kısa bir zaman diliminde bir insana bu kadar çok ölümden dönme deneyimi yaşatması yasa dışı olmalı.

Bu sefer "yakın" kelimesini çıkarmam gerekebilirdi.

İri yarı bir adam açıklığa girdiğinde kalbim göğüs kafesime çarptı. Kalın gri saçları ve sakalı olan, ellili yaşlarının sonlarında gibi görünen adam, pazen bir gömlek giymişti ve bize bakarken yüzünde asık suratlı bir ifade vardı.

Aman Tanrım. İşte buydu. Ormanda yaşayan baltalı katil *buydu* . Parçalanmış bedenlerimizin akşam haberlerinde yayınlanacağını ya da daha kötüsü, kimsenin bizi asla bulamayacağı bir yere gömüleceğimizi hayal ettim—ta ki adam konuşana kadar. Sesi, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Ancak o zaman arkasındaki iki genci fark ettim. Biri erkek, diğeri kız, ikisi de yürüyüş kıyafetleri giymişti. Erkek çocuk telefonunda oyun oynarken kız bize merakla bakıyordu. İkisi de kaçırılmış ya da yaralanmış gibi görünmüyordu. Daha çok... Bir kamp gezisine çıkmış bir aile gibiydiler ve gerçekten de öyleydiler.

Anlaşılan yakınlarda yaşıyorlarmış ama her sonbahar bu ormanda kamp yapmayı seviyorlarmış. Bölgeyi avuç içi gibi

biliyorlardı ve Sebastian durumumuzu açıkladıktan sonra, Burt adındaki adam bizi neşeyle ana yola geri götürdü. Onun yardımıyla bir saatten kısa sürede yolumuzdan çıktık.

Sebastian ve ben utanç içinde birbirimize bakiştığımızda, "Kendini çok fazla suçlama," dedi. "Özellikle böylesine şiddetli bir fırtınadan sonra, bölgeye aşına değilseniz kaybolmak kolaydır. Yardım gelene kadar burada sizinle kalabilirim."

"Çok teşekkürler," dedim, önceki korkularım yüzünden biraz aptalca hissederek. Burt, baltalı bir katilin tam tersiydi. "Gerçekten minnettarız."

Gözleri kısıldı. "Hepinizin iyi olmasına çok sevindim. Son zamanlarda burada birkaç ceset bulundu, bu yüzden daha fazla ihbar almak zorunda kalmadığımıza sevindim."

Yutkundum. "Ah."

İşte bu kadardı. Benim için *artık doğa yoktu* . İşimi bitirmiştım.

Yolculuk sırasında mekan koordinatörüyle iletişime geçtim ve olanları anlattım. O da o öğleden sonra bizim için bir tur ayarlamayı başardı, bu yüzden giriş işlemlerimizi yaptıktan, duş aldıktan ve yemek yedikten sonra doğrudan mekana gittik. Ayakkabılarımın yırtılmasından dolayı ayaklarım hala ağrıyordu ama acıyı dindirmek için yeterince yara bandı yapıştırmıştım.

Arkadaşlarım ve iş arkadaşlarımdan birkaç cevapsız arama ve mesaj aldım, ama kimse çok endişelenmiş gibi görünmüyordu. Çok uzun süre ortadan kaybolmamıştım ve Vermont'ta olduğumu biliyorlardı. Muhtemelen onlara mesaj atmaya vaktim olmadığını düşündüler. İş yüzünden iletişimi kesmem ilk defa olmuyordu. Gelecekte tekrar kaybolursam ve beni arama konusunda oyalanırlarsa diye bu durumu düzeltmeliyim sanırım.

Cevaplanmamış mesajlara yanıt vermeyi bitirdim ve telefonumu cebime koydum. Sonbahar yaprakları araba camlarının dışında bulanık bir şekilde görünüyordu. Elma ve çitir yaprak kokusu arabaya sızdı, Sebastian'ın tıraş

losyonunun hafif baharatlı kokusuyla karıştı. Yeni bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve sakalı gitmiş, yerini temiz, keskin çene hattı almıştı.

Bir eli direksiyonda, diğer eli ise vites kolunda rahat bir şekilde duruyordu. Kendinden emin ama rahat, duruşu tembel bir güven yayıyordu.

Onun bu halini, o sabah potansiyel olarak zehirli bir yılanla karşı karşıya gelen somurtkan adamla bağdaştırmak zordu.

"*Bunu senin için yaptı* ," diye fısıldadı sinsi bir ses kafamın içinde, ben onu susturmadan önce. Mekana ulaşana kadar pencereden dışarı baktım, içim garip bir şekilde sıcaktı.

"Bu alanı istediğiniz gibi düzenleyebiliriz," dedi koordinatör. "Uzun bir masa, yirmi dört küçük masa ve bunların arasında her şeyi yaptık." Telefonuna baktı. "Bunu cevaplamam gerekiyor, ama etrafa bir göz atın ve mekanın havasını hissedin. Hemen geri döneceğim."

"Teşekkür ederim." O gittikten sonra Sebastian'a döndüm. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Mutfaktaki mermer tezgahın üzerinde elini gezdirdi. "Güzelmiş..." dedi isteksizce.

"Sana söylemiştim."

"Bu, Kuzey Carolina'daki şatodan daha güzel olduğu anlamına gelmiyor."

"Bunu göreceğiz."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içimde gümüş rengi bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Burt gelmeden önce olanlar hakkında konuşmaktan şimdiye kadar kaçınmıştık. Adrenalin seviyem o kadar yüksekti ki, son birkaç saat bulanık geçti, ama şimdi sinirlerim yatıştı ve tekrar yalnız kaldık...

Kanım kaynamaya başladı. Beni öpmek üzereydi. Bundan emindim.

Ayrıca onun bunu *istediğinden* de emindim ve bu yolculukta yaşanan her şeyden en çok bu beni korkuttu.

Sebastian'ın gülümsemesi soldu. Aniden gelen bir farkındalık havayı titreştirdi; o kadar yoğun ve güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Üzgünüm." Koordinatörümüz bizi o anın büyüünden çıkardı. "Başka sorunuz var mı?"

Sebastian mutfağı incelemeye geri döndü, ben ise yapmacık bir gülümseme takındım, kalbim hızla çarpıyordu. "Hayır, sanırım her şey yolunda. Bizi son dakika araya sıkıştırdığınız için teşekkürler. İki hafta içinde size kesin bir cevap verebiliriz."

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım, ancak sizi uyarmalıyım, aynı hafta sonu için bu mekanı rezerve etmek isteyen başka birçok taraf var," dedi koordinatör. "İki hafta sonra müsait olmayabilir."

"Rezervasyon için ne kadar depozito gerekiyor?"

"Toplam ücretin yüzde ellisi. İade edilmez."

Yüzümü buruşturdum. Önce finans departmanıyla görüşmeden bu masrafı onaylayamazdım, ama zaten onay vereceklerinden de şüpheliydim. Bunun gerçekten etkinlik mekanı olduğundan emin olana kadar onay vermezdim.

"Sorun değıl." Sebastian yanıma geldi. "Zaten kararımızı verdik. Bu rezervasyonu gerçekleştirmek istiyoruz."

Gözlerim hemen yüzüne çevrildi. Ne?

"Harika." Koordinatör gülümsedi. "Evrakları toplayıp detayları bugün içinde size e-posta ile göndereceğim."

Ona evrak işlemleri için gerekli bilgileri verdik ve arabamıza doğru yürüdük. İçeriye güvenli bir şekilde yerleşene kadar konuşmadım.

"Bu da neydi böyle? Kuzey Carolina'daki yerinizi hâlâ gezmemiz gerekiyor," dedim. "Eğer kapora yatırıp da işi bitirmezsek, finans departmanı başımıza bela alacak."

Sebastian sakın bir şekilde, "Yapmayacaklar çünkü biz bunu *gerçekleştireceğiz* ," dedi. "Şatoyu gezmeyeceğiz. Haklıydınız. Konaklama yeri mükemmel ve zaten programın gerisinde olduğumuz için daha fazla zaman kaybetmenin bir anlamı yok."

Ona dik dik baktım. "Sen kimsin ve Sebastian Laurent'e ne yaptın? Şimdi söyle bana, yoksa kimse zarar görür."

Gerçek Sebastian asla hiçbir konuda haklı olduğumu kabul etmezdi ve kesinlikle böyle teslim olmazdı. Bütün olay şüpheli görünüyordu.

"Her şey bir komplo değil Sal," dedi alaycı bir şekilde. "Söylediklerimin arkasındayım. Harika bir yer seçtin. Hepsi bu."

Zaferi kabullenmeliydim ama içimde bir boşluk hissettim. Önce iyi bir mücadele vermeden zaferin ne anlamı vardı ki?

"Şey." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ormanda olanlar hakkında... Aramızdaki ilişkiyi garip bir hale getirmek istemiyorum. Çünkü önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışmamız gerekiyor."

Sebastian'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Ormanda tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

Soğuk ses tonuyla irkilerek gözlerimi kırıştırdım. Aklımı mı kaçıırıyordum? Neredeyse gerçekleşen öpüşmeyi hayal mi etmiştim, yoksa manipüle mi ediliyordum? Belirsizlik içime işledi.

"Hiçbir şey," dedim. "Zaten mesele de buydu. Aramızda travma kaynaklı bir bağ oluştuğunu düşünmemeni istedim."

"Yapmadık."

"Güzel. Aynı fikirde olmamıza sevindim."

"Ben de."

Ondan sonra bir daha konuşmadık.

Ama o gece uyumaya çalışırken, Kuzey Carolina gezimizi iptal etmesinin sebebinin benimle tekrar seyahat etmek istememesi olduğu hissinden bir türlü kurtulamadım.

Böyle olması en iyisiydi. Son zamanlardaki şanssızlığımızı göz önüne alırsak, bir uçak kazasında ya da benzeri bir şeyde son bulurduk.

Yine de, huzursuz bir uykuya dalmadan önce içimde hafif bir hayal kırıklığı hissettim.

BÖLÜM 14

Maya

“Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Ormanda, yakışıklı düşmanınla mahsur kaldın , vücut ısısı için sarılmak zorunda kaldın ve o seni potansiyel olarak zehirli bir yılanıdan kurtardı mı?” dedi Priya. “Aman Tanrım. Bütün güzel şeyleri yaşadın.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Şaka mı yapıyorsun? *Hiç* iyi değildi. Öleceğimizi sandım.”

“Ama sen yapmadın. Şimdi ömür boyu anlatabileceğin harika bir hikayen var.” İç çekti. “Çok şanslısın.”

Elbette Priya benim ölümden dönme deneyimimi kıskanırdı. O, diğer insanların para biriktirdiği gibi tuhaf hayat deneyimleri biriktirirdi. İnsanlara anlatacak yeni şok edici hikayeleri kalmazsa solup öleceğine emindim.

Neha bana, “İşte bu yüzden benim gibi Kız İzcilere katılmalıydın,” dedi. “Katılmış olsaydın daha iyi hayatta kalırdın. Vahşi doğada hayatta kalma eğitimleri çok faydalı.”

“Sebastian’la birlikte olmasaydın burada olmazdın.” Dergisine geri döndü ve sayfalarını gelişigüzel karıştırdı. “Ve hayatta kalmanın kesinlikle dereceleri var. Tamamen bilinçli olmak, komada olmaktan daha iyidir, değil mi?”

Tartışmaya girmeye tenezzül etmedim. Neha'da klasik "Küçük Kardeş Sendromu" vardı; bu da kısaca beni sürekli sinir etmekten zevk aldığı anlamına geliyordu.

Sebastian ve ben Vermont'tan döndükten dört gün sonra, Pazar günüydü ve kız kardeşlerimle birlikte öğleden sonrayı Valhalla Club spa'sında geçiriyorduk. Priya ve Ben, annemin ısrarı üzerine New York'a geri dönmüşlerdi ve bugün kız kardeşlerimle birlikte düğün öncesi planlama toplantısı yapacaktık.

Şimdiye kadar yaptığımız tek şey yüz bakımı yaptırmak, şampanya içmek ve havuz başında dedikodu yapmaktı; ki hâlâ da yapmaya devam ediyorduk.

"Ben hâlâ babamla mı?" diye sordum. Babam, Priya'nın nişanlısıyla "arkadaşça bir öğle yemeği" konusunda ısrar etmişti ki bu, kullanabileceği en uğursuz ifadeydi.

"Evet. Zavallı şu anda sorguya çekiliyor, ama Singh ailesine gelin gidince böyle oluyor işte. Onu uyardım. Üstesinden gelebilir." Priya pek endişeli görünmüyordu. "Onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Çok rahat, geçmişte çıktığım diğer gergin erkeklere hiç benzemiyor. Troy'u hatırlıyor musun? Tanrım, tam bir pislikti. Ben asla..."

Ablam Ben'in ne kadar mükemmel olduğundan bahsederken zoraki bir gülümseme takındım. Altı ay önce bir seramik atölyesinde tanışmışlardı ve o zamandan beri hiç ayrılmamışlardı.

Neha'nın zaten hayallerindeki damatla evlenmiş olması işleri kolaylaştırdı. Arjun başarılı bir hedge fon yöneticisiydi, kültürümüzü çok iyi biliyordu ve her görüşmesinde anne babamı hediyeler ve iltifatlarla memnun ediyordu.

Sonra bir de ben vardım, otuz bir yaşında ve bekar. Mesleki başarılarımın sayısı ne olursa olsun, annemin geceleri uyuyamamasına neden olan kişi bendim.

"Büyük bir düğün istemiyorum ama annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun." Priya dirseğiyle beni dürttü. "Keşke sen de evlenseydin. Böylece yer değiştirebilirdik. Sen

düğüne katılırsın, ben de kaçamak evlenirim.”

Bunu küçümseyerek söylememişti, ama sözleri yine de canımı yakmıştı. Bir şekilde "geride kaldığımın" bir başka hatırlatıcısı olmuşlardı.

Eğer bir vakumda yaşasaydım, bekar olmam umurumda olmazdı. İlişki olsun diye bir ilişki içinde olmaktansa bekar olmayı tercih ederdim, ama hayatımdaki herkesin bu konuya sürekli değinmesi beni kaygılandırdı.

Toplumsal baskı gerçektir ve ne yazık ki ben de bundan muaf değildim.

"Lütfen," dedim, rahatsızlığımı zoraki bir gülümsemeye örtmeye çalışarak. "Biliyorsun, çocuklarından herhangi biri kaçarsa annem *çıldırır* . Dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir kriz yaşarsın."

Güldü. "Doğru."

Ama masajlarımız için havuzdan ayrılırken, içimdeki o küçük rekabetçi ruhu bastıramadım.

Priya en az bir yıl daha evlenmeyecekti, ama kuzenimiz Radhika'nın düğünü birkaç ay sonra olacaktı.

Üzerimdekileri çıkardım ve masaj masasına uzandım, zihnimde bir sürü düşünce dönüyordu. Belki de geçmişteki buluşmalarına çok sert davranmıştım. Bu hafta başka bir randevum daha vardı ve o, "O Kişi" *olabilirdi* . En azından kuzenimin düğününe katlanılabilir bir misafir olabilirdi.

Ne olursa olsun, zaten önemli bir avantajı vardı: Sebastian Laurent değildi.

Keşke varsayımsal baltalı katil beni öldürseydi.

Şu anda çektiğim işkenceye kıyasla ölüm tercih edilirdi ve göğsüme saplanan hızlı bir bıçak darbesinin aksine, bundan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu.

Brady beni "şehrin en romantik restoranı" diye Brasserie M'ye götürdüğünde, randevunun felaket olacağını anlamalıydım. Korkunç bir déjà vu nöbetinden kurtulduktan

sonra konuşmaya başladık ve işte o zaman işler *gerçekten* kötüye gitti.

Üniversite öğrencisi ismi bir yana, Brady kağıt üzerinde iyi görünüyordu. Uzun boylu, düzgün konuşan ve medya ve eğlence sektöründeki yöneticilere hizmet veren butik bir yatırım bankacılığı firmasının sahibiydi. Bence mükemmel bir düşün arkadaşı olurdu... ta ki aile konusuna gelene kadar.

"Kaç çocuk sahibi olmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"En fazla iki tane," dedim. "Ya sen?"

"Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi. Altı kardeşim var ve büyürken çok eğlendik. Bir gün çocuklarıma da aynı deneyimi yaşatmayı çok isterim."

Suyu içerken neredeyse boğuluyordum. " *Altı* ." Öksürdüm, gözlerim yaşardı. "Vay canına. Bu... çok fazla."

"Evet, öyle ama harika," dedi Brady içtenlikle. "Annem hepimizin bireysel olarak değerli hissetmesini sağladı. Kişiye özel öğle yemeklerimiz, el örgüsü kazaklarımız, büyük doğum günü partilerimiz oldu. Her şey mükemmeldi."

Annesinin tam zamanlı bir çalışanın maaşının yedi katını alması gerekiyormuş gibi geldi.

"Baban ne iş yapıyordu?" diye sordum.

"Kendisi avukattı. Hâlâ da avukat. Pierce, Waltham ve Greene hukuk firmasında ortak."

"Bunu kastetmedim," dedim. "Evde ne yapıyordu?"

Brady şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. "Soruyu tam olarak anlamadım."

Şakaklarımda bir baş ağrısı başladı. "Annen öğle yemeklerini kişiselleştirmiş ve kazakları örmüş. *Baban* ne iş yapıyordu?"

"Sana söyledim, o avukat," dedi sabırla. "Onun görevi evin geçimini sağlamak. Annemin görevi de bize ve eve bakmaktı. Aslında o da eskiden avukattı; hukuk fakültesinde tanışmışlar. Ama biz doğunca avukatlığı bıraktı, bu da mantıklıydı."

Zihnimin uzak köşelerinde bir alarm zili çaldı. Gözüm

seğirdi. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü aile kariyerden önce gelir."

"Sanırım bu durum babanız için de geçerli."

Brady güldü. "Çok komiksin. Bana bu kadar komik olduğunu söylemediler."

"Şaka yapmıyorum. Annen dokuz ay boyunca çocuklarını karnında taşıdı ve doğurdu, bence durum tam tersi olmalıydı. Baban işini bırakıp yardım etmeliydi. Bu durum genel olarak diğer erkekler için de geçerli."

Kadınların ailelerini geçindirmek için işlerinden ayrılmalarını istedikleri takdirde bunda hiçbir sorun görmüyordum. Ancak Brady'nin bariz kadın düşmanlığı ve küçümseyici tavrı beni rahatsız *ediyordu*.

Gülüştü kesildi. "Bunu yapmalarını bekleyemezsiniz. Yapacak önemli işleri var."

İsa. Gerçekten insan mıydı acaba? Karikatür gibi davranıyordu ama etrafımda yeterince zehirli, kabadayı tiple karşılaşmıştım ve bazılarının gerçekten böyle düşündüğünü biliyordum.

"Bu çok komik," dedim. "Çünkü birçoğu sözde önemli işlerinde berbat. Örneğin, butik bir yatırım firmasının sahiplerinin risk yönetimi konusunda yeterli bilgiye sahip olmaları gerekir. Eğer sahip olsalardı, kötü bir bahis yaparak müşterilerinden birine yüz binlerce dolar kaybettirmezlerdi."

Brady'nin gülümsemesi kıpkırmızı bir yüzün altında kayboldu. "Ne—nasıl—"

"Bir sürü insan tanıyorum ve bu insanlardan bazıları konuşmayı sever." Bu randevudan önce araştırmamı yapmıştım. Keşke kimse Brady'nin ne kadar adi bir herif olduğundan bahsetmeseydi, annemin sitemlerine aldırmadan randevuyu iptal ederdim. "İşte bu yüzden, müşterilerine düzgün bir dilim pizza bile düşürmeden getiremezken, 'ailenin geçimini sağlayan kişi' olmaktan bu kadar büyük laflar etmen çok komik geliyor bana. Ayrıca, açıkça belli değilse diye söylüyorum..." Öne eğildim, gözlerim onun gözlerine dikildi. "Bu randevu bitti."

Brady restoranda büyük bir olay çıkarmayacak kadar akıllıydı. Ancak, veda ederken laf sokmaktan da geri durmadı.

"Bekar olmana şaşmamalı," diye tısladı çıkarken. "Sonunda hangi zavallı adamla birlikte olursan ol, sana acıyorum. Kendini bu kadar kibirli mi sanıyorsun? Yemeğin parasını sen öde."

Hızla dışarı fırladı ve ardında yoğun bir kolonya kokusu bıraktı.

Burnumu buruşturdum. Erkekler ne kadar da dramatik olabiliyorlardı.

Garson kız sessizce yaklaştı ve Brady'nin yarım yediği yemeğini aldı. Geçen seferkiyle aynıydı. "Daha fazla şarap ister misiniz?" diye sordu, yüzünde anlayışlı bir ifade vardı.

"Lütfen." Boş bardağımı işaret ettim. "Devam edin."

Tuhaf bir şekilde, öfkenin beni desteklememesi nedeniyle hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çektim. *En romantik restoranmış, yalan!* Burası lanetliydi.

Keyifsiz bir şekilde pinot grigio'dan bir yudum aldım.

Mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve tanımadığım bir garson elinde bir tabakla dışarı çıkmadan önce doğruldum.

Yine moralim bozuldu.

Tabii ki Sebastian burada değildi (zaten olmasını da ummuyordum). Nikhil ile randevum sırasında ortaya çıkması bir tesadüftü. Ayrıca, şu anda dondurulmuş gıda tarifleri üzerinde çalışmakla çok meşguldü ve başka bir şey yapacak vakti yoktu.

Yemeğimi bitirdim ve hesabı istedim.

"Yemeğiniz zaten ikram edildi, Bayan Singh," dedi garson. "Ayrıca, tekrar müşterimiz olduğunuz için teşekkür olarak mutfak size özel ikramlar gönderdi." Arkamdaki birine başıyla işaret etti ve başka bir garson gelip ikramları masaya yerleştirdi.

Bir çikolatalı milkshake. Bir dilim çilekli çikolatalı kek.

Kalbim boğazıma kadar geldi.

Yakındaki bir lokantada oturan birinin, "Biz sürekli

müşteriyiz ve asla özel ikramlar *almıyoruz* ," diye yakındığını duydum.

Odayı didik didik aramakla o kadar meşguldüm ki, yanındaki kişinin cevabını duymadım. İçimde bir heyecan dalgası yükseldi ama tüm restoranı didik didik aradım ve Sebastian'ı bir an bile göremedim.

Yine de, milkshake'ten bir yudum alırken hafif bir gülümsemeyi engelleyemedim. Dondurma kadar kıvamlıydı; tam da sevdiğim gibi.

Bu sefer tatlının yanında bir not yoktu, ama Sebastian'ın varlığını sanki tam yanımda duruyormuş gibi çok güçlü bir şekilde hissettim.

Sebastian

Keşke uzak dursaydım.

Vermont'tan sonra—ormanlık alanda onu neredeyse *öptükten* sonra—onun başka bir randevusuna karışmamam gerektiğini bilmeliydim.

Maya tehlikeliydi ve birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, kontrolü o kadar çok kaybediyordum. Bu yüzden Kuzey Carolina gezimizi iptal etmiş ve o zaferi ona vermiştim.

Zaten tükenmek üzereydim. Onunla bir gece daha geçirmek zorunda kalsaydım, tamamen dağılırdım.

New York'a döndükten sonra ilişkimizi profesyonel düzeyde tutmaya ve bir adım geri çekilmeye niyetliydim. Ama VIP yemek davetlileri listemde tekrar belirlediğinde -bu sefer adını uzaktan tanıdığım bir finansçıyla birlikte- tam bir aptal gibi pes ettim.

Restorana gitmekten kendimi zorlukla alıkoymuştum, ancak personele onun yanındaki kıza göz kulak olmalarını ve

gerekirse müdahale etmelerini söylemişim.

Günün sonunda, fiziksel olarak yanında olup olmamamın bir önemi yoktu. Yüzlerce kilometre uzakta olsa bile, zihnimin her köşesinde, kurtulamadığım bir gölge gibi varlığını sürdürürdü.

Her düşüncemi istila eder, uyanık olduğum her anı işgal ederdi.

Onun etkisi altına geri dönülmez bir şekilde düşmeye ne kadar yakın olduğumun gayet farkındaydım...

Ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 15

Maya

O berbat randevudan iki gün sonra, annem ve babam beni öğle yemeği için evlerine çağırdılar.

"Davet edildim" değil, "çağırıldım" diyorum çünkü annemin ses tonu, yemeği kaçırırsam başka bir ülkeye taşınıp soyadımı değiştirmemle aynı şey olacağı konusunda hiçbir şüphe bırakmadı.

Diya'yı yemek odasına kadar takip ederken fısıldadım: "Dürüst ol. Ne kadar büyük bir belaya bulaştım?"

Dudaklarını büzdü ve cevap vermedi. Ancak, beni kendi başıma bırakmadan önce elime minyatür bir çikolata tutuşturdu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Çok kötü durumdaydım.

İçeri girdiğimde annem ve babam çoktan oturmuşlardı. Cumartesiydi ve hafta sonu için rahat kıyafetler giymişlerdi; babam kaşmir bir kazak ve özel dikim pantolon, annem ise ipek bir elbise, ona uygun bir şal ve elmas takılar takmıştı.

Babam, masanın diğer ucunda ifadesiz bir şekilde oturan anneme şöyle bir baktıktan sonra, "Kız kardeşlerin ve büyükannen meşgul," dedi. "Bugün sadece üçümüz

olacağız."

Yutkundum. Düzeltme: Tamamen mahvoldum.

Annem, ilk yemek servis edilene kadar bekledi ve sonra bana çıkıştı. "Maya Singh." Sesi öfkeden titriyordu. "Dün Brady'nin annesinden neden telefon aldığımı açıklayabilir misin? Akşam yemeğinde oğlunu küçük düşürdüğün için seni 'kaba, düşmanca ve terbiyesiz' olmakla suçluyor. Sana halka açık yerlerde, özellikle de üç yıldızlı bir restoranda, *hele de* o randevuyu ayarlamak için çok uğraştığım halde, olay çıkarmayı ben öğretmedim. Ne yaptığının farkında mısın? Şimdi Sinclair ailesi herkese kızımı nasıl düzgün yetiştireceğimi bilmediğimi söyleyecek!"

Mide duvarlarımda öfke alevleri yanıyordu. "Ona bağırmadım," dedim. "Ona gerçeği söyledim; yani berbat bir yatırım bankacısı olduğunu. O da sinirlendi. Olay çıkaran ve öfkeyle dışarı fırlayan o."

Annemin burun delikleri genişledi. "Neden böyle bir şey yaptın? *Aman Tanrım* , sanki randevularını sabote etmeye *çalışıyorsun* !"

"Ona bir şans vermeye çalışıyordum," diye itiraz ettim. "Ama o kadın düşmanı bir pislikti ve bundan pişman değilim."

"Maya!" Babam bana uyarıcı bir bakış attı. "Dilini düzelt."

"Özür dilerim. Demek istediğim, o kadın düşmanı bir eşekti ve pişman değilim."

Ağzı seğirdi ama bu annemi daha da kızdırdı. "Bunu komik mi buluyorsun? Evlilik çağını *çoktan* geçtin. En büyük kızımsın, ama tek gelecek umudu olmayan sensin. Böyle devam edersen, Meera Teyzen gibi evlenmemiş bir kız olacaksın. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır, ama inan bana, Brady Sinclair'ı damadın olarak istemezsin." Annem tekrar sinirlenmeden önce onunla yaptığım konuşmayı hızla özetledim.

Sözlerimi bitirdikten sonra dudakları inceldi. "Yine de Brasserie M'de onu kızdırmak çözüm *değildi* ."

Babam akıllıca davranıp sessiz kaldı. Onlarca yıllık

evlilikten sonra, karısı öfke nöbeti geçirirken sözünü kesmenin doğru olmadığını biliyordu.

"Bu sadece Brady ile ilgili değil," dedi. "Sana kendi zamanında birini bulman için fırsat vermeye çalıştık. Biliyorsun baban ve ben aşk ilişkilerine çok açık yaklaşıyoruz. Tanrı aşkına, Priya'nın bir *heykeltıraşla* evlenmesine izin veriyoruz. Ama sen yirmili yaşlarının ortalarından beri ciddi bir erkek arkadaşın olmadı ve son *iki* yılda senin için onlarca randevu ayarladım. Belki Brady sana uygun değildi, ama çok sayıda gayet iyi, evlenmeye uygun erkek vardı ve onları çok belirsiz nedenlerle reddettin."

"O kadar da belirsiz değillerdi," dedim güçsüzce.

"Birini, parfümünü beğenmediğin için işten çıkardın."

"Kendi imzası olduğunu söyledi ama sürekli hapşırmama neden oluyordu. Alerjik olduğum biriyle evlenemem."

Babam hafifçe güldü, ama annem ona ters ters bakınca hemen öksürerek bunu bastırdı ve yemeğine geri döndü.

"Maya." Sesini sakın tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını anlayabiliyordum. "Dediğim gibi, kendi başına bir eş bulman için sana dünyadaki tüm şansları verdik. Ancak bunun işe yaramadığı açık ve daha güçlü bir rehberliğe ihtiyacın var."

Ciğerlerim buzla doldu. Çatalımı gürültüyle yere düşürdüm ve onun söylediği şeyin sandığım şey olmamasını umdum, *dua ettim* . "Bu ne anlama geliyor?"

Annem elbisesinin önünü düzeltti ve bana inatçı bir bakışla baktı. "Yani, eğer gelecek yıl bu zamana kadar nişanlanmazsan, kocanı biz seçeceğiz. Konu kapanmıştır."

BÖLÜM 16

Sebastian

New York'a döndükten sonra kendimi dondurulmuş gıda lansmanı için tarifleri sonlandırmaya adadım . Bunlar, Derek'in notlarına dayanarak oluşturduğum tariflere ek olarak geldi ve zihnimi kemiren karmaşadan hoş bir kaçış oldu.

Deniz tarağı tarifimi mükemmelleştirmekte hâlâ zorlanıyordum, ama bunlar bana kolay geldi. Seri üretim hattı oluşturmanın baskısı, el yapımı bir yemeğin baskısı kadar üzerimde ağır bir yük oluşturmadı. Dondurulmuş gıdaların da mükemmel olmasını istiyordum; itibarımız ve milyonlarca dolarımız söz konusuydu. Ama aynı *kişisel* yatırımı hissetmedim. Bu, içten bir konuşmayı yüz yüze yapmakla, birine mesajla göndermek arasındaki fark gibiydi.

Margaux'nun rehberliğinde, Maya'nın doğum günü partisinin sabahında on tarifi hepsini bitirdim. Kuzey Carolina gezimizi iptal etme nedenimle aynı sebeple partiye de gitmemeyi düşünmüştüm; gitmek çok tehlikeli olurdu.

Vermont'ta ilişkimiz değişmişti. Küçük ama sarsıcı bir değişimdi ve kendimi toparlayana kadar onun yanında kendime güvenemedim.

Brasserie M'den ona pasta ve milkshake göndererek

zaten çok fazla şey yapmıştım, ama en azından bir aracı olmuştu. Bu gece gitseydim, onu bizzat kendim görmek zorunda kalacaktım. Ama *gitmeseydim*, bu büyük bir hakaret olurdu. Birbirimizin doğum günlerini asla atlamazdık ve bu köprüyü yakmak istemiyordum.

Ayrıca Killian'ı da gözetim altında tutmam gerekiyordu.

Milyarder bekar, etrafımızı incelerken kısık bir ısıklık çaldı. "Etkileyici. Ben çok şey kaçırmışım."

Singh ailesinin Westchester'daki malikanesinin balo salonundaydık; salon bu geceki parti için dev bir çadıra dönüştürülmüştü. Havada akrobatlar tavana asılı ipek kumaşlardan sallanıyordu; personel gurme patlamış mısır barı ve çeşitli karnaval yiyecek stantlarında görev yapıyordu. Ateş dansçıları, akrobatlar, falcılar ve insanları coşkulu bir kalabalığın önünde "kaybolan" dünyaca ünlü bir sihirbazla birlikte gösteri yapıyordu.

"Çok da bir şey kaçırmadın," dedim. Belki bu tür savurganlığın kuraldan ziyade istisna olduğunu düşünseydi, gelecekte Maya'nın partilerinden uzak dururdu.

Neden davete evet yanıtı verdiğini anlamadım. Daha önce bu tür partilere hiç ilgi göstermememişti, bu yüzden ani ortaya çıkışı şüpheliydi. Ne planlıyordu acaba?

Killian bana tuhaf bir bakış attı ama biraz kaba olan cevabım için beni eleştirmede. Barda iki Lion Tamer sipariş ederken, "Sen ve Maya eski arkadaşsınız, değil mi?" diye sordu. "Bizi tanıştırmalısın. Tanışıklığımız var ama onunla hiç doğru dürüst sohbet etmedim."

"Senin onayına ihtiyacım yok, Laurent," dedi kuru bir şekilde. "Sadece ortak bir tanıdığımızın bizi tekrar tanıştırmasının daha az garip olacağını düşündüm."

"Seb! Seni görmek ne güzel." Neyse ki, Xavier o anda ortaya çıktı ve cevap vermek zorunda kalmamı engelledi. Omzuma vurdu ve Killian'a kaşını kaldırdı. "Katrakis. Seni burada göreceğimi beklemiyordum."

"Laurent'e de söylediğim gibi, bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Killian'ın bakışları, Xavier'in arkasından gelen ve

merak, keyif ve kayıtsızlık karışımı ifadeler taşıyan Dante, Vuk, Kai Young ve Dominic Davenport'a kaydı. "Daha iyi yarılarınız nerede?"

"Vivian etkinlik planlayıcısı, bu yüzden bütün gece meşgul." Dante, karısını iş için paylaşmak zorunda kalmaktan pek memnun görünmüyordu, ancak odaya göz gezdirirken gözleri gururla parlıyordu.

"Harika bir iş çıkardı," dedim.

"Elbette yaptı," dedi, ses tonu gayet sakin ve kendinden emindi. "O en iyisi."

Bir zamanlar görücü usulü evliliğinden o kadar nefret etmiş ki kayınpederini yok etmeye kalkışmış bir adam için şaşırtıcı derecede içten bir duyguydu bu; ama zaman ve aşk, insanlara -hatta Dante Russo gibi huysuz insanlara bile-tuhaf şeyler yaptırabiliyordu.

"Alé ve arkadaşları fal baktırıyorlar." Dominic, Alessandra'nın Sloane, Ayana ve Kai'nin karısı Isabella ile birlikte falcı masasında oturduğu yeri işaret etti. "Bu sözde bilim, ama eğlenceli olacağını düşündü."

Xavier masum bir şekilde, "Eğer hobilerini sözde bilim olarak nitelendirmeye devam edersen, falcı ona seni tekrar terk etmesini tavsiye eder mi sence?" diye sordu.

"Bu onun hobilerinden biri değil ve onun hoşlandığı başka hiçbir şeye de sözde bilim demedim," dedi soğukkanlılıkla. "En azından kız arkadaşımın eleştirilerinde yerden yere vurduğu berbat romantik komedileri her gece izlemek zorunda kalmıyorum."

"Bu romantik komediler berbat değil." Xavier duraksadı. "Şey, bazıları *berbat* ama yine de eğlenceliler, ki bu da hayatta daha çok ihtiyacınız olan bir şey. Bea'nın neşesiz bir evde büyümesine izin vermeyin."

Bea, Dominic ve Alessandra'nın kızıydı.

Dominic homurdanarak, "Evimizde bolca neşe var," dedi. "Geçen hafta sonu onu Noel pazarına götürdük."

"Bir buçuk yaşında," dedi Kai. Aristokrat İngiliz aksanı, sözlerinin belki de niyet ettiğinden daha sivri çıkmasına

neden oldu. "Sanırım Noel pazarlarıyla ilgilenmiyor."

Dominic, "Geçen hafta sonunu karının dinozor erotik kitapları için yeni kitaplıklar yaparak geçirdin, bu yüzden lütfen *herhangi bir konuda* fikrini dinlemezsem beni affet," diye karşılık verdi.

Dinozor erotizmi mi? Sormaya niyetim yoktu. Bilmemem gereken bazı şeyler vardı.

"Bu rafları sen yapmadın," dedim şüpheyle.

Kai doğuştan bir bilim insanıydı. Kitapları Latinceye çevirmekle uğraşırdı, hele ki zevk için. Boş zamanlarında marangozlukla asla uğraşmazdı.

"Aslında evet, yaptım," dedi. "Yeni bir şey öğrenmek istedim ve bu bizim için iyi bir bağ kurma etkinliği oldu."

"Hı hı." Xavier ikna olmuş görünmüyordu. "Yüzde kaçını sen, yüzde kaçını Isabella inşa etti?"

Kai, isteksizce bir süre duraksadıktan sonra, "91," dedi. "Onu çivi tabancasıyla görseydiniz, nedenini anlardınız."

"Duygusal olarak tıkanmışsın ve karşı cinsle anlamlı ilişkiler kurmanı engelleyen çözülmemiş travmaların var, bu yüzden asla evlenemeyeceksin," dedi Xavier, Vuk hariç herkesin dikkatini çekerek. Vuk ise konuşmadan tamamen kopmuş gibiydi. "Sloane'un yeni müşterisi ünlü bir ilişki uzmanı," diye açıkladı Xavier. "Yeni bir kitabı çıkıyor. Sana bir kopyasını göndereceğim."

"Hayır, teşekkürler." Killian yüzünü buruşturdu. "Duygusal olarak kabız olmayı tercih ederim."

Konu, yıllarca başka şehirlerde düzenlendikten sonra New York'a geri dönen son derece seçkin bir gala olan Legacy Ball'a kaydı. Gelecek yıldan sonraki yıla kadar geri dönmeyecekti, ancak şehir şimdiden geri dönüşüyle ilgili heyecanla doluydu.

"Beyler, iyi akşamlar." Maya'nın büyükannesi, her zamanki gibi Louvre Müzesi'ni bile kıskandıracak kadar mücevherle süslenmiş bir şekilde bize yaklaştı. Herkes selam verdikten sonra bana döndü. "Sebastian, canım. Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette." İeeğimi bıraktım ve arkadaşlarımlın meraklı bakışlarını ve fısıltılarını umursamadan onu takip ederek salona girdim. Bir grup yetişkin erkek için, kilitli olmayan bir soğutucunun içini karıştıran bir rakun sürüsünden daha meraklıydılar.

"Yardımlınıza ihtiyacım var," dedi Maya'nın büyükannesi yalnız kaldığımızda. "Daha önce kış bahesindeydim ve elmas küpelerimden birini kaybettim. Yeni bir çiftle değiştirmem gerekti." Kulak memelerinden sarkan damla şeklindeki safirleri elledi. "Lütfen benim için bulabilir misiniz? Kendim giderdim ama gözlerim eskisi gibi değil ve herkes belli ki meşgul." Balo salonunu işaret etti.

"Sakıncası yoksa." Elimi okşadı. "Her zaman çok tatlı oldunuz ve eğer bulursanız küpeyi almayacağınıza güveniyorum. Merhum eşim bu küpeleri bana onuncu evlilik yıldönümümüz için hediye etmişti. Kalbimde özel bir yerleri var."

Yumuşadım. "Elbette, Bayan Gupta. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Beni özellikle seçmesi biraz garipti, ama kendisi her zaman eksantrik biriydi, bu yüzden konservatuvara doğru giderken isteği hakkında fazla düşünmedim.

Giriş kadife bir halat ve "SADECE ÖZEL ALAN" tabelası koruyordu, ancak bariyerin altından geçip camla çevrili alana girdiğimde kimse beni durdurmadı.

Sanırım davetliler yeterince incelenmişti, bu yüzden Singh ailesinin onların izinsiz giriş yapmasından endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Birkaç adım ilerlemiştim ki burada yalnız olmadığımı fark ettim. Uzun, koyu saçlı bir kadın pencerenin yanında duruyordu, başı öne eğik, sırtı bana dönüktü.

Maya.

Yürüyerek oraya gittim, kalp atışlarım soluk meşe zeminlerde yankılanan adımlarımla senkronize oluyordu.

Gürültü onu dalgınlığından çıkardı. Bana doğru döndü, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Seb? Burada ne yapıyorsun?"

Yaklaşık 60 santimetre kadar uzakta durdum. "Beni sen davet etmiştin, hatırlıyor musun?"

Bu da benden bıkkın bir iç çekişe neden oldu. "Bunu kastetmedim."

"Biliyorum." Hafifçe gülümsedim. "Büyükkannen burada küpesini kaybetmiş. Onu bulmama yardım etmemi istedi."

"Elbette yaptı." Maya kendi kendine duyulmayacak bir şeyler mırıldandı.

Onu sessizce süzdüm. Tariflere odaklanmam gerektiği için son iki görüşmemizi atlamıştık, bu yüzden Vermont gezisinden beri birbirimizi yüz yüze görmemiştik.

Onunla ilgili her şey beni bir anda etkiledi; teninin yumuşaklığı, saçlarının ipeksi dokusu, parfümünün tatlılığı ve altın pullu elbisesinin vücut hatlarına yapışışı. Her bir özelliği daha keskin, daha canlıydı ve tek bir büyük yaradan çok daha acı verici binlerce küçük yara açıyordu.

Maya'yı düzenli olarak görmek katlanılabilir bir durumdu, ancak kısa bir aradan sonra *onun* varlığı -yüzü, sesi, kokusu- o kadar yoğundu ki acı verici hale geliyordu.

Göğsümü saran ağrıya rağmen derin bir nefes aldım ve omuzlarımı her zamanki rahat duruşuna bıraktım. "Soru şu, burada ne yapıyorsun? Dışarıda kutlama yapman gerekmez miydi?" Çıkışa doğru başımı salladım.

"Öyleyim. Öyle olacağım. Sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." Sözlerindeki tökezlemeyi etkileyici bir hızla telafi etti.

"Stresli misin?"

"HAYIR."

İnkâr etmesine rağmen, ağzının kenarında belirgin bir çikolata lekesi vardı. Elim sanki kendi kendine hareket etmiş gibiydi; uzanıp baş parmağımla o noktayı hafifçe sildim.

"Yine yalan söylüyorsun," dedim usulca.

Dokunuşum olması gerekenden bir saniye daha uzun sürdü. Maya'nın dudakları aralandı ve aramızdaki hava titreşti, ben de kolumu indirip elimi cebime soktum. Avucumda onun sıcaklığının hayaleti belirdi ama yayılmadan

önce bastırdım.

"Çok yoğun bir dönem geçirdim." Gözünün önündeki bir saç telini eliyle düzeltti. Elinde hafif bir titreme vardı. Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Geçen gün Brasserie M'de beni yine mi gözetliyordun?"

"Hayır." Bu bir bakıma doğruydı.

Maya inanmazlıkla karışık kısık bir kahkaha attı. "Şimdi kim yalancı?"

"Yalan söylemiyorum. Şahsen orada değildim ama personele sizi gözlemlmelerini rica ettim. Eğer bir randevudaysanız ve yine mutsuz görünüyorsanız, sizi neşelendirmeleri için talimat almışlardı."

"Neden?" diye sordu. "Randevularımın nasıl geçtiğiyle bu kadar ilgilenmenizin sebebi ne?"

"Başkalarının acısından zevk alma konusunda uzmanım."

Gözlerini devirdi. "O halde, şimdi söyleyeceklerime bayılacaksınız." Devam edip etmemeyi düşünüyor gibi tereddüt ederken ifadesi ciddileşti. "O randevu çok kötü geçtikten sonra, ailem artık yeter dedi. Kısacası, eğer gelecek Kasım ayına kadar nişanlanmazsam, benim için bir evlilik ayarlayacaklar."

Sözlerinin etkisinin hissedilmesi bir saniye sürdü. Etki hissedildiğinde ise nefesim kesildi.

Yüz ifademi nötr tutmaya çalışırken kaslarım gerildi.

Maya, görücü usulüyle mi evlendirildi? İmkansız.

Bu tür düzenlemeler dünyanın birçok yerinde hâlâ yaygındı. Hatta Dante ve Vivian'ın evliliği de görücü usulüydü; nişanlandıktan aylar sonra birbirlerine aşık olmuşlardı.

Ancak Singh ailesi, kızlarının makul sınırlar içinde istedikleriyle çıkmalarına her zaman izin vermişti ve çocukları arasında Maya, görücü usulü evliliğe en az uygun olanıydı.

O çok ateşliydi. Çok dizginlenemezdi.

Benimkisi.

Son düşüncenin kök salmasına fırsat vermeden onu

ezdim. Tehlike bilincimin sınırlarında dolaşıyordu ve elimi cebimde yumruk yaptım, ta ki gevşetmeye zorlayana kadar.

"Anlıyorum." Kalbimin gümbür gümbür atışından kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. "Şanslı adam kim?"

Onun anne babasının isteklerine karşı gelip gelmeyeceğini sormanın doğru olmadığını biliyordum. O, son derece bağımsız bir kızdı, ama onlara karşı gelmenin sonuçları çok ağır olurdu. Ailesinde böyle şeyler asla yapılmazdı.

"O zaman sanırım hayatının aşkını bir yıl ya da daha kısa sürede bulman gerekecek," dedim. "Hiç baskı yok."

"Kesinlikle hiçbirisi." Sesi kuru ve ifadesizdi.

Geçmişte olsaydım başka bir çözüm önerirdim, ama şimdi bu mümkün değil.

Aynı hatayı iki kez yapan biri değildim.

"Neyse, şimdilik bu kadar iç karartıcı konu yeter," dedi Maya. "Doğum günümde bana ne aldın? Geçen yılki hediyeğin üstüne nasıl bir şey koyacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Birbirimizin partilerini geçme geleneğimiz, hediyelerimize de yansımıştı. Geçen yıl o bana özel yapım, el oyması Japon bıçak seti almıştı, ben de ona en sevdiği Brontë romanı olan *Jane Eyre*'in nadir, imzalı bir ilk baskısını hediye etmiştim.

Bu yıl...

Küçük hediye kutusu cebimi yaktı resmen.

Ona uzanmak yerine, umursamaz bir gülümseme fırlattım. "Sana Delamonte hediye kartı aldım. Yirmi bin dolar. Akıllıca harca."

Maya alaycı bir şekilde, "Bana hediye çeki almadın, değil mi?" dedi.

"Öyle yaptım." Omuz silkerek karşılık verdim. "Ne istediğini tahmin etmeye çalışmak yerine, senin ne istediğini seçmenin zamanı geldiğini düşündüm. Bu şekilde daha kolay."

Güldü. Ben ona katılmayınca gülümsemesi titredi, sonra kayboldu. "Ah. Ben—teşekkür ederim." Yüzünde şaşkınlık ve

biraz da kırılganlık belirdi, sonra hızla gizledi.

Boğazım düğümlendi. "Rica ederim. Doğum günün kutlu olsun, Sal."

İkimiz de konuşmadan, sessizlik içinde öylece kaldık. Gerilim, fırtına öncesi elektrik akımı gibi omurgamdan aşağı doğru dalgalandı.

İlişkimizde bir eşiğe ulaşmıştık ve o eşiği aşmamak için harcadığım çaba yüzünden vücudumdaki her kas zonkluyordu.

"İşte buradasın." Vivian'ın sesi odanın öbür ucundan geldi ve sessizliği bozdu. Görünür hale geldi ve bize özür dileyen bir gülümseme verdi. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ama Maya, giriş zamanın neredeyse geldi. Riley K. burada ve ekip hazır bekliyor."

"Teşekkürler, Viv. Hemen geliyorum." Maya'nın gözleri bir saniye daha gözlerimde kaldıktan sonra yanımdan sıyrılıp gitti.

Geçerken kolu benimkine değdi. Tenimde bir kıvılcım çaktı ve tepki vermemek için çenemi sıktım.

Sonra o gitti ve ben tekrar nefes alabildim.

Büyükannesinin küpesini aramak yerine, malikaneyi çevreleyen karanlık alanlara baktım ve Maya'nın varlığından kalan sıcaklığın dağılmasını bekledim. Onun hediyesi—*gerçek* hediyesi—cebimde ağır bir yük gibiydi.

Ona başka bir şey almalıydım. İlişkimiz için fazla samimiydi; onu seçerken ne düşündüğümü bilmiyorum.

Kısa bir süre sonra kendime geldim ve kış bahçesini iyice aradım. Ortada hiçbir elmas küpe yoktu.

Partiye dönerken asistanımı aradım ve ondan Delamonte hediye kartını en kısa sürede teslim etmesini rica ettim.

O da öyle yaptı ve ben de onu diğer misafirlerin hediyelerinin yanına, odaya bıraktım.

O gecenin geri kalanında Maya ile bir daha konuşmadım.

BÖLÜM 17

Maya

"Bence parti çok büyük bir başarıydı." Sloane kollarını başının üzerine doğru uzattı. " Herkes o havadan giriş gösterisinden bahsediyordu – ki haklılar da, çünkü gerçekten ilham vericiydi. Viv, harika iş çıkardın."

"Teşekkürler, ama bu Maya'nın fikriydi, benim değil," dedi Vivian gülümseyerek. "Bana ne istediğini söyledi, ben de lojistik işlerini hallettim. Hepsi bu."

"Asla yapamazdım." Alessandra ürperdi. "Profesyonel eğitim almadığım halde böyle tehlikeli hareketler denemek bana alerji yapardı."

"Çok gerginleştiriciydi," diye itiraf ettim. "Ama güvenli ve kontrollü bir ortamda olduğu sürece biraz tehlikeye her zaman hazırım."

"Yani artık Sebastian'la ormanda uyumayacaksınız, değil mi?" diye takıldı Isabella.

Bir yanım Sebastian'ın bu akşam gelmeyeceğini düşünmüştü. Son zamanlarda aramızdaki şeyler çok garipti, bu yüzden onu konservatuarda görünce şok olmuştum. Onu görünce kalbimin nasıl hızla çarptığını ya da görücü usulü evlilik durumuma Apple'ın şartlar ve koşullarını okuyan biri

gibi ilgisizce tepki vermesine duyduğum hayal kırıklığını asla itiraf etmezdim.

Ama içten içe, kalbimin derinliklerinde, hissettiğim duyguları inkar edemezdim.

Doğum günü partim bir saatten fazla önce sona erdi ve ailemle birlikte hediye açma partisi düzenlemek benim için yıllık bir gelenektir. Ancak bu yıl ailem kalan misafirlerle sohbet etmek ve alt kattaki temizliği denetlemekle meşguldü, bu yüzden arkadaşlarımı onların yanında kalmaya davet ettim.

Vivian, Ayana ve Sloane zaten kadrodaydı ve Sloane'un isteği üzerine Isabella ve Alessandra'yı da eklemekten mutluluk duymuştum. Onları diğerleri kadar iyi tanı mıyordum ama Isabella'nın mizah anlayışını ve Alessandra'nın ayakları yere basan kişiliğini beğeniyordum.

Eşleri ve sevgilileri aşağıda, onların işlerini bitirmelerini bekliyorlardı, ama Ayana bana zaman konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti. Erkekler birkaç saat kendi kendilerine vakit geçirebilirlerdi, diye belirtmişti.

“Bu *muhteşem* .” Alessandra el işlemeli bir şalı açtı. “Bunun içine gömülmek istiyorum.”

“İşte bu yüzden doğum gününüze zevk sahibi insanları davet etmelisiniz,” dedim. “Yoksa bir düzine çirkin biblo ve iki beden büyük, kaşıntı yapan bir kazakla kalırsınız.”

Gülerek şalı, kanepenin üzerindeki ipek eşarpların, kaşmir kazakların ve diğer giysilerin arasına ekledi.

Dürüst olmak gerekirse, genellikle çoğunu hayır kurumlarına bağışlıyordum. En sevdiğim eşyalarımı ve gerçek arkadaşlarım ve ailemden gelenleri saklıyordum, ancak tanıdıklardan gelen sıradan ıvır zıvırları doğrudan yerel kar amacı gütmeyen kuruluşlara veriyordum. Hiç kullanmayacağım şeyleri biriktirmeden de yeterince eşyam vardı.

Ultra lüks gürültü önleyici kulaklıklar. Paha biçilmez bir Ming vazosu. Elmas işlemeli tenis bileziği.

Onları ait oldukları yerlere koydum ve bir sonraki

hediyeye uzandım. Ön yüzünde adım yazılı, metalik altın renginde bir zarftı.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu Sebastian'ın el yazısıydı.

Zarfı sabırsızca açtım. İçinde şık siyah bir karton kılıf vardı ve onu açtığımda...

Dediği gibi, Delamonte'den yirmi bin dolarlık bir hediye çeki.

Omuzlarım düştü. Yeni bir hayal kırıklığı, kartı zarfa geri koyarken göğsüme bir kaya gibi çöktü.

Başka ne bekleyebilirdim ki? Bana tam olarak ne aldığını söylemişti ve yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu. Üstelik yirmi bin dolar küçümsenecek bir meblağ değildi.

Ama zarfı diğer eşyaların arasına koyarken, içimdeki tereddüdü bir türlü atamadım. Hediyeleşme geleneğimiz rekabete dayanıyordu, ama hediyelerimiz her zaman bir anlam *ifade* ediyordu. Hediye çeki ise ruhsuz ve sıradandı. Hayatınız boyunca tanıdığınız birine değil, bir iş arkadaşınıza veya bir arkadaşınızın arkadaşına aldığınız bir şeydi.

Ayana, "Anne babanın ültimatomu hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu. Güzellik malzemelerinin yanında bağdaş kurarak yere oturdu, cildi o kadar parlaktı ki adeta ışıldıyordu. "Ne yapacaksın? Bir yıl çok uzun bir süre değil."

Muhtemelen hepsinin ne düşündüğünü sormadı: Ben yetişkin, tam yetkin bir insanken neden anne babamın keyfi zaman çizelgesine uyuyordum? Neden istediğim zaman istediğim kişiyle çıkamıyordum (ya da *çıkıyordum*)?

Yapabilirdim, ama bu bir tartışmadan daha fazlasını gerektirirdi; geleneklerden ve muhtemelen ailemden tamamen kopmak anlamına gelirdi.

"Sanırım daha çok buluşmaya gitmeliyim," dedim midem kasılarak. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Killian'ı sevdin mi?" diye sordu Sloane. "Tam bir çapkın, ama belli olmaz. Belki de onu evcilleştirecek kişi sen olursun."

Xavier o gece daha önce beni Killian'la tanıştırmıştı. Teknik olarak bu bir yeniden tanıştırmaydı çünkü Killian'la

zaten tanışıyorduk, ancak o kadar uzun zamandır görüşmemiştik ki Xavier'in bu ayarlaması gerekliydi.

“Onu beğendim,” dedim. “Yakışıklıydı ama bilmiyorum. Aramızda kimya tutmadı. Ayrıca, kimseyi ‘ehlileştirmek’ için zamanım ve enerjim yok. Bunu başkasına bırakırım.”

Killian ile sanat, seyahat ve yaklaşan tatiller hakkında on beş dakika sohbet etmiştik. Son derece keyifli bir konuşmaydı, ama saç kurutma makinemle daha romantik bir gerilim hissediyordum.

“Çok yazık,” diye düşündü Isabella. “Birinin o adamı diz çöktürdüğünü görmeyi *çok isterdim* .”

“Görücü usulü evlilikler iyi olabilir. Dante ve ben—” Vivian durdu, belli ki nişanlarının çalkantılı başlangıcını hatırladı. Evliliği görücü usulü değil, babasının o dönemde Dante'ye uyguladığı şantaj yüzünden zorla yapılmıştı. “Şey, boş ver.”

Kızlar başka seçenekler üzerinde beyin fırtınası yaparken ben sessiz kaldım.

Sinirlerim bozuldu . Eğer bu bir iş sorunu olsaydı, her şey için bir kriz yönetim planım olduğu için dakikalar içinde çözerdim. A problemi ortaya çıktığında, C sonucunu elde etmek için B çözümünü uygulayın (gerektiği gibi parametreleri ayarlayın). Güzel, düzenli, mantıklı.

Kişisel sorunlar bunun tam tersiydi. Duygular karmakarışık ve iç içe geçmişti ve *iki* kişinin duyguları işin içine girdiğinde karmaşıklık faktörü dört katına çıkıyordu.

Bu, bazı ilişkilerden kaçınmamın sebeplerinden biriydi. Dağınıklıktan nefret ederdim.

Ama artık saklanamayacağım bir noktaya da gelmiştim. Doğrudan karmaşanın içine dalmalı ve sağlam bir şekilde çıkmayı ummalıydım. Aksi takdirde, aşka veda edebilirdim.

İçimden bir ah çektim. Doğum günüm kutlu olsun.

Ertesi sabah erkenden uyandım. Genellikle doğum günümünden sonraki gün geç saatlere kadar uyurdum ama

yatakta kalamayacak kadar huzursuzdum, bu yüzden pijamalarımın üzerine bir hırka geçirdim ve sessizce aşağı indim.

Arkadaşlarım ve kız kardeşlerim dün gece şehre geri dönmüşlerdi ve anne babam hala uyuyorlardı. Ev ürkütücü derecede sessizdi. Dün geceki partinin tüm izleri kaybolmuştu; mutfağa giderken tek bir tüy veya parıltı parçası bile görmedim.

Ben içeri girdiğimde büyükannem ve Diya, fayans kaplı mutfak adasında çoktan oturmuşlardı. Çıtır çıtır dosalar ve buharı tüten çay fincanları eşliğinde sohbet ediyorlardı, ancak ben odaya girince sustular.

“Günaydın, Diya. Günaydın, Nani,” dedim. Büyükannemin yanındaki tabureye oturdum ve esnedim.

Genellikle sert mizaçlı olan hizmetçi, yılda tam bir kez, doğum günüm haftasında bana çok ilgi gösterirdi. Diğer elli bir hafta boyunca hiçbir konuda bana taviz vermediği için, bundan olabildiğince faydalandım.

“Biraz yumurta ve çilekli dosa istiyorum lütfen. Bir de biraz kek?” Ona en büyük gülümsememi gösterdim.

Kaşlarını çattı ve içinden homurdandı ama hayır demedi.

Büyükannem kahvaltıyı hazırlarken sakince çayını yudumladı ve beni izledi. Üzerinde bol bir keten gömlek, ona uygun pantolon ve "bahçıvanlık mücevherleri", yani gül şeklinde yakut küpeleri ve en sevdiği altın kolyesi vardı. Çiçek desenli bahçıvan şapkası tabağının yanındaki mutfak adasında duruyordu.

“Buyurun.” Diya, dosaları ve çilekleri, dün gecedan kalan bir dilim çikolatalı kekle birlikte önüme koydu. “Yumurtalarınızı da pişireceğim. Şununla başlamayın sakın —”

Çatalımı çikolatanın enfesliğine batırdım ve bir parça ağızma attım.

“Pasta,” diye içini çekerek sözlerini tamamladı. Dış çürüklerinden mırıldanarak uzaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu büyükannem.

"İyi."

"Her şey yolunda mı?" Sesi her şeyi biliyormuş gibiydi.

Yarım yediğim pastaya bakarak sessizce çiğnedim. Büyükanнемin bakışlarının altında küçölmek ve kaçınılmaz sorularından saklanmak istiyordum.

Ailemdeki diğer herkesi kandırabilirdim ama onu kandıramazdım.

"Gelecek yıl bu zamanlarda nişanlanmış olacaksınız," dedi. "Umarım nişanlınızla benimle olduğunuzdan daha iyi iletişim kurabilirsiniz."

"Lütfen bana hatırlatma, Nani." Pastayı bırakıp bir dosa yedim. Bir parça koparıp gereksiz bir güçle nane sosuna batırdım. "Annem bana bunu nasıl yapabilir? Daha önce *hiç* görücü usulü evliliklerden bahsetmemiştii, Priya dünyayı dolaşıp ömür boyu bekar kalacağını ilan ettiğinde bile."

"Anneni çok fazla suçlama. O, bildiklerine dayanarak kararlar veriyor."

Annem ve babamın dünyanın en sade aşk hikayesi vardı: üniversitede tanıştılar, mezun olduktan sonra evlendiler ve kısa süre içinde üç kız çocuğu dünyaya getirdiler. Annem beni yirmi iki yaşında, Neha'yı yirmi dört yaşında ve Priya'yı yirmi yedi yaşında doğurdu. Arkadaşlarının ve ailesinin çoğu (Meera Teyze hariç) benzer bir zaman çizelgesini izlemişti ve annem neden kimsenin *bunu yapmadığını* bir türlü anlayamıyordu.

Ama bu on yıllar önceydi ve ben annem ya da Meera Teyze değildim. Kendi zaman çizelgem olan, kendi başıma bir bireydim; ideal olarak, bu zaman çizelgesi bir yıl içinde koca bulmayı içermiyordu.

"O da senin için endişeleniyor," diye ekledi büyükanнем.

"Neden? Hayatımın diğer her alanında başarılıyım," dedim hayal kırıklığıyla. "Bir kadının belli bir yaşa kadar evlenmesi gerektiği fikri çağ dışı. Erkeklerin ömür boyu bekar kalmasına kimse ses çıkarmıyor. Killian Katrakis'e bakın."

"Duyduğuma göre Killian Katrakis'in kendi sorunları var,"

dedi büyükannem kuru bir sesle. "Onu örnek almazdım. Ama annenin endişelenmesinin sebebi bu değil."

"Öyleyse neden?"

Her şeyi doğru yapabiliyorken *tek bir şeyi* yapamamamdan nefret ediyordum ve o tek şey, diğer tüm başarılarımı geçersiz kılıyordu. Nobel ödüllü, baş cerrah ve astronot bile olabilirdim, yine de insanlar dillerini şaklatıp, "Zavallı Maya. Neden hala evlenmemiş? Onda ne yanlış var?" derlerdi.

En çok da kendime aynı soruları sormuş olmamdan nefret ediyordum. Benimle ilgili sorun neydi? Neden etrafımdaki herkesin kurabildiği türden bir bağ kuramıyordum?

Dünyanın en büyük ve en çeşitli şehirlerinden birinde yaşadım. Bu kadar zor olmamalıydı.

Büyükannem içini çekti ve çayını masaya bıraktı. "Uzun zamandır kendini dış dünyaya kapattığın için buna alışmış olmandan endişeleniyor," dedi. "Birisi belli bir yaşam tarzına saplanıp kaldığında, yeni bir şey istediğini söylese bile bilinçaltında değişime direnir. Korkuyorlar ve bazen başkalarının onları itmesine ihtiyaç duyuyorlar."

Onun ne demek istediğini anladım, ama görücü usulü evlilik bir itme değildi; yüksek bir uçurumdan aşağıya, çalkantılı dalgaların arasına itilmek gibiydi.

"Gerçekten de çözüm beni sevmediğim biriyle evlendirmek mi? Bunun nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum," dedim.

"Onları zamanla sevebilirsiniz. Anne babanız görücü usulüyle evlenmişlerdi ve uzun yıllardır mutlular."

"Onlar istisna, kural değil." Dosamı yemeden tabağa geri koydum. İştahım kaçmıştı ve tekrar konuştuğumda sesim kısık bir fısıltı gibi çıktı. "Korkuyorum, Nani."

Kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim, büyükannemin yaralarımı sarmasını ve dünyayı tekrar düzene sokmasını bekliyordum.

"Ya eğer—" diye sözümü kestim, midem asitten köpürüyordu. "Ya eğer hayatımın aşkını bulamazsam? Ya

hayatımın geri kalanını sadece tahammül edebileceğim biriyle geçirmek zorunda kalırsam? Ya eğer hayatımın aşkını başka biriyle evlendikten *sonra* bulursam?"

Kafam binlerce soruyla dolup taşıyordu. Normalde baskı altında başarılı olurdum ama ebeveynlerimin koyduğu son tarih beni adeta alerji krizine sokacaktı.

Nedense, aklımda Sebastian'ın görüntüsü belirdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve görüntü tam olarak oluşmadan önce zihnimden sildim. Gelecekteki evliliğimden bahsediyorduk; onun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Büyükannemin yüzü yumuşadı. "Sana güveniyorum kızım. Bu durumda Neha veya Priya olsaydı biraz daha endişelenirdim. Neha çok katı, Priya ise çok dürtüsel. Ama sen..." Elini benimkinin üzerine koydu, dokunuşu güven verici derecede yumuşak ve sıcaktı. "Seni aklın ve kalbin yönetiyor. Bu nadir bir yetenek. Seni doğru yere götürecekt."

"Ya öyle olmazsa?"

"O olacak."

Keşke büyükannemin kendine olan inancının zerresine bile sahip olabilseydim.

Başka biri onun özgüveninden teselli bulurdu, ama kaygı yeniden yüzeye çıktı ve karşılayamayacağım beklentilerin fısıltılarını körükledi. İnsanlar benden ne kadar çok başarılı olmamı beklerse, kendime o kadar çok baskı uyguladım.

"Bununla birlikte, annenizin çöpçatanlığına güvenmek yerine kendi başınıza insanlarla tanışmanızı tavsiye ederim," dedi büyükannem. "Dışarı çıkın, eğlenin. Sadece flört etmek için flört edin. Kendinize veya flört ettiğiniz kişilere 'Tek Kişi' olma konusunda çok fazla baskı yapmayın. Çoğu zaman, mükemmel eş bizi en az beklediğimiz anda bulur."

"Sanırım öyle," dedim şüpheyle. "Belki de tatil romantik komedilerinden bir örnek alıp, sıcak kahvemi binaların köşelerinde dolaştırıp, trajik bir geçmişi ve altın gibi bir kalbi olan yakışıklı, bekar bir CEO'nun üzerine yanlışlıkla dökmeliyim."

Gözlerini kırptırdı. "Şey, tabii. Ya da normal bir insan

gibi bir bara gidebilirsin. Şanslıysan, kendine bir rock müzisyeni bulursun. Sonra da annenin nasıl sinir krizi geçirdiğini birlikte izleyebiliriz."

Öncesindeki melankoliye rağmen, birden kahkaha atmaya başladım. "Nani!"

"Ne?" Yüzünde masumiyet ifadesi vardı. "Yaşlıyım ve zamanımın çoğunu bu evde geçiriyorum. *Bir yerlerde* eğlence bulmalıyım."

Bu bana bir anıyı hatırlattı. "Eşya bulmaktan bahsetmişken, serada kaybettığın elmas küpeni bulabildin mi?" diye sordum.

Gözlerini tekrar kırptırdı, ifadesi gizemli bir hal aldı. "Ah, hayır. Eminim Diya sonunda bulacaktır."

Diya yumurtalarımla geri döndü. Onları mutfak adasına koydu ve büyükanneme onaylamayan bir bakış attı, büyükannem ise bu bakışı görmezden geldi.

Garip.

Ama aklım hemen asıl konuya geri döndü. "Radhika'nın düğünü için hâlâ bir eş bulmam gerekiyor." Mükemmel eşimi bir barda bulacağımdan şüpheliydim, ama eşini bir cenazede bulan birini tanıyordum. Her şey mümkündü. "Belki de arama alanımı genişletmeliyim. New York dışında arama yapmalıyım."

Tatilde yaşanan kısa süreli bir ilişki, uzun süreli bir ilişkiye dönüştü. Bu eğlenceli olabilir.

"Belki," dedi büyükannem yavaşça. "Ya da belki de aranızdaki eş sandığınızdan daha yakındır. Her zaman yeni insanlarla ve yerlerle ilgili değildir. Bazen yeni bakış açılarıyla ilgilidir."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Akıllı bir kızsın." Çayını tekrar eline aldı, gözleri bardağın kenarından parıldıyordu. "Bunu çözeceksin."

BÖLÜM 18

Sebastian

ŞAK!

Bıçak, kesme tahtasına gürültülü bir şekilde çarptı. Patates, bıçağın altında düzgünce ikiye ayrıldı ve her bir sonraki kesim, kolumda tatmin edici bir uyuşma hissi yarattı.

"Aman Tanrım. O patates çocukluk evcil hayvanını mı öldürdü yoksa?" diye sordu Xavier.

"Bu çok agresif değil." Patatesleri doğramayı bitirdim ve ocağı açmadan önce soğuk su dolu bir tencereye koydum. "Şuradaki baharat karışımını bana uzatır mısın?"

Homurdandı ama itaat etti. "Hem *mutfağımı* ücretsiz kullanıyor olman hem de beni sanki maaşsız yardımcı aşçınmışım gibi görmen hoşuma gidiyor."

"Ciddi ol," dedim. "Seni asla yardımcı şefim yapmam. Sen 'macerasyon'un ne demek olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini senden başka kimse bilmiyor."

Şubat başıydı, Maya'nın doğum günü partisinden neredeyse üç ay geçmişti. İş ve tatiller arasında zaman bir çırpıda geçmişti, ama aklım geçen yıla takılıp kalmıştı; ormanda, serada, farklı bir seçim yapabileceğim ama yapmadığım binlerce anda.

Maya ve ben, onun partisinden beri yüz yüze görüşmelerimizi aksatmıştık. İkimizden biri veya her ikimiz de sürekli "program çakışmalarıyla" karşılaşıyorduk, ancak haftanın sonu için takvimde bir görüşmemiz vardı.

Bunun gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceği henüz belli değildi.

Ocağın altını kıstım ve patatesler pişerken sarımsaklı biberiyeli sosu hazırlamaya başladım. Göğsüm sıkışıyordu ve Xavier'in bu yıl Sloane için Sevgililer Günü planlarına ancak yarım yamalak dikkat edebiliyordum.

Maya'dan sonsuza dek saklanamazdım ama onu bir sonraki görüşmemizde ne diyeceğimi de henüz çözememiştim. Normal davranmaya mı çalışmalıyım, yoksa her şeyi göze alıp aramızdaki yanlış anlaşılmalara tamamen ortadan kaldırmalı mıyım? İkinci seçeneği tercih edersem, bu ilişkimizin geleceği için ne anlama gelir?

Kahretsin . Keşke geçen yaza geri dönebilseydim, o zamanlar maskemi sağlam tutmak çok daha kolaydı.

Maya ile bu kadar yakın çalışmaktan endişelenmekte haklıydım. Bu durum beni mahvediyordu, üstelik o burada bile değildi.

Patatesleri pişirmeyi bitirirken Xavier, "Tatil döneminde ortalıkta pek yoktun," dedi. Deniz tarağı tarifine ara verip başka yemeklerle denemeler yapıyordum. Umarım bu, deniz tarağı tarifinde neyin eksik olduğunu anlamam için bana zaman tanırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şeyi sakın tutmak istedim," dedim. "Bu yıl parti ortamıyla uğraşmak istemedim."

"Anlaşılabilir." Xavier'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Keşke Vivian'ın müşterilerinden biri Ayana'nın yılbaşı bağış toplama etkinliğinde Josie'yi neredeyse düşürseydi. Josie iyi durumda, ama Dante *neredeyse* cinayet işleyecekti."

Zihnimde oluşan bu görüntüye kıkırdadım. Dante dünyanın en aşırı koruyucu babasıydı. Eminim zavallı müşterisine karşı tam anlamıyla sert davranmıştır.

"Tahmin edeyim," dedim. "Artık müşterimiz değiller."

"Evet, artık Josie'yi başka kimsenin kucağına almasına izin veremeyeceğimizi *de* söyleyebiliriz. Eminim ki, on sekiz yaşına gelene kadar onu sarmak için özel baloncuklu ambalaj malzemesi sipariş etmiştir."

Zavallı kız. Dante Russo'nun babası olması hem bir nimet hem de bir lanetti.

Xavier'in yardımıyla yemeklerimi makul bir sürede bitirdim. Çıtır çıtır biberiyeli sarımsaklı patates kızartması ve ananas soslu jambon - ikisi de mükemmeldi. Deniz tarağı *yaparken* hiç çaba sarf etmememe rağmen, bunları bu kadar kolay başarmış olmam beni biraz sinirlendirdi.

"Sloane için de biraz getirebilir miyim?" diye sordu Xavier, ağzı jambon dolu bir şekilde. "Getirmezsem beni öldürür."

"Buyurun, hepsi sizin."

"Tatlı."

Temizlik yaparken bir telefon aldım. Arayan Mount Sinai'ydi.

Kalbim alarmla çarparken hemen cevap verdim. Karşıdaki kadın kendini hemşire olarak tanıtınca Xavier bana endişeli bir bakış attı.

"Annenizle ilgili arıyoruz," dedi. "Bir olay yaşandı."

Yarım saat sonra, korkudan ter içinde kalmış bir halde annemin hastane odasına koştum. Bu hafta iş için Londra'da olan babama ulaşamıyordum ve Xavier'in benimle gelme teklifini de reddetmiştim. Onların da halletmeleri gereken kendi işleri vardı ve ailemin parlak yüzeyinin ardındaki gerçekleri görmelerini istemiyordum. Acımayı sevmiyordum.

Ben geldiğimde annem yatağında doğrulmuştu. "Ah, Sebastian," diye iç çekti. "Onlara seni aramamalarını söyledim."

"Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin?"

Birkaç kesik ve morluk dışında, sağlam görünüyordu. Yine

de, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir yara olup olmadığını anlamak için onu telaşla inceledim.

“İyiyim,” diye beni temin etti. “Buffy Darlington ile bir hayır kurumu planlama yemeğindeydim. İkimiz de Yaban Hayatı Koruma Fonu yönetim kurulundayız. Neyse, sanırım *biraz* fazla içki içmiştim ve bakmadan karşıya geçtim. Bir araba köşeyi döndü ve...” Omuz silkti. “İşte buradayım.”

Şakaklarımın arkasında şiddetli bir baş ağrısı zonkluyordu. “Araba çarptı sana, *iyi* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, öyleyim! Ve vurulmadım. O kadar yavaş gidiyordu ki, hafif bir dokunuş gibiydi.” Annem, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi, ana dili olan Fransızcaya döndü. “Herkes yoktan büyük bir olay çıkarıyor. Umarım babanı aramamışsındır. Bu, onun geri dönmesine değmez.”

Vücudundaki morlukları bir kenara bırakırsak, kendisi gibi görünüyordu ama aklım daha önce söylediklerine takıldı.

“Gündüzleri içmeyi bırakacağını sanıyordum,” dedim İngilizce olarak.

“Evet, yaptım. Yani, şu an öyleyim, ama bu sosyal bir zorunluluktuk. Buffy ile alkolsüz bir planlama toplantısını atlatmaya çalış bakalım.” Gülmediğimi görünce gülümsemesi soldu. “Sebastian, *iyiyim* . Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum.”

Onun teselli sözleri beynime işlemeyi reddetti. Orada çok fazla anı birikmişti; onun hıçkıra hıçkıra ağladığı ve gün boyu içki içtiği anların sesleri ve görüntüleri. O ve teyzem inanılmaz derecede yakındılar ve teyzem beyin kanserinden öldükten sonra, kaybıyla başa çıkmak için alkole yönelmişti.

Durum müdahale gerektirecek kadar kötüleşmemişti ama beni tedirgin ediyordu. Her an onu izliyor, o görünmez çizgiyi aşacağı anı kolluyordum.

Bunu ölçmek zordu. Normal bir başa çıkma mekanizması neydi, neydi değildi? Ama şişenin içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu bizzat biliyordum. Acıyı ne kadar güzel uyuşturduğunu ve kafamdaki sesleri, sadece birkaç

saatliğine de olsa, nasıl susturduğunu biliyordum. O gece beni uçurumun kenarından geri çekmeseydi, uzun, karanlık bir çukura yuvarlanırdım.

Annem beni incelerken yüz ifadesi yumuşadı. "Prag'ı mı düşünüyorsun?"

Yutkundum ve kısaca başımı salladım.

"Doktor Pratchett'i tekrar arayalım mı? Çok yardımcı olmuştu—"

"Hayır." Bu sefer ben sustum. "Onunla konuşmama gerek yok. Sadece dikkatli olmanı istiyorum, anne. Tamam mı?"

"Öyleyim." Şaka yollu bıkkınlığı kayboldu, yerini kaşlarının arasında derin bir kırışıklık aldı. "Teyzeniz öldüğünde zor bir dönemden geçtiğimi biliyorum. Noel'de de zor zamanlar geçirdim ve muhtemelen bir süre daha zor zamanlar geçirmeye *devam* edeceğim. O benim kız kardeşim ve en iyi arkadaşımdı. Ölümü..." Sesi titredi. "Bunu asla tamamen atlatamayacağım, ama daha iyiyim. Dr. Pratchett hissettiklerimin çoğunu atlatmama yardımcı oldu ve bazen normalden fazla içsem bile, bu kontrolden çıkacağım anlamına gelmiyor. Sınırlarımı biliyorum. Söz veriyorum."

Boğazımda bir yumruk oluştu. İkna edici geliyordu ve belki de gerçekten doğruyu söylüyordu. Prag'dan sonra o kadar paranoyak olmuşum ki her şeye fazla anlam yüklüyordum. Dr. Pratchett, o sakın, yargılamayan tavrıyla aşırı düzeltme çabamı fark etmişti ve ben de çoğunlukla dinlemiştim.

Elimi tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Colette'i kaybetmenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da kimseyi asla hafife almamak," dedi. "Klişe gibi geliyor ama birinin ne zaman sonsuza dek gideceğini asla bilemezsiniz." Bana hafifçe gülümsedi. "Ama bir süre daha burada olacağım. Sizinle ve babanızla geçirdiğim zamanı kısaltacak hiçbir şey yapmam. Yapmak istediğim çok şey var - düşününüzde ağlamak ve torunlarımı kucaklamak gibi."

O, kafaya balyozla vurmak kadar incelikten yoksundu.

Paslı bir kahkaha koptu ağzından. "Elbette, bunu torunlar konusunda beni rahatsız etmek için başka bir bahane olarak kullanacaksın."

"Beni suçlayabilir misin? Sen benim tek çocuğumsun Sebastian. Enerjim varken torunlarımla koşup onları şımartmak istiyorum."

Evet, gayet iyiydi ve eski haline dönmüştü.

Hemşire gelip ziyaret saatlerinin bittiğini söyleyene kadar biraz daha kaldım. Ayrılmadan önce doktorla konuştum ve annemin iç kanaması olmadığını teyit etti. Her ihtimale karşı bir gece gözlem altında kalması ve fizyoterapistle görünmesi gerekiyordu, ancak bunun dışında herhangi bir tehlike işareti yoktu.

İçeri girdiğimden daha hafiflemiş bir şekilde çıktım, ama annemin söylediği bir şey aklımdan çıkmıyordu.

Hiç kimseyi hafife almayın... Birinin ne zaman sonsuza dek gideceğini asla bilemezsiniz.

Daha önce duymadığım bir şey değildi ama nedense sözleri içimde yeni bir yankı uyandırdı.

Sokakta yürüyordum, ayaklarım beni Upper East Side'dan geçirip Midtown'a doğru götürüyordu. Nereye gittiğimin farkında değildim; sadece içgüdülerimi takip ediyordum ki aniden durup üzerimde yükselen binaya baktım.

Singh Foods'un genel merkezindeydim.

Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdim. Maya ile görüşmem iki gün sonra olacaktı, ancak projemiz süresince geçerli olan geçici bir çalışan kimlik kartım vardı.

Güvenlik kontrolünden geçtim ve asansörlerle üst kata çıktım. Herkes beni görmeye alışmıştı ve zaten işleriyle çok meşgul oldukları için bana pek dikkat etmediler.

Beni durduran tek kişi onun iletişim direktörü Ezra'ydı.

"Sebastian!" Sesinde şaşkınlık vardı. "Toplantının Cuma günü olduğunu sanıyordum."

"Hayır, öyle değil ama civardaydım ve çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Kimseye söylemeyin," diye ekledim. "Buradayken ancak iş birliği üzerinde çalışmam

gerektiğini biliyorum."

Yüzündeki ifade değişti. "Merak etme. Sırrın benimle güvende."

Başka soru sormadı ve ben de kimseyi rahatsız etmeden ofise girdim.

Buraya geldiğime göre, içgüdüsel olarak neden Singh Foods'un genel merkezine geldiğimi anladım, ama herkesin gitmesini beklemek zorundaydım.

Köşedeki beyaz tahtaya takılıp kaldım, dikkatim tahtada son beyin fırtınası oturumumuzdan kalan notlarla doluydu.

Çoğu mantıklı değildi. Bir çıkmaza girmiştik ve Maya, yaratıcılığını artıracağını umarak sayfanın altına bir sürü kedi çizmişti. Kedilerle yaratıcılık arasında bir bağlantı kuramıyordum ama bu anıyı hatırladıkça dudaklarım kıvrıldı.

İş günü bitmişti, bu yüzden herkesin çıkması için fazla beklemem gerekmedi. Çıktıktan sonra koridora çıktım ve Maya'nın ofisine doğru yürüdüm. Katın geri kalanı gibi, orası da boştu.

Birinin ne zaman gideceğini asla bilemezsiniz.

O gün yaşadığım yoğun duyguların sonrasında yaptıklarımı sorumlu tuttum.

İçeri süzüldüm, aylardır cebimde taşıdığım küçük kutuyu - nedenini bilmiyorum ama bir türlü bırakamıyordum- aldım ve masasının çekmecesine koydum. Kutuyu sert bir şekilde kapatıp, fikrimi değiştirmeden önce oradan uzaklaştım.

Üç ay geç kalmış olabilirim... ama yine de ona vermek istedim.

BÖLÜM 19

Maya

Tatiller göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Noel ailemizde çok önemliydi, bu yüzden Şükran Günü ile Yeni Yıl arasındaki haftalar bitmek bilmeyen partiler, yemekler ve festivallerle doluydu.

Şampanya dolu eğlenceden baş ağrım ve bir topuğum eksik bir şekilde (Vault'taki yılbaşı gecesi çılgın partisi sağ olsun) çıktığımda, kararımı vermiştim: artık ebeveynlerimin ayarladığı randevular yok. Kendi randevularımı kendim bulacaktım.

Büyükannem haklıymış. Yalnız kalmaya çok alışmışım ve artık kendimi bu rahatlık alanından çıkarmamın zamanı gelmişti.

Bu yüzden birçok randevuya çıktım. Kafede, barda ve Central Park'ta koşarken tanıştığım erkeklerle çok sayıda randevu. Şubat ayına geldiğimizde, çoğu hayal kırıklığı yaratan, ancak ikinci bir randevuya çıkmaktan çekinmeyeceğim birkaç kişiyle dolu bir iletişim listem vardı.

Ancak bu, Cuma günü işe girerken midemin düğümlenmesini engelleyemedi. Sebastian ile yüz yüze bir görüşmemiz vardı -saate baktım- *tam şu anda* . Doğum gününden beri ilk yüz yüze görüşmemiz olacaktı ve o zamandan beri onu aklımdan çıkarmaya çalışsam da, ortak ofisimize yaklaşırken tüm endişelerim yeniden yüzeye çıktı.

Derin nefes alın. Endişelenecek bir şey yok.

Aramız kötü değildi. E-postalarımız son derece nazikti ve hatta Noel'de sanal tebrik kartları bile göndermiştik. Ama olanların yankılarını unutamıyordum—

Dur artık .

Geçen yıl geride kaldı. Geçmiş, Sebastian'la hissettiğimi *sandığım* her türlü duyguyu da geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Ofise vardım. Kendimi hazırladım ve kapı kolunu çevirdim, içeride Sebastian'ın dağınık saçlarını ve tembel sırtışını görmeyi bekliyordum.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Ben—” Sözümü kestim. Oda boştu. Kaşlarım çatıldı. Ofisi şöyle bir taradım ve her zamanki yerimin hemen önündeki masaya yapıştırılmış turuncu bir Post-it notu gördüm.

Bugünkü toplantıya katılamıyorum. Üretimle ilgili acil bir durum var. Aramayı denedim ama telefonunuz kapalıydı. Bana e-posta gönderin, yeniden planlayalım. -Seb

Telefonumu kontrol ettim. Dün gece şarj etmeyi unutmuşum ve gerçekten de işe giderken şarjı bitmişti.

Sebastian'ı bu kadar uzun süre görmeden geçirmeye alışkın değildim. Hiçbir yılbaşı partisine katılmamıştı ve genellikle yılbaşı gecesini Laurent ailesiyle geçirirdik, ancak onlar Noel ile yılın başlangıcı arasında St. Bart's'a taşınmışlardı.

Notunu tekrar okudum. Gerçekten de bir üretim acil durumu mu vardı, yoksa benden mi kaçıyordu? Son dakikada gelip de gitmesi aklımın ucundan bile geçmiyordu. Buraya kadar gelmişse, gitmesinin geçerli bir sebebi olmalıydı.

En azından kendime öyle söylüyordum.

Toplantımız iptal edildiği için ayrıldım ve bunun yerine katın karşısındaki her zamanki ofisime gittim. Hafta boyunca tedarikçilerle iş birliği içinde olduğum için buraya hiç gelmemiştim ve Ezra kapımı çalmadan önce zar zor yerleşebildim.

"Sabahın köründe sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi içeri girerken. "Ama istediğiniz belgeler bende ve gün boyu ardı ardına toplantılara katılmadan önce bunları size ulaştırmak istedim." Manila klasörlerini masama bıraktı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu ama sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Sorun değil. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

O gidene kadar bekledim ve hevesle klasörleri açtım. Pittsburgh teorimi unutmamıştım. Geçen yılın sonu araştırmama devam etmek için çok yoğundu, ancak dondurulmuş gıda serisi üretime geçtiğinden ve lansman etkinliğinde iyi ilerleme kaydettiğimizden, içgüdülerime biraz daha zaman ayırabiliyordum.

Ne aradığımı tam olarak bilmiyordum ama bir şeyi gözden kaçırdığımdan emindim. Kirlenme krizi geride kalmış olsa da, temizlemediğim sürece şirketin kusursuz itibarı üzerinde her zaman bir leke olarak kalacaktı.

Sabahın geri kalanında, bir yandan asıl işimle uğraştım, bir yandan da belgeleri inceledim.

Sebastian'ı geri aramadım, ancak toplantımızı yeniden planlamak için ona e-posta gönderdim.

Öğle yemeğine kadar araştırmamda hiçbir ilerleme kaydedememiştim. Gözlerimdeki ekran yorgunluğunu gidermek için gözlerimi kırptırdım ve kollarımı başımın üzerine doğru uzattım.

Açlıktan ölüyordum. Her zamanki paket servis restoranından bir salata alabilirdim ya da... Sebastian'ın geçen yıl tavsiye ettiği ramenciye gidebilirdim. Adını bilmiyordum ama bu civarda kaç tane ramenci olabilirdi ki?

Restoranın sadece nakit kabul etmesi ihtimaline karşı, acil durumlar için birkaç banknot almak üzere masamın çekmecisini açtım. Günümüzde çoğu yer kredi kartı kabul ediyordu, ancak eski usullerine bağlı kalan birkaç salaş mekan da vardı.

Çekmecenin arkasındaki para çantasına uzandım, ancak eski pazarlama malzemelerinin üzerinde duran küçük beyaz bir kutuyu fark edince durdum. Mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı ve kesinlikle geçen hafta orada *değildi*.

Merakım, tedirginliğimin önüne geçti.

Kurdeleyi çözdüm ve kutuyu açtım.

Nefesim kesildi. İçerideki eşyayı çıkardım ve ona baktım, kulaklarımda kanım boğuk bir uğultu gibi çakıyordu.

Herhangi bir not yoktu, ama ihtiyacım da yoktu.

Bunu buraya kimin koyduğunu tam olarak biliyordum.

Hediye hakkında kimseyle konuşmadım, hatta bana hediye veren kişiyle bile. Bu konuyu yüz yüze konuşmak istiyordum ama bir sonraki buluşmamız bir hafta sonra olacağı için beklemek zorunda kaldım.

O zamana kadar başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu; mesela şu anda çıktığım çok tatlı, çok *ilgili* adama.

“Sevgililer Günü’nde sana çıkma teklifi etmemin garip gelmediğini umuyorum,” dedi Zack. “Bu daha ikinci randevumuz, yani...”

“Hiç de garip değil. Bir kere de Sevgililer Günü planları yapmak güzel.” Yüzümü buruşturdum. “Vay canına. Umarım bu beni tam bir kaybeden gibi göstermemiştir.”

Zack'in gözleri parıldadı. “Bence istesen bile kaybeden olamazsın.”

Yüzümdeki kızarıklığı bastırmaya çalışarak etrafıma bakındım, utancımı fark etmemesini umuyordum. Ondan hoşlanıyordum ama uzun zamandır ikinci bir randevuya çıkmadığım için ikinci randevuda gelen iltifatlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sebastian'la olan toplantının iptal edilmesinin ardından gelen Çarşamba günüydü ve Zack ile şehir merkezindeki güzel bir Viktorya dönemi temalı barda içki içiyorduk. Kristal avizeleri ve süslü ahşap işçiliğiyle mekan, tipik klişe Sevgililer Günü dekorasyonundan uzak

duracak kadar romantikti. Ancak, bir Sevgililer Günü özel kampanyası vardı ve mekan, hem ambiyansın hem de iki içki bir fiyatına kampanyasının tadını çıkaran çiftlerle doluydu.

"Kadeh kaldıralım." Zack kadehini kaldırdı. "İndirimli içeceklerin ve ayakta durmak zorunda kalmamak için yeterince erken gelip yer kapmamızın şerefine!"

Güldüm ve bardağımı onun bardağıyla tokuşturdum. "Şerefe!"

İlk randevumuz geçen ay oldu. Beni Bryant Park'ta buz patenine götürdü, bu da sevimli ve rahat bir ortamın mükemmel bir karışımıydı. Sonrasında Karayipler'de bir fotoğraf çekimi için ayrılmıştı, ama mesajlaşarak iletişimde kalmıştık ve şehre geri döndüğünü söylediğinde, ikinci bir randevuya hemen razı olmuştum.

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Keşke aklımı meşgul eden milyonlarca dikkat dağıtıcı şey yerine ona *odaklanabilseydim*.

Sebastian'ın Sevgililer Günü'nde bir sevgilisi olup olmadığına dair aklımdan geçen düşünceyi bir kenara bıraktım ve Zack'e gülümsedim. "Kayak yapmayı çok sevdiğini söylemiştin, değil mi? En sevdiğin kayak merkezi neresi?"

"Güzel soru." Ciddi ciddi düşündüğü belliydi. "Muhtemelen Fransa'daki Chamonix. Avusturya'daki St. Anton da ikinci sırada geliyor. Eğer ABD'den bahsediyorsak, Jackson Hole ve Alta her zaman iyi bir seçimdir. Peki ya sen?"

"Kayak yapmayı biliyorum ama kış sporlarına pek meraklı değilim," diye itiraf ettim. "Bana her zaman bir plaj ve bir *jet ski* verin yeter."

Sırıttı. "Seni jet ski'yle son hızla giderken görebiliyorum."

Onun kayak yapmaya ya da Aruba'daki son görevine geri dönmesini bekledim, ama konuyu tamamen değiştirdi.

"Benim hakkımda çok konuştuk," dedi. "Sen de bana biraz kendinden bahset. Son görüşmemizden beri neler yaptın?"

Şaşkınlığımı içeceğimden bir yudum alarak gizledim.

Bütün gece kendinden *bahsetmeyen* bir adam. Bu gerçekten nadir bir durumdu.

Kendime geldikten sonra ona bu ay neler olup bittiğini anlattım. Sadece ilginç şeyleri vurgulamaya çalıştım, ama gerçek şu ki, çalışmak, arkadaşlarımla vakit geçirmek ve önümüzdeki hafta başlayacak olan Radhika'nın düğününe zihnen hazırlanmak dışında pek bir şey yapmamıştım.

"Düğün Hindistan'da mı?" diye sordu Zack.

Başımı salladım. "Bir hafta orada olacağım. Özellikle bunca işim varken işten bu kadar uzun süre izin almak zor, ama düğünler ailemizde çok önemli."

"Sadece tahmin edebiliyorum." Boğazını temizledi, yanakları hafifçe kızardı. "Peki, o büyük etkinlik için bir eşin var mı?"

Kalp atışlarım hızlandı. "Ya yapmasaydım ne derdin?"

"Bence... isterseniz alabilirsiniz."

Zihnim karmakarışık bir halde içeceğimin kalanını da bir çırpıda içtim. Birlikte Hindistan'da bir hafta geçirmek, gerçek bir ilişkim olmayan birinden istenebilecek *çok şey* olduğu için, yanımda birisi olmadan gitmeye razı olmuştum. Ama Zack buna hazır görünüyordu ve işi gereği çok seyahat ettiği için yolculuğu nasıl atlatacağı konusunda fazla endişelenmiyordum.

"Kesinlikle bir tane istiyorum." Duraksadım. "Şey, bu aslında düşünümüne benimle gelmek isteyip istemediğinizi sormamdı. Anlaşılmadığını düşünmüştüm."

Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "Öyleydi ve seninle birlikte uçağa binmekten çok mutluyum. Uçuş sırasında horlamadığın sürece sorun yok."

Tekrar güldüm, kaygımın bir kısmı azalmıştı.

Bu harikaydı. Flört ve randevulaşma böyle *olmalıydı* ; hafif ve eğlenceli, Sebastian'ın yanında olduğum her seferinde hissettiğim nefes nefese kalma ve gerginlik duygusunun hiçbiri olmadan.

Sebastian'ı düşünmeyi bırak. Zack'i düşün. ZACK. Zack.

Bir süre sohbetimiz sorunsuz bir şekilde ilerledi, ardından tuvalete gitmek için izin istedim.

Üç kokteylin ardından yanaklarım kızarmış ve başım dönmüş bir halde kalabalığın arasından ilerledim. Tam kıvamında bir sarhoşluk hissediyordum, ama üst kattaki tuvaletin önünde uzanan uzun kuyruğu görünce biraz ayıldım.

"Affedersiniz," diye işaret ettim geçen bir garsona. "Kullanabileceğim başka bir tuvalet var mı? Normalde sormazdım ama *gerçekten* gitmem gerekiyor. Lütfen."

Kadın tereddüt etti. Çaresiz görünmüş olmalıyım çünkü gözleri etrafta gezinip durduktan sonra alçak bir sesle, "Aşağıda personel tuvaleti var. Merdivenler şu kapının arkasında. Kilitli değil. Kimseye söylediğimi söyleme, yoksa başım belaya girer." dedi.

"Yapmayacağım," diye söz verdim. "Ve sana daha sonra şimdiye kadar verilmiş en büyük bahşisi vereceğim. Yemin ederim!"

Bunun üzerine kapıdan sessizce içeri girdim ve aşağıya koştum. Diğer müşterilerin hiçbiri bana dikkat etmedi ve personel de izinsiz girdiğimi fark edecek kadar meşgul değildi.

Neyse ki alt katta kimse yoktu. Tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım ve banyodan çıkmadan önce saçımı düzelttim.

Koridorun yarısına kadar gelmiştim ki biri önümü kesti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, ufak bir şaşkınlık nidasından fazlasını duymaya vaktim olmadı. Bir saniye önce merdivenlere doğru yürüyordum; bir sonraki saniye ise sırtım duvara yaslanmıştı.

Kalbim boğazıma gelmiş bir halde, karşımda duran adama bakakaldım.
"Sebastian."

BÖLÜM 20

Maya

BİRBİRİMİZE DOKUNMADIK.

Vücudu benimkinden birkaç santim ötede duruyordu, kasları gözle görülür şekilde gergindi, ama yaydığı ısı canlı, nefes alan bir şey gibi tenimin altına işledi.

Onu itmeliydim. Parmaklarım yanlarımda kıvrıldı ama harekete geçmeden önce bu dürtü söndü.

“Burada ne yapıyorsun?” Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. “Beni yine takip ettiğini söyleme sakın.”

Sebastian çenesini yukarı kaldırdı, böylece bakışlarımız hizalandı. Loş ışık yüzünü sıcak hardal sarısı bir renkle aydınlatıyor, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını ve dudaklarının eğlenceli kıvrımını vurguluyordu. “Seni asla takip etmedim, Sal. Bu barın sahibi ailem.”

Doğru. Laurent'lerin portföyünde restoranlarının yanı sıra birkaç lüks kokteyl barı da vardı. Ama bu sorumu yanıtlamadı.

“Ailenizin birçok yeri var,” dedim. “Ama siz sürekli benim gittiğim yerlere geliyorsunuz. Tuhaf bir tesadüf gibi görünüyor.”

"Küçük bir ada burası."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Ailemin sahip olduğu yerlere sürekli giden sensin. Acaba *beni mi* takip ediyorsun diye sormam gerek."

"Kendini fazla beğenme. Ben randevudayım."

"Anlayabiliyorum."

Bakışları vücudumun her tarafında gezindi ve tekrar yukarı çıktı. Bu inceleme bir saniyeden kısa sürdü, ama ardından içimde bir ürperti hissettim.

Buluşmamızı böyle hayal etmemiştim. Aydınlık bir ofiste, iş ortamının güvenli perdesi ardında buluşacaktık; samimi bir barın karanlık bodrum katında, bedenlerimiz o kadar yakındı ki neredeyse kalp atışlarını sayabiliyordum.

Dışarıdan bakıldığında Sebastian aynı görünüyordu. Aynı kalın, dalgalı saçlar, aynı kehribar rengi gözler, aynı dolgun dudaklar ve çarpıcı yüz hatları. Ama bunca zaman ayrı kaldıktan sonra, varlığının yoğunluğu, aylarca kafeinsiz kaldıktan sonra içilen ilk espresso gibi beni vurdu; zengin, baş döndürücü ve tamamen içine çeken bir etki.

"Asıl şanssız olan kim?" diye sordu, sesi sıkılmıştı. "Eninde sonunda annen seni evlendirecek erkek bulamayacak."

"Bu onun ayarladığı bir şey değil. Zack ile bir yılbaşı partisinde tanıştım ve hemen anlaştık." Ani ortaya çıkışının beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemek için omuz silkerek geçiştirdim. "Aslında bu ikinci randevumuz."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Öyle mi?"

"Evet." Tüm çabalarımın rağmen, nefes nefese kaldığım belli belirsiz duyuldu.

Ardından kısa bir sessizlik çöktü.

Gömleğinin ön kısmı göğsüme değdi ve ona baskı yapmamak için nefes alışverişimi bilinçli olarak yavaşlatmak zorunda kaldım.

"İşlerin yolunda gitmesine sevindim," dedi Sebastian.

"Ben de."

Alçak seslerimiz aramızdaki boşlukta yankılanıyordu.

Zaten hafifçe sarhoştum ama orada ne kadar uzun süre kalırsam, havada dönen elektrik yüklü akımların etkisiyle o kadar çok sarhoş oluyordum.

Dağınık düşüncelerimi bir nebze de olsa tutarlı hale getirmeye çalıştım. Dilim dudaklarımın arasına girip onları ıslattı, ama gözleri ağızıma kayınca pişman oldum.

Kalbim yeniden şiddetli bir şekilde atmaya başladı.

"Geçen hafta ofisimde ilginç bir şey buldum." Sonunda konuşmanın somut bir noktasına ulaştım.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Sebastian.

"Evet. Bir kolye idi."

"Hoş geliyor."

"Evet." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bunu oraya kimin bırakmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hiçbiri."

Nefesi dudaklarıma değdi ve omurgamdan aşağıya bir ürperti geçti.

"Şimdi kim kötü yalancı?" diye fısıldadım.

Ağzının bir başka kıvrımı, bu sefer neredeyse fark edilemez.

Gözlerimi benden ayırmadan uzandı ve boynumdaki narin altın zincirin üzerinde başparmağını gezdirdi. Dokunuşu kızarmış tenime sıcak geldi ve kolyeyi elbisemin altından nazikçe çıkarırken hava daha da yoğunlaştı.

Kapıyı hafif bir tık sesiyle açtı.

Aşağıya bakmadım; görüntü zaten beynime kazınmıştı.

Üniversitemizin yıllık öğrenci münazarasında Sebastian'ı yendikten sonra sahnede dururken çekilmiş bir fotoğrafımdı. Hayatımın en güzel anlarından biriydi, ama resmi bir kazanan fotoğrafım hiç olmadı.

Madalyondaki fotoğraf, Büyük Kusma Felaketi'nden saniyeler önce çekilmiş doğal bir kareydi. Dekana gülümsüyordum, bir kolumda kupam, diğer kolumda ise tebrik çiçeklerinden oluşan bir buket vardı. Yüzüm o kadar ışıldıyordu ki, kalbim sızladı.

Bunca yıldır böyle bir görüntünün varlığından hiç haberim

yoktu.

Ama öyle oldu ve o da bunca zamandır buna sıkıca tutunmuştu.

Şimdiye kadar.

Sebastian madalyonu avucunda tuttu ve başparmağıyla kenarını okşadı. "Kazandığında çok mutluydun," dedi sessizce. "Seni daha önce hiç bu kadar büyük gülümserken görmemiştim."

"Harika bir geceydi ta ki..."

"Felaket yaşandı," diye bitirdi sözünü, gözlerinde bir gülümseme parıltısı vardı. "Kazandığın için mi bu kadar mutluydun? Yoksa beni yendiğin için mi?"

"İkisi birden."

"Hmm."

Kolyeyi kapatıp yavaşça, dikkatlice elbisemin yakasının altına geri yerleştirdiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. Dokunuşu uzun süre devam etti ve kanıma statik elektrik gibi küçük elektrik akımları yayıldı.

"Bu fotoğrafı nasıl çektiniz?" *Konuşmaya devam edin. Konuşmak güvenlidir.*

"Aldım."

"Sebastian."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ne diyebilirim ki? Bir kameram vardı ve zamanlamam da harikaydı."

"Ama yıllarca bana söylemeden sakladın. Neden..." Kolyeyi bıraktığında ve elini hafifçe belime koyduğunda ağzım kurudu. "Neden şimdi bana verdin?"

Avucundan yayılan sıcaklık elbisemi yakıp kavurdu. Her yerim yanıyordu, sanki kemiklerim sıvılaşmış ve bayılmak üzereydim.

Onun bu itirafı karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana hediye çeki gibi sıradan bir şey almayacağını *biliyordum*. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Düşünmek için üç ayım vardı."

"Peki ya sonra?" Kulaklarımdaki davul sesi daha da şiddetlendi.

Sebastian'ın sessizliği, sözlerinden daha etkiliydi.

Elini belimin kıvrımı boyunca nazik ve acı verici bir yavaşlıkla kaydırdığında, bir ürperti daha tüm vücudumu sardı. Tenini benimkinden ayıran ince kaşmir tabakası sanki yokmuş gibiydi.

Kapıdan sızan ve merdivenlerden aşığıya doğru yayılan hafif müzik ve kahkaha sesleri, arka plandaki gürültüden öteye geçmiyordu.

Sebastian'ın eli omzuma değdiğinde, arzuyla başım dönüyordu, vücudum kızarmış ve ağrıyordu.

Arzuyla göz kapaklarım ağırlaştı, nefeslerim sığlaştı.

Alnını benimkine dayadı ve ondan yayılan gerginliğı *hissedebiliyordum* . Bu gerginlik, yavaş ve kontrollü nefes verişlerinde, dokunuşunun ölçölülüğünde ve aramızda kaynayan yoğun sıcaklıkta kendini gösteriyordu.

Her nefeste dudaklarımız birbirine hafifçe değiyordu. Bu bir öpücükten çok bir öpücüğün ima edilmesi idi, ama başımı döndürüyordu.

Elini enseme doladığında hafif bir inilti çıktı ağızımdan.

Elini boynuna dayadı.

Ten tene değiyor.

Açıkça cinsel bir şey değildi ama vücudumdaki her kas tepki olarak kasıldı. Göğüs uçları sertleşti ve bacakları arasında bir alev parladı. Bu hissin içinde o kadar kaybolmuştum ki Sebastian'ın kısık iniltisini zar zor duydum.

İçgüdüsel olarak kalçaları onunkine doğru bastırdım, daha fazla sürtünme arıyordum. Onun uyarılması kasıklarıma baskı yaptı ve iniltilerim bir fısıltıya dönüştü.

Küfretti ve boynumdaki kavrayışını daha da sıkılaştırdı.

"Ne değışti?" Sert sesi, sersemlemiş halimi delip geçti.

Ani değışim gözlerimi irkiltti. Bana bakıyordu, gözleri işkence görmüş ve hayal kırıklığıyla kararmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim boğuktu, vücudum hâlâ zonluyordu, beynim ise neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"İşte bu." Aramızı işaret etti. "Ne değışti?"

Kafa karışıklığı kalan ısı kıvılcımlarını söndürdü. Bütün vücudum buz kesti. "Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

Çenesindeki bir kas kasıldı. Tam ağzını açtığı sırada kapı gürültüyle açıldı ve merdivenlerden ayak sesleri yankılandı.

"Aman Tanrım." Siyah barmen üniforması giymiş bir adam Sebastian'ı görünce irkildi. "Çok özür dilerim patron. Şey, lütfen burada yokmuşum gibi davranın."

Banyoya koştu. Banyoyu kullanırken çıkardığı sesler, o anı tamamen mahvetti, gerçi *mahvedilecek* pek bir şey kalmamıştı.

Sözümüz kesilmeden önce Sebastian'ın ne söyleyeceğini duymak istiyordum, ama başımı tekrar çevirdiğimde çoktan gitmişti.

BÖLÜM 21

Sebastian

O beni tüketti.

Aylar boyunca ondan kaçındım, ama tek bir anlık bakışım yüzünden tamamen çıldırmıştım.

Bara gidişim basit bir ziyaret olacaktı. Sevgililer Günü iş açısından önemli bir gündü ve genellikle portföyümüzdeki önemli yerleri ziyaret ederek kalabalığın nasıl bir teşhir ettiğini anlamaya çalışırdım. Velvet Apothecary'ye uğramadan önce dört yeri zaten ziyaret etmiştim.

Sonra içeri girdim ve işte oradaydı.

Maya'nın bir randevuda olduğu belliydi ve sohbetine o kadar dalmıştı ki benim geldiğimi fark etmemişti.

Hemen oradan ayrılmalıydım ama göğsüme saplanan o yakıcı, mantıksız kıskançlık dalgasına hiçbir şey beni hazırlamamıştı. Daha önce de onunla randevularda karşılaşmıştım ama bu sefer farklıydı. Bu sefer... mutlu görünüyordu ve başka birine içtenlikle gülümsediğini görmek bana bir yumruk gibi geldi.

Ve her ne kadar koca bulmak için bir son tarihi olduğunu ve onu durdurmaya hakkım olmadığını bilsem de, onu aradım. Uzak durmam gerekirken onunla konuştum. Tarafsız kalmam gerekirken onu kışkırttım.

Bunun beni mahvedeceğini bildiğim halde ona dokundum.

Çenem kasıldı. Saate baktım, dakikaların üçe doğru ilerleyişini izledim.

Bar olayı üzerinden bir hafta geçmişti. Gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan önce oradan ayrılmıştım, ama o hâlâ uyanık olduğum her anımda, hatta uyuduğum her anımda bile beni rahatsız ediyordu.

Şimdi ise onu görüp her şey normalmiş gibi davranmak zorundaydım.

Parmaklarımı masaya vurup durdum. İçimde huzursuzluk iyice sıkışmıştı.

Buluşmamızdan önce etrafı iyice tanımak için erken gelmiştim. Maya henüz burada değildi, ama onu zihnimde çok net canlandırabiliyordum—gevşek göz kapaklarının verdiği şehvetli bakışları ve bana doğru sokuluşu, beden dili adeta ikimizin de canı gönülden istediği şeyi vermem için yalvarıyordu.

Bu, bunca yıldır neden uzak durduğumu neredeyse unutturacak kadar etkileyiciydi.

Neredeyse.

Üçe iki dakika kaldı.

Bugünkü buluşmayı iptal etmeliydim ama bir üretim acil durumu yüzünden son buluşmamızı da kaçırmıştım. Kiş tarifi için ıspanak kıtlığı yaşanmıştı ve yöneticilerden biri, bir başkası fark edip beni uyarmadan önce yerine lanet olası *kara lahana* koymuştu. O partinin tamamını çöpe atmak zorunda kalmıştık.

Üçe bir dakika kala.

Maya şimdiye kadar burada olmalıydı. Zamanında gelmenin geç kalmakla eşdeğer olduğunu her zaman o söylerdi ve—

Davul çalmayı bıraktım. Maya uzun bir palto ve atkıyla içeri girerken arkama yaslandım ve yüz ifademi nötr bir hal almaya zorladım. Saçlarını yine örgü yapmıştı ve ipeksi tellerin arasından elimi geçirebilmek için örgüyü çözme

isteğine karşı parmaklarımı kıvırdım.

"Geç kaldın," dedim.

"Erken geldiniz."

Valhalla Kulübü'ndeki ilk karşılaşmamızdaki rollerin tersine dönmüş olmasına neredeyse gülümseyecektim, ancak paltosunu ve atkısını çıkarıp karşımda oturana kadar bu eğlence hissi kaybolmadı.

Garip bir sessizlik çöktü, arada bir de onun hafif iniltisinin kısa süreli bir anısı aklımızdan geçti.

Elimi masadan çektim ve bacağıma bastırarak yumruk yaptım.

"Üretim sorununu çözdünüz mü?" Maya sessizliği ilk bozan oldu, ifadesi okunamazdı.

Başımı hafifçe salladım. "Ayrıca lansman partisi için menüyü de kesinleştirdim. Yıldızlı yemekler dondurulmuş gıdalar; yıldızsız olanlar ise normal yemekler." Kağıdı masanın üzerinden kaydardım.

O kolyeyi incelerken, bakışlarım istemsizce boynuna kaydı. Kolye yoktu.

Göğsümde bir sızı hissettim, ama hemen geçiştirdim. Onu barda terk ettikten sonra bunu giyeceğini hiç beklemiyordum zaten.

Belki de ayrılığımı daha incelikli bir şekilde halledebilirdim, ama neredeyse dağılmak üzereydim. Barmen bizi bölmeseydi, yıllarca gösterdiğim dikkatli sabrımı bir kenara bırakıp onun tadına bakacaktım. Gururum, ilişkimizin hassas dengesi—hepsi bir anda yok oldu.

Belki de sarhoş olmasaydı buna değerdi, ama bu riski alacaksam, ne yaptığını ve kiminle yaptığını tam olarak bilmesini istedim. Bir şeylerin değişip değişmediğini bilmem *gerekiyordu*. Yoksa kendimi tekrar incinmeye hazırlamış olacaktım.

Kadın menüden başını kaldırıp baktığında omuzlarım tekrar gerildi. "İyi görünüyor."

Lansman partisiyle ilgili birkaç önemli konuyu görüştükten sonra tekrar sessizliğe büründük.

Klavyelerimizin tıklama sesleri odayı dolduruyordu, ancak altta yatan sessizlik o kadar bunaltıcıydı ki nefes almakta zorlanıyorduk.

Ekranı dik dik baktım, Maya'nın parfümünün hafif kokusuna değil de konuk listesine odaklanmaya çalıştım. Ona bakmasam bile varlığını son derece hissediyordum—başının hafifçe yana yatması, hareketlerindeki ara sıra duraksamalar. Yazmayı bırakacaktı ve ben de konuşma isteğimi bastırmak zorunda kalacaktım.

“Bu kadar yeter.” Maya, görüşmenin ortasında dizüstü bilgisayarını öfkeyle kapattı, yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. “Konuşmamız gerek.”

Göğsümdeki rahatlama hissiyle birlikte kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

Şükürler olsun. Bu işkenceye bir dakika daha katlanmak zorunda kalsaydım, patlardım.

“Geçen hafta barda.” Yanakları hafifçe kızardı, sonra tekrar kendine geldi. “Ne değiştiğini sorduğunda neyden bahsediyordun?”

Bu soru beni şaşırttı. O sırada sarhoş olduğu için hatırlamadığını varsaymıştım, ama yüzüne baktığımda gerçek bir şaşkınlık belli oluyordu.

Dişlerimi sıktım. Beni daha çok neyin sinirlendirdiğinden emin değildim; yalan söylüyor olması mı, çünkü neyden bahsettiğimi bildiğine dair somut kanıtlarım vardı, yoksa gerçekten unutmuş olması ve benim için çok şey ifade ederken onun için çok az şey ifade etmiş olması mı?

“Sormak zorundaysan, önemli değil demektir.” İçimde bir şeyler kırılırken omuz silktim. Soğuk bir gülümsemeye örtbas ettim, maskem sıkıca yerindeydi.

Onunla bu kadar savunmasız olmama izin verdiğim ilk ve tek seferde nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyordum—çıplak ve açıkta, sanki biri derimi soyup herkes gibi etten ve kemikten yapılmış olduğumu ortaya çıkarmış gibiydi. Özel değildim ve ölümsüz de değildim. Biri yaralarımın tuz serptiğinde, acı aynı derecede keskindi—belki de daha da keskin, çünkü öyle

değilmiş gibi davranmak zorundaydım.

Maya'nın yüzü gerildi. "Bu oyunları oynayacak yaşta değiliz Sebastian. İkimiz de biliyoruz ki—" Durdu, yanakları tekrar kızardı. "Biliyor musun? Boş ver. Eğer çocuk gibi bu sıcak-soğuk oyununa devam etmek istiyorsan, tamam. Ama artık sana müsamaha göstermemi bekleme."

Kahkaha attım. "Senden böyle bir şey duymak çok komik."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bu tatsız adamlarla sürekli buluşmaya devam ettiğiniz, içten içe umursamadığınız halde hiçbirini umursuyormuş gibi davrandığınız *anlamına geliyor* . Beni bir sıcak bir soğuk davranmakla mı suçluyorsunuz? Tamam. Ama en azından ben, hiç katılmadığım görünmez bir yarışta geride kalmaktan korktuğum için insanları oyalayan kişi değilim. Anne babanızın ültimatomunu bahane olarak kullanabilirsiniz, ama siz kendinizi çok daha önce kandırmaya başlamıştınız."

Maya'nın burun delikleri genişledi. "Bunlar tatsız şeyler değil ve insanları oyalamaya çalışmıyorum. İyi bir eşleşme bulmaya *çalışıyorum* . Buna konfor alanımın dışına çıkmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Denedim ve hiç de iyi sonuçlanmadı, değil mi?

"Rahatlık alanınız iki ayak genişliğindeyse bu zor değil," dedim. "Cidden Zeke'nin sizin için 'iyi bir eşleşme' olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Adı Zack ve aynen bunu söylüyorum. Yoksa onunla ikinci bir randevuya çıkmayı kabul etmezdim." Çenesi meydan okurcasına öne çıktı. "Hatta onu Radhika'nın düğününe getireceğim."

Bu sefer kıskançlık o kadar keskin bir şekilde vurdu ki, zırhımı delip geçti. Gülümsemem bir anlığına kayboldu, sonra kendime geldim. "Sanırım onu orada göreceğim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Maya kalemini sıkıca tuttu, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Gidiyorsun."

"Elbette."

Maya'nın kuzeninin düğünü çok önemliydi. Tanıdığım herkes kutlamalar için Hindistan'a uçuyordu ve ailem de istisna değildi.

"Kimle gidiyorsun?" Sesi sakindi ama gözlerinde tanımlanamayan bir duygu belirtisi gördüm, sonra da bunu bastırdı.

"Tanıdığın kimse yok." Yanımda birini getirmeyi planlamamıştım ama fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirim. Onun Zeke ile bütün gece dans etmesini izlerken tek başıma takılma düşüncesi kanımı yeşil ve çirkin bir şeyle kaynatıyordu.

"Yine de şimdiden ona acıyorum."

"Zeke için ya da senin için duyduğum kadar üzülüyorum. Bir hafta, asla başlangıç çizgisini geçemeyecek bir şey için harcanacak çok uzun bir süre."

Adını tekrar düzeltme zahmetine girmedim. "Vaktimi boşa harcamıyorum. Dediğim gibi, onu sevmeseydim yanımda getirmeyi teklif etmezdim. Sevimli, iyi, uyumlu biri..."

"Yavrular da öyle, ama muhtemelen bir tanesiyle evlenmek istemezsiniz."

Sevimli mi? İyi mi? *Hoş mu* ? İçeceğine NyQuil katıp günü bitirse daha iyi olurdu.

"Laurent'in o kibirli tavrı işte," dedi Maya. "Hâlâ beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Evet."

"Pekala." Parmaklarımla maddeleri işaretledim. "Evetçilerden nefret ediyorsun, bu yüzden seni destekleyecek ama kaçınılmaz olarak ortaya çıktığında saçmalıklarını yüzüne vuracak birini istiyorsun. Hırsından korkmayan ve başarından çekinmeyen birine ihtiyacın var. Entelektüel merakı seninkiyle eşleşmeli ve tartışmada kendi ayakları üzerinde durabilmeli çünkü tartışmayı çok seviyorsun ama karşılığını vermeyen kimseye saygı duyamıyorsun. Sadece bir partner aramıyorsun, eşit birini arıyorsun, ama arayışının şimdiye kadar başarısız olmasının

nedeni eşitinin *olmaması* . Umabileceğin en iyi şey sana ayak uydurabilecek biri, ama üzülerək söylüyorum ki, sarışın Zack o kişi değil – kendini ne kadar ikna etmeye çalışsan da.”

Maya bana baktı, ardından gelen sessizlikte nefesleri ağırlaştı.

“İşte bu kadar,” dedim, ses tonum aldatıcı bir şekilde rahattı. “Daha fazla ayrıntıya girebilirdim, ama o zaman sizden ücret almam gerekirdi. Ben bedava çalışmıyorum.”

Kalemi daha da sıkı kavradı.

"Bazen," dedi sesi kısık bir şekilde. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

Göğsüm üşüyordu, bilgisayarımın başına döndüm. "Biliyorum."

Toplantımızdan sonra doğruca Valhalla Kulübü'ne gittim. Bardan uzak durup, kulübün sadece üyelere açık restoranında düşüncelere dalmayı tercih ettim.

Ancak, karşımda oturan sandalyeye birisi yerleşmeden önce kendime sadece birkaç dakika ayırabildim.

"Berbat görünüyorsun," dedi Dante.

"'Göz kamaştırıcı' kelimesini kullanmazdım," dedi kuru bir ses tonuyla. "Sizi burada görünce hızlıca bir şeyler atıştırmaya gelmiştim—berbat görünüyordunuz. Dikkatinizi dağıtacak bir şeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm." Garson siparişini almak için geldiğinde duraksadı. Adam gittikten sonra sordu: "Salı öğleden sonra kulüpte neden böyle keyifsizce dolaşıyorsunuz?"

"Önemli bir şey değil."

"Önemli olmasaydı, üzülmezdim."

"Üzülmiyorum."

"Evet öylesin."

Bu sefer ona sinirli bir bakış atan bendim. "Birinin masasına davetsizce oturup sonra da dertlerini sormak

kabalıktır."

"Demek ki sorunlarınız var."

Evlenmeden önce daha az çekilmez biri olduğuna yemin edebilirdim. Vivian'la evlenmeden önceki Dante, başkalarının "sorunlarıyla" bir şekilde kendi sorunlarıyla kesişmedikçe hiç ilgilenmezdi.

Ancak, madem buradaydı ve yakın zamanda ayrılmayı planlamıyordu, ben de bundan faydalanayım dedim. "Nişanlandığınızda Vivian'ı sevmiyordunuz, değil mi?"

Yüzünde bir tedirginlik belirdi. "Karmaşık bir durumdu. Ama hayır, yapmadım."

"Ve o senden hoşlanmadı."

"Hayır," dedi daha da huysuzca.

"Peki, birbirinizden nefret ederken nasıl oldu da birbirinize aşık oldunuz ve çocuk sahibi oldunuz?"

Dante kaşlarını çattı, ifadesi düşünceliydi. Cevap vermeden önce sorumu gerçekten düşünmüş gibiydi. "Bir gecede olmadı. Bir gün bir düğmeye basılmış gibi, birdenbire birbirimize aşık olmadık. Onu sevmediğimi kendime itiraf etmem aylar sürdü ve bunu ona söylemem daha da uzun zaman aldı."

"Bu konularda kimse kesin bir şey bilmiyor, biliyormuş gibi yapanlar da yalan söylüyor."

"Ya o da aynı duyguları hissetmeseydi ne yapardın?"

Yemeğimizi bir sorgulama seansına çeviriyordum ama bu soruları başka kimseye soramazdım. Xavier beni hemen anlardı ve diğer arkadaşlarımla partnerleriyle farklı ilişkileri vardı. Dante'nin durumu benimkiyle aynı değildi ama en yakınıydı.

"Bunu neden soruyorsun?" Kaşlarını çattı. "Bu çok saçma."

"Bu sadece bir varsayım. Lütfen bana izin verin."

Yanımda oturma kararından ciddi anlamda pişman olmuş gibi görünüyordu, ama uzun bir sessizlikten sonra, "Eğer bana karşı birazcık bile olsa sevgi beslediğini hissetseydim - ki hissediyordu- fikrini değiştirmeye çalışırdım. Nişanlılık

sürecimizde bazı, eee, *engellerle* karşılaştıktan sonra yapmak zorunda kaldığım şey buydu aslında." dedi.

"Yani, onu babasını devirmek için bir piyon olarak kullandığınızı öğrendiğinde mi demek istiyorsunuz?"

Dante bana dik dik baktı. "Beni sanki bir iş görüşmesiymiş gibi sorguya çeken biri için, gerçekten canımı çok sıkıyorsun." Uzun ve kontrollü bir nefes verdi ve daha sakin bir şekilde, "Önemli olan şu ki, gururumu bir kenara bıraktım ve onu geri kazanmak için yapmam gerekeni yaptım. Çünkü onu o kadar çok seviyordum." dedi.

Sessizce içki içtim ve sözlerini kafamda evirip çevirdim. Mantıklıydılar, ama bana uygulanabilir değillerdi.

Bütün o zaman, yine çıkmaz sokağa girmem içindi.

Dante bana baktı. "Neden soruyorsun? Aşk mı oldun Laurent?"

"Hayır." Gülüşüm biraz yapmacık geldi bana. "Sadece merak ettim, hepsi bu. Aşk bana göre değil."

"Hım." Şarabını eline aldı, yüzünde anlamlı bir ifade vardı. "Ben de ilk başta kendime aynısını söylemiştim."

BÖLÜM 22

Sebastian

Radhika Singh'in kendisi kadar varlıklı nişanlısıyla düğünü, kuzeybatıdaki Rajasthan eyaletinde bulunan Jaipur şehrinde gerçekleşti. Pembe ve kırmızı kumtaşı binalarıyla "Pembe Şehir" olarak da bilinen bu şehir, yılın en çok beklenen sosyal etkinliklerinden birine mükemmel bir ev sahipliği yaptı.

Bir hafta süren kutlamalar, Maya ile görüşmemden iki gün sonra, Perşembe günü verilen karşılama yemeğiyle başladı. Ardından, şehrin çeşitli mekanlarında düzenlenen temalı partiler, müzik performansları ve resmi törenlerle dolu bir etkinlik fırtınası yaşandı. Ancak haftanın en önemli olayı şüphesiz büyük resepsiyondur. Konukların yarısının kaldığı, aynı derecede görkemli saray otelinin muhteşem bahçelerinde gerçekleşen resepsiyonda, düğün planlama ekibi, açık hava mekanını iki bin konuğu ağırlayabilecek büyüklükte geçici bir kapalı mekana dönüştürmeyi başarmıştı.

"Sebastian!" Maya'nın babası beni çadırın doğu tarafında, canlı bir sanatçının şenliklerden sahneleri gerçek zamanlı olarak resmetmesini izlerken buldu. Detaylar o kadar incelikliydi ki, fotoğraf sanılabilirlerdi. "Partiden nasıl keyif

alıyorsun?"

"Harika. Singh düğünü gibisi yok," dedim sakince.

Gülümsedi, bıyıkları gururla kabarmıştı. "Doğru." Sesini alçalttı. "Priya'nın düğünü bundan bile daha güzel olacak. Ama bunu benden duymadınız."

Maya'nın rekabetçi ruhu belli ki babasından gelmiş.

Onu düşünmek göğsümü derinden acıttı. Hafta boyunca onu ara sıra görmüştüm ama o kadar çok insan ve o kadar çok şey oluyordu ki, ne yapacaktım ki... özür dileyecek miydim? Telafi edecek miydim? Dante'nin Vivian'la yaptığı gibi gururumu bir kenara bırakıp ona gerçeği söyleyecek miydim?

İçimde bir huzursuzluk dalgası daha belirdi, ama kendimi toparlayıp Neel ile kısa bir sohbet etmeye devam ettim.

"İş birliğinin iyi gittiğini görmekten mutluluk duyuyorum," dedi. "Babanız da kaydedilen ilerlemeden oldukça memnun."

"Öyle mi?" Bu bir soru değildi.

Babamla, ofisine girip taleplerime boyun eğmesini sağladığımdan beri iş hakkında hiç konuşmamıştık. Aslında, neredeyse hiç konuşmamıştık. Annem ise aramızdaki gerginliği örtbas etmek için bir nevi tampon görevi görüyordu; fizik tedavi ve son dedikodular hakkındaki gevezelikleri aramızdaki gerilimi gizliyordu.

Neel, babamın kaydettiğimiz ilerlemeden memnun olduğunu düşünüyordu, ama ben onun sadece lansman etkinliğinde başarısız olmamı beklediğini biliyordum.

"Elbette." Maya'nın babası bana şüpheli bir bakış attı. "Herkes lansman etkinliği için heyecanlı. Oldukça güzel bir gece olacak gibi görünüyor."

Babamla yaptığım anlaşmadan haberdar olması gerekiyordu. Çok yakın arkadaşlardı. Ama ses tonundan başarısız olmamı mı yoksa başarılı olmamı mı istediğini, ya da umursayıp umursamadığını anlayamadım.

Omzumun üzerinden baktı ve irkildi. "Eyvah. Yaklaşıyorum," dedi. "Seninle konuşmak güzeldi, Seb. İyi

şanslar."

Bunun üzerine, dünyanın en güçlü iş adamlarından biri olan Fortune 500 şirketinin CEO'su, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi hızla oradan uzaklaştı.

Bir saniye sonra, Maya'nın büyükannesi yanlarına süzülerek geldiğinde nedenini anladım. Zengin işlemeli bir sari ve pırıl pırıl mücevherlerle süslenmişti.

"Sebastian," dedi. "Tam aradığım kişi."

"İyi akşamlar, Bayan Gupta. Harika görünüyorsunuz. Yeşil size çok yakışıyor," dedim gülümseyerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hım. Her zaman çok tatlı dilliydin." Dilini şaklattı ama yine de zevkten kızardı. "Umarım kutlamaların tadını çıkarıyorsunuzdur?"

"Elbette. Bay Singh'e söylediğim gibi, şöyle bir durum var —"

"Singh düğünü gibisi yok. Evet, evet." Elini havada salladı. "İtiraf etmeliyim ki, bu gerçekten muhteşem bir gösteri. Ancak, daha önce olanlara asla inanmayacaksınız."

İçimde bir eğlence kıvılcımı çaktı. "Ne?"

"Yüzüklerimden birini kaybettim." Maya'nın büyükannesi elini uzattı. Eli altınla ağırlaşmıştı. "Rahmetli eşim doğum günüm için almıştı, *çok güzel* bir yakut yüzüktü. Çok üzgünüm."

"Anlıyorum. Sanırım bu da, Maya'nın doğum gününde kaybettiğin pırlanta küpe kadar manevi değere sahip, değil mi?"

"Küpeyi bulamadım," diye belirttim. Baştan beri kaybetmediğinden şüpheleniyordum ama bunu sesli söyleyecek kadar aptal değildim.

"Hayır, ama konservatuvar seçeneğini elememize yardımcı oldunuz, bu da Diya'nın daha sonraki arayışını kolaylaştırdı," dedi hiç tereddüt etmeden.

Dans pistine şöyle bir baktım, kararsızdım. Son paramı bile bahse girerdim ki Maya oradaydı.

Büyükannesi bizi bir araya getirmeye çalışıyordu belli ki,

ama bu konuda ne hissettiğimi bir türlü çözemiordum. Geçmişimiz, basit bir çöpçatanlık planının çözebileceğinden çok daha karmaşıktı.

Ve yine de...

“Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım, Bayan Gupta,” dedim. “Umarım yakut bulma konusunda elmastan daha şanslı olurum.”

“Harika. Ben de öyle umuyorum.” Koluma hafifçe vururken gözleri parıldadı. “Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır. Ben tatlı istasyonunda kendimi daha iyi hissedeceğim.”

O gitti ve ben de diğer yöne, dans pistine doğru döndüm.

Annem ve babamın, babamın iş ortakları ve eşleriyle koyu bir sohbete dalmış olduklarını gördüm. Josie hâlâ hasta olduğu için Dante ve Vivian evde kalmışlardı, ama kalabalığın içinde birkaç arkadaşımı daha fark ettim: Vuk köşede Ayana'nın fotoğraflarını çekiyordu, Dominic ve Alessandra müzik performanslarından birine eşlik ederek sallanıyorlardı, Kai ve Isabella ise biryaniden chaat'a ve kebaplara kadar her şeyin servis edildiği çeşitli yemek stantlarında tabaklarını dolduruyorlardı.

Onlardan hiçbirine selam vermek için durmadım.

Ama büyükannesinin yardımıyla bile, Maya'yı dönen, göz kamaştıran dansçılar kalabalığının içinde seçmek zordu. Ne giydiğini ya da buraya gelmem için geçen süre içinde oradan ayrılıp ayrılmadığını bilmiyordum. Onu gördüğümü *sandığım* her seferinde, başka bir misafir hızla yanımdan geçip görüşümü engelliyordu.

Müzik beni iyice etkisi altına aldı. Kalp atışlarım, müziğin yükselen temposuyla eş zamanlı olarak hızlandı; onu bulma isteğiyle yeri tararken, adeta bir telaşla kendimi müziğin ritmine kaptırdım.

Birkaç dakika önce onunla konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim, ama şimdi burada olduğuma ve varsayımsal olarak ona ulaşabildiğime göre, onu görmemek *olmazdı* . Buna bir sonraki nefesimden daha

çok ihtiyacım vardı.

İnsanların bana çarpmalarına veya ayaklarıma basmalarına aldırmadan, körü körüne ilerledim. Sinirlerim alt üst olmuştu.

Çığlık atan bir grup genç yanıımızdan geçti ve görüşümü engelledi.

Sonra kalabalık dağıldı... ve işte oradaydı.

Durakladım, neredeyse hiç hareket etmemiş olmama rağmen hafifçe nefes nefese kalmıştım.

Maya, yaklaşık yarım metre ötede kız kardeşleriyle dans ediyordu. Müziğin güçlü bas sesleri kahkahalarını bastırıyordu ama gülümsemesinde, gözlerindeki ışıltıda ve yüzündeki parıltıda bu belli oluyordu. Saçları sırtından aşağıya parlak, koyu bir şelale gibi dökülüyordu ve lehengasının üzerindeki karmaşık kristal desenler, düşmüş yıldızların haritası gibi parıldıyordu. Mücevherleri ışıkların altında parlıyor, uçuşan eteği her hareketinde sallanıyordu.

Diğer konuklar giderek yükselen davul sesleri eşliğinde etrafımızda dönüp duruyorlardı, ancak renk ve müzik çılgınlığına rağmen, benim evrenimde tek yıldız oydu. Dikkatimin tek odağı oydu.

O, adeta ruhani bir güzelliğe sahipti ve üniversitedeki münazara yarışmasında beni yendiğinden beri onu bu kadar mutlu görmemiştim. Onun sevincinin ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu ya da öz kontrolüm için ne kadar yıkıcı olduğunu unutmuşum.

O öyle gülümsediğinde, onun da bana aynı şekilde bakmasını sağlamak için her şeyi yapabileceğim gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Neha'nın bakışları üzerime takıldı. Maya'ya bir şeyler fısıldadı, ben yaklaşınca Maya sağa döndü. Kız kardeşlerini her zamanki nezaketle selamladım, ama özür dileyerek ayrıldıklarını neredeyse fark etmedim bile.

Onlar ortadan kayboldular ve birdenbire sadece ikimiz kaldık.

Dünya durdu. Müzik sustu ve gözlerimiz buluştuğunda her şey kayboldu.

Maya'nın gülümsemesi soldu, ama o an etrafımızda gergin bir şekilde uzadıkça yanaklarında hafif bir renk belirdi.

Belki de ortamın kendisi, özel bir düğün büyüğü ya da bir hafta boyunca aşkı kutlamanın kaçınılmaz sonucu yüzündendi, ama geçen haftaki tartışmamız sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. Öfke, belirsizlik, kıskançlık; hepsi birer birer yok oldu, geriye sadece onun tekrar gülümsemesini görme arzusu kaldı.

"Büyükannen beni yine bir göreve gönderdi," dedim. "Yakut bir yüzüğünü kaybetti."

"Öyle mi?" Maya'nın kaşları kalktı. "Hayatı boyunca tek bir mücevherini bile kaybetmemişti, ama son dört ayda iki tane kaybetmeyi başardı. Tuhaf."

"Çok."

Söylenmemiş sözlerle dolu yoğun bir sessizlik yeniden çöktü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim daha alçak sesle. Bu ifade, onun üzerimdeki etkisini tam olarak yansıtmıyordu ama güvenliydi. Tarafsızdı.

Şimdilik idare etmek zorundayız.

"Teşekkür ederim. Siz de öyle." Yanaklarının rengi soluk pembeye döndü. "Yani, hoş görünüyorsunuz."

"Güzel olmaktan sadece hoş olmaya mı indirgendin?" Elimle kalbimi okşadım. "Üzüldüm, Sal."

"Bunu kaldırabilirsin. Egonun gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacı vardı."

Kısa süreliğine de olsa eski halimize dönmemize gülümsedim, ta ki tüm hafta boyunca aklımı kurcalayan bir şeyi hatırlayana kadar. "Randevunuz nerede?"

Zeke, Zack—adı her neyse—onu yalnız bırakarak aptallık etmişti. Bu, onu hak etmediğinin, hatta hiçbir zaman hak etmediğinin bir başka kanıtıydı.

Maya tereddüt etti. "Onu getirmediğim," diye itiraf etti.

"Seninki nerede?"

"Yanımda getirmedim."

Yutkundu. "Ah."

Ah, haklıymış. Tek başına katılma kararını fazla abartmamalıydım ama kalbim yine de bu noktayı bana hatırlatmakta ısrar etti.

Buradaydı, bekardı ve en azından şimdilik benimdi.

Müzik yavaşlayan bir Hint aşk şarkısına dönuştü ve fikrimi değıştirmeden önce elimi uzattım. "İzin verir misiniz?"

Maya'nın gözleri şaşkınlıkla parladı. Kısa bir duraksamanın ardından elimi tuttu ve bana yaklaştı.

İçgüdüsel olarak uyum sağladık, adımlarımız dans pistinde zahmetsizce akıp gitti. Eli elime mükemmel bir şekilde oturdu ve yumuşak sıcaklığı içimde bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Az önce bunun birlikte yaptığımız ilk dans olduğunu fark ettim," dedi.

"Bu doğru değil."

Kaşları çatıldı.

"Yatılı okulun son yılıydı," dedim. "Model Birleşmiş Milletler kulübümüz bir yarışma için İspanya'ya gitti. Sonrasında sahilde ateş yaktık ve—"

"O kadar çok sarhoş olduk ki, otoparktaki bir kamyon dan hoparlörleri çaldık ve bütün gece eski doksanlı yılların şarkılarını son ses açtık," diye bitirdi Maya. Anıları hatırlatan bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Bunu neredeyse unutmuştum. Neville Grafton, Backstreet Boys şarkısı çalarken Andy Kim'in üzerine kusunca neredeyse boğuluyordu ve kendini temizlemek için okyanusa koştu."

"Çok utanmıştı. Sanırım sana aşık olmuştu."

"Andy mi, Neville mi?"

Maya burnunu kırıştırdı. "O gece herkes çok uyumsuzdu, bir tek sen hariç. Harika bir erkek grubu üyesi olurdun."

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Uçları buzlu olan saçlar hariç—benim tarzım değiller." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Neyse, NSYNC şarkısının koreografisini harika bir şekilde

yaptığımızı çok net hatırlıyorum."

Omuz silkerek güldü. "Eğer 'koreografiyi mahvetmek' derken kendimizi rezil etmeyi kastediyorsanız, evet. Ama birlikte dans etmedik. Birbirimizin *yanında* dans ettik."

"Yeterince yakın."

Bir süre sessizce dans ettik, müziğin bizi sürüklemesine izin verdik. Şarkıcının duygu dolu vokalleri, sitarın yumuşak tınlarıyla iç içe geçti ve bedenlerimizin nazik salınımını yansıttı.

O anın tadını çıkarmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak istedim, ama bu sadece kendimi kandırmak olurdu. Aramızdaki gerginliği giderene kadar, hep bir engel olacaktı ve buna izin veremezdim.

"Son birkaç haftayla ilgili." Yavaşça nefes verdim. "Davranışlarımdan dolayı özür dilerim. Doğru ya da adil değildi."

Maya çenesini yukarı kaldırdı, böylece bakışlarımız hizalandı. Yüzünde şok ifadesi vardı. "Az önce benden *özür* mü diledin?"

"Evet, ama şunu da belirtmek isterim ki, bunu ilk olarak geçen yaz Vault'ta siz yaptınız. Ben sadece dengeyi sağlamaya çalışıyorum."

"Elbette öylesin." Başını salladı ama sözlerinde her zamanki sertlik yoktu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Daha önce söylemedim ama kolye için teşekkür ederim. Aldığım en düşünceli hediyelerden biri."

"Rica ederim."

Tartışmadan sonra Maya'nın o fotoğrafı en sevdiklerimden biriydi. O sırada kaybetmekten dolayı sinirliydim, ama onun ne kadar neşeli olduğunu görünce, o anın hızlı bir fotoğrafını çekmeden duramadım. Kendini nasıl sunduğuna çok dikkat ediyordu, ama kimsenin bakmadığını düşündüğünde en iyi yönleri ortaya çıkıyordu.

Fotoğrafı ona yıllar önce verebilirdim ama hiç doğru gelmemişti.

Bu sefer... doğru geldi.

"Merakımdan soruyorum, neden sevgilini getirmedin?" diye sordu.

Etrafımızı insanlar sardı ve şarkının bittiğini geç de olsa fark ettim. DJ kısa bir ara veriyordu ama biz ellerimiz kenetlenmiş halde dans pistinde oyalandık.

Rahat tavrına rağmen, bana bakarken kalbinin atışını neredeyse duyabiliyordum—ya da belki de havadaki ani enerji değişiminden dolayı kendi nabzım hızlanmıştı.

Yalan söyleyebiliyordum. Bunda iyiydim ve yalanlarla gerçeklerden daha iyi tanıştım.

Ama yalanlardan bıkmıştım, rol yapmaktan yorulmuştum.

Sonunda alçak sesle cevap verirken gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım. "Burada onunla birlikte olmak istemiyordum."

BÖLÜM 23

Maya

Sebastian'ın sözleri havada asılı kaldı.

Ardından gelen sessizlik o kadar saf, o kadar mutlakdı ki, berraklığından kulaklarım çınladı.

Onunla burada olmak istemiyordum.

"Peki burada kiminle olmak istiyordunuz?" Bu soru, istediğimden biraz daha nefes nefese bir şekilde ağızımdan döküldü.

Geçtiğimiz hafta boyunca zihnim, Sebastian'ın randevusunun nasıl biri olabileceğine dair düzinelerce görüntü üretti: heybetli sarışınlar, çekici esmerler, dolgun kızıl saçlılar. Durdurma düğmesi yoktu ve tüm o zihinsel enerjiden sonra, randevunun hiç var olmadığı ortaya çıktı.

Göğsümdeki o rahatlama hissini hiç sevmedim.

"Bu böyle olmaz, Sal," diye mırıldandı Sebastian. Sıkı ve kararlı bir şekilde tutuyordu ve yapmam gerektiğini bilmeme rağmen ondan uzaklaşamıyordum. "Kişi başı bir soru. Sıra bende." Gözleri gözlerime dikildi. "Neden sevgilini getirmedi?"

Aslında Zack'i de getirmeyi planlamıştım. Sebastian'la kavga ettikten sonra eve gittim, davetiyeye verdiğim yanıtı

güncelledim ve Zack'e düğün programını gönderdim.

Ama sonunda cesaretimi kaybettim ve iptal ettim, yanımda birini daha getirmek için çok geç olduğunu söyledim. Onu esasen Sebastian'a inat olsun diye getirecektim ve bu adil olmazdı.

İçten içe onun sadece bir yer tutucu olduğunu biliyordum çünkü kendimi biriyle dans ederken hayal ettiğimde, Zack'i, Nikhil'i ya da daha önce çıktığım onlarca erkekten hiçbirini görmüyordum.

Koyu saçlar, kehribar gözler, bronzlaşmış ten ve sinir bozucu bir sırıtış gördüm. Fransız aksanının izlerini ve tanıdık, tembel bir konuşma tarzını duydum. Başka her şey yanılttı, sanki çok küçük bir ayakkabıya sıkışmaya çalışıyordum.

Bu beni çok korkuttu çünkü Sebastian Laurent hakkında böyle hissetmemem gerekiyordu. Hissetemezdim. Bu, doğanın düzenine aykırıydı.

"Zack gelemedi." Gerçeği zorla yuttum. "İş."

Sebastian'ın gözleri seğirdi. "Yine yalan söylüyorsun." Nazik bir sitemdi ama tek bir bakışıyla sanki derimin altına inip tüm sırlarımı ortaya çıkarabilirmiş gibi hissettim.

DJ moladan döndü. Müzik tekrar son sesle çalmaya başladı, zihnimdeki yükselen paniği bastırıyordu ama göğüs kafesimin arkasında patlamak üzere olan bir baloncuk gibi bir basınç birikiyordu. Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi ve nefeslerim kısa, sık aralıklarla çıkıyordu.

"Hava almam lazım—hava almam lazım." Elimi onun elinden hızla çekip, kulaklarım çınlarken yeni toplanan kalabalığın arasından kendime yol açtım. Diğer misafirler parlak renkler ve çarpık kahkahalar arasında kayboldu.

Durmaktan çok korktuğum için sürekli hareket ettim, ta ki çadırdan fırlayıp açık geceye çıkana kadar.

Sonunda görüşüm netleşti ve düğün çadırını ana otelden ayıran bahçeler ortaya çıktı. Nilüferlerle dolu küçük bir göle giden yolu on metrelik çitler çevreliyordu. Başımın üzerinde peri ışıkları parıltıyordu ve yasemin ile kadife çiçeği kokuları

havayı sarıyordu. Soluk gümüşi bir ışık, manzaraya uhrevi bir parıltı veriyordu, ama ben bundan keyif alamıyordum. Ses yalıtımlı çadır, içerdeki partiyi gizliyordu ve ani sessizlik kafa karıştırıcıydı.

"Maya."

Sebastian görüş alanıma girdiğinde nefesim tekrar kesildi, arkamı döndüm. Çitlerin yakınında biriken karanlık, gölgelerden çıkıp ay ışığına ulaşana kadar yüz ifadesini gizliyordu. Bu kez, o meşhur alaycı gülümsemesini takınmamıştı.

"Beni takip etmemeliydin." Sesimin titremesinden nefret ediyordum. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Bu gecenin ikinci yalanı." Daha da yaklaştı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Üçüncü yalanımız da bu olsun diye bir tane daha söyler misin?"

"Kes şunu." Göğsümde bir öfke patlaması oldu. "Sürekli her şeyi biliyormuş gibi davranmandan *bıktım* usandım. Belki yalancıyım ama en azından sana cevap verecek cesaretim var." Gözlerine baktım. "Daha önce soruma hiç cevap vermedin Sebastian. Burada kiminle olmak *istiyordun*?"

Çenesi seğirdi.

"Söyleyemezsin çünkü ya korkuyorsun ya da bilmiyorsun." Bir kere başladım mı, duramadım. "O zavallı kızı neden getirmedin? Yakınlıktan mı korkuyorsun? Çok kolaydı, bu yüzden mi sıkıldın? Ya da belki de Sebastian Laurent olduğun için kimse senin imkansız standartlarını karşılayamaz. Onu ne kadar süre oyaladın da yeterince iyi olmadığına karar verdin?"

Havada beliren tehlikeye rağmen ilerlemeye devam ettim. " *Söyle bana* ." Göğsümde kabaran duyguyu anlamlandıramıyordum. Sebastian'ın hiç tanımadığım bir kızla olan gizemli ilişkisi neden umrumda olmalıydı ki? Ama umrumdaydı ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. "Sevgililer Günü'nde barda olanları biliyor mu? Sen—"

"Hayır!" Bu kelime, beni susturacak kadar şiddetli bir

şekilde ağzından fırladı. Bastırılmış öfke, sakinliğini paramparça etti. "O bilmiyor ve ben onu *oyalamadım* çünkü o asla var olmadı. Kimseyi benimle randevuya çıkmaya davet etmedim. İşte cevabın. Şimdi mutlu musun?"

İşte böylece öfkem içimden yavaş yavaş çekildi, beni boş ve şaşkın bir halde bıraktı. "Öyleyse neden öyle söyledin?"

Sebastian'ın sert kahkahası havayı yaktı. "Bu kadar zeki biri için, bu kadar bilgisiz olmak ne demek?"

Bana doğru bir adım daha attı. Yutkundum, sinirlerim alt üst olmuştu. O kadar yakındı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Sana randevum olduğunu söyledim çünkü barda tanıştığın o adamı getirecektin ve ikinizi birlikte görme düşüncesine katlanamıyordum. Bu yüzden yalan söyledim."

Sıcağa rağmen tüylerim diken diken olmuştu. "Bu mantıklı değil. Benden nefret ediyorsun."

Bir kahkaha daha, bu sefer kısık ve hayal kırıklığıyla karışık. "Senden asla nefret etmedim, Sal," dedi Sebastian. "Bir kere bile. Hiçbir zaman."

Kulaklarımdaki çınlama geri döndü.

Olayları birleştirme konusunda iyiydim. Boş zamanlarımda bulmacalar çözerdim ve eğlence olsun diye mantık oyunları oynardım. Ama Sebastian her zaman bir muamma olmuştu ve beynim onun söylediklerini, ilişkimiz hakkında uzun zamandır sahip olduğum ön yargıyla bağdaştıramıyordu.

Bunu kastediyor olamaz...

"Senden nefret etseydim, şu an burada olmazdım. Olmazdım—" Boğazı düğümlendi, durdu. "Senden asla nefret etmedim," diye tekrarladı. "Olanlardan sonra bile."

Geçmişte yaptığım bir şeye ilk kez gönderme yapmıyordu. Onu binlerce kez aşağılamış veya alt etmiş olabilirim, ama içimden bir his bunların kastettiğini söylemiyordu. Daha derin bir şeydi.

Açıklama istemeye çalıştım ama soru boğazımda acı verici bir şekilde takılı kaldı.

Bunun yerine, kanım gümbür gümbür akarken ona bakakaldım. Onu sonsuza dek tanıyordum ama onu ilk kez gerçekten *görüyordum* . Dürüstlüğü. Özlemi. Göğsüme kadar ulaşan ve içimde derin bir şeyleri burkan ısırabı.

Onu gördüm ve hayatımda ondan daha güzel bir insan ya da şey görmemiştim.

“Yalnız kalmak istediğini söyledin, o yüzden sana bir seçenek sunacağım. O çadıra geri dönebilirim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. Ya da kalabilirim.” Gözleri gözlerime dikildi. “Ne istiyorsun, Sal?”

Bir kez daha, kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Hayatımın bir gözlemcisi gibi hissediyordum. Beynim konuşmamı, hareket etmemi, *bir şeyler* yapmamı haykırıyordu ama ben tamamen donakalmıştım.

“Bana doğruyu söyle. Artık yalan yok.” Sebastian’ın nefesi tenime fısıldadı. “Gitmemi mi istiyorsun?”

Sesine bir nebze kırılğanlık karışmıştı ve beni asıl etkileyen de bu oldu.

Gözlerimi ondan ayırmadan, yavaşça ve bilinçli bir şekilde başımı hayır anlamında salladım.

Zaman, uzun ve acı dolu bir an için durdu.

Sonra nefesi kesildi ve Sebastian dudaklarını benimkine bastırmadan önce nefes almaya bile zar zor vakit buldum.

Dünya altüst oldu. Bunu başka türlü ifade etmenin yolu yoktu.

Bildiğimi sandığım her şey, her kesinlik, her ön yargı, Sebastian Laurent beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptüğünde uçup gitti... ve ben de onu karşılık olarak öptüm.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım, yumuşaklığının tadını çıkarırken o da başımın arkasını avuçlayıp öpüşümüzü derinleştirdi. Çilek ve viski, açlık ve çaresizlik tadı vardı ve ona doyamıyordum. Sanki ömür boyu yoksun kaldıktan sonra ilk kez şeker yemiş gibiydim ve utanmadan hepsini yaladım.

Diğer elimle gömleğinin ön kısmını sıkıca kavradım.

Duygu denizinde kalan tek sağlam şey oydu ve ona tutunmazsam, ayaklarının dibinde eriyip gidecektim.

Sebastian geri çekilip boğazımın çukuruna ateşli, açık ağızlı bir öpücük kondurduğunda inledim. Acaba hissetti mi, kontrolden çıkmış o vahşi kalp atışımı? Ciğerlerim yanıyordu ve her kalp atışı, ham, acı veren bir ihtiyacın davulu gibiydi.

O boynumu öperek yukarı doğru ilerlerken parmaklarım saçlarına daha da sıkıca saplandı. "Hâlâ senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, kulağımın arkasındaki özellikle hassas bir noktayı ısırduğunda başım geriye düştü. Vücudumda bir karıncalanma hissi patladı.

Boğazından kısık bir inilti yükseldi. Ağızını çenemin üzerinde gezdirdi, tenimde yeni elektrik akımları yarattı. "Bunu ne kadar zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı. " *T'as encore un meilleur goût que je ne l'imaginais, mon ange .*"

Dudakları tekrar benimkileri ele geçirdi ve bunun tam olarak ne kadar sürdüğüne dair aklımdaki tüm sorular rüzgârda savrulan toz gibi uçup gitti.

Kaç yıldır rakip olduğumuzun ya da hayatımın bir döneminde ondan ne kadar nefret ettiğimin hiçbir önemi yoktu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Sadece elinin saçlarımdaki kavrayışı ve dilinin benimkine değmesi vardı. Geri kalan her şey arzu seline kapılmıştı.

Sebastian'ın boşta kalan eli belimi kavradı. Ona doğru kıvrıldım, onu daha da yakına çekmek için çaresizce çabaladım—

"Maya!"

Adım rüzgârla birlikte geldi.

Bunu görmezden geldim ve öpüşmeye devam ettim. İhtiyacım vardı—

"Maya, burada mısın? Merhabaaa?"

Ses artık o kadar yakındı ki Priya'nın melodik tonunu tanıyabiliyordum. Bu farkındalıkla birlikte gözlerim birden açıldı ve o anki durum adeta buz gibi bir soğuk suyla

aydınlandı.

Sebastian ve ben son anda birbirimizden ayrıldık. Ablam köşeyi döndü, beni görünce yüzü aydınlandı.

“İşte buradasın!” Gözleri şüpheli bir şekilde parlıyordu. Dans pistinden ayrıldıktan sonra kaç kadeh içtiğini merak ettim. “Seni her yerde arıyordum. Radhika, tüm kuzenlerle *hemen şimdi* fotoğraf çektirmek istiyor.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Boğazımı temizledim. “Yani, hemen geliyorum.”

"Harika!" diye Sebastian'a el salladı. "Hey, Seb."

Yüzü kızarmış bir halde, ona buruk bir gülümseme verdi.

Tanrıya şükür Priya çok sarhoştı. Eğer ayık olsaydı, bahçede tek başımıza ne yaptığımızı, kıyafetlerimiz buruşuk, nefes nefese kalmış halimizi sorgulayabilirdi.

O anki durumda, bunların hiçbirini sormadı. Elimden tuttu ve beni partiye doğru sürükledi, yol boyunca o gece tanıştığı ünlülerden bahsedip durdu.

Sebastian'a baktım. Çitlerin yanındaki yerinden hiç kımıldamamıştı.

Gözlerimiz buluştu ve nefesimi kesen bir ürperti daha tüm vücudumu sardı. O kadar dalgındım ki, dupattamın omzumdan kayıp yere düştüğünü fark etmedim.

Ben daha bir şey söyleyemeden—belki bir veda, ya da "sonra konuşuruz" diyecekken—Priya beni çadıra çekti ve kaos bir kez daha bizi sardı.

BÖLÜM 24

Maya

Sonraki bir saati grup fotoğrafları çekmekle geçirdik. Önce kuzenler, sonra teyzeler ve amcalar. Sonunda kadrja o kadar çok insan sığmıştı ki, fotoğrafçı ekstra geniş açılı lensini kullanmak zorunda kaldı.

Dupattamın kayıp olduğunu geç fark ettim ama fotoğraflar çekilene kadar onu aramaya vaktim olmadı ve yapacak başka bir şey kalmamıştı, sadece daha fazla içki içip dans etmek vardı. Pasta kesme ve konuşmalar gibi formaliteleri zaten halletmiştik, bu yüzden Radhika ve kocasına son bir kez tebriklerimi ilettim ve gece için izin istedim.

Geç olmuştu. Kalabalık azalmıştı ama hâlâ önemli sayıda misafir vardı. Çadırdaki Sebastian'ı aradım ama hiçbir yerde göremedim.

İçimde derin bir hayal kırıklığı hissettim.

Telefonumu süitimde bırakmıştım ve oda numarasını bilmiyordum. Bilsem bile, henüz onu o şekilde aramaya cesaret edemezdim.

Sebastian ve ben her ilerleme kaydettiğimizde, birileri ya da bir şey bizi bölüyordu. Sanki evren bizi bir araya getirip

sonra ayırmaktan zevk alıyordu—ama bu gece farklıydı. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştik ve buradan nereye gideceğimi bilmiyordum.

Düşüncelerim karmakarışık bir halde çadırdan dışarı çıktım. Otele ulaşmak için tekrar bahçelerden geçmem gerekiyordu ve bakışlarım öpüştüğümüz yere kaydı.

Orada durup, ağzında tembel bir sırıtışla, neden bu kadar uzun sürdüğüne dair ukala bir yorum yapmasını bekliyordum. Ama tabii ki orada değildi. Gölgeler ve yeşilliklerden başka hiçbir şey yoktu.

İçimdeki bir nebze hayal kırıklığını daha üzerimden attım. *Gerçekten onun beklemesini mi bekliyordunuz?* Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediği halde neden burada kalsın ki?

Yine de, onun yokluğu anıların canlanmasını engelleyemedi.

Elleri. Dudakları. Sesi.

Meleğim, tahmin ettiğimden bile daha iyi bir zevkin var.

Meleğim, tadın hayal ettiğimden bile daha güzel.

Priya sözümüzü kesmeseydi...

Zihnimde bir sürü yeni görüntü belirirken, tenim bir sıcak bir soğuk kızardı. Yapacağımız şeyler—ona *yaptıracağım* şeyler—tam burada, bahçede, olası tanıklar umrumda bile değildi.

Karnımın derinliklerinde bir ihtiyaç hissettim ve neredeyse koşar hale gelene kadar adımlarımı hızlandırdım. Ama ne kadar hızlı hareket edersem edeyim, olanlardan kaçamadım.

Tek bir öpücükle Sebastian, sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Kahretsin . Beni görselerdi, düğünde kimin ne yaptığı hakkında bir saat sürecektir bir dedikodu seansına sürüklerlerdi ya da daha kötüsü, neden yanımda birisi olmadan geldiğimi sorguya çekerlerdi.

Telaşla saklanacak bir yer aradım. Gözlerim merdiven boşluğunun kapısına takıldı ve beni fark etmeden hızla içeri girdim.

Kapı arkamdan kapanırken içlerinden birinin "Maya mıydı?" dediğini duydum. "Lehengasına benziyordu."

"Neden merdivenleri kullansın ki?" diye alay etti bir diğeri. "Çok fazla içmişsin galiba..."

Asansörün zili çaldığında ve sesleri kaybolduğunda rahat bir nefes aldım. Ucuz atlattık.

Ancak, daha bir kat merdiven çıkmıştım ki arkamdan ayak sesleri duydum.

Tekrar gerildim. Teyzelerimle mi yoksa bir seri katille mi karşılaşacağıma hazırlanarak arkamı döndüm. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

Sonuç olarak, her iki konuda da yanılmışım.

Sebastian'ı merdivenlerin dibinde, elinde eşarbımla görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaybettiğimde o almış olmalıydı. "Ateş etme," dedi, yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle. "Sadece ben."

"Tanrım, Seb." Omuzlarım rahatlamayla tekrar düştü. Bu akşam, savaş ya da kaç tepkim gerçekten de yoğun bir şekilde çalışıyordu. "Bütün bu süre boyunca arkamda mıydın?"

"Evet. Partiden ayrıldığından beri dikkatini çekmeye çalışıyorum." Sebastian merdivenlerin başında yanıma geldi, yüzündeki eğlence giderek artıyordu. "Bunu bahçeye düşürdün."

Bana dupattamı uzattı. Onu aldım, parmaklarımız birbirine değdiğinde tenimde bir karıncalanma hissettim. Eli bir saniye daha orada kaldıktan sonra kolunu indirdi.

"Hızlı yürüyorsunuz," dedi. "Aslında 'koşucu' daha doğru bir tanımlama olurdu."

Yanaklarım kızardı. "Aklımı çok kurcalıyordu."

"Öyle mi?" Sesi kadifemsi bir yumuşaklığa bürünmüştü. "Ne gibi?"

Artık hayatım için korkmadığım için, tekrar yalnız kaldığımız gerçeğinin son derece farkındaydım. Gülümsemesi küçük ama anlamlıydı ve yüzümden boynuma ve göğsüme doğru bir sıcaklık yayıldı.

Ona öpüşmemizle ilgili hayaller kurduğumu ve Priya bizi bölmeseydi neler olabileceğini anlatacak halim yoktu. "Mesela, konuşabilmemiz için hangi odada olduğunu öğrenmeli miyim?"

Gerçek hâlâ doğruydu, ama daha yumuşaktı. Daha güvenliydi.

Ancak Sebastian çenesini eğip bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde kendimi o kadar güvende hissetmedim. Parfümümün bir izi ona sinmişti ve onun benim gibi koktuğunu bilmek beni ne kadar çok tahrik ettiğinden nefret ediyordum. Öpüşmemizin onda da benim üzerimde bıraktığı kadar somut bir iz bıraktığını biliyordum.

"Anlıyorum. Peki neye karar verdiniz?" Sesi kadife gibiydi, sorusu ise anlam yüklüydü.

Bir anda, bahçede öpüştüğümüz ana geri döndüm; dünyada sadece ikimiz vardık ve tek istediğim onun kollarına atılıp bir daha asla ayrılmamaktı.

"Yarına kadar beklemeye karar verdim." Boğazım o kadar kurumuştı ki konuşabilmem mucizeydi. "Öpücüğün bir hata mı yoksa..."

"Ya da?" Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

"Daha fazlası," diye tamamladım sözlerimi, sesim neredeyse duyulmuyordu.

Sebastian iki parmağını çenemin altına sokup yukarı doğru kaldırdı. Cevap vermek yerine, dudaklarını benimkine değdirdi; önce hafifçe, sonra daha derine, ta ki ayak parmaklarım adeta kıvrılana kadar.

Dudaklarımın kenarını dilinin ucuyla okşarken, şüphelerim yeniden alevlenen arzuyla birlikte kayboldu. Ona hevesle açıldım ve o da boğazından acı dolu bir ses çıkardıktan sonra kalçalarımın tutup beni duvara doğru itti. Dupattam parmaklarımın arasından kayıp tekrar yere düştü.

Öpüşme daha sert, daha talepkar hale geldi. Nerede olduğumuzu tamamen unutmuştum ama umurumda değildi. Tek umrumda olan oydu, bu an ve bizdik.

Ona sürtündüm, karnımda canlanan bir ihtiyaç hissettim.

Omurgamdan aşağıya küçük zevk patlamaları geçti, ama Sebastian geri çekildiğinde yerini bir protesto iniltisine bıraktı. Çenemi tekrar kavradı, neredeyse canımı acıtacak kadar sertti. "Bunu bir hata gibi mi hissettin?" diye sordu, sesi boğuktu. Bakışlarındaki yoğunluk ciğerlerimi sıkıştırdı.

Başımı salladım, kelimeler kuramadım. Ağzım şişmiş ve hassastı, başparmağını dudaklarımın arasına bastırduğunda inledim.

"İyi," dedi usulca. "Çünkü öyle olsaydı, şüphelerini senden zorla söküp atmam gerekirdi."

Ağzıma daha da derine girdiğinde iniltim utanç verici bir feryada dönüştü. Onun tadı ağzımı doldurdu ve içgüdüsel olarak daha fazlasını emmek istedim. Sahip olduğum tüm çekingenlikler, içimdeki tuhaf ama samimi baskıyla silinip gitmişti.

Yeterli değildi. Başka bir şeye ihtiyacım vardı. *Daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Tekrar inlediğimde Sebastian'ın gözleri karardı. Elini hızla çekti ve beni yere sürükledi; hareketlerinin şiddeti beni daha da ıslattı.

“Belki de istediğin budur.” Eteğimi yukarı itti, kalın ipek katmanları ellerine engel olamadı. Bacaklarımdaki yapışkan uyarılma bölgesini kolayca buldu. “Seni becermemi ister misin, Maya?”

Böyle kaba ve kirli bir şekilde, herkesin bizi görebileceği bir merdiven boşluğunda olmak istememeliydim, ama gerçek şu ki, Sebastian beni nereye götürürse götürsün onu takip ederdim. Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Henüz seks yapmamıştık bile, ama şimdiden bu hazza bağımlı olmaya başlamıştım.

İç çamaşırımı kenara çekti ve iki parmağını içime soktu. Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu, ardından kısık bir kıkırdama geldi.

“Sanırım bu bir evet, ama bunu senin ağzından duymak istiyorum.” Acımasızdı, sesi merhametsizdi, parmaklarını çıkarıp tekrar içime sokarken. “Kelimelerini kullan, Maya.

Benimle *sevişmek* istiyor musun?"

" *Evet* ," diye hırslı bir şekilde söyledim, yalvarmama sebep olduğu için bir yandan sinirliydim, bir yandan da akıl almaz bir şekilde tahrik olmuşum. "Evet, tamam mı? Benimle sevişmeni istiyorum!"

Sebastian parmaklarını tekrar çıkardı. Pantolonunu indireceğini bekliyordum ama ayak bileklerimi yakalayıp beni aşağı çekip basamaklara beceriksizce serdiğimde şaşkınlıkla çığlık attım. Eteğim hala belimde toplanmıştı. Mermer zemin çıplak tenime karşı soğuk ve sertti, ama Sebastian'ın diz çökmüş, gözleri açlıkla parıldayan görüntüsü her türlü rahatsızlığı yutuyordu. Artık eğlence yoktu, sadece saf, katıksız arzu vardı.

İç çamaşırimi aşağı çekip daha önceki dokunuşunun yerini dudaklarıyla aldığı anda kalbim gümbür gümbür atıyordu. İçimde tuhaf bir şehvet ve özlem karışımı kıvranıyordu. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı; sanki dünyalarındaki en değerli şey benmişim gibi ve bana sahip olamazlarsa nefesleri kesilecekmiş gibi.

Yarı çıplak bir şekilde, her şeyimi ona açmıştım ama bu tür bir bağlantı beni her şeyden daha çok savunmasız hissettirdi.

Sonra Sebastian dilini yavaşça klitorisimin üzerinde gezdirdi ve tüm düşüncelerim toz olup gitti. Elleri bacaklarımı kavrayıp açık tutarken beni yalamaya devam etti. Harika öpüşüyordu ama asıl altın madalyayı hak ettiği şey şuydu—

" *Kahretsin* !" diye inledim tekrar, dilini içime soktuğunda. Tam hassas noktama dokundu ve vücudum neredeyse acı verecek şekilde kavislendi.

Onu izlemek niyetiyle dirseklerimin üzerine yaslanmıştım ama beş saniyeden az dayanabildim. Hisler çok yoğundu, zevk çok tüketiciydi. Şiddetli bir titreme vücudumu sardı ve başım geriye doğru düştü, saçlarımın uçları yere yığıldı, Sebastian beni diliyle kendinden geçene kadar becerdi.

Tenimde ter damlacıkları birikti. Her yerim titriyordu,

meme uçlarım o kadar hassastı ki ipeğin sertleşmiş uçlara sürtünmesi neredeyse dayanılmazdı. Nefeslerim gittikçe düzensizleşti ve sonunda yüksek bir çığlıkla boşaldım.

Bir el ağzımı kapattı, çığlığımı bastırdı. "Şşş. Birileri duyacak," diye uyardı Sebastian.

Ağlamalarım anlamsız hıçkırıklara dönüşene kadar beni bırakmadı.

Cinsel birleşme sonrası oluşan sarsıntıların etkisiyle görüşüm hala bulanıktı, ama bir fermuarın açılma sesini duydum. Az önce orgazm olmama rağmen, vücudum yeniden beklentiyle kasıldı.

İşte bu. İsteddiğim buydu. Onun içimde olması, beni alıp tamamen doldurması, bir daha asla boşluk hissetmemem.

Penisinin ucu girişime bastırıldı. Ağzı benimkini kavradıktan sonra yavaşça ve derinden içime girdi, muazzam büyüklüğü beni sınırlarıma kadar gerdi. Gözlerimden yaşlar fışkırdı. Acı vermedi, ama baskı o kadar yoğundu ki neredeyse nefes alamıyordum.

"İyi misin?" diye mırıldandı Sebastian, sesi önceki sertliğine kıyasla dayanılmaz derecede şefkatliydi.

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım.

Omuzlarından sıkıca tuttum, her acımasız hamlede kesik kesik inlemeler çıkıyordu. Santim santim beni ele geçirdi ve ben de onu açgözlülükle karşıladım, kasıtlı, akıl almaz hareketlerle içime girip çıkarken vajinam kasılıyordu.

Çığlıklarımı yuttu, öpüşleri yumuşak ve cezalandırıcı arasında gidip geliyordu, kelimenin tam anlamıyla birbirimizden yıllarca birikmiş gerilimi sevişerek boşalttık. Dilinde kendi sıvılarımın tadını aldım ve bu, daha önce onun üzerinde parfümümün kokusunu almaktan bile daha çok çıldırttı beni.

İçimde bir başka orgazmın başlangıcı kıpırdandı. Kalçalarımı onunkine doğru yukarı doğru kaldırdım, o doruk noktasına ulaşmak için çaresizce çabaladım, ama Sebastian'ın hareketsiz kalmasıyla çabalarım boşa gitti.

Gözlerim birden açıldı, ama beni kaldırıp tekrar duvara

yasladığında itirazlarım çabucak sustu. Açı, daha sert ve daha derine inmesine olanak sağladı ve sessiz kalma numarası yapmaktan çabucak vazgeçtik.

Onun homurtuları ve benim inlemelerim merdiven boşluğunda iğrenç bir senfoni gibi yankılandı. Ona sıkıca sarıldım, her itişte, her tenin tene çarpmasında titredim.

"Durma. *Lütfen* ." İhtiyaçtan deliye dönmüştüm, kanım damarlarımı yakıyordu, bedenim kurtuluş istiyordu. Yalvarışlarım giderek artan bir umutsuzlukla dökülüyordu. "Sebastian... Lütfen, ihtiyacım var... İhtiyacım var... Aman Tanrım... *kahretsin* !"

Başka bir çığlığı bastırmak için omzunu ısırdım. Parmakları tenime saplandı.

"Tekrar söyle," diye emretti. "Adımı tekrar söyle."

"Sebastian," diye hıçkıra hıçkıra konuştum. "Lütfen. Gelmem gerek."

Tısladı. " *Siktir* ." Bir hamle daha, boynumdaki hassas noktaya dişlerinin sürtünmesi. "Benim için boşal," diye emretti.

Gecenin ikinci orgazmı adeta bir yıldırım çarpması gibiydi. Yavaş bir birikim, tatlı bir zevk doruk noktası yoktu; sadece ani, ezici bir duygu patlamasıydı. Vücudum kasıldı, her kasım gerildi ve sessiz bir ecstasy çığlığıyla kıvrıldım; vajinam ise onu daha derine çekip asla bırakmamak istercesine sıkıca kavradı.

Sebastian boğuk bir ses çıkardı. Nefesleri kısaldı, hareketleri düzensizleşti ve sonunda kasıldı. Cinsel organı seğirdi ve yüzünü boynuma gömdü, benden birkaç dakika sonra boşalırken iniltisi tüm vücudumu titreştirdi.

Kendimize gelirken birbirimize sarıldık, kolları kalçalarımın, bacaklarımın da belinin etrafındaydı. Duyularım yavaş yavaş yerine gelmeye başladı ve etrafımızdaki parçalar, bir yapbozun parçaları gibi bir araya getiriliyordu.

Kumtaşı duvarlar. Mermer merdivenler. Seks kokusu ve otelin kendine özgü çiçeksi kokusu. Tavan lambaları bir kez titredi ve üstümüzde bir yerden bir kapının çarpma sesiyle

irkildim.

Bu ses, şehvetin sisini dağıttı ve acı verici bir berraklık dalgası getirdi.

Sebastian Laurent ile bir merdiven boşluğunda, kuzenimin düğün resepsiyonunda, tüm aile üyelerinin orada bulunduğu bir ortamda *cinsel ilişkiye* girdim. Her an herhangi biri içeri girebilirdi.

Ben ne düşünüyordum böyle?

Ondan sıyrıldım ve titreyen ellerimle onu üzerimden ittim. Bacaklarımdan aşağıya ıslak bir şey süzüldü ve yeni bir dehşetle prezervatif kullanmadığımızı fark ettim.

Boğazımda safra birikti.

Sebastian da aynı şeyi fark etmiş olmalı ki gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin." Yüzü panikle doluydu. "Çok özür dilerim. Ben yapmadım—"

Korunmamızın olmaması beni en çok korkutan şey değildi. Beni en çok korkutan şey, korunmayı *hiç* unutmamış olmamdı, ama bu gece aklıma bile gelmemişti. Bu inanılmaz derecede pervasızcaydı ve ben pervasız bir insan değildim. Hayatım planlar, kurallar ve rutinler üzerine kuruluydu, ama Sebastian tek bir öpücükle *en büyük* kurallarımdan birini unutturdu bana. Bunu birkaç saat içinde yapabildiyse, daha da yakınlaşmasına izin verirsem neler yapabilirdi?

Yüz ifadesi temkinliydi. Giysilerini düzeltmişti ama saçları benim ellerim yüzünden dağılmıştı ve boynunda yeni yeni belirmeye başlayan morluğu görünce çok utandım. "Maya..."

"Birileri bizi bulmadan önce gitmeliyiz." Titreyen elimle başörtümü alırken kalbim boğazımda atıyordu. "Gitmem gerekiyor."

Başka ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ömür boyu rakibimle yattıktan sonra bir kızın yapabileceği tek şeyi yaptım.

Kaçtım.

BÖLÜM 25

Sebastian

Radhika'nın düğün kutlamalarının son günü, açık ve güneşli bir havayla başladı. Hafif bir esinti saçlarımı okşarken, diğer konukların çoktan toplandığı göle doğru yürüdüm. Önceki günlere göre kalabalık gözle görülür şekilde daha azdı.

Dün geceki resepsiyon son büyük etkinlikti. Çoğu kişi ya çoktan ayrılmıştı ya da bugün ayrılıyordu. Ancak aile ve yakın arkadaşlar, oyunlar ve aktivitelerle dolu daha rahat ve samimi bir gün için kalmaya davet edilmişti.

Gezi programının ilk maddesi, otelin en büyük gölünde tekne turuydu. İnsan eliyle yapılmış bu devasa göl, aynı anda düzinelerce tekneyi barındırabilecek büyüklükteydi ve konuklara tekne gruplarına karşılık gelen bir numara verildi.

Göl kenarında Maya'yı bulana kadar aradım. Kız kardeşleri ve eşleriyle birlikte duruyordu. Herkes gibi o da bugün keten pantolon ve pamuklu bir bluzla çok daha rahat giyinmişti. Neha'nın kocasının söylediği bir şeye güldü ve göğsüm sıkıştı.

Onun bana o şekilde gülümsemesini tekrar görmek istiyordum. Kahretsin, onunla ilgili *her şeyi* tekrar istiyordum.

"Efendim, siz 6 numaralı teknedesiniz." Etkinlik

organizatörü bana üzerinde büyük kırmızı bir 6 rakamı basılı olan bir kart uzattı.

Dalgın bir teşekkürle kabul ettim.

Maya henüz beni fark etmemişti. Onun varlığını bu kadar iyi hissederken onun benim varlığımı hissetmemesi neredeyse sinir bozucuydu. O taze ve ıslıl ıslıl parlıyordu, ben ise uykusuz bir gecenin ardından bitkin düşmüştüm. Sabahın erken saatlerine kadar bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, zihnim birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılarla dolup taşmıştı.

Zevk çığlıkları, tadı... ve korunma yöntemi kullanmadığımızı fark ettiğinde yüzündeki panik ifadesi. Bu büyük ihmal için kendimi hâlâ suçluyordum, ama Maya'nın sonrasında kaçmasının sebebinin bu olmadığına neredeyse emindim, özellikle de doğum kontrol hapi kullandığı için.

Hayır, onu yeterince iyi tanıyordum ve o anda tam olarak ne hissettiğini tahmin edebiliyordum: birlikte yattığımız için duyduğu şok, pervasızlığımız yüzünden duyduğu dehşet, ilişkimizin geleceği için bunun ne anlama geldiğine dair duyduğu korku.

Korkmuştu, bu yüzden kaçtı.

Bir zamanlar izin verirdim ama artık rol yapmaktan bıktım.

Bazı insanlar, kaçınılmaz olarak hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir şeyi deneyimlemek için tüm hayatlarını beklediler. Ben de Maya'yı öpmek için tüm hayatımı bekledim ve bu, sahip olduğum tüm beklentileri paramparça etti. Aklımı, kontrolümü, *aklımı* başımdan aldı ve onu savaşımdan bırakmaya asla razı olmayacaktım.

"Aslında..." Tekrar organizatöre döndüm ve yapmacık bir gülümseme takındım. "Maya Singh'in hangi teknede olduğunu söyleyebilir misiniz? Onun yerine ben o teknede olmak isterdim."

"Özür dilerim efendim. İki numaralı tekne sadece geniş aile üyeleri için ayrılmıştır."

"Ben de geniş ailenin bir parçasıyım."

“Bana inanmıyorsanız, bunu doğrulayabilecek birkaç arkadaşım var.” Cüzdanımı çıkardım ve eline kalın bir desteye tutuşturdum.

Beş dakika sonra, elimde iki numaralı kartla Maya'nın grubuna katıldım. Neha ve kocası kendi gruplarına ayrılmış, Priya, nişanlısı Ben ve tanımadığım bir adam geride kalmıştı.

"Herkes merhaba," dedim rahat bir şekilde. "Umarım hepiniz dün gece iyi dinlendiniz."

Maya arkasını dönmedi ama omuzları gözle görülür şekilde gerildi.

"Bu ikinci grup mu?" Kartımı kaldırdım. Priya başını sallayınca gülümsedim. "O zaman sabahı birlikte geçireceğiz gibi görünüyor. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Hayır, değiliz," dedi Maya, hâlâ bana bakmadan. "Bu tekne sadece geniş aile için."

"Bana öyle söylemedi."

"Bana da öyle söylemedi," diye araya girdi tanımadığım adam. "Ben de ikinci gruptayım. Dev." Elini uzattı. "Babam Radhika'nın babasıyla birlikte çalışıyor."

Herkesin elini sıktı ama Maya'nın elini biraz fazla uzun süre tuttu.

Kaşlarımı çattım. Ondan şimdiden nefret ediyordum.

Dev'in istemeden yaptığı yedekleme ve koordinatörün gecikmememiz için bizi acele ettirmesi nedeniyle Maya'nın bana katılmama izin vermekten başka seçeneği kalmadı.

Her teknenin kendi kürekçisi vardı. Grubumuz yerleştikten sonra, o da yola koyuldu.

Maya'nın yanına oturmayı denemiştim ama o kendini Dev ve Priya'nın arasına sıkıştırmıştı. Ancak yeni pozisyonu onu tam karşımda bırakmıştı, bu da önümüzdeki bir saat boyunca birbirimizin yüzünü mükemmel bir şekilde görebileceğimiz anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, bu durum Dev'in onunla flört etmeye çalışmasını da mükemmel bir şekilde görmem anlamına geliyordu.

"New York'ta yaşıyorsunuz, değil mi?" diye sordu ona. "O

şehri çok seviyorum. Şu an Berlin'deyim ama gelecek yıl oraya taşınmayı düşünüyordum."

Alaycı bir şekilde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ne kadar da saçma bir tanışma cümlesi. Onu tek neden aşağı itip hepimizi bu eziyetten kurtarmalıyım.

Maya ona kibarca cevap verirken gözlerim onun profilinde oyalandı. Bu kadar sert biri için son derece incelikli bir cevaptı, ama ben onun bu özelliğini seviyordum. İnsanlar onu hep hafife alırlardı, ta ki mecazi anlamda onların canına okuyana kadar. Ben o hatayı bir kez yapmıştım ve bir daha asla yapmayacağım.

Priya ve Ben birbirleriyle o kadar meşguldüler ki sohbet etmeye vakitleri yoktu, bu yüzden Dev'in gevezeliğini dinlemek zorunda kaldım. Bu *sakin* bir etkinlik olmalıydı ve o bunu mahvediyordu.

"Dün gece çok eğleneliydi." Maya'nın bekar olup olmadığını öğrenme yönündeki acı dolu girişimlerini, 'erkek arkadaşı' hakkında sorular sorarak böldüm. "En sevdiğin kısım neydi?"

Şaşırdığı belliydi, gözlerini kırptırdı. "Şey, pasta güzeldi."

"Evet, harika." Umurumda bile değildi. "Ya sen, Sal?" diye sordum, ses tonum aldatıcı bir şekilde rahat görünüyordu. "En sevdiğin kısım neydi?"

Yanakları kızardı. Merdiven boşluğunda geçirdiğimiz zamanı benim kadar canlı bir şekilde yeniden yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Dilimde hâlâ onun tatlılığını hissedebiliyor ve vücudunun benimkine ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğunu duyabiliyordum. Ona karşı hislerim konusunda herhangi bir şüphem varsa, bana dokunduğu anda hepsi silinmişti.

İlk öpüşmemiz bir keşif olmuştu, peki ya ikinci öpüşmemiz? İşte o bir teyit olmuştu.

Onun gibi beni alt edebilecek başka kimse yoktu.

Maya, "Kuzenlerimle vakit geçirmekten hoşlandım," dedi. "Herkesi tekrar bir arada görmek güzeldi."

"Ne güzel bir düşünce," diye mırıldandım. "Sizi ve Priya'yı bahçelere çıkarken gördüm. Oldukça güzeller, değil mi?"

Yüzü daha da kızardı, ama gözleri uyarıcı bir parıltıyla ışıldadı. "İyiler. Daha iyilerini gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bana bir örnek verin."

Maya'nın çenesi meydan okurcasına öne çıktı. "Versailles."

"Temel."

"Villa d'Este."

"Abartılmış."

"Brooklyn Botanik Bahçesi."

"Lütfen."

O yerlerin hepsini beğendim ama bahçelerden bahsetmiyorduk ve onun bu kadar telaşlı halini görmek hoşuma gitti. Herhangi bir duygu, hiç duygu olmamasından daha iyiydi.

Dev'in gözleri aramızda gidip geldi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Şey, neden sana Sal diyor?" diye sordu. "Adının Maya olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle," dedi dişlerini sıkarak. "Beni sinirlendirmek için öyle diyor."

Dev'in kaşları daha da çatıldı.

"Birlikte yatılı okula gittik," diye açıkladı. "Sınıf birinciliği için kıyasıya yarışıyorduk, ama ben gıda zehirlenmesi geçirdim ve önemli bir sınavda başarısız oldum. Sonuç olarak sınıf ikincisi oldum, bu yüzden kelimenin kısaltılmış hali olan Sal lakabım oldu."

Test, tartışmadan sonra kusmasının ertesi sabahı yapılmıştı, ancak gıda zehirlenmesinin etkileri hala devam ediyordu.

"Ah." Dev'in kaşları kalktı. Bana baktı. "Biraz kaba bir hareket oldu dostum."

"Kimse sana sormadı," dedim soğukkanlılıkla. "Bu aramızda bir espri. Anlamazsın."

“Bu komik bir şaka değil. Bundan nefret ediyorum,” dedi Maya.

"Gerçekten mi?" diye öne eğildim. "Öyleyse neden bana durmamı söylemedin?"

Durmayın. Lütfen.

Dün geceden bir başka anı zihnimde canlandı ve vücudum buna karşılık kasıldı.

Maya'nın dudakları aralandı. Ya aynı frekanstaydık ya da atmosferdeki ince değişimi fark etmişti. Her ne olursa olsun, üzerindeki etkisi apaçık ortadaydı. Parmakları kucağında sıkıca kenetlendi ve göğsü düzensiz nefeslerle inip kalktı.

Daha önce onunla dalga geçmekten aldığım zevk kayboldu.

Bu durumda olmak istemiyordum, umursamadığım insanların izlediği bir ortamda anlamsız şakalaşmalara girmek istemiyordum. Onu alıp bir yere, herhangi bir yere götürmek, tekrar öpmek istiyordum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki, canım acıyordu, ama bir karıştan daha az uzakta oturmasına rağmen, ona ulaşılmaz gibi geliyordu.

“Sana söylemiştim.” Sesinde bir titreme vardı.

“Hatırlamıyorum.” Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. “Hemen tekrar anlat, o zaman susacağım.”

Yapmadı.

Teknenin kıyıya vuran suyunun sesi ve tepede daireler çizen bir kuşun çığlığı dışında, ortalık ürkütücü derecede sessizdi.

Maya'nın sessizliği, boyun eğceği anlamına gelmiyordu. Kararlılık yüzünü sertleştirmişti ve gülsem mi yoksa çığlık atsam mı bilemedim.

O kadar inatçıydı ki, beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Onu dikenli yanlarına rağmen istemedim; tam da bu yüzden istedim. O benim fırtınama şimşek, karanlığıma ateşti.

Nerede olursak olalım ya da kiminle olursak olalım, o her zaman odadaki en güzel, en ilgi çekici kişi olurdu. Binlerce ömür boyunca bir milyon insanla tanışsam bile bu asla

değişmezdi.

"Aman Tanrım." Dev'in sinir bozucu sesi o anı böldü. "İkiniz arasında bir şey mi var? Çünkü ben bunu kastetmedim—"

"Hayır." Maya'nın cevabı hızlı ama inandırıcı değildi. "Hiçbir şey . Hiçbir zaman olmadı—hayır."

Kaşımı kaldırdım. " *Asla* , öyle mi?"

Yüzü tekrar kızardı.

Dev'in bakışları aramızda gidip geldi. "Pekala," dedi yavaşça. "Yani, eee, bu demek oluyor ki ona çıkma teklifi edebilirim, değil mi?"

"Elbette." Gülümsedim. "Ama yaparsan, seni öldürürüm."

Maya'nın gözleri aniden bana döndü. "Kimlerle çıkacağıma sen karar veremezsin."

"Öyleyse onunla çık." Öne eğildim. "Cesaretin varsa çık."

"Pekala." O da benim duruşuma uyarak öne eğildi. Bakışları çeliği bile yakabilirdi, ama ona o kadar yakındım ki, öfkesinin altında kaynayan başka bir tür sıcaklığı da hissedebiliyordum. "Belki de yaparım."

"Boş ver. Sorun değil," dedi Dev. Tekne arkadaşı seçiminden derin bir pişmanlık duyuyor gibiydi. "İkiniz de biraz dengesizsiniz."

Onu görmezden geldik.

"Artık bu anlamsız buluşmalardan bıkmış olmanı beklerdim."

"Artık kendi işine bakmayı öğrenmiş olacağını düşünmüştüm."

"Senin işin benim işimdir."

"Hangi dünyada?"

Tartışmakla o kadar meşguldük ki, koltuklarımızdan yarı kalktığımızı fark etmedik veya kürekçinin acil uyarılarını duymadık. "Beyefendi! Hanımefendi! Lütfen düzgün oturun, yoksa—"

Artık çok geçti.

Tekne devrilmeden ve altımız birden göle yuvarlanmadan hemen önce Maya'nın yüzünde bir anlık panik ifadesi

yakaladım.

BÖLÜM 26

Maya

“BU SENİN SUÇUN!” Islak ayakkabılarım her adımda gıcırdarken otele öfkeyle daldım . “Kendi kuzenimin düğününden men edilmeme sebep olduğuna inanamıyorum.”

“Düğün neredeyse bitti ve biz de yasaklanmadık.” Sebastian benimle aynı tempoda yürüyordu. Tabii ki, o da aynı şekilde sırlıslam olmasına rağmen *ayakkabıları* gıcırdamadı. “Geçici bir moladayız.”

Sanki çocuk gibiydik. Çok güzeldi.

Grubumuz suya aniden bırakıldıktan sonra tekne gezileri durmuştu. Radhika anlayışlı davranmıştı ama öfkeli teyzem bizi otele geri göndermişti, böylece Sebastian ve ben kıyafetlerimizi değiştirip "partiyi en az şekilde aksatarak sorunlarımızı çözebilecektik."

Hayatımda hiç bu kadar mahcup ve utanmış hissetmemiştim. Annemle babam da öyle. Yalnız kaldığımızda onlardan bir sürü azar işitecektim ama bununla sonra ilgilenecektim.

Ona yan gözle baktım. Gömleği tamamen ıslanmıştı. Bronzlaşmış teninde su damlacıkları vardı ve koyu, dağınık

saçlarından damlıyordu, ama benden farklı olarak -ben sırlıklam bir fare gibi görünüyordum- o sanki plaj temalı bir GQ fotoğraf çekiminden fırlamış gibiydi.

Adaletsizlik devam etti.

Bakışlarımı yakalamadan önce başka yöne çevirdim, ama bu da bakışlarımın yakındaki merdiven girişine, yani dün gece öpüştüğümüz yere kaymasına neden oldu.

Dahası , sinsi bir ses kafamda fısıldadı.

Boynuma ve göğsüme kan hücum etti. Sebastian'ın dudaklarının tenimde bıraktığı izi bastırmak için asansör çağırma düğmesine bastım.

Kapılar açıldı ve içeri girdik. Islak kıyafetlerimden dolayı üşümeme rağmen, onun vücut ısısı o küçük mekanı sarmıştı.

Keşke teyzelerim tekrar ortaya çıksa da aramızda bir tampon görevi görselerdi diye düşündüm neredeyse, ama ne yazık ki öyle olmadı. Kapılar kapandı, asansör gürültüyle çalışmaya başladı ve sıcaklık dayanılmaz seviyelere ulaştı.

Gözlerimi dosdoğru karşıma diktim. Paslanmaz çelik kapılar yansımalarımızı bozuyordu ama Sebastian'ın bana baktığını görebiliyordum.

"Düğmeye basmayı unuttun," dedim, kendi katını çağırmayınca.

"Hayır, yapmadım. Konuşmamız gerekiyor."

Göğsümde ince bir korku hissi kıvrıldı. Geleceğini biliyordum ama bir şekilde bundan kaçınmayı ummuştum. Ertesi sabah yapılan konuşmalar her zaman garip olurdu, ama Sebastian'la bunun acı verici olacağı kesindi.

Dün gece barda tanıştığım rastgele biriyle tek gecelik bir ilişki değildi. Dönüştürücüydü... Ve korkutucu. Sahip olmak istemediğim duyguları uyandırdı ve bunlar hakkında konuşmak istemedim çünkü bu onları gerçek kılardı. Gerçek şeyler kırılabilirdi; varsayımlar kırılmazdı. Seçme şansım olsaydı, eski halimize döner ve olanların önemi yokmuş gibi davranırdık.

"Önce sen üstünü değiştirmelisin," dedim kaçınılmaz olanı geciktirmek için. Düşüncelerimi toparlamak için

zamana ihtiyacım vardı, ya da ideal olarak, Sebastian beni beklemekten yorulana kadar odama kapanmalıydım.

"Değişmeyi boş ver," dedi. "Kendini odana kilitleyip beni beklemeye çalışmana izin vermeyeceğim."

"Bunu yapmayacaktım," diye yalan söyledim, ama trenden inip süitime girdiğimizde bir daha itiraz etmedim.

Asansörden yirmi kat daha büyüktü, ama Sebastian'ın varlığı tüm alanı dolduracak şekilde genişledi. Beni banyoya kadar takip etti, orada hızla kuru kıyafetlerimi giydim ve elimde sweatshirt ile oturma odasında yanına döndüğümde etkisi ikiye katlandı. Hala kapının yanında duruyordu, ama bakışlarının ağırlığı havayı yoğun ve ağır bir şeye dönüştürüyordu.

Sweatshirt'ü ona doğru fırlattım, aramızda birkaç santimlik mesafe bırakmaya özen gösterdim.

Tek eliyle kolayca yakaladı. Ona baktı, sonra tekrar bana baktı. Yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Vermont'tan sonra sana geri vermeyi unuttum. Seni göreceğimi bildiğim için yanımda getirdim," dedim.

Evde bazen onu giydiğimi, çünkü bana çok rahatlatıcı geldiğini ve burnumu kalın kumaşa gömdüğümde hâlâ onun kokusunu alabildiğimi söylemedim. Bir şekilde duygusal destek eşyası haline gelmişti, ama onu tutamazdım. Dün gecedен sonra asla.

Sebastian, "Aynı şehirde yaşıyoruz," dedi.

Bunun cevabını bilmiyordum.

Bana doğru yürüdü, adımları aceleci değildi ama kararlıydı. Her adımında bir elektrik akımı çakıyordu ve dokunma mesafesine geldiğinde, tıpkı daha önce yaptığı gibi yüzümü göğsüne gömmek için kendimi zor tuttum.

"Dün gece olanlardan pişman mısın?" Sorusu sakın ve dengeliydi, ama altta yatan bir belirsizlik sezdim ve bu da göğsümde bir çatırtıya neden oldu.

Öpüşmemiz, daha önce yaşadığım tüm öpüşmeleri gölgede bırakmıştı; bu inkar edilemezdi. Sebastian'ın dokunuşu beni başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde ateşe

vermişti ve onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar canlı ve *istenmiş* hissetmemiştim. Kafamdaki rahatsız edici şüpheler susmuştu ve beni benim onu istediğim kadar isteyen biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiştim. İdeal bir dünyada, kendimi tamamen ona bırakır ve nereye varacağımızı görürdüm.

Ama bu kalbimin sesiydi. *Aklım* , duygularıma yenik düşersem neler olabileceğine dair binlerce senaryo kurmakta ısrar ediyordu ve bunların sadece birkaçı iyiydi. Sebastian'la bu ilişkiyi daha ileri götürürsem, ilişkimiz sonsuza dek değişecekti. Belki de zaten değişmişti, ama yine de kurtarılabilir bir durumdu. İyi ya da kötü, o her zaman hayatımdaki tek sabit kişi olmuştu. Bu kesinliği, sonuçlanıp sonuçlanmayacağı belli olmayan bir şey için riske atmak istemiyordum.

Ya dün gece, yıllardır süregelen ve daha fazlası gibi görünen gerilimin sadece bir sonucu olsaydı? Sebastian, şehvet dindikten ve beni aklından çıkardıktan sonra hâlâ benimle ilgilenir miydi?

Nişan tarihime geri sayım devam ederken, yaptığım her seçimi yeniden değerlendirmek zorundaydım. Bu ilişkiye bir şans versek bile, bir gün onunla evlenmek istediğimi kesin olarak söylemeye hazır mıydım?

İçimde birbiriyle çelişen duyguların fırtınası koptu.

Sessizliğim uzadıkça Sebastian'ın yüz ifadesi de kararsızlaştı.

"Önce ben cevap vereyim," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "Hayır. Zamanı geri alıp dünyadaki herhangi biriyle bir gece geçirebilseydim bile, yine de seni seçerdim. Her zaman."

Sözleri damarlarımda yankılandı. "Neden?" diye fısıldadım.

"Neden benimle birlikte olmak istiyorsun?" diye sordu, aramızda bir mesafe belirterek. "Sürekli kavga ediyoruz. Sürekli rekabet halindeyiz. Tekne gezintisinin bile felaketle sonuçlanmasından zevk alamıyoruz."

“Küçük bir felakete aldırış etmem. İşleri daha ilginç kılıyor,” dedi hafif bir gülümsemeyle, ama tekrar konuşunca yüzü ciddileşti. “Korktuğunu biliyorum, ama birbirimize gerçeği borçluyuz. *Gerçek* gerçeği. Bu yüzden tüm kartlarımı masaya koyuyorum. Seninle olmak istiyorum. İlişkimizin her döneminde, her aşamasında... *hep* sen oldun. Artık öyle değilmiş gibi davranmaktan yoruldum. Ve haklısın—her zaman kavga ediyoruz ve rekabet ediyoruz, ama bu *yüzden* seni seviyorum. Beni başka hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde zorluyorsun ve beni başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyorsun. Bazen beni çıldırtıyorsun, ama asla sıkıcı değilsin. Sen... her anlamda benim dengimsin. Beni *canlı* hissettiriyorsun, özellikle de dün gece. Benim için bir anlam ifade ediyordu ve sanırım senin için de bir anlam ifade etmiş olabilir. Şimdi soru şu...” Yutkunarak Adem elması yukarı aşağı hareket etti. “Aynı şeyi hissedip hissetmediğin.”

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Beynim onun sözlerini anlamaya çalışırken oda adeta sallanıyordu.

Sebastian'ı daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Onu saran gizem ortadan kalkmış, onu ham, korumasız ve beni bekler halde bırakmıştı.

İçimde farklı tepkiler birikmişti ama korku onları esir almıştı.

Hayır deseydim, onu şimdi kaybederdim.

Eğer evet dersem, uzun vadede onu kaybedebilirim ve bu çok daha acı verici olur.

“Ben...” Panik beni sardı. Gözlerimin kenarları karardı; ciğerlerim hava için zorlanıyordu. “Ben... Ben yapamam...”

Sebastian'ın gözlerindeki umut ışığı kayboldu. Yüz ifadesi donuklaştı, sanki güneş tutulması güneşi örtmüş gibiydi. Onun sıcaklığına o kadar alışmışım ki, sıcaklıktaki ani düşüş beni sersemletti.

“Doğru,” dedi. “Sanırım cevabımı aldım.” Acı bir kahkaha attı. “Bunu tahmin etmeliydim. Son birkaç aydan sonra... Mektuptan bu yana çok uzun zaman geçti... İşlerin değişmiş

olabileceğini düşünmüştüm. Ama tabii ki değişmemiş. Aksini düşünmek benim hatamdı.”

Midem bulandı. "Hangi harf?"

Sebastian çenesini sıkarak bana baktı.

“Seb.” Serbest düşüşe doğru gidiyordum, kalbim kulaklarımda uğulduyordu. “Hangi harf?”

Yüzü buz kesti. “Biliyorsun Maya, duygularına sahip olma hakkın var,” dedi sessizce. “Ama sana karşı dürüst oldum ve en azından neyden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayacağına dair bir nezaket göstereceğini düşündüm.” Sweatshirt'ünü yere bıraktı. “Al onu. İstemiyorum.”

Dışarı çıktı.

Gözlerimden akan sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve her şeyin ne kadar çabuk dağıldığına hayret ederek titreyerek orada öylece durdum.

Sebastian'ın yokluğunda onun kazağına uzanmak istedim ama bu ona pek teselli vermezdi.

Ne yaparsam yapayım, onu zaten kaybetmiştim.

Odamdan tekrar dışarı çıktığımda gece olmuştu. Tekne gezisinden sonra günün geri kalan etkinliklerini kaçırmıştım, ama son akşam yemeğine yetişemezsem, anne babam beni gerçekten öldürürdü .

Göğsüm uyuşmuş bir halde restorana girdim. Sebastian gittikten sonraki saatlerde kendimi toplamayı başarmıştım ama yine de aklımı kurcalıyordu—itirafının hamlığı, karşılık vermediğimde gözlerindeki acı, uzaklaşmadan önce sesindeki soğuk kesinlik.

Son sözlerine rağmen, "mektup" ile ne kastettiğini gerçekten anlamadım. Ondan hiç mektup almamıştım; alsaydım hatırlardım, değil mi?

Masamıza vardığımda Neha, "Ne oldu sana?" diye sordu. Annem ve babam teyzelerim ve amcalarımla oturuyorlardı,

ama kız kardeşlerim ve ben birkaç kuzenimizle birlikte bir kenara çekilmiştik. "Çok kötü görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim." Yanına oturdum ve yemek salonunu gözlemledim. Başlangıçtaki iki bin konuktan iki yüzden azı son günkü etkinliklere katılmak üzere davet edilmişti. Çoğu akrabaydı, ancak Sebastian'ın anne babasını ve diğer yakın aile dostlarını bir masada gördüm. Sebastian'ın kendisi ise ortalarda yoktu.

Kalbim yerinden çıktı. Kapıyı gözlemlemeye devam ettim ama mezeler servis edildikten sonra bile hâlâ ortada yoktu.

"Sebastian'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Neha onunla çok yakın değildi ama herkesin işine burnunu sokma konusunda bir yeteneği vardı.

Kaşları kalktı. "Sana söylemedi mi? Bu öğleden sonra erkenden ayrıldı. Acil bir durum için New York'a geri döndü."

Akciğerlerimde keskin bir ağrı saplandı. "Ah," dedim sesim kısık bir şekilde.

Gitmişti. Ayrılmıştı ve veda bile etmemişti.

Ne bekliyordun ki? Ayrılış şeklimizden sonra bana veda kucaklamalarıyla karşılık verecek değildi zaten. Ama geçmişte, en şiddetli rekabetimiz sırasında bile, bana haber vermeden asla gitmezdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kendimi zorlayarak bir lokma daha yemek aldım. Tadı karton gibiydi.

Sebastian'ın bir yıl sürecektir bir inziva gezisine çıkmış gibi bir durum söz konusu değildi. İkimizin de yaşadığı New York'a geri dönmüştü. Ben de yarın geri dönecektim ve iş yerinde birbirimizi görmemiz gerekiyordu.

Ancak ani ayrılışı açık bir mesajdı: Benimle işi bitmişti.

Onu suçlamadım. Her şeyi açıkça ortaya koymuştu ve ben ona doğru dürüst bir cevap bile veremiyordum.

Eskiden ondan nefret ettiğimi söyledim ama kendimden daha çok nefret ederdim.

Gözlerimden süzülen gözyaşlarını tutmaya çalışırken bir yandan da ağızma daha fazla yemek tıktırdım. Yediğim

yemeklerden bazıları boğazıma kaçtı ve şiddetli bir öksürük krizi geçirdim.

Neha'nın kaşları çatıldı. "İyi misin?" Her zamanki sertliği biraz yumuşamıştı. "Yine mi kavga ettiniz?"

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım.

"Öyleyse, atlatırsın," dedi. "İkiniz sürekli kavga ediyorsunuz."

Böyle olmazdı. Kavga etmek daha kolay olurdu. Tek seferde iş bitti.

Bu... bu bambaşka bir şeydi ve bundan kurtulabileceğimizden emin değildim.

Ama denemek zorundaydım.

Umutsuzluğum azme dönüştü.

Kaçıp duran bendim ve dürüst olmak gerekirse, itirafıyla nasıl başa çıkacağımı hala bilmiyordum. Henüz tam olarak idrak edememiştim. Ama bunun son olduğuna inanmayı *reddediyordum* . Sebastian ve ben çok şey yaşamıştık ve birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, bunun son olması mümkün değildi.

Bir şekilde sorunları çözerdim. Her zaman da öyle yapardım.

Ama önce, hangi harften bahsettiğini anlamam gerekiyordu.

BÖLÜM 27

Maya

EVE GELDİĞİMDE İLK İŞİM EŞYALARIMI ARAMAK OLDU .

Mektubun nasıl görüldüğüne, bana verdiğinde nasıl bir şey olduğuna ya da bana ulaşıp ulaşmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çoktan parçalanmış, içeriği ise kayıp bir hatıradan başka bir şey değildi.

Ama içimden bir ses bana onun hâlâ bir yerlerde var olduğunu söylüyordu. Beni çağırdığını *hissediyordum* ; sadece nerede olduğunu bulmam gerekiyordu.

Beklendiği gibi, Sebastian mesajlarıma veya aramalarıma cevap vermedi, bu yüzden bir hafta boyunca dolaplarımı alt üst ettim ve çekmecelerimi didik didik aradım. Her cebime ve her yatağın altına baktım. Hatta postaneye gidip müdürü rahatsız ederek kayıp postalarım olup olmadığını kontrol etmelerini istedim.

Hiç bir şey.

Postanedeki o destansı fiyaskodan sonraki hafta sonu, Westchester'a gittim ve Diya'dan eski depolama kutularımı bulmamda yardım istedim. Hiçbir soru sormadı, ama bana bıraktığı kocaman çikolata kasesi endişesini belli ediyordu.

Okul yıllarımdan bir sürü hatıra biriktirmiştım ve hepsini

ayıklamak bütün hafta sonumu aldı.

Son iki kutuya geldiğimde umudum neredeyse tamamen tükenmişti. En yakındaki kutuyu açtım ve yüzüme doğru yükselen toz bulutuna hapsirdim.

Alerjilerimi kontrol altına aldıktan sonra, bir yığın defteri karıştırdım. İçleri derslerimden aldığım el yazısı gözlemlerle doluydu, ancak olağanüstü bir şey göremedim.

Tam pes edip son kutuya geçmek üzereyken, sosyal bilgiler defterimin sayfaları arasında saklanmış sert bir köşeye rastladım.

Kalbim duracak gibi oldu. Nefesimi tutarak, eskimiş kağıdı yavaşça çekip çıkardım.

Ve işte orada, ön yüzüne belirgin siyah harflerle ismim yazılmış, sararmış bir zarfın içinde buldum onu.

BÖLÜM 28

Sebastian

Mart ayının ortaları New York'ta çok zordu. Buz gibi rüzgarlar sokaklarda uğulduyor, toz ve adını anmak istemediğim diğer şeyleri savuruyordu. Gökyüzü donuk, amansız bir griye boyanmıştı ve herkes evden işe ve tekrar eve giderken her zamankinden daha somurtkan görünüyordu.

Ruh halime tam olarak uydu.

Geceyi geçirmek için seçtiğim bara inmek için merdivenlerden aşağı indim. Üzerimdeki hafif karı silkeledikten sonra paltomu hostese verdim; o da bana karşılık vermediğim cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Özgüveni gözle görülür şekilde sarsılmıştı—reddedilmeye alışkın biri gibi görünmüyordu—ama toparlandı ve beni arkaya, Xavier ve Killian'ın bordo deri bir bölmede çoktan oturduğu yere götürdü.

“Size bir içki ısmarlama iznini kendime aldım.” Xavier bana bir bardak viski uzattı. “İhtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz.”

Söz söylemeden bardağı aldım ve tek nefeste içtim. Bitirdikten sonra garsona bir bardak daha istedim.

Alkol yaşamımın istisnaları vardı ve son iki hafta bu istisnalardan biriydi.

Killian kısık bir ısıık çaldı. "Ne oldu? Biri yemeğine mi işedi yoksa?"

"Bu iğrenç, hayır." Yine de birinin bunu yapmasını tercih ederdim—yemeklerimde vücut sıvıları olmasından hoşlandığım için değil, göğsümdeki o kocaman delikten daha kolay bir sorun olduğu için.

Hindistan'dan iki hafta önce ayrılmıştım. O zamandan beri zaman acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Maya'nın mesajlarını ve aramalarını görmezden gelmiştim ama silmemiştim. Telefonumda bekliyor, beni alaya alıyor, onu geri aramaya *cesaretlendiriyorlardı* .

Onu tanıdığım kadarıyla, aramızdaki ilişkiyi nasıl bitirdiğimiz için özür dilemeye çalışıyordu, ama benim verecek başka bir şeyim yoktu. Ruhumu ikinci kez açığa vurmuştum ve o da ikinci kez onu ezmişti. Israrcıydım, ama mazoşist değildim.

İşimi bitirmiştim.

Garsonumuz daha fazla viski ve önceden istediğim Küba purolarından bir seçki getirdi, çünkü burası sigara içme salonu olarak belirlenmişti. Killian ve ben puro kutusundan birer tane aldık, ama Xavier almadı.

"Eve puro kokusuyla dönersem Sloane beni öldürür." Merakla bana baktı. "Seni uzun zamandır sigara içerken görmedim."

"Bu gece canım öyle istedi," dedim kısaca. Puromdan bir nefes çektim ama o yoğun duman bulutu Maya'nın hayaletini aklımdan uzaklaştırmaya pek yardımcı olmadı. Alkol de işe yaramadı.

O her zaman oradaydı, peşimi bırakmıyordu. Kovamadığım, inatçı bir hayalet gibiydi.

Çene kasılmalarıyla ikinci bardak Macallan'ımı da içtim.

Xavier ve Killian beni farklı derecelerde endişeyle izlediler.

"Tamam, bu işler tuhaf bir hal alıyor," dedi Xavier. "Bize gerçekte neler olup bittiğini anlatmak ister misin, yoksa bütün gece bir emo gibi somurtmayı mı tercih edersin?"

“İkinci seçenek.”

Psikolojik saçmalıklarla uğraşacak havamda değildim. Yemek yemek, içmek ve belki de sevişmek istiyordum. Bar güzel kadınlarla doluydu. Bu gece herhangi birini eve götürebilirdim.

Ama onlara baktığımda, kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Ne şehvet, ne çekim, ne de en ufak bir ilgi belirtisi.

Maya olmadığı sürece umurumda değildi.

Bu da benim için mahvettiği bir başka şeydi.

“Bana uyar.” Killian cebine uzandı ve masaya bir deste iskambil kartı bıraktı. “Laurent kederlenirken para için oynamayı, onun kendini acındırmasını dinlemekten daha çok tercih ederim.”

Ona orta parmağımy gösterdim ama yıllardır oynamamış olmama rağmen poker meydan okumasını kabul ettim.

Kötü alışkanlıkların şöyle bir özelliği vardı: onlardan kurtulmak zordu, ama tekrar onlara dönmek çok kolaydı.

Sonraki birkaç saat boyunca, geçmişte yemin ettiğim her türlü kötü alışkanlığa kendimi kaptırdım. İçki içtim. Sigara içtim. Damarları tıkayan bir sürü yiyecek yedim. Binlerce lira kumar oynadım ve binlerce lira kaybettim. Elbette kaybettim; evren beni yere serdiğimde tekmelemekten zevk alıyordu.

Bu durum, daha fazla para yatırmama veya başka bir içki sipariş etmeme engel olmadı. Bu zehirli zevkler bir bakıma arındırıcıydı, sanki yeni bir başlangıca hazırlanırken kendimi temizliyordum. Gerçek iş başlamadan önce son bir eğlence.

Ya da tam anlamıyla mahvoldum.

Xavier'in ikinci görüşe daha yatkın olduğunu anlayabiliyordum, ancak Killian tuvalete gitmek için ayrılana kadar bekledi ve sonra harekete geçti.

“Bu kadar.” Elimdeki içeceği aldı, sesi kararlıydı. “Sana içki vermeyi kesiyorum.”

“Defol git.” Kelimelerim peltek çıktı. Dilim ağzımda kalınlaşmış gibiydi, ama başım hoş bir kayıtsızlıkla

dönüyordu.

Güzeldi.

"Sebastian." Xavier sert bir bakışla beni süzdü. "Neler oluyor burada?"

"Hiçbir şey." Son puroya uzandım ama o şerefsiz onu da elimden aldı. "Ne zamandan beri bu kadar keyif kaçıran oldun?"

"Keyif kaçırmak istemiyorum. Sadece intihar *etmenizi* engellemeye çalışıyorum."

"Biraz sigara dumanı ve alkolün etkisi, Castillo. Ölmek üzere değilim."

"Bu gece neredeyse bir şişe viskiyi tek başına içtin."

"İyi ki bunu alışkanlık haline getirmiyorum." İçeceğime doğru isteksizce bir hamle yaptım. Uzuvlarım ağır ve beceriksiz hissediyordu ve içeceğimi çok uzaktan kaçırdım.

"Yeter artık." Xavier'in gözleri parladı. "Yeterince çektin. Ben takılmaya geldim, kendini mahvetmeni izlemeye değil."

"Kes şunu," diye tekrarladım. "Yoksa ne olacak?" Sesime kötü bir ton karıştı. "Sevgilin seni tasmayla bağlıyor diye, geri kalanımızın eğlenemeyeceği anlamına gelmiyor."

Duraksadı. "Öncelikle, Sloane'a bir daha asla öyle seslenme," dedi sesi tehlikeli derecede kısık. "İkincisi, seninle iletişimi kesiyorum *çünkü* arkadaşınım. Başkalarının da böyle bir sarmala girdiğini gördüm ve bu asla iyi sonuçlanmıyor. Eğlenceni yaşadın. Şimdi seni rahatsız eden neyse onunla daha sağlıklı bir şekilde başa çıkmalısın."

Dişlerimi sıktım. Sadece yardım etmeye çalışırken ona çıkıştığım için kısa süreli bir pişmanlık hissettim, ama bu his bir sonraki sorusuyla hızla bastırıldı.

"Geçen ay Radhika'nın düğününden erken ayrılmanın, senin berbat ruh halinle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Bunu *nereden* biliyordu ki?

Kaslarıma yeni bir gerginlik yayıldı. O düğünle ilgili her şeyi aklımdan silebilseydim, silerdim. "Sen benden önce gittin."

"Yakın arkadaşlar ve aile günü için davet edilmedim. Sen

davet edildin.” Xavier’in her şeyi bilen bakışları tenime işledi. “Maya ile bir sorun mu var?”

“Adını söyleme .” Cevabımın acımasızlığı beni bile şaşırttı.

Boğazıma acı bir tat çöktü ve kolumda donuk bir ağrı yayıldı. Ancak o zaman ellerimi o kadar sıkı sıktığımı, eklemlerimin zonkladığını fark ettim.

Kendimi zorlayarak kaslarımı gevşettim ama ağrı geçmedi.

Xavier’in yüzü, durumu anladıkça yumuşadı. “Demek konu onunla ilgiliymiş.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Başka bir sigara ya da içkiye çok ihtiyacım vardı. Keyfim kaçıp gidiyordu, *ondan* her bahsedildiğinde kalkanım yavaş yavaş aşınıyor ve tekrar açığa çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordum.

Midemde safra çalkalandı.

“Ne oldu?” diye ısrar etti Xavier. Sanki kemiğe yapışmış bir köpek gibiydi. Keşke bu gece sadece Killian’ı davet etseydim. İlişkımız başlamadan önceki Xavier, iyi vakit geçirdiğimiz sürece *ne* olduğu umurunda olmazdı, ama şimdi mutlu bir şekilde aşık olduğu için, kendini bir tür ilişki uzmanı sanıyordu. “Sen—”

“Xavier.” Adını soğuk, çelik gibi bir hassasiyetle kestim. “Bunu bırak, yoksa bu arkadaşlık biter.”

Uzun ve gergin bir saniye geçti, ardından Xavier bakışlarını kaçırdı. “*Siz aptallar!*” gibi bir şeyler mırıldandı ama konuyu daha fazla kurcalamadı.

Killian bir dakika sonra geri döndü, yanağında daha önce olmayan bir ruj izi vardı.

Gerginliğin farkında değilmiş gibi yerine oturdu. “Neyi kaçırdım?”

Arkadaşlarımla takılıp gece boyunca içki içmenin kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşünmüştüm, ama tam tersine kendimi daha kötü hissettim. Alkolün etkisi geçtikten sonra midem bulandı ve kendimi boş hissettim.

İyileşmesi mümkün olmayan derin bir yaraya geçici bir yara bandı yapıştırmıştım ve bunun sonucunda elimde sadece kötü bir akşamdan kalma hali kalmıştı.

Uber'den sendeleyerek indim ve evime çıkan merdivenleri tırmandım. Birkaç denemeden sonra anahtarımı ön kapıya soktum. Dünya baş aşağı döndü ve o halimle yukarı çıkmamın imkansız olduğunu anladım.

Bir şekilde mutfığa girmeyi başardım ve bir bardak suyu hızla içtim. İşimi bitirdikten sonra öne eğildim ve kollarımı mermer tezgahın üzerine koydum. Başımı öne eğerek, ciğerlerimi boğan kısıkaçtan nefes almaya çalıştım.

Binanın sessizliği, *onun* düşüncelerime tekrar girmesini kolaylaştırdı.

Aynı şehirdeydi. Taksiye binsem yarım saat içinde evinde olabilirdim. Onu arayıp sesini duyabilirdim. Yapabilirdim ki—

Durmak .

Gözlerimi sıkıca kapattım ve burnumdan uzun, ölçülü bir nefes aldım. Kendime bittiğini söyledim ve gerçekten de öyle düşünüyordum.

Maya yıllar önce duygularını açıkça belli etmişti. Ben umudunu kaybetmeyi reddeden aptaldım, ama artık değil. Bırakma zamanı gelmişti.

Kafamdaki bulanıklık yavaş yavaş dağıldı. Artık her hareket ettiğimde oda dönmüyordu ve kafama acımasız bir çekiç darbesi gibi bir his olmadan doğrulabiliyordum.

Ama göğsümdeki o boşluk? Hala oradaydı ve Maya kalbimin bir parçasını elinde tuttuğu sürece orada *kalacağına* dair kötü bir hisse kapılmıştım.

Ama kapıda kim varsa gitmeyi reddetti. Kapıyı çalmak ve zili çalmak arasında gidip geldiler, sonunda beni iyice sinirlendirdiler.

Salona dalarken ardı ardına Fransızca küfürler savurdum. Ön kapıyı hızla açtım, o herife haddini bildirmeye hazırdım ama kapının önünde kimin durduğunu görünce sözlerim bir anda sustu.

Maya'nın eli bir kez daha kapıyı çalmak için hazırды.

Kapıyı açtığımda elini indirdi ve birbirimize bakakaldık, nefeslerimiz buz gibi havada küçük beyaz buhar bulutları oluşturuyordu. Gözleri ay ışığında parlıyordu, sanki ağlamış gibiydi.

Uyuşmuşluğumun arasından ince bir farkındalık kırıntısı sızdı.

Maya *buradaydı* . Benim evimdeydi. Bir cuma akşamı.

Neden?

İstemeden de olsa onu açgözlülükle süzdüm. Haftalardır onu görmemiştim ve görünüşü bana yıldırım gibi çarptı.

Saçları açıktı, yüzünde makyaj yoktu. Kot pantolon ve Vermont'ta ona verdiğim sweatshirt'ü giymişti. Altın doğum günü kolyesi boynunda parıldıyordu, ama dikkatim elindeki zarfa takıldı.

Midem alt üst oldu. *Olamaz.*

Kağıt zamanla yıpranmıştı ama o el yazısını her yerde tanırdım.

Benimkiydi.

Ve o zarfın içinde en büyük pişmanlığım, geri almak istediğim tek şey vardı: yatılı okulda ona yazdığım mektup.

BÖLÜM 29

Maya

“Merhaba,” dedim sesim kısık bir şekilde. “İçeri girebilir miyim?”

Sebastian'ın bakışları ellerimden yüzüme kaydı. Çenesinde bir kas seğirdi, beni duyduğunun tek işareti buydu. Kapı kolunu bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla sıkıca tutmaya devam etti.

Ten rengi solgundu, gözleri kan çanağı gibiydi ve üzerinden gelen viski kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordum. Çok kötü görünüyordu ama onu görünce yine de kalbim sızladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Sadece konuşmak istiyorum." Boğazımda sert bir yumru düğümlendi. "Lütfen."

O tek kelime onu mahvetmiş gibiydi.

Vücudunda gözle görülür bir ürperti hissetti. Kapı kolunu daha sıkı kavradıktan sonra bıraktı ve sessizce yana çekildi.

Ev onun kokusuyla doluydu. Işıklar kapalıydı ama soluk ay ışığı perdelerden sızarak oturma odasını aydınlatıyordu. Birkaç yıl önce şehir merkezine taşındığından beri evine gitmemiştim ama sanat eserleri, şömüne, mükemmel şekilde eskimiş deri mobilyalar—hepsi tam anlamıyla *onun* tarzını

yansıtıyordu.

Sebastian döndü ve tekrar bana baktı. "Konuşmak istiyorsun. Konuşalım." Sesi ölçülüydü, yüzü özenle ifadesizdi.

Ona yabancı gibi hissettim ve tam karşımda durmasına rağmen, onun yokluğu beni bir kez daha derinden etkiledi.

"Ben..." Buraya taksiyle gelirken konuşmamı prova etmiştim ama aklım tamamen boşalmıştı. Bu senaryoyu kafamda canlandırmak bir şeydi; bana sanki beni tanıımıyormuş gibi bakarken kelimeleri ağzımdan çıkarmak ise bambaşka bir şeydi. Ama *bir* şey yapmalıyım, bu yüzden sinirlerim gerilmiş bir halde zarfı ona uzattım. "Bunu oku."

Gözleri buz kesti. "Mektupta ne yazdığını biliyorum Maya. Ben yazdım onu."

Sağ.

Sinirlerim iyice gerildi. Her şey böyle gitmemeliydi. İçeri girip, duygularım hakkında etkileyici bir konuşma yapmalı ve her şeyin yoluna girmesini izlemeliydim, ama bu aralar hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

Her şeyde ilk denemede başarılı olmaya alışmış biri için bu bir işkenceydi, ama bunu hak etmiştim. Fırsatım varken ona gerçeği söylemedim ve şimdi her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldım.

Zarfin kenarına parmaklarımı doladım ve tekrar denedim. "Ne zaman yazdınız?"

"Ne zaman olduğunu biliyorsun."

"Bu bir şaka mı?" Sebastian inanmazlıkla bana baktı, sözleri kırbaç gibi içimi yakıyordu. "Cuma gecesi habersizce evime gelmenin sebebi bu muydu? Bana daha fazla işkence etmek için mi? Bu senin için *eğlenceli* mi?" Sesi alçak ve öfkeliydi. "Dikkatini verdin. Kazandın, tamam mı? Tebrikler. Sen kazandın, ben kaybettim. Şimdi git."

"Hayır!" Göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Öfkem doruk noktasına ulaşırken boğazım düğümlendi, beni boğmaya başladı.

Öğrenci konseyi başkanıyım. Münazara şampiyonuydum.

Hatta Fortune 500 şirketinin iletişim sorumlusuydum, Allah aşkına! Peki neden en çok ihtiyaç duyulduğu anda düzgün iletişim *kuramadım* ?

Titrek bir nefes aldım ve tekrar konuşmadan önce sessizce üçe kadar saydım. Bu duraklama, bazı düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı oldu. "Mektubu yüzünüze vurmak için gelmedim. Bunu *asla* yapmazdım. Bunu aldığımı düşünmenize neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama mektubun varlığından birkaç gün öncesine kadar gerçekten haberim yoktu."

"Saçmalık."

" *Yemin ederim* ... Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum," dedi Sebastian soğukkanlılıkla. "Ama sen birçok konuda yalan söylüyorsun, Maya."

Darbe karnımın biraz aşağısına indi. Çok sertti. Ve karşılık veremedim bile çünkü haklıydı. Yalanlardan, gizlemelerden ve düpedüz inkarlardan, ondan ve en önemlisi kendimden birçok gerçeği saklamıştım.

Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. *Ağlama. Sakın ağlama.*

Geçmişim pek iyi değildi ama onun sandığı kadar kötü bir insan olmadığımı kanıtlamak için can atıyordum. Ona karşı son derece açık ve dürüst davrandığı halde, sadece onunla dalga geçmek için gelmediğimi göstermek istiyordum.

Beni rakip olarak küçümseyebilir ve ortak olarak benden şüphe duyabilirdi, ama onun beni bir insan olarak hor görmesi düşüncesine katlanamazdım.

Sebastian'ın maskesinde küçük bir çatlak fark ettim, yüzü tekrar sertleşmeden önce. "Diya'ya bir şey sormama gerek yok. Mektubu ilk gönderdiğimde aldığını *biliyorum* . Nasıl olduğunu biliyor musun?" Bana doğru bir adım attı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Çünkü bana cevap yazdın."

Ayaklarımın altındaki zemin kaydı. Bu gerçeğin şokuyla sendeledim, başım döndü. "Bu imkansız."

"Öyle mi? Ne dediğini kelimesi kelimesine aktarabilirim." Sesi sertti, okuması soğuk ve kasıtlıydı. "Sebastian, notun

için teŖekkr ederim, ama sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş. İliŖkimiz, hiçbir zaman yarı dostane bir rekabetten öte bir Ŗey olmadı ve olmayacak da. Bana karşı romantik duygular beslemeni takdir ediyorum, ama tam bir Ŗeffaflık adına, ben aynı duyguları hissetmiyorum. Seni o Ŗekilde görmüyorum. zgnm. Ancak, ailelerimiz arkadaŖ olduğu ve aynı niversiteye gideceğimiz için iŖleri garip hale getirmek istemiyorum. Bu yüzden, huzurumuzu korumak adına, mektubunu yanlış yönlendirilmiş bir hayranlık olarak kabul edelim ve hiç yaŖanmamıŖ gibi davranalım. Lütfen bunlardan bir daha hiç bahsetme. Sevgilerimle, Maya.”

Midem bulandı. Kusmak istedim. Beni daha çok neyin iğrendirdiğinden emin değildim; bu cevabın kayıtsızca acımasızlığı mı yoksa Sebastian'ın her kelimeyi ezberlemiŖ olması mı?

On dört yıl boyunca, benim onun nasıl hissettiğini bildiğim ve umursamadığım yanılgısıyla yaŖamıŖtı. Yaptığımız her konuŖma, paylaŖtıėımız her an, onun duygularını çöpe atar gibi bir kenara atan kötücül bir alternatif benliğim tarafından lekelenmiŖti.

“Bunu ben yazmadım.” Sesim bana ait olamayacak kadar kalın ve titrek çıkıyordu. Havalandırma deliklerinden gelen sıcağa rağmen titremeye devam ediyordum, tenim buz gibiydi. “Ben—”

Sebastian, sert bir ses tonuyla, “Hâlâ bende duruyor,” dedi. “Yanıtınız, imzanız ve *tarihinizle* birlikte.”

Hayır. Bu doğru olamaz. Birisi imzamı taklit etmiŖ olmalı, ya da... ya da...

Ŗphe beni kemiriyordu. Acaba bir Ŗekilde bilincimi kaybetmiŖ ve gerçekten o cevabı yazmıŖ mıydım? Öyle olsa bile, onun mektubunu ve benim mektubumu tamamen unutma ihtimalim yok denecek kadar azdı.

BaŖka bir açıklaması olmalıydı, ama onu daha sonra bulurdum. Ŗu anda çözmem gereken daha acil bir sorunum vardı.

“Seb.” Kollarını kavradım, dokunuŖumla kaskatı kesilmesi

göğsümü sıkıştırdı. “Bütün ailemin hayatı üzerine yemin ederim ki, onu ben *yazmadım* . Kimin yazdığını bilmiyorum. Ama beni *tanıyorsun* . Yazmasam bile, hatta öyle hissetsem bile, bu kadar acımasızca cevap vermezdim.”

Sebastian bana dik dik baktı. Bir an için ona bir şey anlatmayı başardığımı sandım, ama sonra başını salladı ve elimden kurtuldu.

“Ama sen öyle düşünmüyorsun. Öyle değildi...” Titrek bir nefes daha aldım ve dikkatlice konuştum. Bunu doğru yapmalıyım. Bu son şansımdı. “Düğünde bir cevabım *yoktu* çünkü korkuyordum, tamam mı? Her şeyin çok hızlı değişmesinden ve nereye varacağımızı bilememekten korkuyordum. Değişimi sevmem ve belirsizlikten nefret ederim. Bunlar kaçınılmazdır, ama sen—biz— *her zaman* aynı kalacağına güvenilebileceğim bir şey oldun. Bu yüzden sana karşı... farklı hissetmeye başladığımda ne yapacağımı bilemedim. Bu istikrarı bozmaktan çok korkuyordum. En çok da seninle olan ilişkinin ne kadar *gerçek* hissettirmesinden korkuyordum. Bana kendimi çok görülmüş ve istenmiş hissettirdin ve bunu hem sevdim hem de nefret ettim çünkü bu tür bir ilişki benim orada olmamı gerektiriyordu. Orada olmak risk demektir. Potansiyel olarak incinmek demektir. Ve sanırım...” Sesim titredi. “Sanırım seni kaybetmekten kaynaklanacak herhangi bir acı, seni hiç tanımamaktan daha çok beni mahvederdi.”

Sebastian'ın yüzü o kadar ifadesizdi ki, sanki mermerden oyulmuş gibiydi. Göğsünün düzensiz inip kalkması olmasaydı, beni hiç duymadığını düşünürdüm.

“Nasıl hissettiğimi sorduğunda şüphelerim başladı,” dedim. “Evet demek istedim ama farklı bir ülkede olmak, önceki gece birlikte uyuduğumuzu bilmek... Sadece o anın etkisinde miydik emin değildim. Ya seks yargımızı bulandırıyor? Ya da ben senin içinden atman gereken bir şeysem ve birkaç ay içinde benden sıkılırsan? Bu, mektubunu bulmadan önceydi ve her şeyi sorgulamaktan kendimi alamadım. Panikledim, bu yüzden sana gerçek bir cevap

vermedim. Ama iki hafta boyunca oturup her şeyi sindirdim ve dürüst olmak gerekirse..." Çenem titredi. "Seni çok özledim. Sensiz hayatın nasıl olacağının tadına baktım ve bu boşluk, önceki tüm şüphelerimi gölgede bıraktı."

Sebastian kımıldamadı. Gözleri okunamaz bir halde bana baktı, boynundaki çizgiler gerginlikten gerilmişti.

"Demek istediğim şu ki..." Kalbim boğazıma geldi. Bütün kartlarımı masaya sermek sırası bendeydi ve bu ne kadar korkutucu olsa da, bunu yapmak zorundaydım. Yapmasaydım kendimi asla affetmezdim. "Cevabımı buldum. Bana karşı aynı duyguları besleyip beslemediğimi sormuştun. Cevap evet."

Sonunda sakinliğini kaybetti ve hırıltılı bir nefes ağzından patladı. "Yapma," dedi, kelime zorlukla bastırıldığı duygularla düğümlenmişti.

Göğsümdeki acı o kadar keskinleşmişti ki, yakıyordu, ona doğru bir adım daha attım. "Gerçeği istedin. İşte benim gerçeğim."

Gözlerinde bir anlık acı belirdi, sonra bakışlarını kaçırdı, boğazı zorlukla yutkundu. "Bunu tekrar yapamam." Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duymadım. "Yıllarca seni bekledim, umdum ki—" Sözünü kesti, çenesi kasıldı. "Artık yeterdi. Her şeyden sonra gelip dünyamı alt üst etmene izin vermeyeceğim."

İşlem tamamlandı . Henüz tamamlanmadı.

Geçmiş zaman.

Göğüs kafesimin arkasında minicik bir umut ışığı belirdi.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp çenesine yumuşak, çekingen bir öpücük kondurdum. Vücudundan bir titreme daha geçti ama beni itmedi. "Bana inanman için geçerli bir sebebin olmadığını biliyorum. Ama denemek zorundayım."

Dudaklarım teninde oyalandı. Sıcak ve pürüzlüydü, hafiften sakal izleri vardı.

Sebastian gözlerini kapattı, sanki bana bu kadar yakın olmanın acısını çekiyormuş gibi vücudundaki her kas kasıldı.

Yavaşça çenesini öptüm, bir elim hafifçe göğsüne yaslanmıştı. Avucumun altında kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordum.

Söylemek istediğim her şeyi söylemiştim ve yeterli olmadığını düşünürse onu suçlamazdım. Gece yarısı yaptığım itiraf, bilerek ya da bilmeyerek ona yaşattığım yıllarca süren acıyı telafi etmediyse de.

Ama umudumu kaybetmeden, dürüstlüğümün derinliğini tattığını ve tüm yalanlara ve yanlış anlamalara rağmen bize bir şans vereceğini umdum.

Dudaklarının köşesine ulaştığımda durdum, nefesim onun nefesiyle karıştı. "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum, sesim kırılganlıktan dolayı kısıktı.

Bu, yıllar önce bahçede öpüştüğümüz anı hatırlatıyordu.

Bana doğruyu söyle. Artık yalan yok. Gitmemi mi istiyorsun?

Keşke o kırk sekiz saati yeniden yaşayabilseydim. Ama bu mümkün olmadığı için, midem düğüm düğüm olmuş bir halde beklemekten başka çarem yoktu.

Sebastian, acı verici derecede uzun bir süre boyunca kıpırdamadı. Başını tekrar bana çevirdiğinde, ifadesi işkence doluydu. İçindeki savaşı gördüm ve kısa, yürek hoplatan bir an için, evet diyebileceğini düşündüm.

Ama cevabı kaba ve ham çıktı, sanki zayıflığından dolayı kendinden nefret ediyordu. "Hayır."

O, elleriyle yüzümü kavrayıp kelimeyi dudaklarımızın arasına sıkıştırmadan önce tepki verme fırsatım olmadı. Kollarımı boynuna doladığım ve aynı tutkuyla karşılık verdiğim sırada mektubu yere düştü.

Sigara dumanı ve viski ciğerlerimi doldurdu. Öpüşme sert ve umutsuzdu, sanki haftalarca, aylarca, *yıllarca* süren mesafeyi ve özlemi telafi etmeye çalışıyorduk. İsteddiğimiz ama bir türlü içimize sinmeyen her şeyin doruk noktasıydı ve kendimi tamamen teslim ettiğimde aramızdaki son engeller de yıkıldı.

Onu sonsuza dek içime çekmek istedim ama sonunda

nefes almak için ayrılmak zorunda kaldık. Nefes nefese kalmış bir halde alınlarımızı birbirine yaslayarak birbirimizden ayrıldık.

Sebastian, yüzündeki ifade yumuşayarak, başparmağıyla kolyemin kenarını okşadı. "Güzel kıyafet," dedi, sesinde tanıdık bir eğlence tonu vardı.

İçimde bir rahatlama hissi belirdi, önceki belirsizliğimden kurtuldum. *Bu* benim Sebastian'ımdı, kapıda beni karşılayan soğuk, duygusuz yabancı değil.

"İnce davranmanın zamanının çoktan geçtiğini düşündüm. Ayrıca..." Parmakları boğazımın çıplak tenine değdiğinde nefesim kesildi. "Bu sweatshirt gerçekten çok rahat."

Geçmiş i tekrar gündeme getirerek o anı mahvetmek istemedim, ama bilmek zorundaydım. Ne olduğunu anlamalıydık, en azından bunu geride bırakabilmek için.

"Yıllarca o berbat cevabı benim yazdığımı sandın," dedim. "Neden bununla ilgili benimle yüzleşmedin? Eğer birine duygularımı itiraf etseydim ve o kişinin tepkisi böyle olsaydı, çıldırırdım." Birini reddetmek başka bir şeydi; bunu bu kadar acımasızca yapmak başka bir şeydi.

Ama Sebastian bana kızgın olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Şakalaşmalarımız ve rekabetimiz üniversite ve yirmili yaşlarımız boyunca kesintisiz devam etmişti. Radhika'nın düğününe kadar bir şeylerin ters gittiğine dair bir sezgiye kapılmamıştım.

"Çünkü," dedi sessizce, bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Seni kaybetmek istemedim."

Boğazımda bir duygu düğümlendi. Kaybettiğimiz tüm yılları düşündüm ve içimde başka bir acı daha belirdi.

Ama garip bir şekilde, ilişkimizin bu şekilde gelişmesinden de bir yandan memnundum. Genç halimizin uzun vadede bu ilişkiyi sürdürecektik kadar olgun olup olmadığından emin değildim. O zamanlar farklı insanlardık, hala öğreniyorduk, durum gerektirdiğinde bile taviz vermeyecek kadar inatçı ve gururluyduk.

"Beni kaybetmeyeceksin," dedim. "Her zaman burada

olacağım."

Sebastian gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine tam olarak yansımadı. "Kalp kırıklığıma, Sal."

Göğsüm paramparça oldu. O zaten benim kalbimi kırmışken, ben onun kalbini nasıl kırabilirdim ki?

Parmak uçlarımda yükselip onu tekrar öptüm, dokunuşumla kelimelerle ifade edemediğim duyguları aktardım.

Bu sefer viskinin tadı o kadar yoğun değildi ama yine de başımı döndürmeye yetmişti. "Bu gece ne kadar içtin?" diye sordum, hem eğlenerek hem de endişelenerek.

"Öyle ki, uyanık olduğum her an peşimi bırakmayan belli bir kişiyi unutmamı sağlayabilir diye düşündüm." Sesi alaycıydı.

Verdiği cevap beni bu kadar mutlu etmemeliydi. En azından son birkaç haftadır ayrılığımızla boğuşan tek kişi ben değildim. "Öyle mi?"

"Yakın bile değil."

Sebastian beni tekrar kendine çekti ve kollarının arasında kaybolurken aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti. Birlikteyken dünyanın geri kalanının yokmuş gibi hissettiriyordu ve onsuz, *bu* olmadan hayatta kalabileceğimi düşündüğüm bir zamanın olduğuna inanamıyordum.

Ellerim omuzlarında ve kollarında dolaştı. Öpüşmemiz daha da tutkulu, daha da aceleci bir hal aldı, ama gömleğini başından çıkarmaya çalıştığımda, başını sallayarak beni durdurdu.

"Bu gece olmaz," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. " *Cinselliği* mi reddediyorsun?"

"Şimdilik." Sebastian, inanmazlığımı belli eden kekelememe karşılık dudaklarını kıvırdı. "Bunu doğru yoldan yapmak istiyorum. Önce flört, sonra seks."

"Ama..." Şaşkına döndüm. "Zaten birlikte olduk."

"Bu, çıkmaya başlamadan önceydi."

Bir anda içimdeki öfke dalgaları silip süpürdü. *Flört* ... Bu sefer, bu kelime içimde korkunç bir his uyandırmadı.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye takıldım, yerden kalkmaya *bu kadar yakinken* üzgün kalamıyordum. "Bana kız arkadaşın olmamı teklif ettiğini hatırlamıyorum."

"Çünkü önce sen benden erkek arkadaşın olmamı istedin."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Sebastian. "Çünkü benim sweatshirtümü giyip evime gelen sendin..."

"Seninle kelime oyunları üzerinden bile olsa tartışacağımızı tahmin etmeliydim, ama zaten bunu kabul etmiştim." Saçlarımı gözümünden çekti, dokunuşu nazikti. "Bu gece geldiğine sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedim, içimde bir şeyler erimişti. "Ben de."

Ben gelecekte yaşayan bir insandım. Her zaman üç adım ilerisini düşünürdüm, beynim gelecekteki olası durumlara göre plan yapmaya programlanmıştı.

Ama bu sefer o içgüdülerimi bir kenara bıraktım ve sadece... anın tadını çıkardım.

Son yıllarda yediğim en iyi yemeklerden biriydi.

Sevgili Maya,

Son yazışmamız beşinci sınıftayken sana yazmak garip geliyor. Okulun imla yarışmasını sen "chiaroscurist" kelimesinde takılıp kaldıktan sonra ben kazandım ve sen de bana kendi seçtiğin birkaç kelimeyle dolu bir not bıraktın. Şunu söylemeliyim ki, "truncheon" ve "rectum" kelimelerini bu kadar yaratıcı bir cümlede kullanan birini daha önce hiç görmemişim. En kibar kazanan ben değildim, bu yüzden sanırım hak etmişim. Benim yazdığım cevap notu da pek hoş değildi.

Ama beşinci sınıf çok uzun zaman önceydi ve bazı şeyler ancak kağıda dökülen mürekkeple ifade edilebilir. Sayısız geceyi en sıradan konular hakkında tartışarak geçirdiğimiz kütüphanede yalnız başıma oturuyorum ve anonimliğin verdiği cesaret bana bu mektubu yazma gücü veriyor. Bir de... tam karşımda oturan senin hatıran. Şu an ne kadar gergin olduğumu görsen gülerdin sanırım.

Sana söyleyip söylememeyi aylarca düşündüm. Nasıl tepki vereceğini düşünmek bile korkunç, ama mezun olmak üzereyiz ve aynı üniversiteye gidecek olsak bile, bunu şimdi söylemezsem asla söyleyemeyeceğimi hissediyorum.

İşte gerçek şu: Seni seviyorum. Tamamen, açıklanamaz bir şekilde ve acı verici bir biçimde. Yılların çalkantıları boyunca ve rekabetimizin kenarlarında sessizce sevdim seni. Uyanık olduğumda aklımdan başka hiçbir şey

geçmiyor, uyanık olmadığım da rüyalarım da sadece sen varsın. Bu... çok acı verici.

Bunu inkar etmeye çalıştım çünkü senden nefret etmem gerekiyordu. Sen benim için bir diken, başarıya giden yolumdaki bir engeldin. Bana meydan okuyan tek kişi sendin ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Özellikle de bunu yüzüme vurmaktan bu kadar mutlu olan biri tarafından alt edilmeye alışkın değildim. Dürüst olmak gerekirse, bu beni çok sinirlendirdi.

Ama bir şekilde, duygularım değişti. Ne zaman, nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum. Eminim bunun bir önemi yok. Önemli olan, başlangıçta senden nefret ettiğim şeylerin şimdi sende sevdiğim şeyler olması... azmin, zekân, zekân (ki bunu bana karşı birçok kez kullandın), mizah anlayışın ve başarılarınla açıkça gurur duyma cesaretin. Başkalarının senin için inşa ettiği kalıplara kendini sığdırmıyorsun ve bazen, dikenlerinin acısı bana hala hayatta olduğumu hatırlatan tek şey oluyor.

Sensiz hayatım, kusursuzluğuyla bozulmamış ama içine renk katılmasını özleyen boş bir tuval olurdu.

Sen beni rakibin olarak görüyorsun ve benim de bir parçam her zaman öyle kalacak. Sanırım ikimiz de bir şekilde rekabet etmeyi asla bırakamayacak kadar gururluyuz. Bu, ilişkimizin temel bir parçası ve değişmesini istemem.

Ama umarım bunu okuduğunuzda beni daha farklı bir şekilde de görürsünüz. Belki de paylaştığımız anların önemini abartmış veya aramızdaki bakışlara fazla anlam yüklemiş olabilirim. Bu tür bir aşkla ilgili deneyimim yok, bu yüzden dediğim gibi, nasıl tepki vereceğinizi düşünmek korkutucu.

Ancak bir keresinde okuduğum ve aklımda kalan bir söz vardı: "Risk alınmalıdır çünkü hayattaki en büyük tehlike hiçbir risk almamaktır. Hiçbir risk almayan kişi hiçbir şey yapmaz, hiçbir şeye sahip olmaz, hiçbir şey değildir." Leo Buscaglia.

İşte buradayım, hayatımın en büyük riskini alarak sana seni sevdiğimi söylüyorum; içimin bir parçası her zaman seni sevdi ve senin tepkin ne olursa olsun, içimin bir parçası her zaman seni sevecek. Eğer senin de aynı duyguları hissetme ihtimalin varsa, aldığım her risk buna değer olacak.

Aşk,
Sebastian

BÖLÜM 30

Sebastian

Bazı insanlar Maya'ya tekrar kapıldığım için beni aptal diye nitelendirmiş olabilirler . Hatta haklı bile olabilirlerdi. Beni yıkabilecek güce sahip bir kişi varsa, o da Maya'ydı.

Ama ona baktığımda ve ona dokunduğumda, ne *olabileceği* umurumda bile değildi.

Onu o kadar uzun zamandır seviyordum ki, ondan önceki hayatımı hatırlamıyordum. Şimdi onun da aynı duyguları paylaştığını bildiğime göre, onu asla bırakmayacaktım.

Başının tepesine hafif bir öpücük kondurdum, o içini çekip bana daha da sokulunca kalbim sızladı.

Yukarı, yatak odama çıkmıştık ve o da hemen uyuyakalmıştı. Geceye bir barda kötü bir şekilde başlayıp, sonunda burada, onun kollarımda olmama inanmak zordu.

Evren bana bir şans vermişti ve bunu hafife almayacaktım.

Yani hayır, geçmişte olanlar ya da gelecekte çıkabilecek engeller umurumda değildi. Yatılı okulda bizi kimin sabote ettiği bile umurumda değildi, çünkü o buradaydı, birlikteydik ve on dört yıl sonra ilk kez...

Sonunda nefes alabiliyordum.

BÖLÜM 31

Maya

Barışmamızın üzerinden tam bir hafta geçtikten sonraki cumartesi günü , Sebastian ve ben, resmi VIP Kız Arkadaş Turu'nun ilk durağında, sabahın erken saatlerinde buluştuk. Bu tur, New York'un beş bölgesindeki en sevdiği yemek mekanlarını içeren, özenle hazırlanmış bir dizi gastronomi deneyiminden oluşuyordu ve elbette Sebastian'ın kendisi de özel rehberim olarak yanımdaydı.

Tur, Queens'te şirin, eski tarz bir lokantada kahvaltıyla başladı. Kırmızı deri koltukları, çalışan bir müzik kutusu ve içeri girdiğimiz anda bize VIP muamelesi yapan küçük ama güler yüzlü bir personeli vardı.

"Cidden. Her restorandaki herkes seni tanıyor mu?" diye sordum siparişlerimizi verdikten sonra. Sebastian'ın tavsiyesine uymuş ve lokantanın meşhur krepinden bir porsiyon, yanında ekstra krem şanti ve çilek sipariş etmiştim.

Sırıttı. "Sadece önemli olanlar."

Gözlerimi devirdim. "Bu kadar kibirli biriyle çıktığıma inanamıyorum."

"Kibirli değilim, Sal. *Özgüvenliyim* ." Sırıtmaları küstahça

bir hal aldı. “İşte bu yüzden benimlesin. Özgüvensiz biriyle birlikte olmaktan nefret ederdin.”

Sebastian'ın özgüvenine ve bunu destekleyecek becerilere hayrandım. Kendine güven dolu tavrının altında yatan yüreğine ve her hareketinin ardındaki düşünceliğe de hayrandım. Bana bir keresinde benimle aynı seviyede olabilecek birine ihtiyacım olduğunu söylemişti; bunu ve daha fazlasını yaptı. Beni kendimin daha iyi bir versiyonu olmaya itti ve zaferlerime anlam kattı. O olmasaydı, savaş alanı olmayan bir general, rakibi olmayan bir galip olurdu.

Bu, tüm hayatımız boyunca böyleydi. Sebastian Laurent'i bir numaralı rakibim olarak belirlediğim andan itibaren ona aşık olacağımı bilmeliydim. Kaçınılmazdı.

“Ne diyebilirim ki? İlk randevumuzun mükemmel olmasını istedim.” Yüzündeki alaycı gülümseme, hafif bir şefkat parıltısının altında yumuşadı. “Umarım beğenirsin.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. “Bayıldım!”

Onun karşılık olarak verdiği gülümseme, içimi güneş ışığının sıcak bir şeridi gibi sardı.

Arkadaş-düşman ilişkisinden sevgili ilişkisine geçişin daha zor olacağını düşünmüştüm, ama geçen hafta sorunsuz geçmişti. Mektubunu ele geçirip benden sahte bir yanıt yazan gizemli kişi yüzünden çok korkmuştum, ama bu on yıldan fazla önce olmuştu. Mektup sahteciliği yapan bir haydut yüzünden yakın bir tehlike altında değildim. Yine de, gizlice onların kimliğini ortaya çıkarmayı, Pittsburgh ikilemimin hemen altına, çözmem gereken gizemler listesine ekledim.

Sebastian ve benim halletmemiz gereken başka şeyler de vardı; örneğin arkadaşlarımıza ve ailemize ilişkimizi ne zaman söyleyeceğimiz ve nişan tarihim konusunda ne yapacağım gibi. Sebastian ve ben resmen sevgili olduğumuz için, diğer talipler söz konusu bile değildi.

Peki, ikimizden biri Kasım ayında nişanlanmak istediğimizi kesin olarak söylemeye hazır mıydı? Eğer Sebastian'la ciddi bir ilişkim olduğunu bilselerdi, ailem bu

son tarihi dayatacak mıydı?

“Aman Tanrım.” İlk lokmamdan sonra gözlerim faltaşı gibi açıldı. Influencer'ların bir şey yedikten sonra gözlerini devirip inlemelerinin abartı olduğunu düşünürdüm hep— ciddi anlamda, kaç tane domates *bu kadar* lezzetli olabilir ki?—ama eğer bir şey inlemeye değerse, o da bu pankeklerdi. “Bunlar *muhteşem* .”

Hafif ve kabarık, kenarları çıtır çıtır, zengin, tereyağlı bir dokuya sahip ve tatlılık ile ekşiliğin mükemmel dengesiyle büyüleyiciydiler. Ben aslında çok fazla krep seven biri değildim, ama bulut gibi lezzetlerinin içinde kendimi seve seve gömerdim.

Sebastian, yemeği iştahla yediğimi izlerken gülümseyerek, “Üç eyalet bölgesinin en iyileri onlar,” diye onayladı. “Sizi asla yanlış yönlendirmem.”

“Bu mekanları nasıl buluyorsunuz?” diye sordum. “Her restoranı bizzat kendiniz denemeniz mümkün değil.” New York'ta işletmelerin açılıp kapanma hızını göz önünde bulundurursak, bu imkansız olurdu.

“Kulaktan kulağa ve bolca deneme yanılma yöntemiyle. Ama sandığınızdan daha sık keşif yapıyorum. Gizli hazineleri bulmak işimin en sevdiğim kısımlarından biri.” Sebastian çatalıyla yumurtalarını bana uzattı. “Bunu dene. Yumurtaları neredeyse krepleri kadar lezzetli.”

Öne eğildim ve dudaklarımı çatalın etrafına sardım. Yumurtalar inanılmaz derecede yumuşak ve lezzetliydi, ama Sebastian'ın bakışları ağızıma kaydığı için tadını neredeyse hiç hissetmedim.

Havada ince bir değişim hissedildi. Cildim gerildi, tüylerim diken diken oldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu usulca.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde çiğnedim, göz temasını hiç kesmedim. Yutkunduktan sonra, “Haklısın,” dedim. “Neredeyse aynı derecede güzel.”

Aramızda yoğun ve elektrikli bir ritim nabız gibi atıyordu. Çatalı geri çekip tabağına koymadan önce gözleri ateşle

parıldıyordu, hareketleri son derece kontrollüydü.

Bu anın özünde cinsel bir şey yoktu, yine de içimde bir arzu filizlendi. Bacaklarımı çaprazladım, hava bir dakika öncesine göre biraz daha sıcaktı.

Sebastian ve ben ilk randevumuzdan sonra tekrar birlikte olmamaya karar vermiştik, yani bugün için sorun yoktu. Değil mi?

Ama onun benim hislerimi anlayıp kalan duraklarımızı iptal edip yatak odasında ateşli bir öğleden sonra geçireceğini düşünüyorsam, fena halde hayal kırıklığına uğradım. Orijinal programımıza sadık kaldı ve kahvaltımızı bitirdikten sonra Corona Park'ta keyifli bir yürüyüşle yediklerimizin ağırlığını attık.

Daha sonra beni Brooklyn'e götürdü ve orada çeşitli özel dükkanlara uğrayıp satıcılarla selamlaştık: şehrin en iyi etlerini satan bir kasap, ürünleri hakkında ansiklopedik bilgiye sahip bir peynirci ve bana kış için mükemmel olan muhteşem, dolgun gövdeli bir kırmızı şarap tanıtan sevimli bir şarap dükkanının sahibi.

Bolca şarap ve peynir aldım. Sahipleri bunları bana kargoyla göndereceklerine söz verdiler, böylece bütün gün yanımızda taşımak zorunda kalmayacaktık. Et yemiordum ama kasaptaki güzel mermer desenli etlere ben bile hayran kaldım.

Öğle yemeği, sanki doğrudan Bangkok'tan getirilmiş gibi görünen minicik bir restoranda, oldukça rahat bir ortamda geçti. Sadece nakit ödeme kabul eden ve belki de aynı anda on kişiyi rahatlıkla alabilecek büyüklükte olan bu restoranda, yeşil köri kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirdi.

Tatlılara olan düşkünlüğümden dolayı Sebastian, tatlı turumuza üç yer daha ekledi: ev yapımı graham bisküvili çilek ve tatlı krema karışımını paylaştığımız gurme bir dondurma dükkanı, cennet gibi bir dilim pandan şifon kek için aile işletmesi bir Asya pastanesi ve son olarak da çeşitli trüf çikolataları için bir Fransız çikolatacı. Turu bitirdiğimizde, neredeyse sokakta sendeleyerek yürüyordum.

"Artık yeter. Yürüyebileceğimi sanmıyorum." İnleyerek yakındaki bir banka çöktüm. "Doydum."

Sebastian güldü. Yanıma oturdu, dizi benimkine değiyordu. "Senden daha fazlasını bekliyordum, Sal. Daha akşam yemeği bile yemedik."

Ona alaycı bir bakış fırlattım. "Artık sevgili olduğumuza göre bana daha nazik davranman gerekmiyor muydu?"

Mükemmel bir ilk randevu planlamıştı. Yemek yemeyi çok severdim ama ömür boyu yetecek kadar sıkıcı, resmi akşam yemeği yemiştim. Bugünkü gezi, yemek özlemimi tam doğru miktarda aktiviteyle birleştirdi. Dışarıda olduğumuzda, etrafımızda aşırı ilgili garsonların dolaştığı resmi bir masaya sıkışıp kalmaktan çok daha rahat ettik.

"Sana daha nazik davranmamı ister misin?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

"Tanrı aşkına, hayır. Biraz omurgan olsun," dedim ve bu da beni bir kez daha güldürdü. "Bana karşı nazik olman gereken durumlar hariç. Aklımı okuyarak aradaki farkı anlayacağını tahmin ediyorum."

Şaka yapıyordum ama Sebastian çenemi parmaklarının arasına aldığı anda kalbim bir an durdu.

"Hım." Gözleri muziplikle parladı. "Bu da o durumlardan biri sayılır mı?"

"Belki," diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve—

"Maya, sen misin?"

O kadar hızlı geri çekildim ki neredeyse banktan düşüyordum. Sebastian daha zarif bir şekilde geri çekildi, ancak teyzem elinde market poşetleriyle bize doğru yaklaşırken omuzları gerginlikten kasıldı.

"Merhaba, Meera Teyze," dedim, içimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak. "Ne, eee, burada ne yapıyorsunuz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Buralarda oturuyorum."

Kahretsin. Brooklyn'de yaşadığını unutmuşum. Bu, artık ellili yaşlarının ortalarında olması ve evlenmemiş olması, onu ailemde bir nevi dışlanmış biri yapmıştı. Bir keresinde

annemi Greenpoint'e benimle gelmeye davet etmiştim ve sanki ona medeniyeti terk edip bir mağarada yaşamasını söylemişim gibi davranmıştı.

"Burada ne yapıyorsun ?" Teyzem Sebastian'a baktı, gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. "Hem de Sebastian Laurent'le."

Vay canına. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sebastian ve ben yeni durumumuzu gizli tutmaya çalışmıyorduk, ama teyzem benden önce anneme haberi verirse, kıyamet kopardı.

"Araştırma amaçlı iş görüşmeleri." Sebastian cevap vermemi engelledi. "Haziran ayındaki lansman etkinliği için tedarikçi olarak düşündüğümüz harika yiyecek dükkanları var burada."

"Şirketlerimiz dondurulmuş gıda ürünleri konusunda iş birliği yapıyor," diye ekledim, Meera Teyze neyden bahsettiğimi anlamamış olabileceği ihtimaline karşı. Aslında işin içinde değildi ya da ilgisi yoktu.

"Evet, biliyorum," dedi. "Haberleri ve aile grup sohbetini okudum." Dilini şaklattı. "Priya'nın nişanlandığını duydum. İnanamıyorum. Her zaman kaçacağını ya da bir tarikata katılacağını düşünmüştüm, hangisi önce olursa."

Zoraki bir kahkaha attım. "Hayır, Pilates'i bir tarikat olarak görmediğiniz sürece, hayır, bir tarikat değil. Sanırım bazı insanlar öyle görüyor."

Herkes benim özel hayatımı biliyor muydu? Geniş ailemizin oluşturduğu grup sohbeti olan Singh Ekibi'ni sessize almıştım ama belki de daha sık kontrol etmem gerekiyordu. Tanrı bilir orada benim hakkımda neler konuşuyorlardı.

"Zaman daralıyor," diye uyardı. Bekarlığıyla tanınan biri için, evli diğer aile üyelerim kadar beni de evlilik konusunda rahatsız etmekten son derece memnun görünüyordu.

Neyse ki, çok uzun süre kalmadı. Benim birkaç sivri sorumdan ve belirsiz cevaplarımdan sonra gitti.

"Az kalsın yakalanıyordum," dedim kadın sokağın

aşağısında gözden kaybolduktan sonra. Adrenalinim tavan yapmış bir halde banka yığıldım.

"Sence bizi gördüğünü annene söyler mi?" diye sordu Sebastian. Sesi endişeliydi.

"Belki. Bilmiyorum. Pek konuşmuyorlar ama..." Yüzümü buruşturdum. Ailemle henüz ilişkimizi öğrenmek *istemiyordum* . Sebastian'dan utanmıyordum, aksine, ama ihtiyacımız olan son şey, daha bir aylık yıldönümümüzü bile doldurmadan annemin onu nişan yüzüğü seçenekleri ve düğün planlarıyla bombardımana tutmasıydı. Bu baskı bile çoğu yeni ilişkiyi bitirmeye yeterdi.

Sebastian'a bunların hepsini zaten anlatmıştım, bu yüzden elimi güven verici bir şekilde sıktı.

"Sorun yok," dedi. "Anne babanız erken öğrenirse dünyanın sonu olmaz. *Eğer* böyle bir durum ortaya çıkarsa, hallederiz."

"Endişelenme." Gözlerindeki yaramazlık yeniden belirdi. "Akşam yemeği *çok* daha özel bir yer."

BÖLÜM 32

Maya

“CHEZ LAURENT’E HOŞ GELDİNİZ.” Sebastian mutfağını eliyle işaret etti . Burası bir şefin rüyasıydı; en üst düzey aletler, pırıl pırıl pişirme gereçleri ve odayı merkeze alan devasa bir mermer ada. “Akşam yemeğinizi bizzat ben pişireceğim. Turu güzel bir şekilde sonlandırmanın iyi bir yolu olacağını düşündüm; yemekler çıkana kadar biraz beklemenizde sakınca yoksa tabii.”

Onun randevumuz için ne kadar çok düşündüğünü görünce biraz eridim. Günün son yemeği için yine gizli bir cevher niteliğinde bir restoran bekliyordum, ama bu ondan bile daha iyiydi.

"Bu mükemmel bir fikir," dedim.

"Harika." Sebastian yüzünde bir rahatlama ifadesiyle gülümsedi. "Evi dilediğiniz gibi keşfedebilir veya arkanıza yaslanıp rahatlayabilirsiniz. Akşam yemeği bir saat kadar sonra hazır olacak."

"Yardımcı olabilir miyim? Boş boş oturmaktansa daha faydalı bir şey yapmayı tercih ederim."

"Yeter ki sadece yemek hazırlığına odaklanın," dedi.
"Kurabiye satışındaki felaketi hâlâ hatırlıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Tamam, bu haksızlık çünkü o zaman *on* yaşındaydım. Fırını değiştirmek zorunda kaldık ama evi ben yakmadım, değil mi?"

"Hayır, sen sadece bir düzine mükemmel kurabiyeyi yaktın."

Bazı insanlar ilk randevuda kendi yemeklerini yapmaktan hoşlanmayabilir, ama bu günün en sevdiğim kısmı olmaya başlamıştı. Çok ev ortamı gibiydi ve Sebastian'ın yemek yapmasını izlemek *inanılmaz derecede* çekiciydi.

Hızlı ve hassas hareketlerle bifteği keserken ona bir kez daha gizlice baktım. Her hareketinde ön kolları kasılıyor, eti kestikten sonra baharatlarken zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyordu. Bir tarife bakmadı ya da ne aldığını kontrol etmedi; her malzemenin nerede olduğunu ve ne kadar gerektiğini tam olarak biliyordu.

Tanrım, yetenekli erkeklere, özellikle de önlük içinde *bu kadar* iyi görünenlere bayılırdım.

Üniformalı adamları unutun. Ben mutfakta her gün, bütün gün bir üniformalı adam tercih ederim.

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki, sos kabının taşıdığını ve yapışkan sıvının elime damladığını fark etmedim.

Sebastian mutfağın kendi tarafında o kadar meşguldü ki hatamı fark etmedi, ama bu bana dikkatimi işe vermem ve (nesnel olarak muhteşem ve hayranlık uyandıran) erkek arkadaşına bakmayı bırakmam gerektiğinin hatırlatıcısı oldu. Yemek hazırlamak gibi basit bir şeyi bile beceremezsem, bunu asla unutmama izin vermezdi.

Neyse ki, hazırlık ve pişirme sürecinin geri kalanı sorunsuz geçti. Yemeklerimiz piştikten sonra, onları yemek odasına götürdük. Oda zaten mumlar, güller ve arka planda çalan hafif Fransız caz müziğiyle hazırlanmıştı.

Sandalyeme iyice yerleştim, içim bir anda garip bir hisle doldu. "Sebastian Laurent, tam bir romantik," diye takıldım. "Hiç tahmin etmezdim."

"Kendi yemeğinizi hazırlamanızı istediğimde bana gerçek bir romantik diyebilir misiniz, emin değilim." İkimize de birer

kadeh şarap doldurdu ve arkasına yaslandı. "Bu arada, harika iş çıkardınız. Şimdiye kadarki en sevdiğim asistanım."

"Bunlardan çok yaşadınız mı?"

Kaşını kaldırdı. "Bu, geçmişte başka randevularım için yemek pişirip pişirmediğimi sorma şeklin mi?"

Omuz silktim ama yanaklarım kızardı. Gerçekten de incelik konusunda kendimi geliştirmem gerekiyordu.

"Hayır," dedi Sebastian, gözleri benimkine dikilmişti. "Başka bir randevu için hiç yemek pişirmedim. Hiç istemedim de."

Bu sefer gülümsememi saklamaya zahmet etmedim.

İki farklı ana yemek hazırlamıştı; benim için makarna, kendisi için biftek ve patates. Yemekler inanılmazdı. Daha azını beklemiyordum zaten, ama hazırlanmasında benim de bir payım olduğunu bilmek ayrı bir keyif verdi.

Metropolitan Müzesi'ndeki yeni bir sanat sergisi hakkında rahat bir sohbete daldık, ardından son popüler TV dizisi hakkında on beş dakikalık bir tartışma ve bir sonraki Dünya Kupası'nı hangi ülkenin kazanabileceği üzerine bir fikir ayrılığı yaşadık. Hayatınız boyunca tanıdığınız biriyle çıkmanın en güzel yanı, gereksiz konuşmaları atlayıp doğrudan sizi ilgilendiren konulara geçebilmektir.

Ancak, bu biz olduğumuz için ve biz de olduğumuz gibi olduğumuz için, konuşma kaçınılmaz olarak işe döndü.

"Lansman etkinliği için çok heyecanlıyım," dedim. "Herkesin yemeklerinizi tatmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Herkesin aklını başından alacaksınız."

Lansmana üç ay kalmıştı. Kişisel sorunlarımız yüzünden biraz ivme kaybetmiştik, ama kaybettiğimiz zemini hızla telafi ediyorduk. Sebastian ve ben tartışmayı bırakıp gerçekten birlikte çalışmaya başladığımızda, durdurulamaz hale gelmiştik.

Onun, "*Elbette* bayılacaklar, çünkü ben bir dahiyim" gibi umursamaz bir yorum yapmasını bekliyordum, ama cevabı garip bir şekilde sakin oldu. "Umarım öyle olur."

Kaşlarımı çattım. "Sorun ne? Gergin misin?"

“Hayır. Evet. Yani...” Sebastian derin bir nefes verdi. “Sana bunu söylemedim ama Derek’in iş birliğindeki yerini kabul ettiğimde babamla bir anlaşma yaptım. Eğer ben—eğer *biz* —lansmanı sezonun en önemli etkinliği haline getirmeyi başarabilirsek, babam CMO görevinden ayrılıp tam zamanlı şef olmama izin verecek.”

Aman Tanrım. Bu *çok büyük bir* şeydi. Sebastian'ın pazarlamadan çok yemek pişirmeye tutku duyduğundan şüpheleniyordum, ama babası tek varisinin kurumsal prestiji bırakıp restoran hayatına yönelmesine izin verecek türden biri değildi.

“Bu iyi bir şey... değil mi?” diye sordum. Çok baskı vardı ama Sebastian baskı altında başarılı oluyordu. Harika bir lansman gerçekleştireceğimizden emindim ve yemek pişirme becerileri de rakipsizdi. Şanslar onun lehineydi.

"Sanırım öyle," dedi Sebastian. "Eleştirmenlerin ne diyeceğini göreceğiz."

“Seni çok sevecekler.” Tabaklarımızı işaret ettim. “*Yeteneklisin* . Bunu kız arkadaşın olduğum için ve bunu söylemek zorunda olduğum için söylemiyorum. Bu yemek gerçekten uzun zamandır yediğim en iyi yemeklerden biri. Mesleğine olan sevgin yemeğine yansıyor. Eminim eleştirmenler de bunu fark edeceklerdir.”

“Belki,” dedi sessizce. “Ama yetenek denklemin sadece bir parçası. Son mutfak yöneticiliğimde işler pek yolunda gitmemişti.”

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

“Bunu başka bir zaman konuşabiliriz. İlk randevumuz için çok ağır bir konu.” Şarabından bir yudum aldı ve isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Nedimelik görevlerin nasıl gidiyor? Priya henüz bir gelin canavarına dönüştü mü?”

“Sebastian.” Ona sert bir bakış attım. “İkimiz de bunun sıradan bir ilk buluşma olmadığını biliyoruz. Ablamın düğününden bahsetmek istemiyorum. Senden bahsetmek istiyorum—eğer *sen de* bunu istiyorsan.”

Yavaşça başımı salladım, zihnim anılarımı taradı ve

sonunda o restoranın açılışının neden bu kadar unutulmaz olduğunu hatırladı. "Martin Wellgrew oradaydı..."

Sebastian, "Öldü," diye tamamladı. "Bunu söyleyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. Bankacının yine aynı derecede önemli bir etkinlik sırasında gerçekleşen ve kamuoyunda büyük yankı uyandıran ölümü, şehrin gündemindeydi. Ulusal haber kaynaklarında manşetlere taşınmıştı ve herkes bunun Laurent Restoran Grubu'nun sonu olacağını düşünüyordu. Sebastian'ın ailesi bu fırtınayı atlattı, ancak yara bere içinde çıktılar.

Basının ne kadar acımasız olduğunu ve bazı kişilerin Laurent'lerin düşüşü gibi görünen şeyden nasıl zevk aldığını hatırladım. Ben onlardan biri değildim. Rakiptik ama ben onu yenmek istiyordum, kötülenmesini değil.

O dönemde Sebastian'la birkaç kez konuşmuştum. İyi görünüyordu ama maske takma konusunda çok iyiydi ve yaşadığı deneyim, sandığımdan çok daha fazla etkilemişti.

Onu zorlamak istemedim, bu yüzden sessizce devam etmesini bekledim.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim sert bir şekilde. "Tarifler iki üç kez kontrol edildi ve test gruplarından gelen raporları gördüm. İnsanlar onları *çok seviyor*. Le Boudoir'da yaşananlar korkunçtu, ama kendini suçlayamazsın. Restoranlarda her zaman böyle şeyler olur. Bu senin veya yeteneklerinin bir yansıması değil."

"Öyleyse öyleydi." Sebastian'ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Fıstık alerjisinden öldü, Maya. Ani bir kalp krizi ya da kaza değildi. Gıda kaynaklıydı, yani olanlardan *ben sorumluyum* ." Sesi titredi. "O geceyi kafamda defalarca tekrar canlandırıdım. Yemeklerimizin hiçbirinde fıstık yoktu ve malzemelerimizde de en ufak bir iz bile olmadığından emindim. Ama bir şey gözümünden kaçmış olmalı ve ne olduğunu çözememek beni kahrediyor. Sorunun ne olduğunu bilmezsem, düzeltemem ve tekrar olabilir."

"Sorun *olduğunu* bilmiyorsun," dedim. "Kendini sorumlu

hissetmeni anlıyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şekilde hissederdim. Ama kendin söyledin. Mutfağı fıstıktan arındırmak için elinden gelen *her şeyi* yaptın. Yaygın bir alerjen. Yanında oturan kişinin cebinde fıstıklı bir çikolata olabilir ya da, bilmiyorum, daha önce fıstık ezmesi yemiş birini öpmüş olabilir. Önemli olan, bunu bilmenin bir yolu yok. Martin'in başına gelenler olağanüstü bir durumdu ve gelecek için bir alamet değil. Lanetli değilsin Sebastian. Sadece şanssızdın."

Tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bunu bir zafer olarak kabul ettim. "Bu fıstık ezmesi lafını daha önce hiç duymamıştım," dedi. Gülümsemesi tekrar soldu. "Bütün bu... yüküm varken babamı tam zamanlı aşçılık yapmama izin vermesi için zorladığım için ikiyüzlü olduğumu düşünmelisiniz herhalde."

"Bence ikiyüzlü değilsin," dedim. "Bence cesursun. En büyük korkuları gerçekleştikten *sonra* hayallerinin peşinden koşacak cesarete sahip çok az insan var. Sen sahipsin."

İnancımın gücü ona ulaşmış gibiydi. Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve gözlerinde içten bir gülümseme belirdi. "Maya Singh, bana iltifat mı ediyor? Dünyanın sonu gelmiş olmalı."

"Bu, kız arkadaşına sunulan ayrıcalıklar paketinin bir parçası."

"Hmm. Hoşuma gitti ama alışmak biraz zaman alacak."

"Ah, buna alışma sakın. İltifatlar özel günler içindir." Şarabımı aldım. "Bu bizim ilk randevumuz ve beni güzelce doyurdun, bunu özel bir gün olarak düşün."

Güldü. Ortam hafifledi ve yavaş yavaş daha kolay konulara geçtik, ancak önceki sohbetimizin samimi ve doğal havası hala devam ediyordu.

Sebastian ve ben birlikte büyümüş olsak da, onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Beklediğimden çok daha fazla yönü vardı ve o gün yaptığımız her şeyden -yemekler, yemek pişirme, kahkahalar- onun gerçek kişiliğini görmek

kesinlikle en güzel kısmıydı.

BÖLÜM 33

Sebastian

Mart ayının ikinci yarısı adeta bir anda geçti . Farkına varmadan Nisan gelmişti ve sıcaklıklar daha katlanılabilir seviyelere inmişti. Evden her çıktığımda hâlâ palto giymek zorundaydım ama artık sokakta yürürken rüzgar yüzümü ısırmaya çalışmıyordu.

Maya ve ben gizlice çıkmaya devam ettik. Yakında arkadaşlarımıza söylemeyi planlıyorduk, ancak ailelerimize lansman etkinliğinden sonra söylemeyi erteledik. Ailesi onun aşk hayatı konusunda çok baskıcıydı ve Maya, iş yerindeki kaosu üzerine bir de bu baskıyı istemiyordu.

Lansmana sadece iki ay kalmıştı. Her şey şu ana kadar sorunsuz gidiyordu, ama sürekli diken üstündeydim, her an bir aksilik olmasını bekliyordum. Maya olmasaydı, çoktan pes etmiş olurum.

"Mekandan gelen son e-postayı gördünüz mü?" diye sordum.

Maya başını salladı. "Masa düzeniyle ilgili mi? Ben cevap veririm."

Çarşamba günüydü ve Singh Foods genel merkezindeki ortak ofisimiz yerine onun oturma odasında çalışıyorduk.

Son birkaç haftadır onun çatı katı dairesiyle benim taş evim arasında gidip geliyorduk. Bu, iş ve eğlenceyi birleştirmenin kurnazca bir yoluydu; yine de çok iş yapıyorduk, ama birilerinin bizi yakalamasından endişe etmeden kısa "molalar" verebiliyorduk.

"Her şey hakkında nasıl hissediyorsun?" diye sordu Maya. Elinde bir kase çilekle tezgâha yaslandı. Evden çalıştığımız için her zamankinden daha rahat giyinmişti; şort ve eski bir konser tişörtü giymişti. Ayakları çıplaktı ve saçları omuzlarının üzerinden gevşek dalgalar halinde dökülüyordu.

Bu görüntü içimi bir sıcaklık dalgasıyla sardı. Yeni ilişkimizin en sevdiğim yanı buydu; onu rahat, korumasız ve tamamen kendisi olarak görmek.

"İyiyim," dedim. Kaşını kaldırdığında, biraz pişmanlıkla ekledim: "Bazı günler iyiyim, bazı günler ise biraz dağınık."

Baskının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

Babam sözleşmeyi imzaladığımızdan beri anlaşmamızdan hiç bahsetmemiştir ve bu sessizliği sadece aşırı düşünmemi körükledi. Muhtemelen zaman kolluyor ve kendi kendime başarısız olmamı bekliyordu, ama ona başarısız olduğumu görmenin verdiği tatmini vermeyecektim. Reddetim.

"Bana normal geliyor," diye düşündü Maya. "Büyük bir olaydan önce herkes iniş çıkışlar yaşar."

"Belki." Ellerimi peçeteyle sildim ve çöpe attım. "Peki ya sen? Nasıl hissediyorsun?"

Dışarıdan gelen baskılar beni bunaltıyordu, ama Maya kendi kendini en sert eleştiren kişiydi.

"Bazı günler iyi, bazı günler ise tam bir karmaşa," dedi ve beni gülümsetti. "Örneğin, davet ettiğimiz herkesin evet yanıtı vermesine sevindim, ama mekan masa düzenini - defalarca verdiğim detaylı talimatlara rağmen - berbat ederse çıldıracağım. Ve eğer Yılın Gastronomi Etkinliği ödülünü kazanamazsak, *kesinlikle* çıldıracağım çünkü Whitaker Farms'ın Pazarlama Direktörünün beni beklediğini biliyorum—"

"Özür dilerim." Maya kızardı ve kasesini yere bıraktı.

“Konudan sapmak istememiştim ama görüyorsun ya? Bu baskıyı hissedenden tek kişi sen değilsin, o yüzden her şeyi içinde tutmak zorunda hissetme. Birlikte ağlayabiliriz. Daha eğlenceli olur.”

Göğsüm sızlasa da tekrar güldüm. Kendimden en çok şeyi onunla paylaşıyordum, ama her duvar daraldığında ona travmalarımı yükleseydim, hiçbir şey başaramazdık. Zaten yeterince derdi vardı, bir de benim için terapistlik yapmasına gerek yoktu.

Gerginliğimin en büyük kısmını hafifletmek için ona yeterince şey anlattım ve geri kalanını kendi başıma hallettim.

“Araştırmanız nasıl gidiyor?” Konuyu değiştirdim. “Henüz bir şey buldunuz mu?”

Maya, Pittsburgh teorisinden vazgeçmemişti. Lansman üzerinde çalışmadığımız zamanlarda en sevdiği projesiydi, ancak çıkmaza girmişti.

“Hayır.” diye iç çekti. “Bu kadar zamanı bir tahmine dayanarak geçirdiğim için kendimi aptal hissediyorum, ama bunu çözene kadar kafamı kurcalamaya devam edecek. Yani... sanırım aptallık edip denemeye devam edeceğim.”

“Anlaşalım,” dedim. “Lansman bittiğinde ve Pittsburgh'da neler olduğunu anladığınızda, aklımıza gelen en büyük, en keyifli seyahate çıkalım. Bir ay boyunca yiyecek, içki ve genel bir sefahat. İş yok, e-posta yok. Sadece... eğlence. Ve rahatlama.”

Üzerimde hiçbir yükümlölük olmadan gerçekten rahatladığım son zamanı hatırlayamıyordum. Eminim Maya da hatırlayamıyordur.

Gülümsedi. “Anlaştık.” Saate baktı, sonra tekrar bana döndü. “Biliyorsun, iş günü neredeyse bitiyor ve henüz doğru dürüst bir mola bile vermedik...”

“Öyle mi?” diye mırıldandım, kanım ısınıyordu. Havada belirgin bir değişim vardı ve iş, babam ve Pittsburgh hakkındaki düşünceler birdenbire çok uzaklarda kalmış gibi görünüyordu. “Seni tembel biri sanmıyordum, Maya.”

“Hayır, değilim.” Bu sefer gözlerinde şeytani bir parıltıyla tekrar gülümsedi. “ Çok alışkan biriyim.”

Kemer tokamı ve pantolonumu tek bir ustaca hareketle açtığında nefesim hızlandı; dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına aldığıında ise nefesim tamamen kesildi.

Nemli bir sıcaklık beni sardı. Parmak boğumlarım bembeyaz olmuş bir halde ellerimi tezgâha dayamadan önce sert bir küfür savurdum.

"Kahretsin, tatlım," diye fısıldadım tekrar, dilini yavaşça penisimin üzerinde gezdirip başının etrafında döndürdüğünde. Emdi, yanakları içeri çekildi ve dolgun dudaklarının penisimi sarması o kadar erotikti ki, omurgamda ürpertiler yarattı. "Çok güzel görünüyorsun."

Maya bana yukarıdan baktı, gözleri arzu ve hayranlıkla doluydu, bir yandan da penisimi emip yalayarak aşağı doğru ilerledi.

Beni altüst eden onun yumuşaklığıydı.

Bazen ona bakıp onun benim olduğuna inanamıyordum. Onu çok uzun zamandır bekliyordum ve onu hak etmediğimden emindim. Ama artık ona sahip olduğuma göre, şeytan bile beni ondan ayıramazdı.

O her zaman benim oldu.

Ve ben de *her zaman* onundum.

Bir zevk dalgası daha vücudumu sardı. Başım geriye doğru eğilirken ve parmaklarım saçlarına dolanırken boğuk bir inilti çıkardım, o da beni büyük bir iştahla emiyordu. Dizlerim titrerken kendimi dengelemeye çalışarak diğer elimi tezgaha dayadım.

Ağzıyla yaptığı cinsel eylemin ıslak, sulu sesleri mutfağı dolduruyordu ve o kadar memnun etmeye istekli, o kadar *kendini kaptırmıştı* ki, coşkusu fiziksel olarak yaptığı her şeyden daha ateşliydi - ki bu, o konuda eksik olduğu anlamına gelmiyordu.

Penisimin başı boğazının arkasına çarptı. Maya boğulma refleksine karşı koyarken, dar geçidi etrafımda kasıldı. Gözleri yaşlarla doldu, vücudu belirgin bir şekilde gerildi,

ama devam etti. Destek almak için uyluklarımdan tuttu ve her bir santimini yutma hissi dayanılmazdı.

Zaten yıpranmış olan öz kontrolümdeki tasma koptu. "Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım. O da çabalarını ikiye katladı, muhtaç inlemeleri tüm vücudumda titreşiyordu. "Kahretsin. Maya, ben— *kahretsin* !"

Son anda geri çekildim. Kalın, sıcak meni iplikleri yüzüne ve dudaklarına sıçradı. Çenesinden aşağı, tişörtüne doğru aktı ama o fark etmemiş gibiydi, ayaklarımın dibinde diz çökmüş, ağzı açık ve dili dışarıdaydı. İşimi bitirene kadar bekledi ve inleyerek ağzına dolusu menimi yuttu.

Aman Tanrım. Sadece o sesten bile neredeyse tekrar boşaldım.

Muhteşemdi. Kusursuzdu, benim için yaratılmıştı, her açıdan, benim için biçilmiş kaftandı.

Az önce orgazm olmama rağmen, penisim hâlâ zonluyordu, kaslarım birikmiş şehvetle gerilmişti. Saatlerce arzularımızı dindirmeye çalışsam da yetmezdi. Maya söz konusu olduğunda, doyumsuzdum.

Elimi uzatıp başparmağımla alt dudağını aşağı doğru çektim.

Sözlerim üzerine gözleri yeniden alevlenen bir arzuyla başını salladı. Göğüs uçları o kadar sertleşmişti ki tişörtünün altından belli oluyordu.

"Güzel." Penisimi yanağından aşağı, çenesine doğru sürükledim ve kalan meniyle kapladım. Ne yaptığımı fark edince yanakları koyu bir kızarıklıkla kaplandı, ama yeni meniyle kaplı penisimin ucunu ağzına doğru ittiğimde itiraz etmedi. Dudakları aralandı ve bir kez daha hevesle beni sardı. "Beni temizle. Yemekten sonra ortalığı kirletmek kibarlık değil."

Maya titredi. İtaat etti, dünyanın en pis dondurmasını yalıyormuş gibi penisimi temizlerken açlık dolu küçük sesler çıkardı. İşini bitirdiğinde, ortada bir damla meni kalmamıştı ve ben tekrar taş gibi sertleşmiştim.

Arkasına yaslandı, yüzündeki gurur ifadesi beni güldürdü,

ama onu kucağıma alıp kahvaltı masasına götürdüğümde bir saniye sonra çığlık attı. Masa mutfağın köşesine sıkışmıştı ve diğer odadaki resmi yemek masasından daha küçüktü, ama idare ederdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hem beklenti hem de endişeyle doluydu, ben de onu masanın üzerinde bırakıp mutfağın geri kalanından gerekli malzemeleri toplamaya gittim.

Kısa bir süre sonra geri döndüm. Kollarımdaki eşyalara gergin bir şekilde baktı, ama onları en yakın sandalyeye koyduğumda bacaklarının nasıl kasıldığını fark ettim. O kadar ıslaktı ki, uyarılmasını odanın öbür ucundan bile hissedebiliyordum.

"Öğle yemeği olmadan gerçek bir mola olmaz." Yarısı dolu viski şişesinin kapağını açtım.

"Üç saat önce öğle yemeği yedik."

"Üç saat uzun bir süre." Şişeyi ağzına yaklaştırdım. "Aç ağzını."

"İş başında içki içmemeliyiz," dedi nefes nefese.

Tekrar itiraz etmedi. Şişeyi dudaklarına doğru eğdiğimde burnundan hafif, hayalperest bir iç çekiş çıktı. Viski ağzına damladı ve boğazı, döktüğüm hızla aynı tempoda yutkunmaya çalıştı.

Penisim zonluyordu. Yeterince tatmin olduğuna emin olduktan sonra şişeyi elinden çekip öne eğildim ve ağzını sert, dağınık bir öpücükle yakaladım. Tadı tatlı ve dumanlıydı ve o kadar sarhoş ediciydi ki, hayatımın geri kalanını sadece onun öpücükleriyle geçirebilirdim.

Boşta kalan elim omzunun üzerinden kayarak belinin kıvrımına doğru indi. Tişörtünü yukarı doğru çektim ve başının üzerinden çıkarabilmesi için ayrıldık. Bakışlarım onu baştan aşağı süzdü, masanın üzerinde uzanmış yarı çıplak bedeninin görüntüsünü içime sindirdim. O, yutulmayı bekleyen bir ziyafetti ve ben açlıktan ölüyordum.

"Dünyanın en mükemmel göğüslerine sahipsin. Biliyor musun?" Şişeyi tekrar eğdim ve vücudunun ortasına doğru

bir çizgi halinde döktüm. Şişeyi tekrar yukarı kaldırıp göğsüne daha fazla viski sıçratırken nefesi kesildi, sırtı gerildi. “Yumuşak...” Şişeyi bıraktım ve üzerine eğildim. “Sıkı...” Dudaklarım göğsünün nazik kıvrımına değdi. “Mükemmel,” diye tekrarladım boğuk bir sesle.

Ucu sivri meme ucunu ağızıma aldım ve emdim. Hassas tomurcuğun üzerinden dişlerimi geçirdiğimde dudaklarından bir inilti daha döküldü. Acele etmeden, yalayarak, ovalayarak ve meme ucunu parmaklarım arasında yuvarlayarak, alkol tadı tamamen kaybolana ve altımda çaresizce kıvranana kadar devam ettim.

“ Seb . Lütfen.” Bana doğru uzandı ama ben onu sert bir elle durdurdum.

Ama ona acıdım ve diğer göğsüne yöneldim, ona da bir öncekine gösterdiğim aynı özeni gösterdim. İşlemden memnun kalınca, dikkatimi vücudunun geri kalanına çevirdim. Viskinin her damlasını zevkle yalarken kasları titriyordu. Viski tenine tatlı bir tat bırakıyordu ve nefes nefese inlemelerinin sesi daha da tatlıydı.

Ellerimi karnından aşağı, şortunun bel kısmına doğru indirdim. Maya'nın kalçaları kıpır kıpır hareket ediyordu, benim henüz ona izin vermeyi reddettiğim bir tür sürtünmeyi kovalıyordu.

"Seb." Artık hıçkırarak ağlıyordu, ben üzerindeki kıyafetlerin geri kalanını çıkarırken bacakları açık bir şekilde duruyordu.

Keskin bir nefes verdim. Tamamen *ıslanmıştı* . Uylukları kendi sıvısıyla parıldıyordu ve hava, onun uyarılmasının yoğun misk kokusuyla doluydu. Bu koku kanıma karıştı ve alkolle birleşerek daha önce hiç yaşamadığım bir coşku yarattı.

Kalp atışlarım hızlanarak ona baktım. Teni öğleden sonranın geç saatlerindeki ışıktaki parıldıyordu. Nefes nefese kalmış, yüzü kızarmış, ağzı şişmiş ve gözleri arzuyla ağırlaşmıştı. Onu tıpkı böyle, zevkten tamamen bitmiş ve bitkin haldeyken fotoğraflayabilmeyi çok isterdim.

Daha yeni başlamıştım ki, beni çoktan öldürüyordu.

"Evet?" Baş parmağımla uyluğunun üzerinde gezindim, vücut sıvısıyla bulaştırdım. Ağzıma götürdüm ve yaladım. *Nefis* .

"Lütfen," diye yalvardı tekrar. "Artık dalga geçmeyin. İstiyorum—ihtiyacım var... *Tanrım* ." İki parmağımı içine soktuğumda başı masaya yaslandı. Parmaklarım neredeyse hiç sürtünme olmadan kayganlığında ilerledi.

"Lütfen ne?" Parmaklarımı kıvrıp, bacaklarının titremesine neden olan bir noktaya dokundum. "Lütfen seni becereyim mi? Yoksa benim tadı hala ağzındayken, tam burada mutfağında seni yalayayım mı?"

Merdiven boşluğundan beri cinsel ilişkiye girmemiştik. Her şeyi yapmıştık ama ilişkimizi yeniden tam anlamıyla doruğa ulaştırmak için doğru anı bekliyordum.

"Sen çok açgözlü bir şeysin, değil mi?" Parmaklarımı çekip tekrar içeri soktum, boşuk bir çığlık koptu. "Sana bir teklifim var. Eğer ben senin amını yerken boşalmaktan kendini alıkoyabilirsen, istediğin kadar seni sikeceğim."

İçinde hâlâ biraz ateş kalmıştı, başını kaldırıp bana dik dik baktı. "Seni şerefsiz."

"Evet mi demek istiyorsun?" Parmaklarımı içeride tuttum ve avucumun topuğunu klitorisine sürttüm.

Maya'nın bedeni sarsıldı, duvarları etrafımda sıkıca kasıldı. Direnmeyi bıraktı. " *Evet* ."

"Aferin kızım." Dilimi içine sokmak için can atıyordum ama o kadar heyecanlıydı ki hemen boşalabilirdi.

Bunun yerine, acele etmedim... daha önce topladığım malzemelerin de yardımıyla. Çikolata şurubu. Bal. Krem şanti. Her birini tek tek tattım, vücuduna gezdirdim ve titizlikle temizledim. Uyluklarının iç kısmını hafifçe ısırdım ve klitorisini ağzıma alıp emdim, kendimi şımartarak her şeyin tadını aldım.

Tüm tatlılar arasında en tatlısı oydu.

Dışarıdaki gökyüzü karardı. Maya'nın yalvarışları anlaşılmas hıçkırıklara dönüştü, ama inanılmaz bir iradeyle

orgazmı engellemişti. Gözlerini sımsıkı kapattı, ellerini yanlarında yumruk yaparak orgazmı bastırmaya çalıştı. Her yeri titriyordu ve ben de ona biraz yardımcı oldum, doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu hissettiğimde yavaşlayıp geri çekildim.

Penisim o kadar sertleşmişti ki, acı verme noktasını çoktan aşmıştı ve sonunda ben de dayanamadım. İki elimle kalçalarını tuttum, dilimi vajinasının içine soktum ve o da boşaldı.

Testislerim kasıldı. Penisimin kasılmasıyla sıcak ve ıslak bir şey karnıma sıçradı.

Hem güldüm hem de inledim. *Aman Tanrım*. Kendime dokunmadan boşalmıştım.

Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum, hatta hiç olmuş muydu bile bilmiyordum. Ama Maya o kadar bağımlılık yapıcıydı ki, zaman ve kontrol algımı tamamen kaybetmeme neden oluyordu.

Yüzümü sonsuza dek onun muhteşem vajinasına gömüp mutlu bir adam olarak ölebilirdim, ama önce kendimizi temizlemem gerekiyordu. Sarkık uzuvlarına bakılırsa, kendi başına ayakta duracak ya da yürüyecek durumda değildi.

İstemeyerek ayağ a kalktım ve ağzımı sildim. Eğildiğimde hâlâ hafif inilti ler çıkartıyor, kalçalarını amaçsızca sallıyordu.

Dudaklarım her kelimesinde onun dudaklarına değerek onu nazikçe öptüm. "Hayatımda yediğim en güzel yemekti."

Maya

Duşta kendimizi düzgünce temizlememiz bir saatten fazla sürdü. Çikolata ve krem şanti kolayca çıktı ama bal yapıştı kaldı. Kelimenin tam anlamıyla. Üstelik ikimiz de tam performansla alışmıyorduk.

Mutfakta olanlardan sonra zar zor yürüyebiliyordum. Sebastian beni banyoya taşıdı, orada beni göğsümün sıkışmasına neden olacak kadar özenle yıkadı.

“Neden bu kadar üzgünsün?” diye sordu Sebastian, sözlerinde hem eğlence hem de endişe vardı. Hâlâ duştaydık ve su sırtına çarpıyor, saçlarını ıslatıyor ve çıplak gövdesinden aşağı damlıyordu. Sanki ölümlü topraklara varlığıyla şeref vermiş bir deniz tanrısı gibi görünüyordu.

“Üzgün değilim.” Duşun sesi sesimi boğdu. “Şey, ben...” Devam etmeye çok utanmıştım.

“Peki, ne?” Elini uzatıp yüzümden bir tutam saçımı düzeltti. “Bana anlatabilirsin.”

Yüzüm kızararak iç çektim. “Bahsi kaybettiğim için üzgünüm.”

Ondan önce pes edeceğinden çok emindim, ama sonra diliyle o hareketi yaptı ve işim bitti.

Sebastian gözlerini kırıştırdı. Bir an duraksadıktan sonra göğsünden kahkaha sesleri yükseldi. Önce kısık bir sesle başladı, ama giderek yükseldi ve omuzları dizginsiz bir neşeye titremeye başladı.

“Bu komik değil!” diye itiraz ettim.

Gözleri neşeye parlıyordu, ama kendini toparlayıp sordu: “Seni becermemi ister misin, *meleğim* ?”

“Artık değil,” diye homurdandım. “Yüzüme güldükten sonra asla.”

“Özür dilerim.” Hâlâ gülüyordu ama ellerini kalçalarımaya koyup beni kendine çekerken sesi yavaş yavaş azaldı. Dudaklarını omzuma bastırdı. “Söyle bana. Bunu mu istiyorsun?” Boynumdan yukarı doğru öperek ilerledi, dudakları kulak mememi okşadı. “Duşta seninle sevişmemi mi istiyorsun?”

Bu sefer iç çekişim daha yumuşak, daha uysaldı. “Belki.”

“Belki yeterli değil. Bana evet ya da hayır deyin.”

Kulağımın memesini hafifçe ısırduğında gözlerimi kapattım. Omurgamdan bir ürperti geçti. Beni kontrolden çıkarmak için her zaman tam olarak nasıl ve nerede

dokunacağını biliyordu. "Evet."

O içime girdiğinde keskin bir nefes aldım. Bir aydan fazla süredir doğru dürüst seks yapmamış olmamıza rağmen, bedenim onun bedenine sanki onun için yaratılmış gibi -ya da onun bedeni benim için yaratılmış gibi- tam oturdu.

O hareket etmeye başlayınca gözlerim tekrar kapandı. Daha önceki orgazmlarımın etkisinden dolayı hala aşırı hassastım ve çok geçmeden kendimi tekrar mutluluk bulutunun üzerinde buldum.

Sebastian alnını benimkine yaslayarak fısıldadı: " *Je t'aime* . Seni seviyorum."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Ona doğru eridim, cevabım bir iç çekişle çıktı: "Ben de seni seviyorum."

Seni seviyorum. Yetişkin olarak birbirimize ilk kez bu sözleri söylemiştik. Bana mektubunda söylemişti ama bu on iki yıldan fazla ve binlerce kilometre önceydi.

Çoğu çift, "seni seviyorum" kelimesini ne zaman söyleyecekleri konusunda çok kafa yorardı çünkü ya zamanlamayı mükemmel ayarlamak isterlerdi ya da diğer kişinin de aynı duyguları paylaşp paylaşmadığından emin değillerdi. Ama bizim için—benim için—bu kelimeler nefes almak kadar doğal geldi.

Sanırım Sebastian'la tanıştığımız andan itibaren hayatlarımızın sonsuza dek iç içe geçeceğini içten içe biliyordum. İlişkimiz iki yoldan birine gidebilirdi ve biz hayatımızın çoğunu diğer yolda geçirmiştik. Bu yola ulaşmış olmamıza sevindim.

Artık birbirimizi bulduğumuza göre, bir daha kaybolmayacaktık.

Bundan emindim.

BÖLÜM 34

Maya

İlişkimizin birinci ayında nihayet arkadaşlarıma Sebastian'la çıktığımızı söyledim .

İş, seyahat ve ailevi yükümlülükler arasında yeni yılda birbirimizle vakit geçirmeye pek fırsat bulamamıştık ve bu, aylardır yaptığımız ilk gerçek kızlar gecesi idi. Haberi vermek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Tepkileri farklı derecelerde şok ve sevinç gösterdi, ancak benim beklediğim *kadar* şaşırmadılar.

"Çok fazla romantik komedi izlediğim için bunun olacağını tahmin *etmemek imkansızdı* ," dedi Sloane. "Düşmanlardan aşıklara mı dönüştüler? Çocukluklarından beri birbirlerine takıntılı mıydılar? Her şey ortadaydı."

"Takıntılı değildik," diye itiraz ettim. "Yakın zamana kadar ondan *hoşlanmıyordum* bile."

"Hımm. Birbirinizi aramanızın sebebi bu muydu?" diye sordu Ayana, her şeyi biliyormuş gibi. "Eğer ondan gerçekten hoşlanmasaydınız, ondan kaçınmak için elinizden gelen her şeyi yapardınız."

"Evet, yaptım ama ailelerimiz arkadaş ve—"

"Birlikte çalışmaya zorlandınız. Vesaire, vesaire," dedi

Isabella. “Kimse sizi haftada bir kez yüz yüze görüşmeye zorlamadı. Ya da birlikte Vermont'a bir yolculuğa çıkmaya.”

Geriye dönüp bakınca, her şey apaçık *ortadaydı* . Sebastian'a bilinçli olarak ilgi duymamıştım, ama her zaman ona doğru bir çekim hissetmiştim. Bir şey kazandığımda aklıma gelen ilk kişi genellikle oydu ve uyumadan önce aklıma gelen son kişi de oydu. Elbette, bu durum 1) zaferlerimi onun yüzüne vurmak istemem ve 2) onu yenmenin yeni yollarını bulmam bağlamında gerçekleşmişti, ama... yine de onu düşünmüştüm. Çok fazla.

"Tamam," dedim arkadaşlarımın kahkahaları arasında. "Biraz farkında değildim, ama benim suçum değildi! Birinden bütün hayatınız boyunca nefret ettiyseniz, duygularınızın değiştiğini kabul etmek zor."

"Ah, tatlım." Isabella omzuma hafifçe vurdu. "Ondan asla nefret etmedin, ama sorun değil. Sonunda gerçeği gördüğünüze sevindim."

Yüzümü buruşturdum ama dudaklarım istemsizce bir gülümsemeye kıvrıldı. Gerçekle tartışmak zordu.

Sloane, Ayana, Vivian, Isabella, Alessandra ve ben şehir merkezindeki yeni ve popüler bir bowling salonunda buluşmuştuk. Oyunlar arasında yemek molası vermiştik ama son yarım saatte yemekten çok konuşmuştuk—ki bundan şikayetçi değildim. İş yerinde geçirdiğim çılgın birkaç haftanın ardından oturup dedikodu yapmak çok iyi gelmişti.

"Peki bu nereye varacak?" diye sordu Alessandra. "Anne babana söyledin mi henüz?"

Nişanlanma tarihimin ne zaman olduğunu hepsi biliyordu, bu yüzden sordukları soru gayet yerindeydi.

"Henüz değil," diye itiraf ettim. "Lansman etkinliğinden sonrasını bekliyoruz. O zamana kadar bunu sır olarak saklarsanız memnun olurum."

"Elbette." Yüzü şefkatle yumuşamıştı. Vivian, benzer beklentilerle büyüdüğü için, üzerimdeki aile baskısını anlayabilecek tek kişiydi. Dante ile görücü usulü evliliğe girmesinin sebebi de buydu.

İçimde hafif bir endişe belirdi. Sebastian'la olan ilişkimizin nihai planının ne olduğunu anlamak için iki ay yeterli miydi? Annem ilişkimizi duyurmamızın nişan duyurusuyla eşdeğer olduğunu varsaydığında ne diyecektim? İlişkimizi yavaş yavaş ilerletmemize izin mi verecekti, yoksa mümkün olan en kısa sürede evlenmemiz konusunda ısrar mı edecekti?

Eğer lansman başarısız olsaydı ve biz de çift olarak kamuoyuna açıklama yapsaydık, insanlar başarısızlığımı aşk hayatıma mı bağlardı? Muhtemelen erkek arkadaşım yüzünden dikkatimin dağıldığını ve eskisi gibi odaklanamadığımı söylerlerdi. Sebastian etkinliğin eş lideriydi, ama bunun bir önemi olmazdı. Erkekler asla halktan aynı türden bir yargılamayla karşılaşmazlardı. *Çalışıp* sevgili olabilirlerdi, sorun yoktu, ama kadınlar bunu yaptığında birdenbire seçim yapmak zorunda kalıyorduk.

Daha da kötüsü... ya haklılarsa? Yeteneklerim veya seçim yapmak zorunda kalmam konusunda değil, dikkat dağıtıcı olması konusunda. Eski halim geçen hafta yaptığımız gibi seks için *asla* öğleden sonrasını ayırmazdı.

Pişman olmadım ama sonrasında biraz endişelenmediğimi söylesem yalan olurdu. Kurumsal pazarlama dünyasının başında yerimi almak için sıraya girmiş düzinelerce insan vardı. Başarısız olmamı görmek isteyenlerin sayısı daha da fazlaydı. Bir saniyeliğine bile gazdan ayağımı çekseydim...

Yeter artık. Beni sarmaya çalışan o tanıdık şüpheleri üzerimden attım. Kızlar gecesi; başka bir varoluşsal kriz için zamanı değildi.

Konuşmaya tekrar kulak misafiri olduğumda, arkadaşlarım gelecek yılki Legacy Ball'dan bahsediyorlardı. Bu balo, her yıl farklı bir şehirde düzenlenen son derece seçkin bir etkinlikti. Vivian'ın yıllar önce planlama komitesine başkanlık ettiği zamandan beri New York'ta düzenlenmemiştii.

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Ayana'nın gözleri parıldadı. "İlk kez katılacağım. Vuk için de öyle. Daha önce hiç gitmek

istememişti ama eğlenceli olacağına ikna ettim. Bu arada, benden selam söylüyor."

Hepimiz ona bakakaldık.

"Tamam, hayır, öyle yapmadı," diye itiraf etti mahcup bir şekilde. "Onun adına selam verdim. Ama sizi seviyor. Sadece... bunu ifade etmiyor."

"Bizi sevmeyi unut. Kızlar gecesinde gerçekten erkek arkadaşınla mı mesajlaşıyorsun?" Isabella dilini şaklattı. "Ayıp sana—hey!" Vivian telefonunu masadan aldığı anda protesto ederek bağırdı.

"*Ben de seni özledim, aşkım*," diye yüksek sesle okudu. "*Erkeklerle poker oynamak eğlenceli ama ben daha çok ...* tamam, gerisini okumayacağım." Telefonu yerine koydu, yanakları kızardı ama Isabella'ya kaşını kaldırdı. "Kızlar gecesinde erkek arkadaşlarına ve kocalarına mesaj atmaktan ne diyordun?"

Isabella, yeniden başlayan kahkahalarımız arasında, "Ona bowling hakkında bir soru sormam gerekiyordu ve bir şey diğerine yol açtı," dedi. Yüzü kıpkırmızıydı. "Tek ben değilim. Bu gece partnerine mesaj *atmayan* var mı? Elini kaldır. Ve yalan söyleme, çünkü kontrol edeceğim."

Geri kalanlarımız birbirimize suçlu bakışlar attık. Kendimi savunmak gerekirse, Sebastian'a sadece nöbet aralarında mesaj atmıştım. Yemek molasından beri ona mesaj atmamıştım.

"Bu çok acınası bir durum." Sloane ilk konuşan oldu. "Eşleri olmadan dışarıda bir gecenin tadını çıkaramayan insanlar haline gelmemize izin vermeyeceğim." Çantasını masaya bıraktı. "Tüm cep telefonları çantada. Hadi ama."

Birkaç homurdanma oldu ama onun dediğini yaptık ve başka bir oyun oynamak için masamızdan kalktık.

"Umarım Dante güvenlik görevlileriyle gelmez," dedi Vivian. "Hızlı cevap vermediğimde paniklemeye meyilli." Kocasını aşırı korumacı olmasıyla biliniyordu, ancak acımasız CEO kariyeri boyunca paranoyasını haklı çıkaracak kadar düşman edinmişti.

"Sorun yok," dedi Isabella. "Çocuklar pokere o kadar dalıyorlar ki, onlara mesaj atmadığımız sürece bizi düşünmüyorlar bile."

Sebastian

Killian bahsini erteleyerek, "Şah," dedi. Bir an bekledikten sonra sabırsızca ekledi, "Young, sıra sende."

"Hım?" Kai telefonundan başını kaldırdı. "Ne?"

"Sıra sende."

"Ah. Özür dilerim." İngiliz CEO hiç de üzgün görünmüyordu. "Isabella'ya bir şey hakkında cevap vermem gerekiyordu."

Killian, "Bu kadar büyük bir para söz konusu olduğunda, bahsinizi yatırmaktan daha acil bir şey mi vardı?" diye sordu imalı bir şekilde. Masadaki devasa fiş yığınlarına başıyla işaret etti.

"Evet," dedi Kai. Killian'ın tiksintiyle dolu alaycı gülüşüne sırtıttı ama sonunda bahsini yaptı. Sıra bendeydi ve masanın altında mesajlaşmaya geri dönmeden önce onun bahsini karşıladım.

MAYA

Bowlingde kimin kazandığını tahmin edin?

Sloane?

MAYA

...

Bana bir daha böyle hakaret etme.

Saat yirmiye kadar ayaktayım, bebeğim.

Not: Bunu Sloane'a söylemeyin. Rekabetçi olunca çok korkutucu oluyor.

Sen de öyle düşünmüyorsun

MAYA

Ben rekabetçi miyim? Asla.

Kendinizi kötü hissetmeyin.

Bu, seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri.

“Laurent. Sıra sende,” dedi Killian.

“Ben zaten gittim.”

“*Yine* sıra sende.” Killian dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibiydi. Evinde poker gecesi düzenliyordu ama pişman olduğunu anlayabiliyordum.

Hemen bahsimi yaptım ve telefonumu kontrol ettim. Maya'dan henüz bir yanıt gelmemişti.

“Markovic!” Killian'ın öfkesi neredeyse bağırmaya dönüştü.

Tekrar başımı kaldırdığımda Vuk'un da telefonuna baktığını gördüm. Hafif bir gülümseme vardı yüzünde, bu da Ayana'ya mesaj attığı anlamına geliyordu. Yüz ifadesini donuk bir sıkıntıdan veya tam bir somurtkanlıktan başka bir şeye dönüştürme gücüne sahip tek kişi Ayana'ydı.

Vuk, Killian'ı görmezden gelerek mesajlaşmaya devam etti.

“Bu kadar yeter.” Ev sahibi ellerini masaya sertçe vurdu, Sırp hariç herkes irkildi. “Bu bir erkekler gecesi olmalıydı, ama hepiniz eşlerinize ve kız arkadaşlarınıza mesaj atmakla meşgulsünüz, doğru düzgün bir poker oyunu oynamaya vaktiniz yok. Çok acınası bir durum.”

Bu açıklaması, etkilenmemiş bakışlarla karşılandı.

“‘Uygun’ kelimesinin anlamını tanımla,” diye mırıldandı Xavier. Dominic ve Dante'nin arasına oturdu; Dante, Xavier'in patates kızartması, tavuk kanatları ve patates püresinden oluşan dağınık tabağına yüzünü buruşturarak

bakıyordu. İtalyan'ın farklı yiyeceklerin birbirine değmesi konusunda meşhur bir takıntısı vardı. "Oyun oynuyoruz, değil mi?"

"Sıra size geldiğinde her birinize hatırlatmak zorunda kaldım. Kendimi anaokulu öğretmeni gibi hissediyorum," diye homurdandı Killian. "Bu kadar uzun süredir birlikte olduğunuz halde partnerlerinize bu kadar bağlı olmanız nasıl mümkün?"

"Senin bir partnerin yok. Böyle bir şey elde edemezdin," dedi Dominic.

"Beni genellemelerinizin dışında bırakın," diye ekledim. "Maya ile daha bir aydır birlikteyiz. Hala balayı dönemindeyiz."

Gecenin başında erkeklere ilişkimizden bahsetmiştim. Xavier'in zafer dolu " *Biliyordum* !" cevabını bir kenara bırakırsak, beklenen esprili yorumlar ve sırt sıvazlamalarıyla karşılık vermişlerdi. Dante, ölmek istemiyorsam asla onun ve Vivian'la çift randevu istememem konusunda beni uyardı ve konu orada kapandı.

"Evet, herkesin davranışlarına bakılırsa, kimse balayı döneminden *çıkamıyor* ," dedi Killian, sesi buruk bir şekilde. "Hepinizin bu kadar dikkati dağılmışken, poker oynamayı bırakıp kızlarla bowling oynamaya gitsek daha iyi olur."

Hepimiz birbirimize baktığımızda sessizlik çöktü.

Killian'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. " *Şaka* yapıyordum."

"Ama ya öyle olmasaydı?" diye sordu Xavier. "Hep birlikte lazer oyunu oynadığımız zamanı hatırlıyor musun? Çok eğlenceliydi. Bu gece de benzer bir grup etkinliği yapabiliriz."

"Hayır," dedi Killian. "Kesinlikle hayır."

"Viv'den uzun zamandır haber alamadım." Dante kaşlarını çattı. "Bu ona hiç benzemiyor. Ya başı derde girdiyse?"

Dominic, "Onlar tehlikede olabilirler," dedi. "Başlarına bir şey gelirse, ölümlerinin vicdanınızda kalmasını ister

misiniz?"

Killian, " *Bowling* oynuyorlar," dedi. "Birisi kafalarına lanet olası bir bowling topu düşürmedikçe tehlikede değiller."

Yeniden bir sessizlik çöktü.

Vuk konuşmaya katılmadı, sandalyesini geri itti ve tek kelime etmeden ayrıldı.

Dante, çıkan bir sonraki kişi oldu, ancak Vuk'un ardından kapıdan çıkmadan önce Xavier'in rahatsız edici tabağını çöpe attığından emin oldu.

Kai, sahadan ayrılırken, "Düzgün bir maçı başka bir akşam yaparız," dedi.

"Özür dilerim," diye ekledi Xavier neşeyle çıkarken. "İşin iyi tarafı, tüm kazançlar sende kalacak."

Dominic, Killian'ın omzuna hafifçe vurdu ve sonra... iki kişi oldular.

Ayağa kalktım ve şaşkın ev sahibimize sırıttım. "Geliyor musun?"

Killian içini çekti, yüzünde teslimiyet ifadesi vardı. Ayağa kalktı ve başını salladı. "Gerçekten daha fazla bekar arkadaş edinmem gerekiyor."

BÖLÜM 35

Maya

Telefonlarımızı bir kenara bırakmak, skor tablom için olabilecek en iyi şeydi. Sebastian'ın dikkatimi dağıtmaması sayesinde kusursuz bir oyun oynadım; bu o kadar nadir bir olaydı ki, müdür bize kutlama için ücretsiz içkiler gönderdi.

Bir tur ikiye, iki tur da üçe dönüştü. Adamlar geldiğinde, ben ve arkadaşlarım o kadar sarhoştuk ki, onları savaştan dönen askerler gibi karşıladık.

“Seb!” Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm, gülümsememin şiddetiyle yanaklarım acıyordu. “Seni gördüğüme çok sevindim! Kazandın mı? Kazandığını söyle bana.”

Sebastian güldü. “Kimse kazanmadı. Maç bitmeden ayrıldık ama görüyorum ki siz iyi vakit geçiriyorsunuz.” Masamızdaki boş bardak yığınının kaşını kaldırdı.

“En iyisi. Kusursuz bir oyun oynadım.” On parmağımı kaldırdım. “Kusursuz. Oyun. Bunu yapan ilk kişi...” Menajerin ne dediğini hatırlamaya çalışırken kekeleydim.

“Üç yıl,” diye yanıtladı Sloane. Yemek alanını bowling pistlerinden ayıran korkuluğun üzerinde oturuyordu. Xavier, düşmesini engellemek için ellerini kalçalarına koymuş,

bacaklarının arasında duruyordu.

Başımı salladım. "Onun dediği gibi."

Ensemde ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. İyi görünüyordu. Sesi de iyiydi. Kokusu da güzeldi. Göğsüne sokulup bütün gece orada kalabilirdim ama önce sormam gereken çok önemli bir soru vardı. "Hiç kusursuz bir bowling oyunu oynadın mı?"

Göğsü bir kahkaha daha kopardı. "Hayır, henüz değil."

"Denemek ister misin? İki takıma ayrılabiliriz! Tabii ki sen ve ben kaptan olacağız ve..." Dağınık düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışırken yine sözüm kesildi. Her şey çok bulanıktı.

Tanrım, *gerçekten* çok sarhoştum.

"Önce sana biraz su getirelim." Güçlü bir el belime yerleşti ve beni en yakın masaya yönlendirdi. "Sonra oynayabiliriz."

Yirmi dakika ve iki şişe su içtikten sonra, kafam tekrar düzgün düşünebilecek kadar açıldı. Masanın karşısından beni eğlenerek izleyen Sebastian'a gözlerimi kırptırdım.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba meleğim. Daha iyi misin?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Meleğim. *Mon ange* . Beni çok sık aramazdı ama her aradığında erirdim. "Çok daha iyi." Birden utanarak elimi bacağımın altına sakladım. Saçma bir durumdu ama bu, arkadaşlarımızla çift olarak ilk dışarı çıkışımızdı ve o kadar çok sarhoş olup mecazi anlamda bir kenara çekilmek zorunda kaldığım için kendimi rezil etmişim.

Neredeyse bir düzine çift gözün ağırlığı tenime işliyordu. Başımı kaldırıp baktığımda arkadaşlarımızın bizi neşeli gülümsemelerle (kızların) ve merak ile eğlence arasında değişen ifadelerle (erkeklerin) izlediğini gördüm. Bize dikkat etmeyen tek kişi, telefonuna kaşlarını çatarak bakan Killian'dı.

"Çok tatlısınız." Ayana erkek arkadaşını dürttü. "Çok tatlı değil mi?"

Vuk kaşlarını çattı. Bunu bir onay olarak algıladım.

Hepimiz bowling topunu düşürmeden tekrar alabilecek kadar ayıldıktan sonra, önerdiğim gibi iki takıma ayrıldık. Ben Dominic, Vivian, Sloane, Xavier ve Kai ile; Sebastian ise Vuk, Alessandra, Ayana, Isabella ve Dante ile aynı takımdaydı.

Killian oyunu kenardan izledi. Barda yerini aldı ve sanki telefonu ona şahsen hakaret etmiş gibi telefonuna dik dik bakmaya devam etti. Bu asık suratlılığı onun karakterine hiç uymuyordu, ama oyun başlayınca bunu tamamen unuttum.

Takımlarımızda eşit sayıda güçlü ve zayıf oyuncu vardı. Birbirlerini dengelediler ve onuncu raundun başında berabere kaldık. Nihai zafer son oyuncularımıza kaldı; bizde Vivian, onlarda Dante.

"Haydi Viv!" diye tezahürat ettim. "Yapabilirsin!"

O, en iyi bowling oyuncularımızdan biri değildi, ama en kötüsü de değildi. *Üstelik*, karısının kazanması için sırasını kasten kaybedeceğinden şüphelendiğim Dante'ye karşı oynayacaktı. Bu, yapabileceği bir şey gibi görünüyordu.

Sebastian yanıma geldi, gergin görünen Vivian ise nişan almaya hazırlanıyordu. "Yeni bir anlaşma yapalım. Kaybeden, diğerinin bir hafta boyunca ne derse onu yapmak zorunda." Dudakları kulağımın kenarına değdi.

Tenimde karıncalanma hissettim ama soğukkanlılığımı korudum. "Kazanamayacağınız anlaşmalar yapmayın."

Gülümsemesi şeytanın ta kendisine ait olabilirdi. "Kim demiş kazanamam diye?"

Bir saniye sonra, benim tarafımdan homurdanmalar yükseldi. Vivian'ın topu oluğa girmişti.

Kahretsin.

"Özür dilerim Maya," dedi yanakları pembeleşmişti. "Denemeye çalıştım."

"Sorun değil." Sebastian'ın sırtışını görmezden geldim ve ona teselli edici bir şekilde sarıldım. "Elinden gelenin en iyisini yaptın. Eğer Dante hata yaparsa, yine de berabere kalacağız."

Onun bilerek hata yapacağını düşünmüştüm ama mükemmel bir atış yaptı.

İki kere siktir.

Sebastian'ın sırtışı daha da genişledi.

"Tek kelime etmeyin," diye uyardım, onların takımı kutlama yaparken benim takımım surat asıyordu.

"Yapmadım." Ellerini havaya kaldırdı, gözleri kahkahayla parlıyordu. "Ama Vivian, eğer bilerek kaybetseydi onu öldürürdü, bu yüzden Dante'nin maçı bilerek kaybetmesini beklemiyordunuz umarım."

"Böyle bir şey beklemiyordum ," diye homurdandım. "Ama olsa güzel olurdu."

"Bundan nefret ederdin."

"Şey... hayır, sanmıyorum."

"Bu gerçek bir zafer olmazdı. Adil ve dürüst bir şekilde kazanmayı seversiniz."

İçimden bir ah çektim. Lanet olsun ona, yine haklı çıktı. "Sanırım öyle."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlarsa..." Sebastian başını eğdi, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi. "İkincil kazananlar teselli öpücüğü alırlar."

Ağzım seğirdi. "İkincil kazananlar mı?"

"Kaybedenler'den daha iyi geliyor kulağa." Omuz silkti. "Bu terimi kullanmanın şu anda sana sempati duymayı sağlamayacağını düşündüm."

"Haklısın." Kaybetmenin verdiği hayal kırıklığının bir kısmı azaldı. O kadar... *kendisi* olunca üzölmek zordu. "Ama o teselli öpücüğünü her zaman kabul ederim."

Onun kıkırdaması tüm vücudumda yankılandı. Dudakları bir saniye sonra benimkine değdi, yumuşak ve tatlıydı ama öpüşümüz sadece bir kalp atışı sürdü.

" *Maya ?* " Tanıdık bir ses, şok içinde, sözümüzü kesti.

Aniden geriye doğru sıçradım, başımı yeni gelen kişiye çevirdim. Ağzım açık kaldı. " *Neha ?* "

“Bunu bir *aydır sakladığına inanamıyorum.* ” Neha kollarını kavuşturdu, tam bir abla-kız kardeş yargısı ifadesiyle. “Annemle babam çıldıracak. Ailemizden başka bilen var mı? Priya biliyor mu? Nani biliyor mu?”

“Hayır! Ve bunu onlara söylemeyeceksin, değil mi?” Sanki sözleri bir şekilde üç kuşağı da bowling salonunun arka köşesine toplayacakmış gibi telaşla etrafıma bakındım.

Başım büyük beladaydı. Sebastian'ı şehir merkezinde, herkesin gözü önünde öpmemeliydim ama burası ailem için fazla moda bir yerdi. Kimsenin aileme anlatacağını düşünmemiştim.

Belli ki yanlışmışım.

Neha ile ben şu anda tuvaletlerin yanında, pek de sessiz olmayan bir irade savaşına girmiştik.

Bulunduğum yer arkadaşlarımı ve Sebastian'ı görmemi engelliyordu; Sebastian da endişeli bir ifadeyle bize bakıp duruyordu. Benimle gelmek istemişti ama kız kardeşimle yalnız konuşmam gerekiyordu. Onun varlığı işleri daha da kötüleştirecekti, iyileştirmeyecekti.

“Bunu onlardan saklayamam,” dedi. “Annemle babam bildiğimi ve onlara söylemediğimi öğrenirlerse, *beni* de öldürürler.”

“Kimseyi öldürmeyecekler. Biriyle çıktığım için çok mutlu olacaklar ve muhtemelen bize bir parti verecekler.”

“Öyle mi?” Neha kaşını kaldırdı. “Öyleyse neden onlara *söylemedin* ?”

“ *Çünkü* ,” dedim sesimi alçak tutarak. “Lansmandan sonrasına kadar bekliyorum. Annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Şimdi söylersem, gelecek hafta beni düğün planlamasının derinliklerine daldırır. Şu an bununla uğraşamam.”

Neha gözlerini kısarak baktı. Eski üniversite arkadaşlarıyla buradaydı ve üniversitesinin bowling takımının kaptanı olduğunu unuttuğum için içimden kendime lanet ettim. Modaya uygun olsun ya da olmasın, bu yeni mekanı deneyeceğini tahmin etmeliydim.

Burada karşılaştığım tipler *tam* anlamıyla örnek ve uslu çocuklardı ve paniklememeye çalışıyordum.

Ailemin erken öğrenmesi dünyanın sonu olmazdı ama özenle hazırladığım tüm planlarımı alt üst ederdi. Zaman çizelgeme sadık kalırsak ne beklemem gerektiğini biliyordum. Kalmazsak her şey olabilirdi ve bu tür bir belirsizlik beni ürpertiordu.

Neha, "Bence durum bu değil," dedi. "Bence onların onaylamayacağından veya Sebastian'ı korkutup uzaklaştıracağından endişeleniyorsun."

Sessiz kaldım.

"Ya da ..." Gözlerini daha da kıstı. "Belki de henüz nasıl hissettiğini bilmediğin için onlara söylemeye hazır değilsin."

Hâlâ cevap vermedim.

"Hayır, öyle değil." Koluna parmağıyla vurdu. *Vurdu, vurdu, vurdu* ta ki durana ve gerçeği anlayana kadar. "Korkuyorsun. Bu senin ilk gerçek ilişkin—"

"Dur." Sözümlü kestim. "Bana terapistçilik oynama, tamam mı? Kardeşten kardeşe rica ediyorum, *lütfe*n bunu Haziran ayına kadar sır olarak saklayın. Bu sadece iki ay sonra."

"Üzgünüm ama bunu uzatmak kimseye fayda sağlamayacak," dedi. "Ne kadar beklerseniz, durum o kadar kötüleşir. Annemin nasıl biri olduğunu biliyorum ama babamın da nasıl biri olduğunu biliyorum. İnsanların ondan sır saklamasından *nefret eder*."

İçimde panik ve hayal kırıklığı birikmişti.

Ablam Neha'yı çok seviyordum ama bazen onu boğmak istiyordum. "Neha, lütfe,n" dedim ama bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordum. Çenesinin eğimini ve dudaklarının sıkıca kapalı olduğunu fark ettim. Kıpırdamayacaktı.

Neha, "Gelecek hafta Laurent ailesiyle akşam yemeği yiyeceğiz. Babamın keyfi yerinde olacaktır," dedi. "O zaman onlara söylemelisin. Eğer sen söylemezsen, ben söylerim. Bu senin iyiliğin için. Bana güven."

BÖLÜM 36

Sebastian

KAHROLASI NEHA.

Bowling salonunda karşılaşabileceğimiz herkes arasında, Maya'nın katı ve gergin kız kardeşiyle karşılaşmak *zorunda* kaldık.

Maya geçen hafta boyunca bu akşam annemlerin evindeki akşam yemeği konusunda panik yapmıştı, ama onların taş evine girdiğimde garip bir sakinlik beni sardı.

Geriye dönüp baktığımda, ilişkimizi ailesinden saklamanın muhtemelen önlediğinden daha fazla soruna yol açtığını düşünüyorum. Özellikle Neal, kendisine yalan söylenmesinden nefret ederdi ve bu, gerçeği gizleyerek yapılan yalanları da içeriyordu. Son bir buçuk aydır gizlice kızıyla çıktığımı ortaya çıkarmak bana hiçbir artı puan kazandırmayacaktı, ama olan oldu.

Geçmişini değiştirebilseydim bile -ki değiştirmeseydim bu duruma düşeceğimizi biliyordum- geçen ayki mutluluğu hiçbir şeye değişmezdim. O haftalar boyunca Maya'yı tamamen kendime ait kılmak, ailesinin bana yönelttiği tüm eleştirilere değdi.

Tek endişem onun bu durumu nasıl karşılayacağıydı, ama birlikte üstesinden gelecektik. Ayrıca annesinin sevincinin,

babasının kaçınılmaz öfkesini bir nebze olsun yatıştıracağına da inanıyordum.

Ancak, yemek odasına girdiğimde sakinliğim birden dağıldı; ebeveynlerim çoktan oturmuştu. Singh ailesi henüz gelmemiştii ama bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Havada bir akım, ince bir enerji değişimi vardı; ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve kollarımda tüylerin ürpermesine neden oluyordu.

“Sebastian!” Annem bana havadan iki öpücük gönderdi. “Seni gördüğüme çok sevindim. Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler, Anne.” Babamı selamladığımda gülümsemem kayboldu. “Baba.”

Başını eğdi. “Sebastian.”

Annem, Maya'nın annesi Shilpa ile birlikte yapacakları yaklaşan spa tatili hakkında uzun uzun konuştu. İsviçre'de yeni ve şık bir yere gideceklerdi.

Dinledim ve uygun soruları sordum, ama huzursuzluğum daha da derinleşti. Bu, konuşmamızla ya da telefonuyla meşgul olan babamla ilgili değildi. Daha çok, yaklaşan bir fırtınayı koklayabildiğim veya korku filminde ani bir korku sahnesinin ne zaman geleceğini tahmin edebildiğim gibi, bir uyarı hissi gibiydi.

Singh ailesi kısa süre sonra geldi. Maya, anne babasının arkasından içeri girdi ve bana hızlı, gizemli bir gülümseme fırlattığında içimdeki gerginlik çözüldü.

Neha dışında herkes birbirimize zar zor tahammül ettiğimizi düşünüyordu, bu yüzden her zamanki oturma düzenimize geçmeden önce sadece kısa bir selamlaştık; babam ve Neal masanın iki ucunda, biz de aralarındaki koltuklarda oturduk. Bu akşam daha küçük bir davetti; ben, Maya, anne babamız ve kız kardeşlerinden oluşuyordu. Büyükannesi ve kız kardeşlerinin eşleri ise dikkat çekici bir şekilde yoktu.

Maya ile akşam yemeğinden sonra ailelerimize birlikte haber vermeye karar vermiştik. Bu da büyük finalden önce yaklaşık iki saatimiz olduğu anlamına geliyordu. O zamana

kadar...

Maya'nın ayağı masanın altında benimkine değdi. Gerildim, kanımda elektriklenme hissettim. Kahvaltı masasında yarı çıplak uzanmış halinin görüntüsü zihnimde belirdi ve yüzüme yayılan sıcaklığı gizlemek için hızla bir yudum su içtim.

Bana bakmadan yemeye devam etti, ama dudaklarının kenarında gizli bir sırıtma sezdim.

O küçük yaramazlık. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti.

En azından bugün daha sakın görünüyordu. Neredeyse neşeliydi. Benimle aynı sonuca varmış olmalı; ne olaksa olacak, biz ne düşünürsek düşünelim fark etmezdi. O halde eğlenmenin de bir anlamı yok.

Dürüst olmak gerekirse, yemeğin geri kalanını tamamen atlayabiliriz. Onu burada, ana yemek sırasında yakalayıp öpebilirim. *Bu* nasıl bir duyuru olurdu, değil mi? Sonra onu evime götürüp—

"Sebastian, canım, patatesleri uzatır mısın?" diye sordu annem, aile ve arkadaşlarla yenen bir akşam yemeği için oldukça uygunsuz olabilecek bir fanteziyi uzaklaştırmaya çalışarak. Bana kaşlarını çattı. "İyi misin? Biraz kızarmışsın."

"İyiyim." Ona graten patates tabağını uzattım. "Tatlıyı düşünüyordum da. Biraz sonra çilek yemek isterim. Belki biraz çikolata sosu ve balla birlikte."

Maya içeceğini boğazına kaçırdı. Öksürüğünü kontrol altına alıp bana dik dik baktığında, sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Annemin kaşlarının arasında bir şaşkınlık çizgisi oluştu. "Evita'ya söyleyeceğim," dedi, evde yaşayan aşçıların adını vererek. "Bakalım ne yapabilir."

"Bu arada, nasılsın?" diye sordum. "Fizik tedavi nasıl gidiyor?"

Araba kazasından sonra doktorun önerdiği fizyoterapi seanslarını aksatacağından endişelenmiştim, ama her hafta

gidiyordu. Aylarca süren terapiden sonra hafif topallığı geçti, ancak yine de ara sıra nükseden birkaç ağrıdan şikayet ediyordu.

Teyzem ölmüş olduğu için onunla hiçbir yere gitmeyecekti.

Boğazımda aniden beliren acı tadı yuttum. "Ben de seninle gelebilirim. Eskiden olduğu gibi bir hafta sonu gezisi."

"Hayır, *endişelenme* ." Hatasını yapmacık bir gülümsemeyle örtbas etti. "Shilpa ile İsviçre seyahatim zaten yakında. Monaco'ya gitmeme gerek yok."

Maya'nın annesi adını duydu ve ikisi seyahat planları hakkında yeni bir sohbe daldılar.

Yemeğime geri döndüm, ama bir zamanlar lezzetli olan yemek ıslak kağıt gibi kokuyordu. Annem aylardır böyle bir hata yapmamıştı. *Çok büyük* bir şey değildi, ama tekrar dağılabileceğinin bir işareti olabileceğinden endişelendim. Yoksa... ben mi paranoyaklık yapıp kendi nevrozlarımı ona yansıtıyordum? Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Seb." Maya'nın sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymadım. Başımı kaldırdığımda, endişeyle dolu yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu.

"*İyi misin?*" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. Ona teyzemin ölümünden sonra annemin yaşadığı zorluklardan bahsetmiştim ama olayın tamamını bilmiyordu. Anlatmak bana düşmezdi ve muhtemelen normal bir yas sürecini fazla abartıyor olabileceğimden endişelerimi dile getirmekten utanıyordum.

Akşam yemeği her zamanki gibi devam etti. Neha'nın iğneleyici bakışları dışında ortam rahattı, ama önceki huzursuzluğum hala devam ediyordu.

Sezgilerimin doğru çıktığı an, tatlıya sıra geldiğinde oldu.

Neal, "Geçen hafta Valhalla'daki tenis turnuvası nasıldı?" diye sordu. "Katılamadığım için üzgünüm. Chicago'daki toplantılarım beklenenden uzun sürdü."

"Her şey yolundaydı. Verver kazandı. Herkesin yüzündeki

şaşkınlığı görmeliydiniz." Babam güldü.

Valhalla Kulübü'nün yıllık tenis turnuvası aslında üyelerin bir araya gelip birbirlerinden bilgi alışverişinde bulunmaları için bir bahaneydi. Daha çok yaşlı kesim arasında popülerdi ve maçlardan sonra düzenlenen "sıradan" içki ve akşam yemekleri asıl ilgi çekici unsurdu.

Babam omuz silkkti. "İyilerdi. Dünyayı sarsacak bir şey yoktu."

"Gerçekten mi?" Neal arkaya yaslandı. "Yani bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?"

Keskin bir akım havayı sardı ve ense tüylerim tekrar diken diken oldu. Maya çatalını bıraktı, gözleri şaşkınlıkla babalarımız arasında gidip geldi.

Babam kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Charles Whitaker ile neden akşam yemeği yedin?" Neal'ın gözleri parladı. Charles Whitaker, Singh Foods'un en büyük rakibi olan Whitaker Farms'ın CEO'suydu. "Bunu, herkesin içinde Greenley'den duymak zorunda kaldım. Bilmediğimi anladığında ne kadar memnun olduğunu görmeliydin. Neden Whitaker'ın davetini kabul ettin ve neden bu görüşmeyi benden *gizledin*?"

Diğerlerinin konuşmaları birdenbire durdu. Maya duyulur bir şekilde nefesini içine çekti, kız kardeşlerinin gözleri ise karikatürize edilmiş boyutlara kadar büyüdü.

Neal nadiren küfür ederdi. Küfürü disiplinsizlik olarak görürdü, bu yüzden patlaması babamın davranışlarının onu ne kadar derinden üzdüğünü açıkça gösteriyordu.

"Hadi ama Michel. Bu toplantının nasıl sonuçlanacağını tam olarak bilecek kadar uzun süredir bu işin içindesin." Neal alaycı bir şekilde güldü. "Mesele konuşma değildi. Mesele görünüştü. Whitaker'ın benim şehir dışında olduğum gün görüşme talep etmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi ürününü gölgede bırakacak büyük bir ürün lansmanına iki ay kala, şüphe uyandırmaya çalışıyor. Lansmana bu kadar yakın bir zamanda en büyük rakibimle neden görüştüğün hakkında fısıltılar var. Ortaklığımızdan

memnun olmadığın ve bir sonraki iş birliğin için Whitaker Farms'a geçebileceğin söylentileri dolaşüyor. İsteddiği buydu ve sen de onun oyununa geldin. Bunu nasıl görmezden gelebilirsin?”

“Bu saçmalık,” dedi babam. “Belki Whitaker’ın gizli amaçları vardı, ama hayır deseydim, bana ulaşmanın başka bir yolunu bulurdu. İnsanlar sürekli fısıldaşır. Eğer iş kararlarımı *potansiyel* dedikodulara göre verseydim, bugün olduğum yerde olmazdım. Sana söyledim, sadece bir akşam yemeği idi ve *herhangi bir* davete evet demek için senin iznine ihtiyacım yok. Her şey senin ve şirketinin etrafında dönmüyor.”

“Öyleyse neden bana bundan bahsetmedin?” Neal masayı işaret etti. “Yemek sırasında hiçbir şey söylemedim çünkü senin konuyu açmanı bekliyordum. Açmadın. İnsanlar ancak suçluluk duyduklarında bir şeyleri saklarlar.”

Yerimde kıpırdandım, midem kasıldı.

“Yeter artık,” diye çıkıştı Michel. “Sana *söyledim* , bahsetmeye degecek kadar önemli değil. Şimdi, tatlımızı huzur içinde yiyebilir miyiz, yoksa senin paranoyana katlanmaya devam mı edeceğiz?”

Neal sert bir şekilde karşılık verdi: “Bu paranoya değil. Seni kullanıyor ve sen bunun farkına bile varamıyorsun!”

“Beni saf mı sanıyorsun?” Babamın sesi inanmaz bir tondaydı.

“Defol git!” diye patladı babam. “On yıldır bunu başıma kakıyorsun ve artık bıktım. Eğer bu kadar alçalacağımı düşünüyorsan – aptal bir yemek yüzünden bana *hain* demenin sorun olmadığını düşünüyorsan – o zaman defol git. Kendi evimde, hele de kendini arkadaşım diye adlandıran birinin, karakterime hakaret etmesine izin vermeyeceğim.”

Ardından gelen sessizlik o kadar yoğun, o kadar öfkeyle doluydu ki, ciğerlerimi yakmadan nefes alamıyordum.

Maya ile ben şaşkın bakışlarla birbirimize baktık. Annesi

donakalmış, yüzü solgun bir halde oturuyordu, benim annem ise hayatı buna bağılıymış gibi şarabının geri kalanını bir çırpıda içiyordu. Annem yüzleşmeyle iyi başa çıkamazdı ve hiçbirimiz babamla Neal'ın kavga ettiğini *görmemiştik* .

Onlarca yıldır yakın arkadaşlardı. Birbirlerinin düğünlerinde sağdıçlık yapmışlardı ve ailelerimiz her yıl birlikte tatile gidiyordu. Onların böyle çatıştığını görmek neredeyse kutsal değerlere saygısızlık gibiydi.

Akşam yemeği için kavga etmeleri aptalca bir şey gibi görünebilir, ancak Neal, Whitaker Farms'ın pazar payının artmasına karşı inanılmaz derecede hassastı. Singh Foods, dondurulmuş gıda dünyasına on yıllarca hükmetmişti ve tahtından indirilme ihtimaliyle başa çıkmakta zorlanıyordu.

"Merak etme. Artık arkadaş diyemem," dedi Neal, sesi soğuktu. Peçetesini yere fırlattı ve sandalyesini geriye itti. "Shilpa, kızlar, hadi gidelim. Gidiyoruz."

"Neal—"

"Baba—"

Maya ve annesi ikisi de söze girdi, ancak adam sert bakışlarıyla onları susturdu.

Singh ailesinin geri kalanı sessizce ayağa kalktı ve Neal'ı çıkışa doğru takip etti. Shilpa, olayların ani gelişmesinden şaşkına dönmüş görünen anneme usulca "akşam yemeği için teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Neal, "Açıkça belirtmek gerekirse, iş dışında ailelerimiz arasında artık hiçbir iletişim olmayacak," dedi. Bıyıkları zorlukla bastırdığı öfkeyle kabarmıştı. "Aramızdaki tüm kişisel ilişkiler burada sona eriyor."

"Pekala," diye yanıtladı babam, sesi de aynı derecede soğuktu. Yanaklarındaki kızarıklık olmasaydı, aralarındaki anlaşmazlığın onu hiç etkilediğini tahmin edemezdim. "Öyleyse olsun."

Neal'ın burun delikleri genişledi. Singh ailesi gitti, ama Maya bana panik dolu bir bakış atmadan önce değil. Güven verici görünmeye çalıştım; başaramadığımdan emindim.

Ailelerimize çıktığımızı söyleme planlarımız suya düştü.

Babalarımızın bir daha birbirleriyle konuşmaları bile büyük bir şans olurdu.

Sonra gitti ve yeniden sessizlik hüküm sürdü.

Babam peçetesini masaya fırlattı ve tek kelime etmeden öfkeyle dışarı çıktı. Annem bir kadeh daha şarap istedi ve ben Maya'nın boş sandalyesine bakakaldım, içimde bir burukluk hissediyordum.

Az önce *ne* oldu böyle?

BÖLÜM 37

Maya

Babamla Michel'in kavgalarının saçmalığını anlayıp bir gün içinde, en fazla bir hafta içinde barışacaklarını sanıyordum .

Tamamen yanılmışım.

Laurent'lerin evindeki felaketle sonuçlanan akşam yemeğimizin üzerinden iki hafta geçmişti ve ailelerimiz hâlâ soğuk savaş halindeydi. Babamın öfkesi azalmak yerine, bu süre zarfında devasa boyutlara ulaşmıştı.

Onun gözünde, Michel'in özür dilemeyi veya herhangi bir yanlış yaptığını kabul etmeyi reddetmesi, Charles Whitaker ile yediği akşam yemeğinden daha kötüydü. Bu affedilemez bir ihanetti ve tüm ailemizin Laurent ailesinden herhangi biriyle iletişim kurmasını yasaklamıştı.

Sebastian'la lansman üzerinde çalışmak zorunda olduğum için kısa bir süreliğine rahatlardım, ama babam o kadar affedici değildi ki, iş dışında görüşmeye bile cesaret edemiyorduk. Babamın her yerde gözü kulağı vardı—özellikle de Laurent ailesine kızgın olan tek kişi kendisi olduğu için isyan edebileceğimizden şüphelenmek için bir nedeni olduğu için—bu yüzden sadece mesaj ve telefon görüşmeleriyle iletişim kuruyorduk.

O zaman bile dikkatli olmam gerekiyordu. Tedbir amaçlı olarak, yanlış zamanda bir bildirim gelmesi ihtimaline karşı telefonumda Sebastian'ın adını değiştirmiştim.

Hem annem hem de ben babamla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştık, ama nafile.

“Yvonne ile yakında İsviçre'ye gitmeyi planlıyoruz. Aylardır planladığımız bu seyahati iptal etmemi bekleyemezsiniz,” diye itiraz etti. Ama babam taviz vermedi ve sonunda seyahati iptal etti.

Olaydan sonra günlerce onunla konuşmadı ama bunun bir önemi yoktu. Babam bir kere kararını vermişti, onu değiştirmek neredeyse imkansızdı. Michel için de durum aynıydı.

İki yetişkin adamın ergenler gibi öfke nöbeti geçirmesini izlemek gibiydi. Konuyu daha da kurcalayabilirdim ama babamı, amcam Raj'ın kötü giden bir blackjack oyununda yirmi bin dolarını dolandırdığından beri bu kadar öfkeli görmemiştim. O zamanlar çocuktum ama ortalığın nasıl karıştığını çok net hatırlıyorum.

Babam parayı umursamıyordu. Mesele prensip meselesiydi ve o zamandan beri, öz kardeşi olan amcamla konuşmamıştı. Bu neredeyse otuz yıl önceydi. Eğer onun “İletişimsizlik” kuralını çiğnediğimi öğrenirse, beni gerçekten evlatlıktan reddedebilir.

Neyse ki, babamın öfkesi iş zekasını gölgede bırakmaya yetmedi. Michel ile aralarındaki anlaşmazlığı basından gizlemeye özen gösterdik ve onlar da isteksizce de olsa, Sebastian ve benim önümüzdeki ayki lansman öncesinde planladığımız ortak basın toplantısına geldiler.

Etkinlik, Midtown'daki bir otelin balo salonunda düzenlendi. Babalarımız ortadaki iki koltuğa otururken, Sebastian ve ben masanın iki ucunda yerimizi aldık. Kırk beş dakika boyunca kameralara gülümsedik ve iş birliğimiz hakkında soruları yanıtladık. Babam ve Michel, herkesi güldüren birkaç şaka bile yaptılar.

Daha iyi bilmeseydim, hâlâ çok iyi arkadaş olduklarını

düşünürdüm, ama babamdan dalga dalga yayılan gerginliği hissedebilecek kadar yakın oturuyordum.

Ama o oradaydı, tenimin altına sızıp ciğerlerimi dolduruyordu. Sesinin yumuşak tınısını duymak ya da özellikle bariz bir soruya cevap verirkenki alaycı ama rahat gülümsemesini hayal etmek için ona bakmama gerek yoktu.

Ona bu kadar yakın olup da yanında *olamamak* özel bir işkenceydi, ama en azından iş bahanesiyle iletişim kurmaya devam edebiliyorduk.

Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Basın toplantısı sona erdi ve ayrılmadan önce her muhabire veda ettim. Ezra da buradaydı, ama ben medyayla kişisel olarak iletişim kurmayı tercih ettim. Bu, büyük bir olumlu etki yarattı.

Kısa süre sonra oda neredeyse boşaldı. Ezra ile görüştüm ama görüşmemizin ortasında tenimde bir karıncalanma hissettim. Sebastian'ın *Food & Wine'dan* biriyle konuşurken beni izlediğini görünce nefesim kesildi.

Karıncalanma hissi kıvılcımlandı ve yoğunlaştı. Aramızdaki hava gerildi, sanki aramızda canlı bir tel gerilmiş ve söyleyemediğimiz her şeyle vızıldamaya başlamıştı.

Ezra ile konuşmamı bitirdim ve Sebastian'a doğru ilerledim—iş bahane edebilirdim—ama babam sert bir bakışla beni durdurdu.

“Konferans bitti. Hadi gidelim.” Laurent ailesine hiç aldırış etmedi. Michel çoktan kapıdan yarıya kadar çıkmıştı, hareketleri kararlıydı, sanki babam hiç var olmamış gibiydi.

“Baba, lütfen.” Muhabirlerin çoğu gitmişti ama ne olur ne olmaz diye sesimi alçak tuttum. “Michel'e kızgın olduğunu biliyorum ama bu sonsuza kadar süremez. On yıllardır arkadaşsınız. Charles Whitaker gibi birinin aranızda nifak sokmasına izin verme.”

Babamın ağzı sıkılaştı. “Sana söyledim, kararımı verdim. Bunu artık tartışmayacağız.”

“Dur.” Bir elini kaldırdı. “Bu tartışmaya açık bir konu değil. Michel'in yanlış yaptığını kabul etmek için birçok fırsatı

oldu, ama bunu yapmayı tercih etmedi. Eğer gurur ve bir akşam yemeği uğruna dostluğumuzu bir kenara atmaya razıysa, o zaman bu dostluğun zaten pek bir değeri yoktu. Birbirimizi kaç yıldır tanıyor olmamızın bir önemi yok. Güven bir kere kaybedilirse, geri kazanılamaz.”

Gururuna yenik düşen tek kişi Michel değildi, ama ben bu gözlemimi kendime saklayacak kadar akıllıydım.

“Bu da sana ders olsun,” diye uyardı babam. “Sen ve Sebastian lansman üzerinde yakından çalışıyorsunuz, ama ne derler bilirsin. Baba gibi oğul. Ona güvenemezsin.”

Donakaldım. “Babasına hiç benzemiyor,” dedim. “Öfkeni ondan çıkarma. Sebastian olmasaydı, ürün yelpazemiz *olmazdı* . Bu proje için elinden gelenin fazlasını yaptı ve hiçbir yanlış yapmadı.”

Babamın gözlerinde bir şüphe belirdi. “Sebastian Laurent'ı ne zamandan beri savunuyorsun? Onunla çalışman için seni epey zorladım.”

Kahretsin . Kendimi belli etmemeliydim, ama dürtülerime yenik düştüm.

Bir bahane uydurmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. “Onu savunmuyorum. Gerçeği söylüyorum. Sinir bozucu ve kibirli biri ama Michel değil. İnsanları yapmadıkları şeylerle suçlamayı sevmiyorum. Hepsi bu.”

Sebastian'a tekrar bakmaya çok korkuyordum, ama bakışlarının sıcaklığı yanağımı yakıyordu. Birkaç adım ötede duruyordu, ama hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

“Belki, ama tedbirli olmak her zaman daha iyidir,” dedi babam. “Lansman bittikten sonra, iş birliğiyle ilgili tüm görevleri Ezra'ya devredeceksin. Sebastian *da dahil olmak üzere* Laurent ailesinden hiç kimseyle konuşmayacaksın. Bu bir emir. Anlaştık mı?”

Daha fazla tartışma isteğimi bastırdım. Bu haldeyken ona bir şey anlatmaya çalışmak, kürdanla tuğla duvarı yıkmaktan daha zor olurdu. Enerjimi gelecekteki bir mücadele için saklamak daha iyiydi.

“Kristal,” dedim.

Sebastian beni bir dosya dolabının kenarına doğru itti, dudakları benimkine umutsuzca yapışmıştı ben de bacaklarımı beline dolamıştım. Eski metal alet protesto edercesine tıkırdadı ama ben bunu neredeyse hiç fark etmedim.

“Tam orada. Tam orada— *Tanrım* .” İçime girdiğinde inledim, penisi beni son sınırına kadar gerdi. Saçlarımı avuçladı, ağzı boynumdan aşağı doğru inerken hassaslaşmış cildime dişlerini geçirdi.

Genellikle işleri daha yavaş yapardık, ama o kadar heyecanlanmıştık ki ön sevişmeyi atlayıp doğrudan asıl olaya geçmiştik. Önemli değildi. Hala sıırılsıklam ıslaktım, aklım paramparça oluyordu, o kadar sert bir şekilde beni beceriyordu ki, her acımasız vuruşta dolap sallanıyordu.

İki haftadır ilk defa birlikte olmuştuk ve bu, hareketlerimizin aceleciliğinden belli oluyordu. Giysilerimizi çıkarmayı bile beklemedik. Ben onun gömleğinin düğmelerini açtım, o da eteğimi belime kadar çekti ve külotumu yana itti ve—

En hassas noktama vurduğunda çığlık attım. Omurgamdan aşağıya doğru şimşek gibi bir zevk dalgası yayıldı ve içgüdüsel olarak onu sıktım, bu da onun inlemesine neden oldu.

“Kendimi çok iyi hissettiriyorsun.” Sebastian, zaten sıkı olan saçımı daha da sıkıca kavradı. Acı ve zevkin elektrik gibi karışımıyla gözlerimden yaşlar süzüldü. “Amcığın benim için yaratılmış, değil mi? Geceleri, seni bir sonraki görüşümde sana neler yapacağımı düşünerek kendini tatmin ediyor musun?”

“Ne?” Saçımı bırakıp çenemi kavradı ve bana bakmaya zorladı. Gözleri karanlık ve açlıkla doluydu. “Ne iş yapıyorsun, Maya?”

“Seni düşünüyorum,” diye fısıldadım. “Sadece seni.”

Gözlerindeki açlık, ham, ilkel bir ihtiyaca dönüştü.

Çenemi bıraktı ve iki eliyle kalçalarımın kavrayarak beni sabit tuttu ve nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde içime girdi.

İşte böyle, kendimi kaybettim. Orgazmım doruk noktasına ulaştı ve o kadar yüksek sesle çığlık attım ki, adam sesi bastırmak için ağzımı eliyle kapatmak zorunda kaldı. Bu bana merdiven boşluğundaki ilk deneyimimizi hatırlattı ve bu da orgazmımı daha da şiddetlendirdi.

Sebastian, boşalmanın tadını çıkarırken küfretti. Kasları gerildi ve penisi içimde seğirip zonklarken hareketleri düzensizleşti. Eli ağzımdan çekildi ve baş döndürücü coşkudan yavaş yavaş inerken derin bir nefes aldım.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. "Bu..."

"İnanılmaz." Nefesimi toplamaya çalışarak başımı dolaba yasladım. "Ama riskli."

Otelin idari kanadındaki daracık bir arka ofisteydik. Babama otelle ilgili bazı evrak işlerini halletmem gerektiğini söylemiştim ve onunla Michel'in gitmesini bekledikten sonra etkinlik yöneticisinden "hızlı ama son derece gizli bir görüşme" yapabileceğim bir yer rica etmiştim. Sebastian, nerede buluşacağımızı söyledikten sonra gizlice içeri girmişti.

Birileri bizi aramaya gelmeden önce fazla zamanımız yoktu, ama ben gitmeye hazır değildim. Henüz değil.

"Riskli ama buna değer." Beni tekrar öptü, sesi, sevişmemizin sertliğine kıyasla dayanılmaz derecede şefkatliydi. "Seni çok özledim."

Göğsüm sıkıştı. "Ben de seni özledim."

Sebastian, bacaklarımı yavaşça belinden ayırdı ve çözdü. Cebinde taşıdığı mendille ikimizi de temizledi. Hareketleri yavaş ve dikkatliydi, sanki bu işi olabildiğince uzatmaya çalışıyormuş gibiydi. İşini bitirdikten sonra mendili bir kağıt mendile sarıp cebine koydu. Ofis sahibinin daha sonra çöpte bulma riskini göze alamazdık.

"Seni her gün görememek beni mahvediyor," dedi sessizce.

Boğazımda yüzlerce cevap birikti ama gözlerim yaşarmasın diye hepsini yuttum. Onu daha da kötü hissettirmek istemediğim için kısık bir sesle, "Ben de," demekle yetindim.

Ona daha önce yanına koşup göğsüne sokulmak istediğimi söylemedim. İlk uçakla Paris'e, Londra'ya, burası hariç her yere gidebilirdik; çünkü burada sürekli gözetim altında yaşıyorduk. Ailelerimizin beklentilerinden ve önemsiz çekişmelerinden uzak, normal sevgililerim gibi davranabilirdik.

Ama yapamadık.

Babalarımızın arasının bozulmasından bu yana ilk gerçekten özel anımızdı bu. Singh Foods genel merkezindeki ortak çalışma alanımız babamın ofisinin hemen yanındaydı, bu yüzden orada her zaman gergindik ve görüntülü görüşmeler onu şahsen görmenin yerini yeterince tutmuyordu.

Sebastian alnını benimkine dayadı, nefesleri düzenli ve sakin bir ritme girerken ben de parmaklarımı yavaşça saçlarının arasından geçirdim ve sırtında tembelce daireler çizdim. Sadece onu hissetmek, nefesini içime çekmek ve onun gerçek olduğundan emin olmak istiyordum.

"Babalarımızın bir gün kafalarını kışlarından çıkaracaklarını mı sanıyorsunuz?" diye sordu Fransızca. İngilizceye hakimdi, ancak özellikle sinirlendiğinde ana diline dönüyordu.

Melankolik bir tonda güldüm. "Belki. Belki de değil," dedim Fransızca olarak.

Bu sefer gülmedim çünkü haklıydı. Yatılı okulda mektubunu sabote eden gizemli pislikten, ailelerimizin eşi benzeri görülmemiş düşmanlığına kadar, ilişkimiz bir engelden diğerine sürüklenmişti. Yıllarca süren kayıp zamanın ardından nihayet bir aradaydık, ama ergenler gibi gizlice görüşmek zorundaydık.

Birkaç ay önce, yaşadığımız sorunları birlikte olmamızın kaderimizde olmadığını gösteren bir işaret olarak algıladım.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bunu hiç düşünmedim.

Sebastian ve ben, bir ömür boyu süren düşmanlık ve yanlış anlamaların üstesinden gelmiştik. Bunun da üstesinden gelecektik.

Yine de, onunla ailem arasında seçim yapmak zorunda kalma ihtimali beni ürpertti. Açıkça birlikte olabilmemiz için on beş yıl daha beklemek istemiyordum. Bu abartı gibi gelebilir, ama babam uzun süre kin tutmasıyla meşhurdu.

"Onların kendi kendilerine barışmalarını bekleyemeyiz," dedim. "Biraz itmeye ihtiyaçları var."

Sebastian, "Tahmin edeyim," dedi. "İtme işini biz mi yapacağız?"

" Çok zekisin," diye takıldım, ortamı neşelendirmeye çalışarak. Beni yere yatırıp sahte bir surat asarak gıdıkladığında içten bir kahkaha attım.

Kapı çalındı ve biz donakaldık, kahkahalarımız korku bulutunun altında kayboldu.

"Bayan Singh? İçeri girebilir miyim?"

Kahretsin . Etkinlik yöneticisiydi.

"Bir dakika lütfen," diye seslendim, sesim istediğimden biraz daha tiz çıkmıştı.

Ayağa kalkıp saçımı ve kıyafetlerimi düzeltirken Sebastian da duvarla en uzaktaki dosya dolabı arasına sıkıştı. Aksi takdirde açık olan ofiste saklanabileceği tek yer orasıydı.

Onun iyice saklandığından emin olduktan sonra, etkinlik yöneticisinin gergin gülümsemesiyle kapıyı açtım. Ben de gülümsedim, kalbim hızla çarpıyordu.

"Özür dilerim. Görüşme beklenenden uzun sürdü." Odadan sessizce çıktım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. "Ofisi kullanmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok özel bir yerdi, eee. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Rica ederim." Müdür kapalı kapıya baktı. "Sizi lobiye kadar eşlik edeyim mi? Bu katın düzeni biraz kafa karıştırıcı olabilir."

Gülümsemem sanki yüzüme dikilmiş gibiydi. "Elbette."

Koridorların labirentinden geçerek asansöre kadar onu takip ettim. Sebastian'ın kimse görmeden dışarı çıkabilmesini umuyordum. İdari kanat oldukça sessizdi, bu yüzden sorun olmamalıydı, ama keşke düzgün bir şekilde vedalaşma fırsatımız olsaydı. İşle ilgili olmayan bir sonraki yalnız kalma anımız ne zaman olacaktı kim bilebilirdi ki?

Böyle devam edemezdik. Babalarımızın dostluğunu yeniden kurmanın bir yolunu *bulmalıydık* , tercihen hepimiz yaşlılıktan ölmeden önce.

Zihnimde yapılacaklar listeme ekledim. Diğer önemli maddeler şunlardı: Priya'nın düğününde nedimelik görevleri, babalarımızın (umarım) barışmasının ardından Sebastian ile çıktığımızı ailelerimize söylemek ve, evet, önümüzdeki ay yemek dünyasının en büyük, en çok konuşulan lansmanını gerçekleştirmek.

Hiçbir baskı yok, öyle bir şey de değil.

Aklım karmakarışıkta, ama asansöre bindiğim anda paniğim kararlılığa dönüştü.

Hepsini halledecektim. Mecburdum.

BÖLÜM 38

Maya

Yapılacaklar listemdeki en acil maddeye her zaman yaptığım gibi, kapsamlı bir planla, yedek planla ve yedek planımın yedek planıyla saldırdım . Babam ve Michel'in dostluklarını yeniden canlandırmalarına ve hepimizin bu ıstıraptan kurtulmasına yardımcı olmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Ne yazık ki, bu planların her biri tam bir fiyasko ile sonuçlandı.

Sebastian ve ben, asistanlarına rüşvet vererek onları ortak bir "VIP akşam yemeği" için programlattığımızda, restoranda birbirlerini görür görmez hemen oradan ayrıldılar.

Onlara diğerinin adıyla imzalanmış özür notları gönderdiğimizde, (haklı olarak) aldatmacayı sezdiler ve notları çöpe attılar.

Valhalla Kulübü'nde "tesadüfi" bir karşılaşma ayarladığımızda, onlar... neyse, gerisini siz anladınız.

Onlarla uğraşmak, çocuklarla uğraşmak gibiydi; her zaman istediklerini elde etmeye alışmış, güçlü ve inatçı iki çocuktuk bunlar ve gururlarından vazgeçmektense ölmeyi

tercih ederlerdi.

Bu durum iki hafta sürdü ve babamla Michel'in konuşmayı bırakmasının üzerinden tam bir ay geçmiş oldu. Hayatımda ilk defa, aklıma hiçbir fikir gelmiyordu. Saçlarımı yolmak istiyordum.

Lansman etkinliğine geri sayım artık aylarla değil haftalarla ölçülüyordu; bu da uyanık olduğumuz her dakikayı ayrıntıları kesinleştirmek ve son dakika sorunlarını halletmekle geçirdiğimiz anlamına geliyordu. Sebastian ve ben oteldeki hızlı birlikteliğimizden beri bir an bile yalnız kalamamıştık ve ben cinsel hayal kırıklığından dolayı çok bunalmıştım.

Özetle, "cehennem" kelimesinin altını çizmek gerek, tam anlamıyla cehennem gibi bir bahar geçiriyordum. Beni ayakta tutan tek şey kafein, adrenalin ve Sebastian'la yaptığım gece telefon görüşmeleri idi.

Sonra Neha vardı. Son gelişmelerden sonra, eğer ben kendim anlatmazsam Sebastian hakkında aileme söyleyeceği yönündeki önceki tehdidini geri çekmişti. Ne yazık ki, tehdidinin yerine daha kötü bir şey koymuştu.

Priya'nın düğün lehenga provasında, "Ondan ayrılmalısın," dedi. Annem onun daha geleneksel bir düğün sarisi giymesini istemişti, ama Priya kararlıydı. Özellikle Vian (sadece tek isim) adlı ünlü bir Hint gelinlik tasarımcısının tasarladığı bir lehenga istiyordu.

Annem sonunda razı olmuştu, ancak Priya'nın "tesadüfen" doktor randevusuyla aynı saate denk getirmesi nedeniyle bugünkü provaya gelememişti.

Neha ve ben, Vian'ın atölyesinin arka tarafında oturuyorduk; o da Priya'nın güncellenmiş ölçülerini alıyor ve kumaş düzenlemesiyle uğraşıyordu. Çok meşguldüler ve çok uzaktaydılar, bizi duyamadılar ama ben cevap verirken onları gözlemlemeye devam ettim.

"Neha." Sesimi neredeyse fısıltıyla çıkardım. "Onunla ayrılmıyorum."

"Maya, bahsettiğimiz kişi *baban* . Raj amcayı o blackjack

olayı yüzünden hâlâ affetmedi ve bu durum—”

“Yirmi yıldan fazla. Biliyorum, biliyorum.” Başımın dibinde şiddetli bir ağrı başladı. “Ama Seb hiçbir şey yanlış yapmadı ve ben de—”

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Priya. Lehengasının ön kısmını görebilmemiz için döndü. “Farklı bir bağlama stili denesek mi?”

Neha ile aynı anda, "Mükemmel," dedik.

Priya tekrar Vian ile meşgul olana kadar bekledim ve kaldığım yerden devam ettim. "Babam ve Michel özür dilemek için çok inatçı diye ondan ayrılmayacağım."

"Bu konuda neden bu kadar inatçı davrandığını anlamıyorum." Neha hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuştu. "Birkaç ay öncesine kadar ondan *hoşlanmıyordun* bile. Hayatının büyük bir bölümünü ondan nefret ederek geçirdin."

"Küçümsemek çok ağır bir kelime," dedim. "Biz... düşman dosttuk."

"Onun bir voodoo bebeğini yaptın ve Diya bulup atana kadar her gece bir iğneyle deldin. Diya, 'kara büyü enerjisinden' kurtulmak için evin tamamını adaçayıyla tütsülememizi zorladı. Ev günlerce duman koktu."

"Evet, yani, on beş yaşındaydım ve onun benden önce sınıf başkanı seçilmesine *çok üzülmüştüm* , tamam mı? Çünkü kızlarla flört ederek kızların oylarını gasp etmişti. Neyse, mesele bu değil. Mesele şu ki, şimdi birbirimizi seviyoruz."

"Babanın gazabını göze alacak kadar mı?" Ciddi, koyu renkli gözleriyle beni süzdü. "Laurent ailesinden uzak durma emrine karşı gelmenin ne anlama geleceğini *gerçekten* anlamanı istiyorum. Bu, iyi notlar almak veya sokağa çıkma yasasından önce eve gelmekle ilgili bir ebeveynlik kuralı değil. Michel'in ona ihanet ettiğini düşünüyor ve arkadaşlarından ve ailesinden gelen sadakatten daha çok değer verdiği hiçbir şey yok. Eğer Michel'i affetmezse –ki affetme ihtimali çok düşük– Sebastian'la çıktığını

öğrendiğinde büyük sonuçlarla *karşılaşacaksın* . Seni görevden alabilir veya işten çıkarabilir. Ailenle sevgilin arasında seçim yapmanı isteyecek ve eğer ikincisini seçersen, Sebastian'la evlenmene asla onay vermeyecek. Bu seçimi başka bir ihanet olarak göreceksin, üstelik bu ihanet senin kızı olman nedeniyle daha da derinden yaralayacak. Babanla ilişkin asla eskisi gibi olmayacak.”

Boğazıma bir beton parçası takıldı. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu, ama bunu sesli olarak duymak, gerçekliği acımasız bir netlikle yüzüme vurdu.

Ailemi ve Sebastian'ı bir şekilde koruyabileceğime emindim. Şimdi... o kadar emin değildim.

Neha'nın yüzü acıma duygusuyla yumuşadı. "Seni korkutmaya çalışmıyorum," dedi sesi yumuşayarak. "Ama şu an bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın ve aile ailedir. Erkek arkadaşlar gelir gider; kan bağı sonsuza dek sürer. Bu yüzden aceleci kararlar vermeden önce, Sebastian'la çıkmaya devam edersen kaybedebileceğin her şeyi *çok dikkatli* düşünmeni istiyorum. Süreceğinden bile emin olmadığın bir ilişki için her şeyi feda etmeye hazır mısın?"

Baş ağrım kafatasımın dibinden gözlerimin arkasına kadar yayıldı. Ona yanıldığını ve ilişkimizin *süreceğini* söylemek istedim ama birdenbire çok, çok yorgun hissettim.

Tartışmaktan bıktım. Kavgaya etmekten bıktım. Anlamayan ya da anlamak *istemeyen* insanlara bir şeyleri açıklamaya çalışmaktan bıktım.

Kendim olmaktan bıkmıştım.

Priya, nakış detaylarını kontrol etmemiz için bizi yanına çağırarak cevap vermek zorunda kalmamı engelledi.

İstediği gibi yaptık ama Neha'nın sorusu tüm süre boyunca kafamda yankılandı.

Tüm bunları, kalıcı olup olmayacağından bile emin olmadığınız bir ilişki için feda etmeye hazır mısınız?

Göğsüm sıkışırken boğazımdaki kolyeye dokundum.

İçten içe cevabımı biliyordum.

Ve bu beni çok korkuttu.

Sebastian

Kapıyı çalmadan babamın çalışma odasına girdim.

Ev ofisinin kapısı aralıktı—alışılmadık ama duyulmamış bir şey de değildi—ve içeri girdiğimde perdeler yarı çekiliydi. İçerisi sigara ve deri kokuyordu.

Masasının arkasında oturmuş, parmaklarının arasında bir puro tutuyordu. Küba purosunu üflerken yüzünde derin çizgiler oluşmuştu. Son birkaç haftada on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ama gözleri her zamanki gibi çelik gibiydi.

“Bu bir sürpriz,” dedi. “İşte olman gerekmiyor muydu? Lansman iki hafta sonra ve sözleşme şartlarımızı yerine getirmek istiyorsan daha çok işin var.” Purosundan bir nefes daha çekti. “Tabii ki profesyonel şef olma hayallerinden vazgeçip en iyi yaptığın işe odaklanmadığın sürece.”

“Lansman için endişelenme. Sezonun en önemli etkinliğini yaşayacaksın.” Karşısındaki koltuğa iyice çöktüm, sözlerim tam olarak hissetmediğim bir özgüveni yansıtıyordu. Lansmanın ve Maya ile olan ilişkimizi saklamanın stresi, uykusuz geceler ve ara sıra yaşanan anksiyete atakları şeklinde etkisini gösteriyordu, ama bunu ona itiraf etmektense ölürdüm. “Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. İş yerinde olman gerekmiyor mu?”

Dudakları acı bir ifadeyle büküldü. “Kendi patronunuz olduğunuzda nelerden sıyrılabileceğiniz inanılmaz.” Purosunu kristal küllüğe koydu. “Bu onura ne borçluyum? Haber vermeden uğramak pek sık rastlanan bir şey değil.”

“Annemi ziyaret etmeye geldim ama aynı zamanda konuşmamız da gerekiyor.” Duraksadım. “İsviçre gezisini dört gözle bekliyordu. Bu yüzden oldukça üzgün.”

Annem, Singh ailesiyle aramızdaki soğukluğu hiç iyi karşılamıyordu. Hizmetçi, son bir aydır ağlamak, içki içmek

ve Sotheby's müzayede sitesinden fahiş fiyatlı eşyalar satın alıp bir yandan da çikolata yiyerek geçirdiğini söyledi. Daha önce yanına gittiğimde üç yüz bin dolarlık bir zümrüt kolye alıyordu.

İyi olduğunu ısrarla söylüyordu ama ben bu ayrılığın hayatındaki bir başka büyük kayıp olduğu için özellikle ağır atlattığından şüpheleniyordum. Teyzemden sonra Maya'nın annesi onun en yakın arkadaşıydı.

Neal'ın bizi böyle ayırmasından nefret ettim ve babamın onu böyle bir duruma sokmasından da nefret ettim, çünkü babam bunun gerekli olduğunu düşünüyordu.

Babamın kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu, ama oluştuğu kadar çabuk da kayboldu. "Annen iyi olacak. Başka arkadaşları da var."

"Mesele bu değil," diye dişlerimi sıkarak Fransızca söyledim. "Brigitte teyzenin ölümünün onu ne kadar derinden etkilediğini biliyorsun. Şimdi en yakın arkadaşıyla bile konuşamıyor çünkü sen özür dilemek için çok inatçısın." Yükselen öfkemi bastırmaya çalıştım. "Neden yaptın? Neden Charles Whitaker ile o görüşmeyi yaptın?"

O lanet olası akşam yemeğine evet demeseydi, bu durumda olmazdık. Yemeği sürekli "önemsiz bir şey" diyerek geçiştiriyordu, ama Neal'ın bunu duyacağını mutlaka biliyordu. Anlamadığım şey ise *neden böyle* davrandığıydı. Amacı neydi?

Babamın yüzü gerildi. "Sadece bir akşam yemeğiydi," diye çıkıştı, o da Fransızca. "Herkes bunu atlatmalı."

"İş dünyasında 'tek bir akşam yemeği' diye bir şey yoktur. Bana öğrettiğin ilk şey buydu."

"Size kendimi açıklamak zorunda değilim. Sizin için neler feda ettiğimi bilmiyorsunuz—" Sözünü kesti, dudakları inceldi. Tekrar İngilizceye döndü. "Yine bu sıkıcı konu hakkında beni rahatsız etmeye mi geldiniz, yoksa buraya gelmenizin başka bir sebebi mi var?"

Ona uzun uzun baktım, bakışlarım ağzını çevreleyen kırışıklıkları ve gözlerindeki yorgunluğu taradı. Bir aydır ilk

defa ona bu kadar yakından *bakıyordum* . Bu süre zarfında onun mu değiştüğünü yoksa benim mi değiştüğümü bilmiyordum ama daha küçük ve daha yorgun görünüyordu.

Kafamda onu bir canavar olarak büyötmüşüm, ama öyle değildi. O da sıradan bir insandı.

Bu bilgi içime yerleşti, soğuk ve ürkütücü bir sakinlikle.

Maya'dan bahsetsem ne diyeceğini merak ettim. Ya umursamazdı ya da fırlatma başarısız olursa dikkatimi dağıttığı için onu suçlardı. Her iki durumda da, hayatımın o kısmını görme ayrıcalığına sahip olamadı.

O sırlarını sakladı; ben de sakladım.

“Hayır.” Durdum, ifadesiz bir yüzle. “Başka bir sebep yok.”

BÖLÜM 39

Maya

Lansman etkinliği Vermont'ta güzel bir Cuma akşamına denk geldi . Henüz tam anlamıyla yaz olmamıştı ama Haziran başı havası açık ve güneşliydi ve konuklarımız arabalarından inip karşılama terasına akın ederken havada hissedilir bir heyecan vardı.

Ben restoranın ön tarafıyla ilgilenirken Sebastian mutfağı yönetiyordu. Ülkenin en iyi yemek eleştirmenlerinden, gazetecilerinden ve kanaat önderlerinden oluşan yirmi dört kişiyi davet etmiştik ve her birini şahsen karşıladım. Sinirlerim karmakarışıkta ama geldikleri için teşekkür ederken ve aileleri veya son tatilleri hakkında sorular sorarken bunu belli etmedim.

Yemek dünyası küçüktü ve herkes birbirini tanıyordu; istemeseler bile.

“Hollis, seni görmek ne güzel,” dedim. Yüzümde kibar bir gülümseme belirdi. “Geldiğın için teşekkür ederim.” Özel hayatıyla ilgili bir şey sormadım çünkü bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Hollis karşılık olarak gülümsedi; bu görüntü, agresif çevrimiçi kişiliğine kıyasla rahatsız edici derecede

karizmatikti. "Burada olmaktan mutluyum, ama etkinlikten sonra bana teşekkür etmek isteyip istemeyeceğinizi göreceğiz. Yorumlarım son derece dürüst."

Of. İlk seferinde haklıymışım. Tam bir pislikti.

Onu usulca Ezra'ya devrettim ve diğer konuklara odaklandım. Herkes giriş işlemlerini tamamladıktan sonra, kokteyl saati için her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için içeri girdim.

Babam ve Michel, şirketlerimizden birkaç temsilciyle birlikte buradaydı, ancak birbirlerinden uzak durdular. Profesyonel bir fotoğrafçı ve kameraman, daha sonra kullanılmak üzere içerik yakalamak için odada dolaşıyordu. İnsanlar, yeni dondurulmuş gıda serimizden olan mezelerin tadını çıkarıyor gibiydiler.

Şimdiye kadar, çok iyi.

"Rahat ol," dedi Ezra, bardakları mükemmel bir şekilde hizalamak için yeniden düzenlediğimi görünce. "Her şey yoluna girecek."

"İyi olmak yeterli değil," dedim. "Her şey *olağanüstü* olmalı."

Tüm çabamı ve yaratıcılığımı bu lansmana adadım. Çok büyük bir bütçemiz ve en iyi kaynaklarımız vardı. Başarısız olsa bile, sığınabileceğim hiçbir bahanem olmayacaktı; vasat olsa bile, sığınabileceğim hiçbir bahanem olmayacaktı. Göz kamaştırıcı olmaktan daha azı hayal kırıklığı olurdu ve ben hayal kırıklığına uğratmadım. Bu lüksüm yoktu.

Mesele sadece babam, medya ya da pazarlama dünyasının en üst kademelerinde yerimi almaya can atan rakiplerim değildi.

Bu tamamen benimle ilgiliydi. Eğer bunu başarabilirsem, kendimi şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayabilirsem, belki sonunda rahatlayabilirdim. Belki de *bu*, "Başardım ve burada olmayı hak ediyorum" diyebileceğim başarıydı. Dağın zirvesine ulaşmıştım ve tırmanılacak başka zirve kalmamıştı.

Ama önce, akşamın kusursuz geçmesini sağlamalıydım.

Sebastian'la kendimize koyduğumuz asıl son tarihin bu olduğunu fark etmiştim. Bu akşamdan sonra ailelerimize ilişkimizi anlatacaktık. Açıkçası, bu artık olmayacaktı ve rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğuma karar veremiyordum.

Ezra'yı konuklarla kaynaşması için gönderdim, ben de mutfağa doğru yöneldim. Ana yemeğin vakti yaklaşıyordu ve öncesinde Sebastian'la görüşmek istiyordum.

Göğsümdeki endişeli düğüme rağmen, ana yemek salonunda insanların hayranlıkla mırıldanmalarına engel olamadım ve gülümsedim.

Nispeten küçük bir gruptuk, bu yüzden geleneksel yuvarlak oturma düzenine kıyasla daha samimi bir hava veren üç uzun, kaba işlenmiş masa kurmuştuk. Gün batımı dışarıdaki ağaçları canlı turuncu ve altın renkleriyle boyamış, rustik avizeler ise sıcak ve rahat bir ışık saçıyordu.

Sebastian ve ben, masa süslerinin yüksekliğinden kokteyllerde kullanılan alkolün markasına kadar her detayın mükemmel olmasını sağlamak için mekan koordinatörüyle birlikte çalıştık. Sayısız e-posta, neredeyse sinir krizi geçirme (ben) ve birçok moral konuşmasından (Sebastian) sonra, sonunda sonuçtan memnun kaldım.

Masa düzeni mi? Muhteşem.

Işıklandırma mı? Çok hoş.

Mutfak mı? ... Tam bir kaos.

Döner kapıdan içeri girdiğimde anında gürültü ve hareketlilikle karşılaştım. Kapaklar şangırdadı, zamanlayıcılar öttü ve bağırışlar sıcak tavaların cızırtısıyla yarıştı. İnsanlar tepsiler ve diğer mutfak eşyaları taşıyarak bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı.

Sebastian'ı o karmaşanın ortasında buldum. Bu gece serviste yardımcı olmayı kabul eden akıl hocası Margaux ile konuşuyordu. Beni selamladıktan sonra, yanlarına katıldığımda mezeleri kontrol etmek için yanlarından ayrıldı.

Sebastian, kolları sıyrılmış aşçı önlüğü giymişti. Alnında hafif bir ter tabakası vardı ve duruşu gergindi, kasları sanki

bütün akşam tam nefes almamış gibi kasılmıştı.

" İyi. *Comme une merde* ," dedi kendi kendisiyle çelişerek.

"Duyduğuma göre doğru yolda olduğunuzu böyle anlıyorsunuz."

Bu bana kısa bir gülümseme kazandırdı, ama bakışları lazanya tezgahına takılınca gülümsemem kayboldu. "Gus, o henüz hazır değil! Otuz saniye daha gerekiyor!"

Genç aşçı irkildi. Yirmi yaşından büyük olamazdı. "Özür dilerim şef!" Yüzü kızardı, omuzları gerildi. Sanki yanmış gibi tezgahtan geriye doğru hızla çekildi.

Yüzümü buruşturdum. Margaux ve Sebastian'ın bizzat seçtiği birkaç deneyimli personel dışında, ekibin geri kalanı mekanın kendi imkanlarıyla gelmişti. İdeal değildi, ancak Laurent ailesinin portföyündeki hiçbir restoran Cuma gecesi bir veya iki yetenekli çalışanı kaybetmeyi göze alamazdı. Umarım, tecrübeliler daha az deneyimli personelin bıraktığı boşluğu doldurabilirlerdi.

Sebastian bana, "Evin ön tarafı nasıl?" diye sordu.

"Güzel." Ona gecenin şu ana kadar olan kısmını kısaca özetledim. "Bunu hallederiz. Merak etme."

Kendim de duymaya ihtiyacım olan sözlerdi.

Omuzları biraz gevşedi. Kısa bir baş sallaması yaptı, ancak tatlı standında olup biten bir şey dikkatini tekrar dağıttı.

Onu daha fazla rahatsız etmemek için oradan ayrıldım. Dondurulmuş gıdaları taze yemeklerle karıştırma planımız oldukça riskli olsa da, onun yeteneklerine inanıyordum.

En çok özen gerektiren diğer altı yemektir. Mesele lezzetli olmaları değildi; bu zaten olması gereken bir şeydi. Mesele doğru dengeyi kurmaktır. Yemekler konukları etkilemeliydi, ancak dondurulmuş gıdaların ilk sunumlarını gölgede bırakacak *kadar* lezzetli olmamalıydı. Yeni ürün yelpazemize güveniyorduk, ama hayalperest değildik. Dondurulmuş bir ürünün taze gurme bir yemeği geçebileceği bir dünya yoktu. İşin püf noktası, hangi yemeğin hangi kategoriye girdiğinden

şüphe uyandıracak *kadar* lezzet farkını kapatmak ve her iki taraftaki kaliteyi de feda etmemektir.

Dün tadımlık yemeği denemiştım. Profesyonel bir yemek eleştirmeni değildim ama önceden bilmeseydim, neyin dondurulmuş neyin taze olduğunu tahmin edemezdım.

Yemek salonunda ana gruba yeniden katıldım. Ezra herkesi yerlerine oturtmuştu bile ve kısa süre sonra ilk yemek geldi. Dondurulmuş gıda reyonundan mini kişilerdi.

Mode de Vie'nin yemek editörü "Lezzetli," dedi. *New York Times'tan* eleştirmen başını salladı ve diğer konukların çoğu da onaylayarak mırıldandı. Hollis Miller sessizce çiğnedi, yüz ifadesi okunamazdı.

Sinirlerim o kadar yıpranmıştı ki yemeklerin tadını neredeyse hiç alamadım, ama gece ilerledikçe yavaş yavaş rahatladım. Genel olarak, her yemeğe verilen tepkiler olumluydu. Altıncı yemeğe geldiğimizde, gecenin yıldız yemeği olan, ağızda eriyen, hem etli hem de vejetaryen seçenekleri bulunan lazanyanın zengin ve doyurucu lezzetlerini takdir edecek kadar rahatlamıştım. O kadar lezzetliydi ki, Hollis'in bile kaşları onaylayarak kalktı.

Gecenin yarısını geride bırakmıştık ve harika gidiyorduk. Belki de sonunda başaracağız.

Makarnamı rekor sürede bitirdim ve Sebastian'la kısa bir görüşme yapmak için mutfaktan ayrıldım. Hazırlıklar başladığından beri mutfaktan hiç çıkmamıştı ve mutlaka son durumu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Yemekleri çok *seviyorlar* . Hangi yemeklerin ısıtılıp hangilerinin taze yapıldığını anlamakta gerçekten zorlanıyorlar sanırım. Onlara tahmin ettirme fikriniz dahiceydi."

Sebastian'ın kasları gevşedi ve yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesi belirdi. "Ne diyebilirim ki? Dahiler dahi fikirler üretir."

"Bu seferlik ve sadece bu seferlik sana izin vereceğim."

Sırıttı. "Bunu göreceğiz. Bankamda daha birçok dahiyane fikrim var."

Gülümsedim, gözlerindeki o eski ışıltıyı yeniden görmek beni mutlu etmişti. İkimiz de bu zafere ihtiyaç duyuyorduk ve zafer o kadar yakındı ki neredeyse uzanıp dokunabilirdim. "Altı parkurumuz kaldı, ama çok büyük bir şey olmazsa, gerçekten de..."

Yemek odasından gelen yüksek bir gürültü sözümü böldü. Ardından bir çığlık ve boğuk bir gürültü yükseldi.

Mutfaktaki herkes donakaldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Margaux, kendinden geçen halinden ilk kurtulan oldu. "Ne yapıyorsunuz? Odaklanın!" diye bağırdı. "Servis bitmedi."

Personel hızla işlerine geri dönerken, kadın Sebastian'ı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Gidin. Ben buradaki işleri halledeceğim."

Tartışarak vakit kaybetmedik. Mutfağı hızla terk ettik ve yemek odasının girişinde aniden durduk.

Sebastian'ın yüzü aşçı önlüğünün rengindeydi. " *Bu da ne?*"

Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Gittiğim kısa süre içinde patlak veren kargaşayı sessiz bir dehşetle izledim.

Yanımızdaki müşteri tabağının her yerine kusmuştu. Kusulan lazanya parçaları masaya saçılırken, adam iki büklüm olmuş, göğsü inip kalkıyordu. Bir diğeri sandalyesini geri itip yüzü bembeyaz bir halde banyoya koştu. Diğer müşteriler de panikleyip yerlerinden fırlayarak kusmaya başladılar.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Nefesim kesildi. Görüntü bulanıklaştı, sanki kaçış yolu olmayan bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım. *Neler* oluyordu böyle?

Dakikalar önce her şey mükemmeldi. Her şey nasıl bu kadar hızlı, bu kadar feci şekilde çöktü?

Belki de halüsinasyon görüyordum. Belki de—

"Maya!" diye seslendi Ezra, sesi gergin ve stresliydi.

Onun ortaya çıkışı beni sersemlemiş halimden çıkardı. Bu bir kabus değildi. Bu gerçektir ve acilen hasar kontrolü

yapmamız gerekiyordu.

“Bilmiyorum!” diye çaresizce kusmakta olan müşterileri işaret etti. Garsonlar onlara yardım etmeye çalışıyorlardı ama işler iyi gitmiyordu. Bunun için yeterli personelimiz yoktu. “ *Mode de Vie* dergisinin editörü mide bulantısı hissettiğini söyleyene kadar her şey yolundaydı. Sonra kustu ve... İşte sonrasında neler olduğunu görüyorsunuz. İki dakikadan kısa sürdü.”

Kahretsin. Tamam.

Burnumdan zorla derin bir nefes aldım ve yükselen paniğimi zihnimde bir kutuya hapsettim.

Şu an panik yapamazdım. Bir numaralı önceliğimiz tıbbi yardım almaktı. Misafirlerin semptomlarının olası gıda zehirlenmesinden (ki bu bile yeterince kötü olurdu) daha kötü bir şeyin sonucu olmadığından emin olduktan *sonra* panikleyebilirdim.

Ezra'yı ilgili yetkilileri araması ve şok geçiren etkinlik koordinatörüyle lojistik konuları görüşmesi için gönderdim. O gittikten sonra, acil durum planı üzerinde beyin fırtınası yapmak için Sebastian'a döndüm.

“Seb, biz—” Sözümlü yarıda kestim.

Ezra ile ben konuşurken hiç kıpırdamadı. Konuklara dik dik baktı, teni kül rengi olmuştu. Üst dudağında ter damlacıkları birikmişti ve göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

İçimi bir panik dalgası sardı. “İyi misin? Oturman gerekiyor mu?”

“Hayır.” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Uzak ve boş, eski halinin bir gölgesi gibiydi. Vücudundan hafif bir titreme geçti ve gerçek beni bir anda şok etti.

Müşterilerin hastalanması mı? Bu, onun en kötü kabusunun ikinci kez gerçekleşmesiydi. İlk olarak, Martin Wellgrew Le Boudoir'ın açılışında hayatını kaybetmişti. Şimdi ise lansmanımız tıbbi bir acil duruma dönüşmüştü. Her iki durumda da mutfağın sorumlusu oydu ve her iki durumda da gece felaketle sonuçlanmıştı.

Göğsümde dayanılmaz bir ağrı yayıldı.

Elimi koluna koydum. Teni nemliydi. "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz," dedim. "Kendini *suçlama* ."

"Olanları herkese bildireceğim." Sebastian güvence verme çabalarımı dikkate almadı, ama en azından tekrar hareket ediyordu. Gözlerimden kaçınarak döndü. "Sen misafirlerle ilgilen; ben de mutfağı hallederim. Sonra görüşürüz, bir kere—" Yutkundu. "Her şey sakinleştikten sonra."

"Pekala," dedim usulca.

Mutfağa doğru kaybolduğunda kalbim tekrar burkuldu. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordum, ama endişeye kapılmak ikimize de pek fayda sağlamazdı. Bu geceyi atlattıktan *sonra* durumu değerlendirirdik.

Kaygımı, daha önceki paniğimle aynı kutuya hapsettim ve harekete geçtim.

Sonraki iki saat boyunca, Ezra ve mekânla birlikte hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak ortalığı temizlemek için çalıştım. Tıbbi yardım rekor sürede geldi. İlk teşhisleri gıda zehirlenmesiydi ve en ağır vakaları serum takılması için hastaneye gönderdiler. Diğer herkes çok ihtiyaç duydukları dinlenme ve iyileşme için otellerine döndü. Michel de hastalandı, ancak babam, Hollis ve ben gizemli bir şekilde kurtulmuştuk.

Babam, dudakları öfkeden bembeyaz kesilmiş bir halde, "Laurent'e güvendiğinizde işte böyle olur," dedi. "Dikkatli olmazsanız her şeyi mahvederler."

Laurent ailesinin de bizim kadar riski vardı, ama tartışacak gücü bulamadım. Sadece mekanik bir sakinlikle hareket edip, dokuz aydan fazla zaman harcayarak, sayısız ter ve gözyaşı dökerek mükemmelleştirdiğimiz, özenle planladığımız güzel lansmanımızın etrafımızda alevler içinde yok oluşunu çaresizce izleyebildim.

BÖLÜM 40

Sebastian

Beşinci bardak viskiyi doldurup tezgâhın üzerine koydum . Kehribar rengi sıvı, loş ışık altında parılıyordu.

Ağzım sulandı ama önceki dört bardakta olduğu gibi buna da dokunmadım. Sanki düşman askerlerinden oluşan bir ordu gibi sıralanmışlardı, pes etmemi bekliyorlardı.

Çok kolay olurdu. Bir yudum, kendimi daha iyi hissederdim. Bir bardak, midemi alt üst eden bitmek bilmeyen bulantı geçebilirdi. Beş bardak mı? Unutulmaya yüz tutardım, endişelerim sadece uzak bir anı olarak kalırdı.

"*Çok kolay,*" diye fısıldadı zihnimde tehlikeli bir ses.

Yansımam bardağın kristal yüzeylerinde kırıldı. Bana bakıp, onu kucaklamaya cesaret etmemi bekliyordu.

İçkiler, kendime işkence etmek için kurduğum bir testti ve neredeyse başarısız oluyordum. Parmak uçlarım bardağa değecek kadar yaklaştım ama son anda kendimi durdurdum.

Elimi hızla çektim ve çenemi sıkarak gözlerimi kapattım.

Hayır. Hayatımın geri kalanı parça parça, sefil bir şekilde dağılıyordu ve geriye kalan tek kontrolüm dürtü kontrolümdü. Bunu da bırakırsam, hiçbir şeyim kalmazdı. Hiç kimse olmamak—gerçi şu anki ben olmaktan daha iyi olabilir.

Neyse ki, konukların hepsi uzun süreli bir etki olmadan iyileşti, ancak sonrasında verdikleri yorumlar, anlaşılır bir şekilde, acımasızdı. Beni, lansmanı, *her şeyi* yerden yere vurdular. Haberler ve bunun sonucunda ortaya çıkan kamuoyu tepkisi o kadar kötüydü ki, tüm ürün gamını iptal etmenin eşiğindeydik. Aylarca süren emek ve milyonlarca dolar benim yüzümden boşa gitti.

Koltuğa çöktüm, göğsümde utanç duygusu alevlendi.

Lansman felaketi, babamla Neal arasındaki zaten buz gibi olan ilişkiyi daha da dondurmuştu. Her iki şirketimiz de tam bir kriz modundaydı ve pazar günü annemle konuştuğumda perişan haldeydi. Bunu saklamaya çalıştı ama ailemin ikinci kez gözden düşmesi onu sözde arkadaşları arasında bir dışlanmışa dönüştürmüştü. Hayatındaki bir diğer büyük kayıp da yine benim yüzümden olmuştu.

Benim hatam.

Benim hatam.

Benim hatam.

O tanıdık mantra kafamda yankılanıyordu. Dilim sızladı. Gelen tepkilere kendim katlanabilirdim ama başkalarını da etkilemesine dayanamazdım.

Ailem. Singh ailesi. *Maya* . Bana inanmışlardı, ya da en azından bana güvenmişlerdi, ama ben kendimi şef olabileceğimi düşünecek kadar hayalperest olduğum için onları hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yemek yapmayı sevmemin ne önemi vardı? Bazı insanların bana bu konuda iyi olduğumu söylemesinin ne önemi vardı? Evrenin ince bir niyeti yoktu ve ben de ipuçlarını nasıl anlayacağımı biliyordum. Le Boudoir olayından ve bu son felaketten sonra, işim bitmişti. Her mutfak yönettiğimde trajedi yaşanıyordu.

Açıkçası, babamla yaptığım anlaşma geçersizdi. Yönetim kurulunun beni şirketten tamamen atmaması benim için büyük bir şans olurdu, ancak bu gidişle bir daha asla evden çıkmamam toplum için daha güvenli olurdu.

Başımı geriye doğru eğdim ve tavana baktım. Perdeleri

çektığım için odaya sadece ince bir güneş ışığı giriyordu. Hava viski kokuyordu ve oda tıpkı benim gibi karanlık ve kasvetliydi.

Bir yanımda kendime acıdığımı fark etti ama boş ver. Geçtiğimiz haftanın tam bir felaket olmasından sonra kendime acımaya hakkım vardı.

Telefonum yeni bir mesajla titredi. Cuma gününden beri aldığım diğer onlarca mesajı görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden geldim.

Margaux bana beş tane sesli mesaj bırakmıştı ve arkadaşlarım da benimle iletişime geçmişti, ama hiçbirisiyle konuşmak istemedim. Çok utanmışım.

Maya'yı görmeye bile cesaret edemedim. Beni daha iyi hissettirebilecek tek kişi oydu belki, ama onun da kendi sorunları vardı. Ben her şeyi mahvetmişim ve onun itibarını da kendimle birlikte lekelemişim.

O bunu hak etmedi. Ben de *onu* hak etmedim.

Neredeyse karanlıkta, hiçbir şeye bakmadan ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum. Dakikalar mı? Saatler mi? Fark etmezdi. Babam beni "görünüşte sorun çıkmaması için" "idari izne" çıkarmıştı, bu da kriz iletişimini yardımcımın yürüttüğü anlamına geliyordu. Yapacak hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden istediğim kadar burada oturabilirdim—

Kapı zili çalındı.

Yerimden kıpırdamadım.

Kapı zilini tekrar çaldılar, bu da işe yaramayınca kapıyı yumrukladılar.

İsa Mesih. İnsanlar neden beni *rahat* bırakmıyorlardı? Eğer arkadaşlık isteseydim, kendim arardım.

"Sebastian, benim." Maya'nın sesi boğuktu ama onu net bir şekilde duydum. "Kapıyı aç." Bir kez daha vuruldu. "İçeride olduğunu biliyorum, eğer cevap vermezsen kapıyı *kıracağım*."

Hayatımda tanıdığım herkes arasında, onunla yüzleşmekten en çok korkuyordum. Gözlerinin içine bakıp kim olduğumu görmek istemiyordum; içi boş ve kırık birini,

parlak dış görünüşümün paramparça olup altındaki korkunç bağırsak yığınını ortaya çıkaran birini.

Ben altın çocuk Sebastian Laurent değildim; ben başarısız Sebastian Laurent'tim. Hayır, daha da kötüsüydüm—bir sahtekardım.

Hayatımızın büyük bir bölümünde Maya beni rakibi, yenmeye değer biri olarak görmüştü. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor olmalı?

Utanç duygusu ciğerlerimi ve boğazımı yakıp kavurdu.

Kahretsin. Ona hayır diyemedim, hele o kelimeyi kullandığında. *Lütfen ...*

Koltuktan kalktım ve isteksizce ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda, alışılmadık parlaklıktan dolayı irkildim. Günlerdir karanlık bir evde kapalı kaldıktan sonra güneş ışığı gözümü kamaştırıyordu.

Maya ön basamakta duruyordu. İpek bir bluz ve özel dikim pantolon giymişti, bu da doğrudan ofisten geldiğinin açık bir işaretiydi. Altın doğum günü kolyesi güneş altında parlıyordu.

Bunu görünce göğsümde beklenmedik bir duygu seli belirdi. Küçük bir şeydi ama henüz benden vazgeçmediğinin bir işaretiydi.

"Merhaba," dedi sesi yumuşak, ifadesi ise daha da yumuşaktı.

"Merhaba." Boğazımı tıkayan düğümü yutkunarak atlattım ve içeri girmesine izin verdim.

Sessizce beni salona kadar takip etti ve gözleri hemen barda sıralanmış içkilere takıldı. Birini aldı ve bana da bir bardak uzattı. "Seninle içeyim."

Gerildim. "Yapamam."

Maya konuyu uzatmak yerine ikinci bardağı yere koydu ve sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Ben başımı sallayınca, içkisini tek nefeste bitirdi.

"Ne kadar kötü?" diye sordum konuşması bittikten sonra. "Dürüst ol. Lafı dolandırma."

Manşetleri görmüştüm ama yorum bölümlerini

okumaktan veya internette derinlemesine araştırma yapmaktan kendimi başarıyla alıkoymuştum. Zaten yeterince kötü hissediyordum, bir de kaç tane yabancının benim hakkımda kötü düşündüğünü görmek istemiyordum.

Ancak içimdeki hastalıklı taraf bunu bilmek *istiyordu* . Düştüğüm çukur ne kadar derindi ve kendimi oradan çıkarabilecek miydim?

“Çok kötü,” diye itiraf etti Maya. “Bazı misafirlerin kustuğu bir video sızdırıldı. Olabildiğince sildik ama internette sürekli ortaya çıkıyor. İnsanlar bununla dalga geçiyor. Hollis Miller da gıda güvenliği ve neden herkesin şirketlerimizi boykot etmesi gerektiği hakkında elli dakikalık bir nutuk yükledi.” Gözü seğirdi. “O şerefsiz hasta bile olmadı. Keşke olsaydı. Bunu hak ederdi. Ama neyse, hisselerimiz... pek iyi değil. Yönetim kurulu çok kızgın. Kötü haber bu.”

Kuru bir ses tonuyla homurdandım. “İyi haberler mi var?”

“Bir bakıma öyle,” dedi Maya. “İyi haber şu ki, bütün fırtınalar geçer. Bu da geçecek.”

“Belki. Ama bazı fırtınalar o kadar çok yıkım bırakıyor ki, hiçbir şey kurtarılamıyor,” dedim. “İyileşeceksin.” *İyileşmek zorunda*. “Ama bu ailemin ikinci skandalı. İlk krizi zar zor atlattığımızı, ikincisini atlatamayabileceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?” Ağzım büküldü. “İşte buradayız, batıyoruz. Şimdi kim bize güvenir ki? *Ben* bile güvenmem.”

“Sebastian...”

“Hayır.” Bana doğru uzandı ama dokunmadan önce geri çekildim. Onun tesellisini hak etmiyordum. “Sorun benim, Maya. Her zaman bendim.”

“Bu doğru değil.”

“Evet, öyle,” dedim buruk bir kahkahayla. “Bunları neden içmeyeceğimi biliyor musun?” Barda kalan bardakları işaret ettim.

Başını yavaşça salladı, yüzünde kederli bir ifade vardı.

“Wellgrew öldükten sonra kendimi içkiye verdim,” dedim.

“Babamın ekibi bunu basından uzak tutmayı başardı. Yeni

yemek pişirme teknikleri öğrenmek için 'araştırma gezisi'nde olduğumu söylediler, ama gerçekte Avrupa'yı içki içerek gezip olanları unutmaya çalışıyordum. Prag'da salaş bir bara gittim ve orada tamamen sarhoş oldum. Yani, *kendimden geçmiştım* . Birisiyle kavga ettim ve sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama hapishanede uyandığımı hatırlıyorum. Parmak boğumlarım paramparça olmuştu ve..." Titrek bir sesle nefes verdim. "Diğer adamı neredeyse öldüresiye dövmüştüm. Günlerce hastanede kaldı. Ne hakkında tartıştığımızı bile söyleyemem. Sanırım önemli değildi. İçimde çok fazla birikmiş öfke ve hayal kırıklığı vardı, çoğunlukla kendime karşıydı, ama bunu ondan çıkardım."

Öfkeli bir sarhoş değildim ve çoğu zaman alkole iyi dayanıyordum, ama... "Uzun süre iyiymiş gibi davranmak zorunda kaldım ve içimde bir şey koptu sanki. Diğer adam hayatta kaldı, çok şükür, ama bir daha böyle kontrolümü kaybetmekten çok korkuyorum. Bir süre içmeyi bıraktım, ama terapistim alkolün tetikleyici olmadığını söyledi. Yetişkin hayatım boyunca içki içtim, hatta birkaç kez kendimden geçtim, ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu... içsel bir şeydi. Çok fazla şeyi bastırıyordum. Prag'da çökmeseydim, içki içerek veya içmeden başka bir yerde çökerdim. Yine de dikkatli olmalıyım. Artık kendime güvenmiyorum."

Yanlarına gidip bardaklardan birini aldım. Viski kokusu o kadar yoğundu ki, boğazımda bir tat hissettim. "Bunu kanıt olarak istiyorum," dedim. "Her şey berbat olduğunda, tekrar sinir krizi geçirmeyeceğime dair öz kontrolüm olduğunu kanıtlamam gerektiğini kendime söylemişim." Ses tonum kasvetliydi. "Geriye kalan tek şeyim bu."

"Bu doğru değil." Maya nazikçe içeceği elimden aldı ve yere koydu. Yaklaştı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi, tüy gibi hafif dokunuş beni sakinleştirdi. "Beni buldun."

Ne kadar süreliğine?

"Buraya gelmemeliydin," dedim göğsüm acıyarak. Onu kaybetme düşüncesi, bu hafta yaşadığım her şeyden daha

çok acıtıyordu. "Biri seni görebilirdi."

Belki de kariyerini çoktan mahvetmişim. Ailesini de kaybetmesinin sebebi olmak istemedim.

"Umurumda değil." Maya'nın sesi kararlıydı, bakışları hiç değişmedi. "Hepimiz hata yaparız Sebastian. Senin hataların diğerlerinden daha kötü değil."

"Ben her şeyi senin için mahvettiğime göre bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Sen yapmadın." Cevap vermeyince, elimi sıkmak için eğildi. "Seb, olanlar senin suçun *değildi*."

"Gıda zehirlenmesi geçirdiler, Sal," dedim soğukkanlılıkla. "Yemekten ben sorumluyum. Bu, 'benim hatam'ın tanımıdır."

Maya dudağını ısırды. Sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi kaşları çatıldı.

Ensemdeki tüyler kötü bir hisle diken diken oldu. "Ne?"

"Emin olana kadar sana söylemeyecektim..." Sesi tedirgin geliyordu, sanki konuyu açtığına pişman olmuş gibiydi.

"Neyden eminsin?" Soru, niyetimden daha sert çıktı ağızımdan.

Maya, "Gıda zehirlenmesinin sizin yaptığınız bir şeyden kaynaklandığını düşünmüyorum," dedi. "Bence sabotaj yapıldı."

BÖLÜM 41

Maya

O sessizlikte iğne düşse duyulurdu.

Sebastian'ın her şeyi durmuş gibiydi. Yüzünde binlerce duygu belirdi, sonra da soğuk bir tarafsızlığa büründü.

"Açıklayın." Sesi sakın, yumuşaktı. *Ölümcül* .

Ona böyle söylemeyi planlamamıştım. Yanılıyor olma ihtimaline karşı önce somut kanıt toplamak istemiştim, ama bana Prag hikayesini anlattığında ve ne kadar yıkılmış olduğunu görünce kendimi tutamadım. Zehirlenmenin onun suçu olduğunu düşünmesine izin veremezdim, çünkü bunun onun suçu olma ihtimali çok düşüktü. Hatta belki de hiç zehirlenme değildi.

"Olaydan sonra olay yerini iyice incelemesi için birini tuttum," dedim. Pittsburgh'daki sezgimin aksine, kendim dedektifçilik yapmaya çalışmak yerine bir profesyoneli tutmam için mantıklı bir bahanem vardı. "Personel çoğu şeyi temizledi, ancak birkaç şeyi gözden kaçırdılar; bu da bunlardan biri." Parlak gümüş bir folyo parçası uzattım. "Ekibim bunu buzdolabının altında buldu. Bu maviyi tanıyor musunuz?"

Kaşları çatıldı. Folyo kağıdını inceledi ve başını salladı.

"Bu nedir?"

Folyo kendi başına özel bir şey değildi. Yüzlerce ürünün ambalajının bir parçasıydı. Ancak bu özel parçanın kenarında, yırtılmış küçük bir mavi şerit vardı. Bu, yıllar önce bir şirket tarafından tescil ettirildiğinde pazarlama dünyasında büyük bir kargaşaya neden olan inanılmaz derecede ayırt edici, tanınabilir bir mavi tonuydu. Marka tescili üzerindeki yasal mücadeleyle ilgili düzinelerce makalede ve daha yakın zamanda da anne babamın ilaç dolabında görmüştüm.

Aldolace laksatiflerinin ambalajındaki mavi renkle mükemmel bir uyum sağladı.

Sebastian hemen parçaları bir araya getirdi. "Sence birileri yemeğin içine müshil mi kattı?"

"Bu, misafirlerin belirtilerini açıklıyor," dedim. "Kusma, ishal, yüksek ateş ve şiddetli karın ağrısı. Bu maddenin yeterince büyük bir dozu, gıda zehirlenmesini o kadar iyi taklit edebilir ki, profesyonelleri bile kandırabilir. Neyse ki, bunu yapan kişi dikkatsiz davranmış ve bunu geride bırakmış."

"Eğer biri yaptıysa."

"Eğer ," diye onayladım. Henüz tam olarak emin değildim. Kiraladığım ekip, folyonun gerçekten de müshil ilaçlarıyla bağlantılı olup olmadığını hâlâ teyit ediyordu. Bağlantılı olsa bile, mutfakta bulunmasının başka açıklamaları da vardı. Kişisel kullanım için olabilirdi veya önceki bir etkinlikten biri bırakmış olabilirdi. Yine de, zamanlama ve koşullar şüpheliydi.

Sebastian, bunun sonuçlarını idrak ederken çenesi gerildi. Bunu söylemedi ama gözlerinde gördüm; haklı olabileceğim ve suçlunun kendisi olmayacağı yönünde küçük bir umut ışığı.

"Diyelim ki birileri bize sabotaj yaptı. Bu kesinlikle mutfak personelinin biri olmalıydı," dedi. "Bu, şüpheli havuzunu oldukça daraltır."

"Evet, ama başka biri olma ihtimali de az da olsa var,"

dedim. "Özellikle hazırlık saatlerinde gün boyunca sürekli insanlar girip çıkıyordu."

"Doğru." Boğazı yutkunarak konuştu. "Ne zaman kesin olarak bileceksin?"

Başını kısaca sallayarak karşılık verdi, ancak bir an sonra sesi yumuşadı. "Nasılsınız? Son birkaç gün sizin için de kolay geçmemiştir herhalde."

"Daha iyi zamanlar geçirdim ama idare ediyorum." Ona hafifçe gülümsedim. "Yine de biraz yemek isterdim. Bütün gün hiçbir şey yemedim."

"Lazanya yok."

İçimden bir kahkaha attım. En azından bu konuda şaka yapabiliyordu. Doğru yönde atılmış küçük bir adımdı ama yine de bir adımdı. "Lazanya yok."

Sonunda pizza sipariş ettik.

Salonun zemininde bağdaş kurarak oturduk; etrafımızda iki dev turta, bir porsiyon sarımsaklı ekmek, bir çikolatalı lav kek ve kırmızı plastik bardaklara doldurulmuş iki litrelik bir kola şişesi vardı.

"Söylentiler doğru," dedim, bir parça ekmek kopararak. "Yağ ve karbonhidrat her şeyi daha lezzetli hale getiriyor."

"Şekeri unutmayın."

"Nasıl yapabilirim ki? Bu benim en büyük stres atma yöntemim."

Sebastian'ın dudakları kıvrıldı. Kendini daha iyi hissediyor gibiydi, ancak yine de üzerinde bir melankoli havası vardı.

Geçtiğimiz hafta ona biraz alan tanımaya çalıştım. Cuma akşamı, herkes gittikten sonra, durum değerlendirmesi yaptık ama lojistik konular dışında hiçbir şey hakkında konuşmayı reddetti. Fırlatmanın etkisinden kurtulamamış olmalıydı ve hazır olmadan önce bu konuda konuşması için baskı yaparak onu daha da kötü hissettirmek istemedim.

Ama beş gün geçmişti ve aramalarım ya da mesajlarımın çoğuna cevap vermemişti. Michel'in onu idari izne çıkardığını duymuştum ve babamın öfkesini göze alarak onu görmeye gelmek için yeterince endişelenmiştim.

Onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Eğer iyi değilse ne yapacağımı bilemezdim.

Sebastian'ın gözleri yüzümü taradı. "Yemek yedikten sonra bana gerçeği söyleyebilirsin," dedi. "Gerçekten nasılsın?"

Sarımsaklı ekmeğimi bitirdim, cevabımı formüle etmek için daha fazla zamanım olsun diye yavaşça çiğnedim.

Geçtiğimiz hafta o kadar yoğunluğa ki, gerçekten oturup olanları değerlendirmeye vaktim olmamıştı. Kriz planıma kanlı tırnaklarımla sarılmıştım, yapılacaklar listem günlerimi atlatmama yardımcı oldu ki aşırı düşünmenin azabını çekmek zorunda kalmayayım. Ancak gecenin geç saatlerinde bastırılmış duygularım parça parça bana ulaştı: Başarısız lansmanın kariyerimin sonu anlamına geldiği paniği, bizi vuracak bir sonraki korkunç manşetin ne olacağı korkusu, insanların arkamdan benimle alay edip etmediği endişesi.

Başkalarının ne düşündüğüne bu kadar önem vermemden nefret ediyordum, ama hayatım boyunca dışarıdan onay arayışındaydım.

Sebastian'ın en büyük kabusu gıda zehirlenmesi ise, benimki de halkla ilişkiler felaketiydi. Eğer izin verirsem, zihnim insanların bana güldüğü binlerce senaryo uydurabilirdi.

Tabii ki başarısız oldu. İşinde berbat. Sadece zengin olduğu için bulunduğu yere geldi.

Onun bunu başaramayacağını biliyordum.

Başka herhangi biri daha iyi bir iş çıkarabilirdi.

Ne kadar da zavallı.

Sarmal bir kere başladıktan sonra durdurmak imkansızdı, bu yüzden akışına bıraktım. Ama son zamanlardaki kaosun ortasında, hiç beklemediğim bir şey de buldum: özgürlük. En dibe vurduğunuzda, bakabileceğiniz tek yer yukarıdır.

Akla gelebilecek en kötü şey sonunda olmuştu ve ben hâlâ ayaktaydım. Kriz bitmemişti ama (umarım) zir noktasını aşmıştı. Gürültü azalıyordu ve insanlar dikkatlerini çeken

diğer haber skandallarıyla birlikte olaylardan uzaklaşmaya başlıyorlardı.

Sebastian'a tüm bunları anlattım, anlayacağını umarak. "Yanlış anlama. Keşke bunlar hiç yaşanmasaydı," dedim. "Ama içimin küçük bir kısmı neredeyse yaşanmış olmasına seviniyor? İnsanların hastalanması kısmı değil, hayal gücümün canavarlarının gerçeklikten daha kötü olduğunu fark etmem kısmı." Tabağımdaki pizza kabuğuyla oynadım. "Başarılı olmak için kendime çok baskı uyguladım çünkü başaramazsam ne olacağından çok korkuyordum. İlk başta bir gurur meselesiydi. Kendime ve etrafımdaki herkese dünyada kendi izimi bırakabileceğimi kanıtlamak istedim. Tabii ki, seni de yenmek istedim."

Sebastian'ın ağzı tekrar kıvrıldı ve ben de karşılık olarak gülümsememe izin verip devam ettim. "Sonunda, kendimi başarılarımla tanımlamaya başladığım bir noktaya geldim. Beni destekleyen tüm o madalyalar ve kupalar olmasaydı ben kim olurdu? Peşinden koşacak yeni bir hedefim olmasaydı ne yapardım? Büyük dönüm noktalarına ulaştıktan sonra işlerin daha iyiye gideceğini düşündüm, ama daha da kötüleşti. Şimdi, kendimi yeni gelen biri olarak kanıtlamak yerine, yeteneğimi kaybetmediğimi kanıtlamam gerekiyor. Bu yüzden daha büyük hedefler koymaya ve kendime bir sonrakinin her şey olacağını, biliyorsun, beni tamamlayacak nihai şey *olacağını* söylemeye devam ettim. Artık kendimi kanıtlamak zorunda kalmayacaktım."

"Lansmanın benim için en büyük hedef olacağını düşünmüştüm, ama... olanlardan sonra, en büyük hedef diye bir şey *olmadığını* anladım. Eğer izin verirsem, hedefler *her zaman* değişmeye devam edecek." Alaycı bir kahkaha attım. "Bunu anlamam için hayatımın en büyük başarısızlığını yaşamam gerekmesi komik. Bunu nasıl başardığımı bile söyleyemem. Acil bir toplantıda oturuyordum ve birden... aklıma geldi. Tam bir netlik. Ve şimdi en kötü senaryo gerçekleştiğine göre, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum." Sebastian'ın kendi

karmaşasını göz önünde bulundurarak bunun duyarsızca gelip gelmediğinden emin değildim, ama gerçeği sormuştu. Onun için olayları tatlı dille anlatmamı istemezdi. “Diğer ayakkabının düşmesini beklemek zorunda değilim. Sadece hayatta kalmalıyım, ki bu da kendi başına bir başarı sayılır sanırım.” Uzun uzun anlattığım şeylerden biraz utanarak nefesimi verdim. “Bunların herhangi birinin anlamlı olup olmadığını bilmiyorum.”

“Evet, hepsi öyleydi.” Sebastian’ın ifadesi ciddileşti. “Senin yanında olamadığım için özür dilerim. Kendime duyduğum nefretin içinde kaybolmuştum ve... aramalarını görmezden gelmemeliydim.”

“İkimizin de yalnız kalmaya ve olan biteni sindirmeye ihtiyacı vardı. Gerçekten sana ihtiyacım olursa yanımda olacağını biliyordum.”

"Bana çok güveniyorsun Sal," dedi sessizce. "Belki de hak ettiğimden daha fazla."

"Bundan şüpheliyim. Beni tanıyorsun." Omuz silktim. "Kimseye hak etmediği bir şey vermem. Burada katılım ödülü yok."

Onun gülüşü beni tekrar gülümsetti.

"Ama senin için bir şeyim var." Çantamdan folyoya sarılı bir şeker çıkardım ve ona uzattım.

Sebastian aldı. Kaşları yukarı kalktı. "Çikolatalı bonbon mu?"

"Listeria krizi yaşandığında bana verdiğin çikolatalardan biri," dedim. "Çikolata uzun süre bozulmaz, bu yüzden yemekte sakınca yok. Düşündüm ki... belki kendini daha iyi hissetmeni sağlar."

Avucunun içindeki şekerlemeye bakakaldı, ifadesi okunamazdı. "Bunu bunca zamandır mı sakladın?"

Birden utanarak yanaklarım kızardı. "Yemek istemiyordum ama çöpe atmak da yazık olurdu..."

Sözümü sert bir öpücükle kesti.

Kendimi ona bıraktım, özbilincim ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde dağıldı.

Lansmanın sonuçlarının bizi ayıracağından endişeleniyordum. İkimiz de başarısızlıkla iyi başa çıkamıyorduk ve ikimiz de etkinliğe çok yatırım yapmıştık. Birlikte mücadele etmek yerine kişisel sorunlarımıza yenik düşmek kolay olurdu.

Ondan haber alamadığım süre uzadıkça endişem de artıyordu. Ama şimdi burada olduğuma göre, o korkular sabah güneşinin altında sis gibi buharlaştı.

Her şey yoluna girecekti.

O anımız gelen bir telefonla bölündü. İstemeyerek de olsa Sebastian'dan ayrıldım ve arayanın numarasını kontrol ettiğimde midem alt üst oldu.

Telefonu açar açmaz annem, "Neredesin?" diye sordu. "Akşam yemeği on dakika sonra başlıyor."

Kahretsin . Bu akşamki aile yemeğimizi tamamen unutmuşum. "Hâlâ ofisteyim," diye yalan söyledim. "Aramadığım için özür dilerim. İşlere daldım ve yapacak çok işim var. Bu akşam gelebileceğimi sanmıyorum."

Bunun üzerine konuyu kapatacağını bekliyordum. Annem bu aralar iş hakkında konuşmaktan nefret ediyordu, ama biraz şüpheyle, "Neha az önce ofisteydi. Seni görmedi," dedi.

İçimden bir ah çektim. Tabii ki, erken ayrıldığım *gün* Neha gelmişti. Finans departmanımızda yöneticiydi ve genellikle evden çalışıyordu. "Birbirimizi kaçırmış olmalıyız. Büyük bir bina burası."

Annem homurdandı. "Baban işine rağmen akşam yemeğine gelebiliyorsa, sen de gelebilirsin."

"Çok üzgünüm," diye tekrarlardım, içtenlikle özür dileyerek. "Ben oraya vardığımda akşam yemeği bitmiş olacak." Kaşları keskin bir V şeklini almış olan Sebastian'a baktım. "Telafi edeceğim, söz veriyorum, ama gitmem gerekiyor."

Homurdandı ve "saygısız nesil" hakkında bir şeyler mırıldandı, ama bir sonraki akşam yemeğimizi organize etmesine yardım edeceğime söz verdikten sonra beni affetti.

"Annen miydi o?" diye sordu Sebastian, telefonun diğer ucunda kimin olduğunu doğru tahmin ederek. "Benim yüzümden başın belaya girmesini istemiyorum."

"İyiym ben. Burada olmayı ben seçtim. Başım derde girerse, üstesinden gelebilirim."

Sebastian'la yerde pizza yemeyi, bir başka gergin aile yemeğine katlanmaya tercih ederim. Neha, Sebastian'dan ayrılmadığım için bana kızgındı, annem Laurent'ler yüzünden babama kızgındı, babam ise her şeye kızgındı. Bu, eğlence için pek de uygun bir durum değildi.

"Maya..."

"Yapma. Şu an seninle olmak istiyorum. Başka kimseyle değil. Burası nefes alabileceğim tek yer..." Yutkundum, sesim titredi. "Nefes alabileceğim tek yer."

Sebastian'ın kaş çatması yumuşadı. Bonbonu yere bıraktı. "Buraya gel."

Dediğini yaptım ve kucağına oturdum. Beni tekrar öptü, gerginliğimi eritecek kadar uzun ve tatlı bir öpücüktü bu.

Dışarıda fırtına şiddetle devam ediyordu, ama bu dört duvarın içinde güvendeydim.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi ve o anı böldü.

İstemeyerek de olsa Sebastian'dan ayrılıp yeni mesajımı kontrol ettim. İşle ilgili bir sorun ya da Neha'dan akşam yemeğinde bulunmamamla ilgili iğneleyici bir mesaj bekliyordum, ama gönderenin adını okuyunca midem bulandı.

"Bu nedir?" diye sordu Sebastian.

"İşte tuttuğum araştırmacı." Kalbim çılgıncasına çarpmaya başladı. "Folyo'nun Aldolace Laxatives'in ambalajından olduğunu doğruladılar."

Kollarını sıkıca sardı. "Tamam." Sakin, düz sesi geri gelmişti ama yüzeyin altında kaynayan öfkenin ilk belirtilerini duydum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bunu"—telefonuma dokundum—"birinin yemeğe müdahale ettiğine dair kanıtlarla ilişkilendirmemiz gerekiyor."

"Sizin adamınız bunu yapabilir mi?"

Başımı salladım, beynim karmakarışık haldeydi. Keşif, cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkarmıştı, ancak en önemli gerçeği doğrulamıştı: somut bir düşmanımız vardı. Ve somut bir düşmanımız varsa, onları yenebilirdik.

"Daha uzmanlaşmış ve hızlı çalışabilen birine ihtiyacımız var," dedim. "Bunu uzatmak istemiyoruz."

İşini iyi bilen herhangi bir araştırmacı, yeterli zaman verilirse sabotajcayı ortaya çıkarabilirdi, ancak zaman bizim sahip olmadığımız bir lükstü. Yanıtımızın aciliyeti aylarla değil, saatlerle ve günlerle ölçülüyordu. Adımızı temize çıkarmak için çok uzun süre beklersek, soruşturmanın sonucundan bağımsız olarak, itibarımız ve mali durumumuz çoktan çökmüş ve onarılamaz hale gelmiş olabilirdi.

Sebastian, "Aklınızda belirli bir kişi var," diye tahmin yürüttü.

"Evet..." diye uzattım kelimeyi, önerime nasıl tepki vereceğini zaten biliyordum. Bu senaryo için sonraki adımları kafamda kurcalamıştım ve sürekli aynı isme geri dönüyordum. "Onu tanıyorsun. İkimiz de tanıyoruz. Onunla çalışmak en iyi seçeneğimiz, ama hoşuna gitmeyecek."

Sebastian'ın alını kırıştı. Telefonuma tekrar dokunduğumda, gerçeği anladı ve dudakları dümdüz bir çizgi haline geldi. "Hayır."

"Ona zerre kadar güvenemeyeceğini de biliyorum." Sebastian'ın çenesi kasıldı. "Başka bir yol olmalı."

"Başka seçenekleriniz varsa, dinlemeye hazırım."

Sessiz kaldı, kaşlarını daha da çatı.

Onun isteksizliğini anladım. Aklımda olan kişi, en hafif tabirle, kanunlara her zaman harfiyen uymuyordu. Ahlakı şüpheliydi, niyetleri ise daha da şüpheliydi, ama işinin en iyisiydi. Birkaç arkadaşımız daha önce ondan hizmet almıştı ve hepsi de, işi kabul etmesi *şartıyla*, tam bir profesyonel olduğu konusunda hemfikirdi.

Uzun bir sessizliğin ardından Sebastian içini çekti ve başını salladı.

İstemeyerek de olsa onayını aldıktan sonra, kendi çekincelerimi bir kenara bırakıp Christian Harper'ı aradım.

BÖLÜM 42

Sebastian

Gramercy'deki en seçkin biftek restoranında , cuma akşamı saat 19:00'da, ortadaki masaya rezervasyon yaptırdım .

Lansman etkinliğinin gözümüze patlamasının üzerinden tam iki hafta geçmişti. O zamandan beri medya çılgınlığı biraz yatışmıştı, ancak babamla ben içeri girdiğimizde restoran hâlâ mırıltılarla doluyordu.

Beklendiği gibi, ilk gelen bizdik. Karşılıklı oturduk, takım elbiselerimiz ütülü, yüz ifadelerimiz özenle nötrdü.

İkimiz de konuşmadık, ama havada hissedilir bir beklenti vardı.

Misafirimizin gelmesini beklerken, diğer müşterilerin bakışlarının ağırlığı üzerimize çöktü. Fısıltıları havayı doldurarak, ütülü gömleğimin altında kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan sürekli bir uğultu oluşturdu.

Yine de sakince bir yudum su içtim ve duruşumu rahat tuttum. Zayıflık gösterirsek, yırtıcılar üzerimize atlayacaklardı.

Bu gece, gücü geri almakla ilgiliydi. Bu özel gecede, bu özel saatte bu özel restorani seçmemin bir nedeni vardı. Diğer müşteriler henüz bilmiyordu ama bu oyunda çok önemli rolleri vardı.

Konuğumuz saat yediyi sekiz geçe geldi. Gecikmesi için özür dilemedi.

“Akşam yemeği davetinizi aldığımda oldukça şaşırdığımı itiraf etmeliyim.” Charles Whitaker, karşımda otururken kravatının önünü düzeltti. “Son zamanlardaki... sorunlarınızdan sonra bu kadar kısa süre içinde halk önünde görünmek isteyeceğinizi düşünmemiştim. Hem de *bu* mekanda.”

Bizimle birlikte görülmekten pek de endişe duymuyor gibiydi, muhtemelen şu anda Whitaker Farms'ın CEO'su olmak çok güzel bir şeydi. Son skandalımız sayesinde Singh Foods'un hisseleri dibe vurmuş, Whitaker Farms'ın hisseleri ise o kadar yükselmişti ki Charles sosyal olarak yenilmez hale gelmişti.

Ne yazık ki, bu durum uzun sürmeyecekti.

“Son iki hafta zorlu geçti,” diye kabul etti babam, yüzünde cana yakın bir ifadeyle. Dünyada onu yeterince iyi tanıyan ve glmseminin altındaki çeliği görebilen çok az insan vardı. “Sizi buraya davet etmemizin sebeplerinden biri de bu. Size bir teklifimiz var.”

“yle mi?” Charles meraklanmış görünüyordu. “Bu ne olabilir ki?”

“İş için sonra zamanımız var,” diye araya girdim, tıpkı senaryoda yazıldığı gibi. Charles'ı erken ayrılmaması için teklifle cezbetmeliydik ama henüz niyetimizi belli edemezdik. “nce sipariş verelim. Buradaki şaraplar enfes, bilmiyorum ama ben bir içkiye ihtiyaç duyuyorum.”

Neyse ki Charles, benim uydurma bahanemi sorgulamayacak kadar kibirliydi. nerimi kabul etti ve menüdeki en pahalı yemekleri sipariş etti.

En pahalı ürünler her zaman en iyisi değildi, ama Charles Whitaker gibi insanlar kaliteden çok görünüme önem verirdi. Eminim ki, bir seyyar satıcıdan alınan beş dolarlık hamburgerle aynı tada sahip, aşırı pahalı ve moda bir hamburger için servet derdi.

Mezeler eşliğinde boş boş sohbet ettik. Singh ailesi ve

hisse senedi düşüşleriyle nasıl başa çıktıkları hakkında bilgi edinmeye çalıştı (sanki biz biliyormuşuz gibi), ama kibarca konuyu değiştirerek onun kötü gizlenmiş sorularından kurtulduk.

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmekten başka bir şey istemiyordum ama resmi onayı alana kadar beklemek zorundaydım.

İçimde bir huzursuzluk uğultusu vardı. Telefonumu her beş dakikada bir gizlice kontrol ettim ve ana yemek sırasında beklediğim mesajı aldığımda bunun karşılığını aldım.

Nihayet.

Babama şöyle bir baktım, o da sessiz sinyali anladı ve başıyla onayladı.

"Karnımızı doyurduğumuza göre, artık iş konuşmanın zamanı geldi diye düşünüyorum." Yanımdaki sandalyede duran deri dosyayı alıp masanın üzerinden bana doğru kaydardım.

Charles aldı. Tembelce sayfalarını çevirdi, vücut dili kibirli bir merakı yansıtıyordu ama alaycı gülümsemesi kısa sürede kayboldu. Doğruldu, son sayfaya ulaşana kadar daha hızlı ve daha hızlı sayfa çevirdi. Tekrar yukarı baktığında, yüzü öfkeyle kaplıydı. "Bunun anlamı ne?"

Titrek sesiyle damarlarımda bir memnuniyet dalgası yayıldı. *Artık o kadar kibirli değilsin, değil mi?*

"Güzel soru." Girişte başımı salladım. "Ortaklarımızın açıklamasına izin vereceğim."

Maya ve babası, şaşkın bakışlar ve hayret dolu ağızlar eşliğinde yemek salonuna girdiler. Herkes büyülenmiş bir şekilde onları izlerken, konuşmalarda kısa bir sessizlik oldu; masamıza oturdular. Yerlerine oturduktan sonra, restoranda yeni bir fısıltı dalgası yayıldı.

Maya yanıma oturdu, Neal ise Charles'ın diğer tarafına oturdu. Sanki eski dostlarmış gibi rakibinin sırtına elini vurdu.

"Ağzını kapat," dedi. "Ağzını açık bırakmak yakışık

almaz."

"Tam zamanında," dedim Singh ailesine. "Charles tam da bunun anlamını soruyordu." Parmağımınla klasöre dokundum.

"Senden daha iyi bir soru bekliyordum, Charles. Bunun ne olduğunu *çok iyi* biliyorsun." diye homurdandı Neal. "Hak ettiğin ceza bu."

Dosya, tabiri caizse, elimizdeki en önemli kanıttı. Bizzat Christian Harper tarafından mühürlenip teslim edilmişti, bu da bilgilerin son derece güvenilir olduğu anlamına geliyordu.

Söz verdiği gibi, Harper Security'nin milyarlar CEO'su ve kötü şöhretli hacker, rekor sürede bize yardımcı oldu. Etkinlik sırasında veya öncesinde mutfağa ayak basan herkesi tespit etmiş ve suçluyu hızla belirlemişti: Lazanyayı neredeyse mahvettiği için bağırdığım, mekan tarafından sağlanan genç aşçı Gus. Meğerse lazanyayı *gerçekten* mahvetmiş ve Whitaker Farms'ın kumar borçlarını ödemesi karşılığında yemeğe müşhil kattığını itiraf eden bir belge imzalamıştı. Mutfak o kadar kaotikti ki kimse sabotaj eylemini fark etmemişti. Neyse ki, genç aşçı o kadar telaşlı ve deneyimsizdi ki izlerini düzgün bir şekilde örtememişti; bu sayede Maya'nın ilk araştırmacısı buzdolabının altındaki alüminyum folyo şeridini bulmuştu.

Christian'a hâlâ güvenmiyordum; şüpheli yöntemlere başvurma isteği, felakete yol açacak bir durumdu ve Gus'ı bu kadar çabuk nasıl itiraf ettirdiğini öğrenmek istemediğimden emindim. Ama hakkını teslim etmek zorundaydım. Eğer o olmasaydı, elimiz boş kalacaktık ve Charles suçlarından paçayı sıyracaktı.

Neal, Charles'a, "Aslında sana acıyorum," dedi. "Adil oyun oynamak ya da bizden daha iyi bir ürün yaratmak yerine, rekabet avantajı elde etmek için sabotaja başvurdun. Bu çok acınası."

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum." Diğer adam cesurca bir blöf girişiminde bulundu, ancak üst dudağında oluşan ter damlaları onu ele verdi. "O dosya yalanlardan ve uydurmalarından başka bir şey içermiyor. Günümüz teknolojisi

—”

“İnsanların olağanüstü işler başarmasına olanak tanıyor,” dedi Maya. Gülümsemesi saf şeker gibiydi. “Bunu söylemen çok komik. Duyduğuma göre sen bifteğinin tadını çıkarırken birileri ev bilgisayarına sızmış . Acaba ne bulmuşlardır?”

Charles'ın yüzünün rengi soldu. “Bu izinsiz giriş,” diye tısladı. “Mahkeme yok—”

“Ön kapınız kilitli değilse -iddialara göre- bu hırsızlık sayılmaz,” dedi. “Elektronik kilitlerin dezavantajı bu. Teknoloji arıza yaptığında her türlü kötü şey olabilir.”

Gülümsememi gizledim. Boş ver. Bundan sonra Harper'a kocaman bir hediye sepeti gönderecektim.

“İşte teklifimiz.” Neal arkasına yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. “Bir basın toplantısı düzenleyip geçen yaz hem lansmanımızı hem de lazanya hattımızı sabote ettiğinizi *şahsen* itiraf edeceksiniz. Medyaya bunu kendi isteğinizle ve özgür iradenizle, şirketinizin çıkarlarını korumaktan başka bir sebep olmadan yaptığınızı söyleyeceksiniz. Ayrıca Whitaker Farms'ın CEO'luğundan derhal istifa edecek ve ömrünüz boyunca gıda ve restoran sektöründe hiçbir rol kabul etmeyeceğinizi belirteceksiniz. Bunu yapmazsanız, her şeyi internete sızdıracağız ve yetkililerin ve kamuoyunun sizi paramparça etmesine izin vereceğiz.”

Charles tiz ve kırılğan bir kahkaha attı, sanki oksijensiz kalmış gibiydi. “Neden böyle bir şey yapayım ki? İster itiraf edeyim ister sen sızdır, sonuç aynı olacak.”

“Hayır, olmayacak,” dedi Maya. “Dikkat edin, babam *her şeyi* söyledi. Klasördeki belgeler buzdağının sadece görünen kısmı.”

“Bu akıl almaz bir şey.” Charles öfkeyle titredi. “İnsanlar yalan söyler. Belgeler sahte olabilir. Sen—”

“Eğer kişisel bilgisayarınızda bulunurlarsa sahte olabilirler mi?” diye soğukkanlılıkla sordum. “Vergi kaçırma. Kara para aklama. Tüketici dolandırıcılığı. Bu dosyalar sızdırılırsa, sonuçları şirket sabotajı suçunun sonuçlarını çocuk oyuncağı gibi gösterecektir. Teklifimizle sizi kolayca kurtarıyoruz.

Reddederseniz, hapis cezasıyla veya daha kötüsüyle karşı karşıya kalırsınız."

Charles'ın yenildiğini anladığı anı tam olarak yakaladım. Omuzları düştü ve gözlerindeki meydan okuma kayboldu. "Sanırım bu basın toplantısı için aklınızda bir son tarih var," diye belirtti.

"En kısa sürede olsa iyi olurdu ama biz canavar değiliz," dedi babam. "Şartlarımızı yerine getirmek için Pazartesi gün sonuna kadar vaktin var. Böylece hafta sonunun tadını çıkarabilirsin. Hava da çok güzel olacaktı."

"Pekala," diye tısladı Charles. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Görünüşe göre artık olay çıkarmak umurunda değildi, ama gitmeden önce Neal'e seslendi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi sesi acı bir şekilde. "Her zaman ikinci en iyi olmanın ne kadar zor olduğunu *bilmiyorsun* . Defalarca denemek ve yine de yetersiz kalmak. Biz neredeyse aynı zamanda CEO olduk ve ben senin zahmetsizce yükselişini izlerken ben yetismeye çalıştım. Bu aşağılayıcıydı."

Neal'ın yüzü karardı. "Beni tanı mıyorsun, bulunduğum yere gelmek için neler yaşadığımı bilmiyorsun," dedi sakın bir şekilde. "Herkes engellerle karşılaşır. Herkes başarısızlık yaşar. Ama bu, egonun adil bir şekilde kaybetmeyi kaldıramaması nedeniyle hile yapma bahanesi olamaz."

"Kendinizi haklı görme çabalarınızı bir kenara bırakın. En azından ne zaman yön değiştirmem gerektiğini biliyordum. Normal yöntemler işe yaramıyordu, bu yüzden daha yaratıcı taktikler kullandım. Ve *işe yaradılar* . Bir iki yıl içinde sizi pazar lideri olarak geride bırakacaktık."

"Bunu hile ve sabotaj yoluyla yapardınız." Neal'ın gözleri parladı, ama sesi alçak ve kontrollüydü. "Bu gerçek bir zafer değil."

Charles soğuk bir şekilde, "Kazanmak kazanmaktır, yolu ne olursa olsun," dedi. "Anlamadığınız şey bu."

"Yine de kazanmadınız, değil mi?" diye mırıldandım. Whitaker'ın kendini haklı çıkarma girişimlerinden bıkmıştım.

Saçmalıklarını istediği kadar anlatabilirdi ama işin özüne bakıldığında, o sadece bir hilebaz ve kötü bir kaybedendi. Onun gibi insanlar saygımızı veya enerjimizi hak etmiyordu. "Bu arada, ilk lansman etkinliğimizi sabote ettiğiniz için ikinci lansman etkinliğimizin tüm masraflarını ve giderlerini karşılayacağınızı söylemeyi unuttuk. Katkınız için şimdiden teşekkür ederiz. Duyduğuma göre büyük bir etkinlikmiş."

Charles bana öfkeyle baktı, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Sıkıcı bir şekilde araya girmem onun hevesini kırmış gibiydi. "Pekala," diye tekrar tükürdü. Heyecanlı bir spekülasyon ortamı bırakarak hızla uzaklaştı.

Neal, "Bu inanılmaz derecede tatmin ediciydi," dedi.

Babam onaylarcasına bir ses çıkardı.

"Hafta sonu aptalca bir şey yapmaya kalkışacağından endişeleniyor muyuz?" diye sordu Maya.

Bu özel et lokantası ailemizin işlettiği mekanlar arasında değildi, ancak cuma geceleri gazetecilerin ve diğer medya güçlerinin uğrak yeri olduğu için burayı seçmiştim. Diğer müşterilerden yeterince izole edilmiş, özel bir sohbeti garantileyen, çok rağbet gören orta masaya oturduk. Ancak burada yemek yemek aynı zamanda ilgi odağı olmak anlamına da geliyordu.

Bu da planın bir parçasıydı. Charles'la yüzleştığımızde tüm gözlerin üzerimizde olmasını istemiştim. Buradaki gazeteciler iyi bir hikayeye karşı koyamazlardı ve Charles Whitaker'ın gözden düşmüş rakipleriyle akşam yemeği yiyip, yemeğin ortasında öfkeyle ayrılması iyi bir hikaye *olmalıydı*.

Kimseye bir şey sızdırmamıza gerek yoktu; gerçeği kendileri ortaya çıkaracaklardı. Onlara yardımcı olmak için bazı ipuçları bırakmıştık, ama bu arada Charles'ın basın toplantısını dört gözle bekliyordum. Harika bir gösteri olacaktı.

Normalde kinci bir insan değildim, ama o hak ettiği her türlü cezayı fazlasıyla hak ediyordu. Lansmanı düşündüğümde—insanların ne kadar hastalandığını ve bunun benim hatam olduğunu düşünerek nasıl kontrolden

çıktığımı hatırladığımda—öyle yoğun bir öfkeye kapıldım ki, neredeyse boğulacaktım.

Derin bir nefes aldım ve Neal garsona menüyü işaret ederken yumruklarımı gevşetmeye zorladım. Aylardır gördüğümünden daha mutlu görünüyordu. "Şimdi bu bittiğine göre, bir şeyler yiyebilirim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Babam gözlerini devirdi. "Neal, burası bir et lokantası. Patates dışında burada ne yiyebilirsin ki?"

"Makarna ve peynir. Brokoli. Ve—"

"Aman Tanrım. Yan yemekler mi? Akşam yemeğinde bir sürü *yan* yemek mi yiyeceksiniz?"

Babalarımız tartışmaya devam ederken Maya masanın altından hafifçe bana tekme attı. Başımı eğerek, onun dile getirmediği bir uyarıyı onayladım.

Tekrar birbirleriyle konuşmaya başladılar!

Babalarımız teknik olarak hâlâ savaşıyorlardı, ama Whitaker'ın sabotajından bahsettiğimizde, onu alt etmek için güçlerini birleştirmekten hiç tereddüt etmediler.

O iş görüşmesiydi. Bu mu? Bu, arkadaşlar arasındaki şakalaşmaya benziyordu.

Aynı sonuca varmış gibiydiler çünkü konuşmaları aniden sona erdi. Gergin bir sessizliğin ardından Neal, sesi sert bir şekilde tekrar konuştu: "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim, ama bu yaptıklarınızı değiştirmiyor. Bu, aramızdaki anlaşmazlığın geçici bir molasıydı, hepsi bu." Sipariş vermeden menüsünü masaya bıraktı ve kalkıp gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde babam onu durdurdu. "Bekle," dedi. "Otur. Sana söylemem gereken bir şey var." Bana baktı. "Hepinize."

Neal'ın merakı gururunun önüne geçmiş olmalı ki, itiraz etmeden yerine geri oturdu.

Babam konuşmasına devam etmeden önce şarabından bilinçli bir yudum aldı. "Whitaker ile o akşam yemeğine çıkmamın ardındaki gerçeği paylaşmanın zamanı geldi," dedi. "Onunla bağlantı kurmaya ya da tabiri caizse iki taraf arasında bir ilişki kurmaya çalıştığım için değildi. Çünkü

bana Le Boudoir'da gerçekten ne olduğunu anlatacağına söz vermişti."

Başımı hızla kaldırdım. Söyleyeceğini *en son* beklediğim şey buydu.

Neal ve Maya da aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Damarlarımda adrenalin yükseliyordu ama sesimi sakın tutmak için mücadele ettim. "Ne demek istiyorsunuz, gerçekte ne oldu?"

"Whitaker, Martin Wellgrew'un ölümünün ardındaki gerçek nedeni keşfettiğini söyledi," dedi. "Bunun tamamen saçmalık olduğunu düşündüm, ama Wellgrew'un ölümünün bunca yıldır seni çok etkilediğini de biliyordum, bu yüzden bir öğün yemeğe razı oldum." Babam bu sözleri bana yöneltmişti. "Bu bir tuzaktı. Oraya vardığımda, bulduklarını ancak Singh Foods hakkında içeriden bilgi *verirsem* paylaşacağını söyledi. Herkes Neal ile yakın arkadaş olduğumuzu biliyor ve o da Le Boudoir'ı koz olarak kullanarak bu ilişkiyi istismar etmeye çalıştı. Tabii ki hayır dedim." Neal'a baktı, Neal gerildi. "Ancak Whitaker, konuşmamız sırasında bana bir ipucu verecek kadar ipucu verdi. Olayı araştırmak için kendi dedektifimi tuttum. Biraz zaman aldı. Wellgrew yıllar önce öldü ve onu kim öldürdüyse izlerini iyi gizledi. Ama sonunda, benim adamım gerçeği ortaya çıkardı."

Karnım adeta pençe gibi saplandı. Serbest düşüşe geçiyordum, tutunduğum her bir kesinlik kırıntısı gelgitin savurduğu kumdan kaleler gibi paramparça oluyordu.

"Martin Wellgrew fıstık alerjisinden kaynaklanan anafilaktik şoktan ölmedi," dedi babam, bakışları benimkine sabitlenmişti. "Birisi onu zehirledi. Kullandıkları şey anafilaktik şoku birebir taklit ediyordu. Sorumluyu bulamadım ama senin olmadığını biliyorum. Onun ölümünde senin *hiçbir* payın yoktu. Senin suçun değildi."

Onun güvencesi kulaklarımda yankılandı.

Senin hatan değildi.

Oturmuyor olsaydım, dizlerimin üzerine çökerdim. Kaygı,

uykusuz geceler, yıllarca beni rahatsız eden *suçluluk duygusu* —hepsi bir yalanın sonucuydu.

Göğsüm rahatladı ve göz kamaştırıcı bir rahatlama dalgası beni sardı.

Yanılmış olmaktan dolayı hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Ah." Bundan daha iyi bir yanıt veremezdim.

Maya endişeyle parlayan gözleriyle bana doğru uzandı. Başımı sallayarak, ebeveynlerimizin hâlâ çıktığımızı bilmediğini hatırlattım.

Geri çekildi ama ben ona güven verici bir şekilde başımı sallayana kadar kaşlarını çatmış yüzü devam etti.

İyiydim. Sadece olayları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bu akşam, tahmin ettiğimden bile daha büyük bir kafa karışıklığına dönüşüyordu.

Neal, yüzünde inanmazlık ifadesiyle, "Neden daha önce söylemedin?" diye sordu. "Anlardım. Eğer bilseydim, seni bana ihanet etmekle suçlamazdım—kahretsin Michel."

"Önce Whitaker'ın yalan söylemediğinden emin olmalıydım." Babamın bakışları tekrar bana kaydı. "Yalan söylüyorsa kimseye yanlış umut vermek istemedim. Ayrıca, Whitaker'ı arkadaşlığımızın önüne koyacağımı düşünmen beni incitti." Ağzı bir buruşukluğa dönüştü. "Adam bifteğiyle şarabı bile doğru düzgün eşleştiremiyor. Filetosuyla *Chardonnay* istedi."

Neal homurdandı. "Ben biftek yemem, bunun büyük bir haksızlık olduğunu ben bile biliyorum."

"Kesinlikle!"

Ve işte böylece aralarındaki soğuk savaş sona erdi.

Maya ile akşam yemeğinin büyük bir bölümünde konuşmadık. Babalarımızın birbirleriyle sohbet etmelerine izin verdik; konuşmaları iş konularından Valhalla Kulübü'nün diğer üyeleri hakkındaki saçma sapan şeylere kadar uzanıyordu. Ama arada bir göz göze geliyorduk, gülümsüyordu ve bu şimdilik yeterliydi.

Akşam yemeğinden sonra babam ve ben Singh ailesinden ayrıldık. Babamdan benimle Madison Square Park'a kadar yürümesini rica ettim ve şehrin enerjisi etrafımızda yankılanırken sessizliğe büründük.

"Neden?" diye sordum.

"Neden ne?" Geçen bir taksinin farları üzerimizden geçti ve babamın kaşlarını çatdığı yüzünü aydınlattı.

"Neal ile olan arkadaşlığınızı benim için neden neredeyse mahvettiniz?"

Alaycı bir şekilde, "Ne saçma bir soru. Sen benim oğlumsun. Yapmam gerekeni yaptım," dedi.

"Risk almak istemedim." Omuzlarını silktilti. "Olan oldu. 'Ya şöyle olsaydı' oyununu oynamanın bir anlamı yok."

"Seni anlamıyorum." Durup ona döndüm, hayal kırıklığı boynuma doğru yayılıyordu. "Bir dakika önce, şef olma hayallerime alaycı bir şekilde bakan ve her fırsatta beni caydırmaya çalışan bir babasın. Bir sonraki dakika ise, ömür boyu sürecek bir dostluğu feda ediyorsun... ne için? Şef olmamaya karar vermeme neden olabilecek tek şey konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için mi?"

Babamla uğraşmak, Dr. Jekyll ve Mr. Hyde ile yaşamak gibiydi. Hangi versiyonuyla karşılaştığımı asla bilemezdim.

"İnsanlar karmaşık yaratıklardır," dedi bir kez daha omuz silkerek. "Aynı anda birçok şey olabilirler."

"Elbette saygı duyuyorum! İşte *tam da* bu yüzden orada olmanı istemiyorum!" Babam sonunda patladı. Bana dik dik baktı, burun delikleri genişledi ve Fransızcaya geçti. "Yemek dünyası acımasız. Kurumsal dünya da öyle, ama sen bununla başa çıkabileceğini *kanıtladın*. Şef olmanın getirdiği baskıyla başa çıkabileceğini kanıtlamadın. Wellgrew'un ölümünden sonra ne kadar yıkıldığını hatırlıyorum. Tek oğlumun Prag'da bir hapisane hücresinde olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Tek bir olay, ve sen o kadar kötü bir duruma düştün ki, her sabah uyandığımda bana *öldüğünü* söyleyen bir telefon alacağım günün o gün olup olmadığını merak ediyordum." Çenesi keskin bir çizgiye

dönüştü. “Kendinizi böyle hissetmeniz için geçerli bir nedeniniz olmadığını söylemiyorum, ama bu işin bir parçası. Restoranınızda birisi hastalandığında veya alerjik reaksiyon gösterdiğinde ne olacak? Bu tür durumlar nadir olsa da yaşanabiliyor. Sizin tekrar böyle hissetmenizi istemezdim. Mutfak tahmin edilemez. Ama ofis? Orası güvenli. Sizi *korumaya* çalışıyordum.”

Ani sessizlikte nefeslerimiz çok yüksek sesle duyuluyordu. Uzaktan bir araba korna çaldı; yakındaki bir istasyonun altından geçen bir metro gürültüsü duyuldu. Geceydi ama ışıklar çok parlaktı, o kadar parlaktı ki bakmak gözlerimi neredeyse acıtıyordu.

Yine başım dönüyordu, zihnim onun açıklamasını, yıllarca uğraşarak oluşturduğum yapbozdan farklı bir yapboza uydurmaya çalışıyordu.

Onun mantıklı konuşmasından nefret ediyordum. Korkularının benimkilerle ne kadar mükemmel bir şekilde örtüşmesinden nefret ediyordum; birini yanlışlıkla incitme ve bununla başa çıkacak kadar güçlü olmama korkusu. Kalın bir deriye sahip olduğumu sanıyordum, ama ya değilsem? Ya kendimi ortaya koyarsam ve bu deneyim beni diri diri derimi yüzerse?

“Belki de öyle, ama hiç kimse güvenli yolu seçerek dünyada iz bırakmadı,” dedim. “Wellgrew’un ölümünü iyi atlatamadığımı ilk itiraf eden ben olacağım, ama bu öğrenmem gereken bir dersti. Dışarıda ne olacağından korktuğum için tüm hayatımı bir ofise kapanarak geçiremem. Başarısız olsam bile, denemek zorundayım. Bana deneme fırsatı vermelisiniz.”

Ona bağırmadım ya da küfretmedim. Gerçeği söyledim ve umarım bu yeterli olmuştur.

Babamın burun delikleri yeniden genişledi. Aramızda gergin bir sessizlik oluştu, ama sonra çenesi kasıldı ve kazandığımı anladım.

Belki o da benim kadar savaşmaktan yorulmuştu. Ya da belki, sadece belki, beni duydu... ve anladı.

"İkinci lansman etkinliğinden sonra görüşeceğiz," dedi İngilizceye dönerek. "Yeni şartlar içeren yeni bir sözleşme isteyeceğinizi varsayıyorum."

"Sözleşme yok. Sözünüze inanıyorum."

Bu benim barış teklifimdi. Aynı zamanda benim açımdan büyük bir riskti, ama güven karşılıklıydı.

Babamın yüzünde şaşkınlık ve bir nebze saygı belirdi, sonra konuyu kapattı. "Pekala," dedi sertçe. "İkinci fırlatmayı da başarıyla gerçekleştirerseniz, orijinal sözleşmemizdeki şartlar geçerliliğini korur."

"Anlaşmak."

Anlaştık.

Bu anlaşmayı ilk kez görüştüğümüz zamandan farklı olarak, bu seferki amacım babama inat olsun diye kusursuz bir etkinlik planlamak değildi, çünkü mesele hiçbir zaman gerçekten onunla ilgili değildi.

Ona değerimi kanıtlamak zorunda değildim.

Bunu kendime kanıtlamam gerekiyordu.

BÖLÜM 43

Maya

Charles Whitaker ile yaşadığımız yüzleşme, her şeyin alt üst olmasına neden olan domino taşı oldu . Onu itiraf etmeye zorladıktan sonra, her şey yerli yerine oturdu.

Anlaşmanın gereğini yerine getirdi ve ertesi Pazartesi günü televizyonda geniş yankı uyandıran bir basın toplantısında yanlışlarını itiraf etti. Ayrıca CEO'luk görevinden istifa etti ve New York'tan utanç içinde kaçtı. İtirafının ardından Whitaker Farms'ın hisse senedi o kadar sert düştü ki, hâlâ enkaz parçalarını yerden topluyorlardı.

Ne yazık ki, hisse senedi çöküşü onun sorunlarının en küçüğüydü. Biftek restoranındaki tartışmamıza tanık olan gazeteciler hafta sonunu kirli bilgiler arayarak geçirmişlerdi. Basın toplantısından kısa süre sonra içlerinden biri büyük bir başarı yakaladı ve Whitaker Farms'ın onaylanmamış katkı maddeleri, menşe etiketlemesinde yanlışlık ve ürünlerinin organik statüsü hakkında yanlış iddialar içeren gıda sahtekarlığı uygulamaları hakkında bir ifşa yazısı yayınladı.

Bu haber yayılınca, diğer medya kuruluşları da olaya dahil oldu ve diğer suçlarıyla ilgili gerçekler ucuz bir kazak gibi birer birer ortaya çıktı. Tüm bunların gün yüzüne çıkması

sadece bir ay sürdü.

Whitaker olayı, iş dünyasını yıllardır vuran en büyük skandaldı. Bu olay aynı zamanda Singh Foods ve Laurent Restaurant Group'un gıda güvenliğiyle ilgili önceki tüm şüphelerden aklanması anlamına da geldi.

Bu da ikinci lansmanımızı planlamayı kolaylaştırdı. Vault'un özel etkinlik alanında düzenlenen, çok daha samimi ve gösterişsiz bir etkinlikti. Bunu, ilk lansmanımızdan yaklaşık iki ay sonra, Temmuz ayının sonuna planlamıştık.

İlk lansmanımıza davet ettiğimiz herkes bu lansmana da evet yanıtı verdi. Sebastian ve ben de ailelerimizi davet ettik ve onlar da mutfağın yakınındaki kendi bölümlerinde oturdular.

Bu sefer, gösterişli masa düzenleri veya muhteşem manzaralar yoktu. Her şey yemekle ilgiliydi.

Hollis Miller, varışında, "İtiraf etmeliyim ki, hikayenizin böyle gelişeceğini hayal etmemiştim," dedi. Selam vermedi veya kendisine hoş geldin içeceği uzatmaya çalışan görevliyi dikkate almadı. "Bravo. Sanırım pazarlama dehası olarak ününüzü hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Ama acımasız dürüstlük ruhuyla - çünkü bu sizin sloganınız - size şunu temin etmek isterim ki, benim hakkımda ne düşündüğünüz *umurumda değil* . Siz bir pisliksiniz, ama çok fazla izlenme alan bir pisliksiniz, burada olmanızın tek sebebi bu." Karşılıyıcıdan içeceği alıp ona uzattım. "Afiyet olsun."

Yüzünde önce şaşkınlık belirdi, sonra kahkahaya dönüştü. "Seni sevdim, Singh. İyi iş çıkarmaya devam et." İçeceğini aldı ve uzaklaştı.

Ne kadar da adi bir herif.

En azından laf sokmamdan alınmamıştı. Aldatmayacağını bildiğim bir şekilde söylemişim ama yine de söylenmesi gerekiyordu.

Ayrıca, beni ne kadar sinirlendirse de, geçen ayki medya saldırısına katılmamış olmasına minnettarım. İlk lansmanımızla ilgili videosu şaşırtıcı derecede adildi, gerçi

sanırım kendisi kusmanın kurbanı olmadığı için tüm bu olayları görmezden gelmek daha kolaydı.

Herkes yerine oturduktan sonra, Ezra mutfağın yakınındaki yerinden bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi.

Bütün gece nefesimi tuttum—eğer işler raydan çıksaydı, üçüncü bir şansımız olmayacaktı—ama her şey baştan sona kusursuz gitti. Sebastian menüyü biraz değiştirmişti, böylece geçen seferkiyle aynı yemekleri servis etmedik ve tepkiler muhteşemdi. Konuklar bu akşamki menüyü ilkinde (müshil ilaçlarından önce) göre daha çok beğendiler.

Üç saat sonra, tıka basa doymuş ve memnun bir şekilde ayrıldılar ve ben de rahatlamanın verdiği ağırlıkla adeta havada süzülüyordum.

Başardık.

Eleştirmenlerin son yorumlarının ne olacağını bilmiyordum ama boş ver, bu etkinliği bir *aydan* kısa sürede planlayıp gerçekleştirmiştik. Bundan sonra ne olursa olsun, kutlanmaya değerdi.

Mutfak kapısı tekrar açıldı ve Sebastian yorgun ama umutlu bir şekilde dışarı çıktı. Gülümsediğimde yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, mutluluk bulutum yerini gerginliğe bıraktı.

Gece henüz bitmemişti. Gündemimizde bir madde daha vardı. Tırmanılacak bir dağ daha, ve sonra umarım özgürlüğe kavuşacaktık.

Diğer misafirler gittikten sonra ailelerimizin kalmasını rica etmiştim. Herkes buradaydı; anne babalarımız, büyükannem, kız kardeşlerim, şimdiki ve gelecekteki eniştelерim. Ayrıca, baştan aşağı siyah kıyafeti ve altın takılarıyla eski tarz bir film yıldızı gibi görünen Diya'yı da davet etmiştim. Ona çok iyi para ödüyorduk ve yıllar içinde büyük bir mücevher koleksiyonu biriktirmişti.

Sebastian ve ben oturdukları yere doğru yürüdük. Gerekli

selamlaşma ve tebriklerin ardından, derin bir nefes alırken yüzlerinde beklentiyle sessizliğe büründüler.

Neha'nın kaşı kalktı, merak denizinde görünen tek diğer duygu buydu. Babam ve Michel barıştıktan sonra Sebastian hakkında ailelerimize anlatmam için beni zorlamamıştı, ama sessiz onaylamazlığı açık ve net bir şekilde belli olmuştu.

Ama bunu onun için yapmıyordum. Bunu bizim için yapıyordum.

Boğazımı temizledim, damarlarımda endişe dolaşıyordu. Babamın tepkisi konusunda artık o kadar endişeli değildim çünkü o ve Michel tekrar çok iyi anlaşıyorlardı, ama bu, erkek arkadaşımı aileme resmen tanıttığım ilk seferdi. Çok büyük bir olaydı.

Sebastian, anlaştığımız gibi, sözü bana bıraktı. Önceden planlanmış bir konuşmam vardı, ama onu bir kenara bırakıp basit gerçeği söylemeyi tercih ettim.

“Sebastian ile sevgiliyiz,” dedim. “Mart ayından beri birlikteyiz. İşlerimizi aksatmasın diye lansmandan sonrasına kadar bunu gizli tutmak istedik, ama sonra etkinlik bir felakete dönüştü ve babamla Michel hâlâ kavga ediyordu, bu yüzden... bir süre daha gizli tuttuk. Ama şimdi her şey sakinleşti ve hepiniz buradasınız, size söylemenin doğru zamanı olduğunu düşündük.”

En etkili konuşmam değildi belki ama işimi gördü sanırım...

Babam kaşlarını çatı. Annem şaşkın görünüyordu. Michel arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken, büyükannem çayına bir dilim limon sıktı. Herkes sessiz kaldı, sanki daha fazla ayrıntı bekliyorlardı.

“Şey.” Sebastian ve ben şaşkın bakışlarla birbirimize baktık. Tepkilerini böyle hayal etmemiştik. Şok neredeydi? Ağlama neredeydi? Mutluluk ve/veya öfke neredeydi? “İşte bu,” dedim. “Size söylemek istediğimiz buydu.”

Daha fazla sessizlik.

Onların bedenlerinin uzaylılar tarafından ele geçirilmiş olabileceği konusunda paniğe kapılmaya başlamıştım ki,

Neha'nın kocası, beklenmedik bir şekilde, ilk konuşan oldu. "Harika," dedi.

"Bekle." Priya bir elini kaldırdı. "Çıkıyor musunuz? Gerçekten mi?" Diğer eliyle Sebastian'ı işaret etti. "Sen ve Sebastian, bir zamanlar voodoo bebeği yaptığın çocuk?"

Sebastian'ın kaşları yukarı kalktı. Voodoo bebeğinden haberi yoktu.

"Keşke insanlar bunu bir daha gündeme getirmeseler," diye homurdandım. "On beş yaşındaydım!"

Diya homurdandı. O numarayı bana asla tam olarak affetmemişti.

"Doğru, Seb ile her zaman... aynı fikirde olmadık," dedim. "Ama artık ergen değiliz ve bu lansman üzerinde çalışırken, eee, birbirimize daha da yakınlaştık. Bir şey diğerini tetikledi ve..." Omuz silktim, tenim o kadar yanıyordu ki üzerinde yumurta kızartabilirdim.

Ailemi ayrıntılardan kurtardım. Eminim Priya dışında, ki o da grubun en meraklısıydı, kimse bilmek istemezdi.

"Teknik olarak, ergenlik yıllarımızdan beri ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandı Sebastian. "Her zaman birlikte olmamız gerektiğini biliyordum. Onun da aynı sonuca varması biraz zaman aldı, ama sonunda vardı." Benim ufak bir sinirlenmeme sırttı, ama belime kolunu doladığında ve başımın üstünü öptüğünde eridim.

Bu, annemi şaşkınlığından çıkardı.

"Yani bu gerçek mi?" Gözleri aramızda gidip geldi. "Mart ayından beri gerçekten çıkıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Size daha önce söylemediğimiz için özür dileriz, ama dediğim gibi, hafifletici sebepler vardı..." Gözlerinde parlayan yaşları görünce sözümü kestim. "Şey, anne? Sen —"

"Ah, Maya!" Bize doğru atıldı ve sarılmasının şiddetiyle neredeyse beni yere devirecekti. "Çok heyecanlıyım! Hiç tahmin edemezsin. Meera Teyzen gibi olacağından gerçekten endişeleniyordum, ama aman Tanrım, Sebastian Laurent. Kavga ettiğiniz zamanlarda bile hep çok tatlıydınız

birlikte." Geri çekildi, gözleri kısıldı. "Bu gerçek, özel bir ilişki, değil mi? Sizin neslinizin çok sevdiği, ne denir ona, *geçici ilişkilerden* değil?"

Bu kadın "durumsal ilişki" terimini nereden öğrenmişti ki?

"Bu gerçek," diye onu temin ettim.

"Ve özel," diye ekledi Sebastian, sesinde hafif bir sahiplenme tonuyla. İçimde bir sıcaklık hissettim.

Annem tekrar ağlamaya başladı. Gül bahçesinin, düşmanı Aisha'ninkini Uluslararası Bahçecilik Fuarı'nda geçerek birincilik ödülünü kazandığından beri bu kadar mutlu olmamıştı.

Onun bu pervasız tavrı gerginliği dağıttı ve herkes bizimle konuşmaya ve tebrik etmeye geldi. Sebastian'ın ailesi bizim çıkmamıza çok daha rahat yaklaştı, ancak annesi bana herhangi bir şekilde zarar verirse onu aforoz etmekle tehdit etti. O da güldü ve bunun asla olmayacağına söz verdi.

Babam yerinde oturan tek kişiydi. "Affedersiniz." Bıyıkları sinirle kabardı. " *Mart* ayından beri çıkıyorsunuz, değil mi? Yani Michel ile ben kavga ederken gizlice görüşüyor muydunuz? Nasıl yani—"

Annem Hintçe olarak, "Sus be Neal," diye çıkıştı. "Bu anı benim için *mahvetmeyeceksin* . Şimdi buraya gel ve kızını tebrik et."

Sustu ve kadının dediğini yaptı.

Laurent olayından sonra annemin onu tekrar dışlamasını istemediğinden şüpheleniyordum. Bazı kavgalara hiç bulaşmamak daha iyiydi.

Heyecan yatıştıktan sonra, gündemimizdeki son konuyu gündeme getirdim. "Bir şey daha var," dedim. "Evlenmemi çok istediğinizi biliyorum, ama Sebastian ve ben kendi hızımızda ilerlemek istiyoruz. Sadece birkaç aydır birlikteyiz. Herhangi bir, eee, ek baskı olmadan bunun tadını çıkarmak istiyoruz."

Annem haberimize o kadar sevinmişti ki itiraz etmedi. "Tabii ki. Acele etme... çok fazla zaman geçmesin yeter. Biliyorsun, ben de gençleşmiyorum." Yüzünde sinsi bir

gölümseme belirdi. “Ah, bahçıvanlık kulübüme anlatmak için *sabırsızlanıyorum* . Aisha’nın senin yaşlı bir kız kurusu olduğun hakkındaki o iğneleyici sözleri—sanki sıkıcı damadı çok değerli bir eşmiş gibi—sözlerini yiyecek...”

Annem Yvonne'u masalarına geri sürükledikten sonra Sebastian, "Yarın gizlice düğünümüzü planlamaya başlaması ihtimali ne kadar?" diye sordu; şüphesiz Aisha'dan intikam almak için planlar yapmaya başlamıştı.

“Yarın mı? Bahsettiğimiz kişi annem. Eminim bu gece başlayacak.”

Priya yanımıza doğru yürürken, gözlerinin kenarları kırışarak güldü. "Sizin adınıza çok mutluyum, ama şu an size çok kızgınım," dedi. "Annemin *sizin* düğününüzü planlamakla o kadar meşgul olacağını ve benimkini unutacağını umuyordum. Ama hayır, onu düğün hazırlıklarını ertelemeye ikna ettiniz." Derin bir iç çekti.

"Üzgünüm," dedim anlayışla. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, eminim o bizden habersiz hazırlıklarla meşgul olacaktır."

"Belki," dedi Priya somurtarak. Özgür ruhlu kız kardeşim, annemizin düğününe *aşırı* müdahil olmasından rahatsızdı. "Ben ve ben kaçarak evlenmeliydik. İstiyordum ama annem... neyse, yeter bu kadar." Tekrar neşelendi. "İkinizin birlikte olduğuna inanamıyorum! Ne büyük sürpriz. Yani, *hiç haberim yoktu* ."

"Ne diyebilirim ki? Sır saklamakta iyiyiz," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim. Sebastian öksürerek güldü ve hızla yumruğuyla sırtışını gizledi.

Priya, ilk öpüşmemizi bölmesinden ve Radhika'nın düğün tekne yolculuğu sırasında sevgililer arasındaki tartışmaya şahit olmasından da anlaşıldığı üzere, ailemdeki herkesten *daha fazla* ipucu almıştı. Ama işte benim kız kardeşim böyleydi; sürekli kendi dünyasında kayboluyordu.

Yine de onu sevdim. Umursamazlığı onun çekiciliğinin bir parçasıydı.

Ardından Neha bize yaklaştı.

Sebastian gerildi—bowling salonunda beni tehdit ettiği için onu affetmemiştii—ama duyurumuz karşısındaki tepkisini merak ediyordum.

“Öyleyse.” Bakışları benimle Sebastian arasında gidip geldi. Yüz ifadesi okunamazdı. “Sanırım cevabımı aldım.”

“Hayır. Cevap vermedim çünkü bu, hatalı bir varsayıma dayalı yanlış bir seçimdi,” dedim. “Belirsizlik için her şeyi feda etmem gerekeceğini varsayıyordunuz. Bu, siyah beyaz olmayan bir şeye aşırı katı bir bakış açısıydı.”

İlişkinin süreceğinden bile emin olmadığınız bir ilişki için her şeyi feda etmeye hazır mısınız?

Haftalarca cevabı düşünüp durdum, bir tarafa bağlı kalmaktan çok korktum, ama lansman krizi bana kristal berraklığında bir netlik kazandırdı.

Kimlerle kutlama yapmak, kimlerle dertleşmek ve hayatımı kimlerle geçirmek istediğimi düşündüğümde, tek bir cevap vardı.

O Sebastian'dı. *Hep Sebastian olmuştı.*

O benim duygusal dayanağımdı, kaosun içinde değişmeyen tek şeydi. Beni daha güçlü yaptı ve daha da önemlisi, beni *mutlu* etti.

Ailemi çok seviyordum ama Neha'nın sorusu yanlış bir tercihti çünkü hiçbir şeyi “atmıyordum”. Başarılarım her zaman benim olacaktı ve ailem bana kızsalar bile her zaman ailem olacaktı.

Neha'nın sorusu varsayımsal olmasaydı ve babam Laurent'lerle hâlâ husumet içinde olduğu için beni dışlamış olsaydı bile, Sebastian'ı seçerdim. Kendimden şüphe etmeyi bırakacak kadar çok engeli aşmıştım. Bu seçimin getireceği sonuçlar ne olursa olsun, onları çözüp ayaklarımın üzerinde durmanın bir yolunu bulurdum.

Ben her zaman öyle yapardım.

Neha hafifçe içini çekti. “Basit bir soruyu didik didik etmen tam da sana göre.”

“Bu o kadar basit değildi.” Soru basitti; altta yatan duygular basit değildi.

Kaşlarının arasındaki kırıışıklık yumuşadı. "Biliyorum." Dudaklarını büzdü, ifadesi tekrar sertleşti. "İlişkinizi gizli tutma kararınızın aptalca olduğunu düşünüyorum hâlâ. Lehinize işleyen birçok dış faktör vardı. Eğer olmasaydı, şu anda çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Ama... anlıyorum. Bir bakıma. Sadece benim tarzım değil."

"Çünkü biz farklı insanlarız," dedim nazikçe. "Sen benim kız kardeşimsin. Seni seviyorum ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama bazen, ebeveyn polisi gibi davranmak yerine kız kardeşim gibi *davranmanı* takdir ederdim. Senden benim için suç işlemeni istemiyorum; sadece olaylara benim bakış açımdan bakmanı ve işleri kendi başıma halledebileceğime güvenmeni istiyorum. Ben de senin için aynısını yapardım."

Ardından uzun bir sessizlik dönemi yaşandı.

"Haklısın," diye onayladı Neha. Ondan alabileceğim en iyi taviz buydu. "Hiçbir şeyin garantisini veremem. Ben böyleyim işte, ama... deneyeceğim. Senin için işlerin yolunda gitmesine *sevindim* Maya, özellikle de artık annemin aşk hayatın hakkında sürekli konuşmasını dinlemek zorunda kalmayacağım için."

Boğazımda bir kahkaha düğümlendi. "İkimiz de aynı fikirdeyiz."

"Sizi kutlamalarınızla baş başa bırakıyorum. Zaten yakında eve gitmem gerekiyor. Yarın erken kalkmam lazım." Neha başını Sebastian'a doğru eğdi. "Sebastian."

"Neha," dedi, sesi tarafsızdı. O gittikten sonra, merakla bana baktı. "Hangi cevaptan bahsediyordunuz?"

"Sana sonra anlatırım," dedim. "Bir tane daha geliyor."

Ha! Kayıp mücevherleri konusunda yalan söylediğini *biliyordum*.

Sebastian sırtıttı. "Bundan şüpheliyim, Bayan Gupta," dedi rahat bir şekilde. "Ülkenin en iyi mücevher koleksiyonuna sahipsiniz."

Kahkaha attı. "Öyleyim, değil mi?" Yanağıma hafifçe vurdu, gözleri yumuşadı. "Sana söylemiştim, kızım. Her şey yeni insanlarla ve yerlerle ilgili değil. Bazen yeni bakış

açılarıyla ilgili."

Doğum günü sonrası sohbetimizi hatırlayınca gülümsedim. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Senin ve Sebastian'ın sonunda birlikte olacağınızı mı düşünüyordun?" diye homurdandı. "Onun o ürkütücü voodoo bebeğini yaptığın için. Takıntılı olmadığın sürece birini bu kadar çok düşünmezsin. İnan bana. Ben de o aptalla evlenmeden önce büyükbaban için aynı durumdaydım."

Büyükannem ve büyükbabam, büyükbabamın üç yıl önce kalp krizi geçirerek vefat etmesinden önce onlarca yıldır mutlu bir evlilik sürdürmüşlerdi. Bunu söylemese de, büyükannemin onu ne kadar özlediğini biliyordum.

Diya kısa süre sonra onu yanına çağırdı. O gittikten sonra Sebastian bana yan gözle baktı. "Herkesin bahsettiği bu voodoo bebeği de neyin nesi?"

Yüzüm ve boynum kızardı. "Önemli değil."

"Anatomik olarak doğru muydu? Çünkü benim çirkin bir voodoo bebeğimi yapsaydınız gücenirdim."

"Anatomik olarak doğrudu... *ama* çirkindi." Beni yakalayıp kendine doğru çektiğinde kahkaha attım.

"Bunun bedelini sonradan ödeyeceksin," diye homurdandı.

"Bu bir vaat mi yoksa bir uyarı mı?"

"Beni zorlama Maya, yoksa seni mutfağa sürükleyip herkesin duyabileceği şekilde mutfak tezgahının üzerinde beceririm."

Bacaklarımın arasında nefis bir sıcaklık birikti. "Öyleyse söz veriyorum."

Sebastian'ın gözleri karardı. Onu halk önünde böyle kızdırdığım için *kesinlikle* bedelini ödeyecektim.

Mükemmel bir gecenin mükemmel sonu.

Sabırsızlıkla bekliyordum.

BÖLÜM 44

Sebastian

"Her hafta buraya gelmemek tuhaf olacak," dedi Maya, ortak ofisimizi boşaltırken hüzünlü bir şekilde. Başlangıçta pek bir şey yoktu ama son birkaç ayda şaşırtıcı sayıda dekoratif eşya biriktirmiştik. "Daha bir yıl oldu ama sanki sonsuza dek burada çalışmışız gibi geliyor."

Dolu karton kutunun kapağını kapatıp kenara koydum. Dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirdi. "Benimle çalışmayı özleyecek misin, Sal?"

"Kendini fazla beğenme. Rutinimi değiştirmekten hoşlanmıyorum. Bu—" Cümlesinin geri kalanı, onu tek kolumla kaldırıp masaya fırlattığımda nefes nefese kalmasıyla yarım kaldı. Bir sürü kalem masanın kenarından yuvarlanıp yere düştü ve şangırdadı.

"Bu neydi?" Gözbebeklerinin büyüdüğünü görebilecek kadar yaklaştım, üzerine eğildim.

Dudaklarını yaladı, nefesi hızlandı. "Seninle çalışmayı biraz özleyeceğim," diye kabullendi.

"Daha iyi, ama mükemmel değil." Elimle eteğinin altına uzandım, parmaklarım kolayca onun giderek büyüyen ereksiyonunu buldu. "Tekrar dene."

Maya içini çekti, gözleri kapandı. "Seninle çalışmayı çok

özleyeceğim."

Gözleri birden açıldı. Başını kaldırdı, yerde duran kalemleri alıp boş bir kutuya kayıtsızca attığını görünce ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Beni böyle mi bırakacaksın?" diye kekeledi.

"İş yerindeyiz Maya. Benden yapmamı istediğin şey son derece uygunsuz. Dürüst olmak gerekirse, İK ne derdi acaba?" Bana açılmamış bir paket Post-it fırlattığında göğsüm kahkahadan gümbür gümbür indi.

"Sen tam bir alçaksın."

"Merak etme *canım* . Sonra telafi edeceğim."

"İyi olur," dedi ama masadan kalkıp eşyaları toplamaya bana katılırken ağzı hafifçe seğirdi. Gülmemeye çalışıyordu.

Maya her zaman zorluklardan hoşlanırdı. Kolay şeyler onu sıkardı.

Bir süre dostane bir sessizlik içinde çalıştık.

Ağustos ayının son günüydü ve babalarımızın iş birliği teklifini reddetmelerinin üzerinden tam bir yıl geçmişti. O zamandan beri ne kadar çok şey yaşandığını düşününce, bunun sadece on iki ay önce olduğuna inanmak zordu.

Yorumlar gelmişti ve ikinci lansman etkinliğimiz büyük bir başarı olmuştu. Eleştirmenler yemeklere bayılmıştı ve makyaj lansmanından sonra piyasaya sürmeyi ertelediğimiz ortak dondurulmuş gıda serimiz bir hafta içinde tükenmişti. Her iki şirketimizin hisse senetleri de fırlamıştı ve kaliteden ödün vermeden büyüme stratejileri üzerinde düşünmeye başlamıştık bile.

Maya ile ikinci lansmandan sonra artık ortak bir ofise ihtiyacımız kalmamıştı, ancak odaya çok bağlanmıştık, bu yüzden elimizden geldiğince tutmaya çalıştık. Ancak Singh Foods, önümüzdeki hafta işe başlayacak olan yeni kurumsal ortaklıklar direktörü için bu odaya ofis alanı olarak ihtiyaç duyuyordu. Gün sonuna kadar taşınmamız gerekiyordu.

Babam sözünü tutmuştu. Lansmanın ve yeni ürün serisinin başarısını göz önünde bulundurarak, profesyonel bir şef olarak kariyer yapmam için bana onay vermişti.

Bunun nasıl bir şey olacağını hâlâ çözmeye çalışıyordum, ama zamanım vardı. Yerime geçecek kişinin işe tam olarak adapte olabilmesi için yıl sonuna kadar CMO olarak kalmayı kabul etmiştim. Ondan sonra kendi başıma olacaktım.

Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Paketlemeyi neredeyse bitirmiştik ki lobiden bir telefon aldım. "Öğle yemeği," dedim. "Hemen geri dönüyorum."

Kuryeyi asansörlerin yanında karşıladım ve ona cömertçe bahşış verdim. Paketleri ofise geri getirdim ve yiyecekleri toplantı masasına yaydım.

Maya'nın burnu seğirdi. Çok sevimliydi. "Bu geçen yıl yediğimiz ramen mi? Paket servislerinin tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum."

"İki kere yiyelim." Vejetaryen kasesini ona doğru ittim. "Bu, birlikte yediğimiz son resmi iş yemeği. Özel olmasını istedim."

Yüzündeki hüznü ifade yeniden belirdi. "Gerçekten de bir dönemin sonu bu, değil mi?"

"Elbette, ama birlikte birçok dönemin sonunu yaşadık. Bu hiçbir zaman gerçek *bir* son değil."

"Doğru." Maya eriştesini yemeye başladı. "Margaux'nun teklifiyle ilgili ne yapacağına henüz karar verdin mi?"

Tereddüt ettim. "Henüz değil."

Margaux bana Brasserie M'de yardımcı şeflik pozisyonunu teklif etmişti. Onunla çalışmak kolay olmayacaktı—zor bir patrondur—ama tanıdık ve rahat olacaktı.

Ama gerçekten de ömür boyu sürececek bir güven duygusunu, sadece rahat bir yaşam için feda mı edecektim?

Maya beni süzdü, bakışları değerlendirir gibiydi. "Şeflik konusunu bir kenara bırakalım," dedi. "Ne istiyorsun? Yani, *gerçekten* ne istiyorsun? Eğer parmaklarını şıklatıp gönlünün istediği her şeyi, hiçbir ince ayrıntı olmadan elde edebilseydin, ne dilerdin?"

Fazla düşünmedim; ne kadar duygusal olurlarsa olsunlar, aklıma gelen ilk düşüncelere uydum. "İki şey: seninle

evlenmek ve seni mutlu etmek." Durakladım, sonraki sözlerim daha yavaş döküldü. "Ve kendi restoranımı açmak."

Maya ile ilişkimizi yavaş yavaş ilerletiyorduk, ama ikimiz de evliliğin ufukta olduğunu biliyorduk. Bu hikayenin her zaman bizim birlikte olmamızla bitmesi gerekiyordu.

Restoran sahibi olmak mı? Bunu kimseye, hatta kendime bile itiraf etmemiştim. Mutfak yönetmek istediğimi söylediğimde, çoğu insan zaten kurulmuş bir işletmeye katılacağımı varsaydı. Profesyonel bir şef olarak tecrübem yoktu, bu yüzden sıfırdan yeni bir restoran kurarken bu geçişi yapmaya çalışmak, Everest Dağı'na terlikle tırmanmaya çalışmak gibi olurdu.

Üstelik, hâlâ bazı kişisel takıntılarımın boğuşuyordum. Lansmandaki gıda zehirlenmesinden veya Wellgrew'un ölümünden sorumlu olmadığım gerçeği omuzlarımdan bir yükü kaldırmıştı, ancak yıllarca süren korku ve suçluluk duygusundan bir gecede kurtulmak zordu. Bir restoran işletmek aynı zamanda müşterilerimden ve personelimden de sorumlu olacağım anlamına geliyordu. Başarısız olursam, onlar da acı çekeceklerdi.

Ama kendime güvenmek ve bu riski almak zorundaydım. Geçmişin beni esir almasına izin veremezdim, eğer değerli bir şey inşa etmek istiyorsam.

Maya'nın gözleri parladı ve yumuşadı. "Benimle evlen, beni mutlu et ve kendi restoranını aç," diye tekrarladı. "Yani üç şey mi?"

Gülümsedim. "Üç şey."

"Umarım bu senin evlilik teklifin değildir, Sebastian Laurent."

Güldüm, göğsüm rahatladı. Tanrım, onu çok ama çok seviyordum. "Böyle yarım yamalak bir evlilik teklifi yapacak biri gibi mi görünüyorum? Hayır, teklif ettiğimde anlayacaksın."

"Güzel." Gülümsememe karşılık verdi, ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Kendi restoranınız. Görebiliyorum. Chez Laurent."

“Sal.” Çubuklarımı bıraktım ve öne eğildim. “Lütfen bana Chez Laurent gibi sıradan bir isim vereceğimi düşünecek kadar beni küçümsediğini söyleme. Bu benim kişisel mutfağımın takma adı, Michelin yıldızlı bir restoranın adı değil.”

“Özür dilerim.” Gözleri eğlenceyle parladı. “Demek kendi restoranınızı açıp Michelin yıldızı almak istiyorsunuz.”

“Ya da üç.” Omuz silktim. “Ay’ı hedefle, yıldızların arasına in.”

“Bu tarz düşünce başkaları için. Sen Sebastian Laurent’sın. Üç yıldızlı bir oyuncusun.” Son derece kendinden emin bir şekilde konuştu.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. “Peki ya sen? Gerçekten ne istiyorsun?”

“Zaten sahip olduklarım dışında mı? Hiçbir şey.” Ona şüpheli bir bakış attığımda Maya güldü. “Ciddi söylüyorum.”

“ *Hiçbir şey mi ?* Yılın Gastronomi Etkinliği Ödülü ya da Nobel Ödülü bile mi?”

“Şey... güzel olurdu,” diye kabul etti. “Nobel ödülü kazanmak biraz hayal ürünü ama yemin ederim, GEYA’nın kısa listesine giremezsek, bu bir hile olur. Bir başka Uluslararası Pazarlama Mükemmellik Ödülü de harika olurdu. Almasam da sorun değil, gerçekten. Her şeyden sonra ikinci lansmanı gerçekleştirdiğimiz için çok gururluyum.” Etrafımızı işaret etti. “Şanslar aleyhimizeydi ama yılmadık. İşte bu başarı. Ve dürüst olmak gerekirse, artık kendimi sürekli kanıtlama ihtiyacı hissetmiyorum. Sadece ego tatmini için olmayan hiçbir şey istemiyorum.” Daha küçük bir gülümseme daha. “Mutluyum.”

Yemeğimizi bitirdik, sohbetimiz daha hafif konulara döndü. İşimiz bittiğinde çöpleri attım ve kapıyı kilitledim.

“Mutluluktan bahsetmişken, yapmamız gereken bir şey daha var,” dedim.

Maya kaşlarını çatı, şüphesiz kafasında son gün yapılacaklar listesinin tamamını gözden geçiriyordu. “Ne?”

“Konferans salonunu kutsayalım.” Onu kucağıma alıp

tekrar masanın kenarına oturttum. "Uygun bir veda etmeden buradan ayrılamayız."

"Bunun uygunsuz olacağını söylemişsiniz," diye suçladı.

"Öyle olurdu." Boynundan aşağı doğru öperek ilerledim. "İyi ki uygunsuz şeylerden hoşlanıyorum."

"Birileri görebilir..." Yarım yamalak itirazları, eteğini yukarı itip parmağımla iç çamaşırının kenarına dokunduğumda sona erdi.

"İşin eğlenceli yanı da bu, *canım*. " Dizlerimin üzerine çöktüm. "Şimdi uslu bir kız ol ve bacaklarını aç da yemeğimi bitireyim."

Ağzım çoktan sulanmıştı ve o itaat edince, tek bir amaca odaklanarak işe koyuldum. Konferans masasında onu yalamaya başlarken nefes nefese inlemeleri odayı doldurdu. Penisimin kasılmaları başladı. Dilimi kaplayan sıvılar kadar, onun inlemelerinden ve saçlarımı çekiştirmesinden de zevk aldım.

Hayatım boyunca dünyanın en iyi restoranlarında yemek yedim, dünyanın en iyi şeflerinin hazırladığı yemekleri tattım, ama o yine de tattığım en enfes şeydi.

Maya kısa süre sonra boğuk bir çığlıkla kendine geldi. Ben ayağa kalkıp bacaklarını omuzlarımin üzerinden geçirip içine girdiğimde hâlâ titriyordu.

"İnsan Kaynakları... kesinlikle... bunu onaylamazdı," diye inledi, hareketlerinin arasında. Başı geriye düştü, vajinası etrafımda kasıldı.

Omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir zevk hissi yayıldı. Onu o kadar sert beceriyordum ki, her vuruşta masa gıcırdıyordu.

Boğazımdan kahkaha döküldü. "İyi ki aynı şirkette çalışmıyoruz o zaman." Bacaklarını daha yukarı doğru çektim, neredeyse ikiye katladım. "Hâlâ tam cümleler kurarak konuşuyorsan, demek ki yeterince iyi bir iş yapmıyorum." Tekrar ona sertçe vurdum. "Bunu düzeltelim, ne dersin?"

Sözlerinin anlaşılmas inlemelere dönüşmesi uzun

sürmedi. Bir saat ve birçok orgazmdan sonra, aniden oluşan sessizlikte nefeslerimiz kesik kesik bir halde halının üzerinde uzanıyorduk.

Masadan yere ne zaman geçtiğimizi zar zor hatırlıyordum, ama o kadar doymuştum ki kıpırdayamadım. Geç öğleden sonra güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüp üzerimize yayılıyor, zaten kızarmış olan tenimi ısıtıyordu.

Nefes alışverişimiz normale döndüğünde Maya bana döndü. "Bu biraz alakasız gelebilir ama mektubuna ne olduğunu düşünüyorum ve... bir teorim var."

Ani bir şaşkınlık dalgası beni sarstı. Aylardır mektup gizemi hakkında düşünmemiştim, ama merakım uyandığı için bekledim.

"Neville Grafton'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Mezuniyetten önce bana bir şey söyleyecektin, o da seni oradan uzaklaştırdı."

Anı yeniden yüzeye çıktı, yaşla bulanıklaşmış ama görüntüler halinde kristalleşebilecek kadar netti. Mektubu dolabının aralıklarından içeri bıraktığım günün ertesiydi. Maya'nın mektubu aldığından emin olmak istemiştim ama Neville, onunla teyit etme fırsatı bulamadan bizi bölmüştü. Bahanesini hatırlamıyordum ama dolabının onunkinin yanında olduğunu hatırlıyordum. Ayrıca onu Maya'ya bakarken, yüzünde özlem dolu bakışlarla yakaladığım anları ve mezuniyet töreninde bana bakışını da hatırlıyordum, sanki beni merdivenlerden aşağı itmek istiyormuş gibi.

Sessiz, biraz tuhaf ama zararsız bir çocuk olduğu için bunu hayal ettiğimi düşünmüştüm. Belki de yanılmışımdır.

"Radhikha'nın düğününde, bana karşı bir hoşlanma duygusu beslemiş olabileceğini söylemiştin. Haklıydın. Ama, eee, oldukça *büyük* bir hoşlanmaydı," dedi Maya kızarak. "Beni bir düzine kez dışarı çıkmaya davet etti, ama ben hep hayır dedim. O kadar ileri gitti ki, dolabıma sürekli bir şeyler bırakmaya devam ettiği için ona karşı uzaklaştırma emri çıkarmakla tehdit etmek zorunda kaldım. Şiirler, hediyeler, bunun gibi şeyler. Bu İspanya'dan sonra oldu. Şiirler bir

yana, şifreyi değiştirdikten sonra bile daha büyük eşyaları oraya nasıl soktuğunu anlayamadım. Hala da anlayamıyorum. Ama *sanırım* bana bıraktığın mektubu görmüş olmalı ve ben almadan önce ele geçirmiş olmalı.”

“Eğer bu doğruysa, neden not defterinde bırakmış olsun ki?” diye düşündüm. “Okumamanı sağlamak için mutlaka ortadan kaldırmıştır. Ayrıca, yanıt için imzanı nasıl aldı?”

Kaşlarımı çattım. “Belki.” Bu pek olası görünmüyordu, ama durumun her yönüyle de olası değildi.

“Öğrenebiliriz.” Dirseğine yaslanarak doğruldu, yüzü daha da canlandı. “Christian'dan şunu istersek—”

“Hayır,” dedim kararlı bir şekilde. “Harper’a güvenmeye alışma. Bunun bir bedeli var.” Ücretleri çok yüksekti, ama asıl işi sırlar ve şantajdı. Hayatının geri kalanını sürekli arkana bakarak geçirmek istemediğin biri değildi onunla iş yapmak istemezdim. Maya’nın yüzü düştü ve eklemek zorunda kaldım: “Ayrıca, karısıyla yeni bir çocukları olduğunu duydum. Muhtemelen eski bir mektup yüzünden birinin peşine düşecek vakti yoktur.”

Kulaktan kulağa yayılan bilgilere göre, karısı bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Adı Dahlia Maura Harper'dı. Eminim ki çok tatlı bir çocuk için sevimli bir isim.

Bu durum Christian'ı biraz daha insancıllaştırdı ama yine de çok acil durumlar dışında ondan yardım istemekte tereddüt ettim.

“Muhtemelen haklısın,” dedi Maya isteksizce. “Ama ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Harper’ı *kullanmadan* öğrenebilirsem, elbette, ama artık pek de önemli değil. Olayların bu şekilde gelişmesinden neredeyse memnunum.” Onun bariz şaşkınlığı karşısında dudaklarım hafifçe kıvrıldı. “Mektubumu zamanında almış olsaydın, nasıl yanıt verirdin?”

Bir an sessiz kaldı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Geriye dönüp baktığımda, sana karşı bir çekim duyuyordum... ama aramızdaki rekabete o kadar odaklanmışım ki, bana korkunç bir oyun oynamaya çalıştığını düşünmüş olabilirim.”

“Savaşırdık...”

“Ve bu bizim başımıza bela olacaktı,” diye bitirdi Maya. İç çekti. “Bunun yanına kar kaldığını düşünmesinden nefret ediyorum.”

" *Eğer* oysa."

“Doğru. Ama onu on beş yıllık mezunlar buluşmamızda görürsem, ağzını burnunu dağıtırım. Mektup olsun ya da olmasın, tam bir sapıktı.”

Güldüm. "Seninle birlikte onun da hakkından geleceğim."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Sesindeki gülümsemeyi duydum.

Yan yana uzanıp tavana baktık, konuşmamız rahatlatıcı bir sessizliğe dönüştü. Beyaz tahta kalemleri, limonlu temizleyici ve Maya'nın parfümü kokuyordu. Halı tenime sert geliyordu ve geçen yıl beyaz tahtaya çizdiği kedilerin silik hatlarını görebiliyordum.

Bu, geçen Cadılar Bayramı arifesinde kurduğumuz pozisyonun aynısıydı, yoga matları hariç. O gece lansman etkinliği için ilk büyük atılımımızı gerçekleştirmiştik, bu yüzden ofis için uygun bir veda gibi görünüyordu.

Maya haklıydı. Bir dönemin sonuydu ama bizim için sadece bir başlangıçtı ve bir sonraki bölümün nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

SON SÖZ

Sebastian

14 ay sonra

Restoranımın açılışı ertesi Kasım ayında gerçekleşti . Ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamıştı ve özenle seçtiğim misafirlerim tek tek veya gruplar halinde içeri girerken, sonbaharın sonlarına doğru esen hafif bir hava kapıdan içeri doldu.

"Canım, burası muhteşem," dedi annem Fransızca. Bana havadan iki öpücük gönderdi ve yemek salonunu gözleriyle taradı. "Şehrin en iyi restoranını açtığın için seninle çok gurur duyuyorum."

"Restoran teknik olarak henüz açılmadı, anne," dedim eğlenerek. "Yemeklerin tadına bile bakmadın."

"Lütfen." diye alay etti. "Ben senin annenim. Söylediklerimin doğru olup olmadığını öğrenmek için *beklemem* gerekmiyor. Öyle değil mi, Michel?"

Babam homurdandı. Çevresini daha eleştirel bir gözle inceledi, ancak dikkati tekrar bana döndüğünde konsantrasyondan kaynaklanan kaş çatması yumuşadı.

"Baba."

"Sebastian." Ev sahibesinden bir hoş geldin içeceği aldı ve yeni gelen bir grup insanı süzdü. Aralarında büyük bir gıda sektörü dergisinin baş editörü ve kendi başına ünlü bir moda tasarımcısı olan Christian Harper ve eşi Stella da vardı. Christian'ın hizmetlerinden Whitaker'ı alt etmemize yardım ettiğinden beri yararlanmamıştım, ama bir akşam yemeği davetini hak ediyordu. O olmasaydı bu restoranım olmazdı. "Katılım iyiydi."

Geçtiğimiz on dört ay hayatımın en zor aylarından bazılarıydı. Restoran açmanın getirdiği zorlukların sadece küçük bir kısmı yemekle ilgiliydi. Geri kalanı ise finans, izinler, lojistik ve tedarikçilerle,

müteahhitlerle yaşanan tartışmalardan oluşan bir kabustu. Bazı günler kafamı duvara vurmak ya da tamamen bırakmak istedim, ama Maya ve arkadaşlarım beni bu süreçten geçirdi. Özellikle Xavier, Vault'u açma deneyimi sayesinde çok yardımcı oldu.

Şimdi, on üç ay süren kan, ter ve gözyaşının ardından restoran tamamlanmıştı. Bu gece arkadaşlar, aile ve yakın çevre içindi; yarın ise halka açılacaktı.

Soğuk ter tenimi ıslattı. Restoran açmak, ruhumun bir parçasını koparıp yabancıların tüketimine ve yargısına sunmak gibiydi. Belki sevecekler, belki nefret edecekler, belki de tamamen unutacaklar.

Ama *işte buradaydı* . Başarmıştım ve açılış töreni ya da sonraki haftalar ve aylar nasıl geçerse geçsin, pes etmediğim için kendimle gurur duyuyordum.

Babam bir süre duraksadıktan sonra, "Güzel olmuş," dedi. "Bunu başarmak kolay değildi biliyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Artık onun onayını aramıyordum ama yine de bunu duymak hoşuma gitti. " *Teşekkür ederim* , Baba."

Annem gülümsedi. "Gördünüz mü? İkiniz de sebepsiz yere çok huysuzdunuz." Yanağımı okşadı. "Sizi bırakıyoruz. Eminim yapacak çok işiniz vardır. Ama önümüzdeki hafta akşam yemeğinde görüşürüz, olur mu?"

"Elbette." Babamı Maya'nın ailesiyle konuşmaya götürürken gülümsedim.

Gerçekten de kendi korklarımı ve güvensizliklerimi ona yansıtıyordum. Bir bakıma, babamın beni küçümselediği gibi ben de onu küçümsemiştim. Sandığımdan çok daha güçlüydü.

Sonraki yarım saati konuklarla sohbet ederek geçirdim. En yakın arkadaşlarım ve ailem buradaydı, ayrıca bir avuç önemli yatırımcı ve kanaat önderi de vardı. Xavier ve Sloane, Margaux ile derin bir sohbe dalmışken, Dante ve Vivian da Christian ve Stella ile sessizce konuşuyorlardı.

Killian ile kısaca konuştum. Şaşırtıcı bir şekilde, yanında kimse olmadan gelmişti.

"Yunanistan nasıldı?" diye sordum.

"Ne?" Bana boş boş baktı.

"Yunanistan," diye tekrarladım. "Yazı Milos'taydınız, değil mi?"

"Doğru. İyiydi. Harikaydı." Garip bir şekilde dalgın görünüyordu, ama zaten aylardır tuhaf davranıyordu.

Gözleri girişe kaydı. Bakışlarını takip ederek, büyük bir emlak geliştiricisinin paltosunu velayete gönderdiği ve yanında tanımadığım kızıl saçlı bir kadının olduğu yere baktım.

Killian aniden, "Bir içki daha alacağım," dedi. "Sonra konuşuruz." Arkadaki garsonlara doğru bir masanın etrafından dolanarak ilerledi,

bilerek vestiyer bölümünden uzak durdu.

Garip.

Gayrimenkul geliştiricisi Chandler, tebriklerini iletmek için bana yaklaştı. İş dünyasında çok büyük bir oyuncu değildi; Archer Group'tan Alex Volkov gibi ondan on kat daha güçlü geliştiriciler vardı, ancak şirketi restoranın bulunduğu binanın sahibiydi. Onu davet etmek akıllıca bir iş hamlesiydi.

Hepsi bu kadardı. Soyadı yoktu, onun için kim olduğuyla ilgili bir açıklama da yoktu. Yaşının yarısı kadar görünüyordu ve abartısız bir şekilde oldukça çekiciydi, ama onlardan bir çift oldukları izlenimini alamadım. Hatta, onun orada olmasından rahatsız olmuş gibiydi.

Bana gülümsedi. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı ve gür, kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Yemeklerinizi denemek için sabırsızlanıyorum. Hakkınızda hep harika şeyler duydum."

"Umarım beklentilerinizi karşılar," dedim. Bana bir geyiği hatırlattı; biraz ürkekti ama o kadar nazikti ki, otomatik olarak koruma içgüdülerimi harekete geçirdi.

"Eminim öyle olacak."

Chandler'ı nereden tanıdığını sormak üzereydim ki, dikkatini dağıtmıştı. Restoranın arka tarafına, duvara yaslanmış, içkisini yudumlayan ve alışılmadık derecede dalgın görünen Killian'a bakıyordu.

Bakışlarını kısarak Tate'e doğru baktı. Tate kızardı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Gözlerini kaçırdı ama kızarıklığı geçmedi.

Aman Tanrım. Onu ondan uzak tutması için uyarmak istedim—iyi bir kıza benziyordu ve Killian iyi kızları adeta yutuyordu—ama Chandler hâlâ orada duruyordu, randevusunun (?) dikkatsizliğinden habersizdi.

Sonunda kendi işime baktım ve izin isteyerek oradan ayrıldım.

Başka görüşmem gereken kişiler vardı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp malzeme deposuna girdim. Maya beni bekliyordu, omzunu kuru gıda rafına yaslamıştı.

"Uzun zamanınızı aldı," dedi.

"Onlara erkek arkadaşına iyi şanslar dilemeye *çalıştığımı* söyleyeceğim," diye takıldı, elini göğsüne koyarak. Kalbim dokunuşu altında hızla çarpıyordu. "İşte burada. Başardın. Derin bir nefes al." Sözleri yumuşaktı.

"Öyleyim. Öyle yapacağım." Derin bir nefes aldım. "Mutfağa geri dönmeliyim. Servis yakında başlıyor."

"Biliyorum." Maya parmak uçlarına kalktı ve beni tekrar öptü. "Bir öpücük şans getirsin diye. Bir öpücük de harika bir performans sergiledikten sonra alınsın diye."

"Benden öpücüğü mü esirgiyorsun?"

"Sizi motive edecek *bir* şeye ihtiyacınız var."

Kıkırdadım, sırtışıım yüzümde hâlâ duruyordu, malzeme deposundan çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Etkileşimimiz kısa sürmüştü ama buna ihtiyacım vardı.

O olmasaydı—beni en zor zamanlarımda bir arada tutan ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim zirvelere taşıyan o güzel, inanılmaz, muhteşem kadın olmasaydı—son on üç ayı atlatamazdım. Maya benim gizli silahımdı. Yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirdim.

Personelim mutfağı kontrol altında tutuyordu, ama ben yine de her şeyi üç kez kendim kontrol ettim. Sevdiğim herkes bu gece buradaydı. Eğer yemekler mükemmel olmasaydı ve hastalansalardı, kendimi asla affetmezdim.

Tanıdık bir endişe solucanı göğsümde dolanıp durdu, ama onu bastırdım. Burnumdan yavaşça bir nefes aldım ve verdim. Yemeğimle birine zarar verme korkusundan asla tamamen kurtulamayacağımı düşünmüştüm, ama korku artık beni felç etmiyordu. Önemli olan buydu. Zihnimin bir köşesinde bir hatırlatıcı olarak duruyordu, ama beni kontrol etmiyordu.

Geçtiğimiz yılı tarif üzerinde çalışarak geçirdim. *Sonunda* , neredeyse tesadüfen, sihirli olanı bulana kadar düzinelerce malzemeye denemeler yaptım.

Tarifi o kadar çok denedim ki, uykumda bile yapabilirdim, ama yine de son bir kez tadına bakmak zorundaydım. Ne olur ne olmaz diye.

Deney tabağından bir deniz tarağı aldım, ağızıma koydum ve çiğnedim.

Parlak renkli çilek ve fesleğen sosu, lezzetli kızarmış deniz tarağıyla mükemmel bir uyum sağladı.

Mükemmel .

Geriye dönüp baktığımda, her şey çok basitti. Çilekler, önceki tarifimdeki limonlu beurre blanc sosunun sağladığı aynı asiditeyi sağladı, ancak tatlılıkları yemeğe daha taze ve dinamik bir hava kattı. Maya'nın çilek takıntısı olmasaydı, onları deniz tarağıyla eşleştirmeyi asla düşünmezdim. Buzdolabımızda o kadar çok kutu çilek vardı ki, sürekli farklı tariflerde kullanıyordum ve farkında olmadan altın bulmuştum.

Neyse ki, müşteriler de aynı fikirdeydi. Ben incelememi bitirdikten kısa bir süre sonra servis başladı. Gece boyunca duyulan hayranlık ve takdir mırıltılarından anlaşıldığı kadarıyla, yemekler büyük beğeni toplamıştı.

"Bana bir iyilik yapar mısınız?" Gecenin ortasında baş garsona katlanmış bir not uzattım. "Bunu sekiz numaralı masaya verin." Bu, Maya'nın masasıydı.

Hemen anladı. "Ona ulaştırılmasını sağlayacağım."

Bir dakika önce deniz tarağları kontrol ediyordum. Sonra gözümü kıptım ve servis bitmişti. Arkadaşlarım ve ailem beni tebrik edip restorandan yavaş yavaş çıktılar. Kısa süre sonra, yemek salonunda

oturan tek kişi Maya kaldı.

Onun karşısındaki sandalyeye oturduğumda gözleri ışıldıyordu.

"Kendi restoranınızı açın, tamam. Açılışta herkesi şaşırtın, tamam. Sırada Michelin yıldızı var," dedi. Duraksadı. "Özür dilerim. Üç Michelin yıldızı demek istedim."

Yorgun bedenime rağmen kalbim mutlulukla doluydu, gülümsedim. "Yemeği beğendin demek ki."

"Bu gerçek bir soru mu? Elbette yaptım." Yüzü gururla parlıyordu. "İnanılmazdı. Tebrikler Seb. Bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

"Sensiz bunu başaramazdım," dedim. "Beklediğin için teşekkür ederim. Tatlıya ne kadar düşkün olduğunu biliyorum."

Notumda tatlıyı şimdilik yememesini, böylece birlikte tadını çıkarabileceğimizi belirtmiştim.

"Bana çok teşekkür etme. Neha'nın pastasından o bakmıyorken bir dilim çaldım," dedi ve beni güldürdü.

"Bunu hak ettin. Yılın Gastronomi Etkinliği ödölünü kazanmanın bir parçası olarak bunu kabul et," dedim.

Maya'nın şaşkınlığı ve sevinciyle, ikinci lansmanımız son Dünya Pazarlama Ödülleri'nde prestijli bir ödüle layık görüldü. Etkinlik çok basit olduğu için kazanacağımızı düşünmemişti, ancak bu kadar kısa sürede başardığımız için ekstra puanlar kazanmıştık. Ayrıca, Whitaker'ın ilk etkinliğimizi sabote etmesi nedeniyle özel bir ayrıcalık elde etmiştik.

"Bunu hak ettik ," diye düzeltti beni.

"Bu daha çok senin suçundu, benim değil. Ben sadece yemeklerden sorumluydum."

"Doğru. Çünkü bu önemli değil ki."

Yine de yüzümden bir kahkaha kaçtı.

Gerginliğin etkisiyle gülümsemem soldu ama endişemi belli etmemeye çalıştım.

Restoran, geçen yıl boyunca hazırlık yaptığım tek şey değildi. Nasıl ve ne zaman yapacağım konusunda çok kafa yordum, ama düzinelerce fikri eledikten sonra en basit olanı seçtim. En çok anlam ifade eden de buydu. Umarım Maya da aynı fikirdeydi.

Garson son yemeği getirdi.

Maya'ya diğer herkese sunulan aynı parçalara ayrılmış tarte tatin'i sunmak yerine, onun için özel bir sürpriz hazırlamıştım.

Kalbim ağızımda, sofrayı incelerken onu izledim. Bakışları son öğeye kilitlendi ve keskin bir nefes alışını duydum. Onu alırken parmakları titriyordu.

Bu anı yeterince uzun zamandır bekliyordum. Zamanı gelmişti ve bu restorandaki bu masadan daha iyi bir ortam hayal edemezdim; ondan sonra en çok sevdiğim şeyin kalbiydi burası. Küçük, zarif bir çiçek

aranjmanı havayı mis gibi kokutuyordu ve mum ışığı, restoranımın adıyla oyulmuş narin bir meşe kirişin altında titriyordu: Nouvelle Époque. Yeni Çağ.

Gözlerimi Maya'nın avucunda tuttuğu şeye dikmiş, yüzündeki ifadeden ayırmadım. Gözleri parıltıyordu ve çenesi sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi titriyordu.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Sessizlik acı vericiydi, beklemek ise daha da acı vericiydi. İçimde bir huzursuzluk dalgası yükseldi, daha fazla işkenceye katlanmamak için başka yöne bakmamı istiyordu.

Ama yapamadım ve bu yemek için ne hazırladığımı ya da tam olarak neyin onu bu kadar şaşkın gösterdiğini hatırlamak için masaya bakmama gerek yoktu.

Kore'den ithal edilen çileklerle süslenmiş bir dilim çikolatalı kek.

Dondurma kıvamında, yoğun bir çikolatalı milkshake.

Ve elinde, üzerinde dört basit kelime yazılı bir not vardı:

Benimle evlenir misin?

Maya

Sebastian'ın mükemmel bir yüzükle mükemmel bir evlilik teklifi planlayacağını tahmin etmeliydim; annesinin ailesinde nesilden nesile aktarılan nefes kesici bir markiz kesim pırlanta yüzük. Biraz ironik ve belki de kasıtlı olarak, ailemin artık geçerliliğini yitirmiş olan nişanlanma tarihinden tam iki yıl sonra bana evlilik teklif etmişti.

Şoktan kurtulup tekrar yukarı baktığımda, o çoktan tek dizinin üzerine çökmüş, elinde yüzükle duruyordu.

Hayatımın en kolay "evet"iydi.

Ertesi gün aileme söyledim ve yemin ederim ki Hindistan'daki insanlar annemin sevinç çılgınlığını duymuş olabilirler. Nişanım konusunda o kadar mutluydu ki, Priya kaçtıktan sonra sadece iki kez sinir krizi geçirdi, tıpkı Meera Teyzemin tahmin ettiği gibi. Artık düğün planlama baskısına dayanamıyordu. Ancak, annemin New York'ta onun için büyük bir resepsiyon düzenlemesine izin vermişti, bu da üzerinde anlaşılabilecekleri en iyi uzlaşmaydı.

On beş ay sonra, Sebastian ve ben iki ayrı törenle evlendik. İlki, Fransa'daki ailesinin şatosunda düzenlenen bir resepsiyonla devam eden geleneksel bir kilise düğünüydü. İkincisi ise Udaipur'da bir hafta süren Hint şenlikleriydi. Kuzenimin üç yıl önce evlendiği Jaipur gibi, Udaipur da

Rajasthan eyaletinde bulunuyordu. Ancak, sakın ve pitoresk güzelliği, Jaipur'un canlı ve hareketli ortamından çok farklıydı.

Babam, Radhika'nın düğününü geride bırakmaya kararlıydı ve düğünü yüzyılın olayı yapmak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Konukların hafta boyunca hayranlık dolu sözlerine bakılırsa, bunu başarmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece arkadaşlarımla ve ailemle kutlamayı önemsiyordum, ama bu gösteri ebeveynlerimi mutlu etti, bu yüzden ben de katıldım.

Yemeklerin (ki en sevdiğim gulab jamun da dahildi) ve Sebastian'la evlenmenin yanı sıra, en çok heyecanlandığım şey düğün kıyafetimdi. Aylar boyunca tasarımcı Vian ile çalıştım ve bana özel olarak tasarlanmış, enfes kırmızı ve turuncu bir gelinlik lehenga yaptırdım. İki dupatta ile örtülmüştü; biri gösterişli ve geleneksel, diğeri daha ince ve zarıftı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel işlemlere sahipti. Büyükanmem bana altın ve elmaslı bir aile yadigarı kolye ve küpe seti hediye etmişti; bunları kendi haathphool'um ve annemin özenle yapılmış maang tikka'sı ile birleştirdim. Ellerim düğün öncesi Mehndi töreninden kalma kına ile boyanmıştı ve onlara bakmaktan kendimi alamıyordum.

İşte bu kadar. *Evlenmişim* .

Bunun gerçekliği beni hayrete düşürdü.

Annem gözleri yaşlarla dolarken, "Bütün kızlarımın evlendiğine inanamıyorum," dedi. "Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Lütfen, Shilpa, bu günü kızların doğduğundan beri planlıyorsun." Büyükanmem homurdandı. "Belki şimdi kızlarının evlilik olasılıkları hakkında sızlanmayı bırakıp bahçenle ilgilenmeye odaklanabilirsin. Biraz üzgün görünüyor. Dikkatli olmazsan, Aisha bir sonraki Uluslararası turnuvada tahtını gasp edecek—ah, işte orada. Hadi selam verelim." Annemi, tatlı tezgahının yanında somurtkan bir ifadeyle bekleyen düşmanına doğru yönlendirirken bana göz kırptı.

Büyükanmem minnettar bir gülümseme gönderdim. Annemi çok severdim ama izin verseydim bütün gece konuşmaya devam ederdi.

Resepsiyonun sonuna yaklaşıyorduk. Tüm kadeh kaldırmalar ve resmi gösteriler bitmişti, bu yüzden biraz rahatlayıp Sebastian'ı bulabilirdim; arkadaşları onu bir saat önce kim bilir nereye götürmüşlerdi.

Arkadaşlarım ana sahnelerden birinin yakınında dans ediyorlardı. Ayana bana da katılmam için işaret etti, ama ben gülümsedim ve başımı salladım.

Kalabalığın içinde gözümü süzdüm, kız kardeşlerime, kuzenlerime ve sakallı, saygın görünümlü yaşlı bir beyefendiyle konuşan Meera Teyze'ye baktım. Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim.

Geniş ailemdeki neredeyse herkesi gördüm, ama şunu görmedim—

"Birini mi arıyorsun, *dostum*? " Arkamdan yumuşak, alaycı bir ses geldi.

Arkamı döndüğümde, Sebastian'ın bana gülümsediğini görünce içimdekiler altüst oldu. Bir kez olsun saçlarını nispeten düzgün bir şekilde toplamıştı, gerçi gece boyunca kalın bir tutam kaçmıştı. Alnına düşmüş, biçimli elmacık kemiklerini ve sıcak kehribar gözlerini çerçeveliyordu. Benim gelinliğimin zengin altın ve turuncu tonlarıyla mükemmel bir uyum sağlayan özel dikim krem rengi bir şervani giymişti ve o kadar büyüleyici görünüyordu ki nefesim kesildi.

"Evet, aslında. Kocam ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?" diye masumca sordum.

Kocam. Yeni terime alışmaya çalışıyordum ama çok hoşuma gitti. Hem de çok.

"Seni kendi düğün resepsiyonunda yalnız mı bıraktı?" Başını salladı. "Ne kadar da adi bir herif."

"Eğer seni bir saniye bile gözünden kaçırarak kadar aptalsa, arkadaşları onunla içki içmezse göle atmakla tehdit etse bile, seni hak etmiyor."

"Bunu mu planlıyordunuz?" diye takıldım, rol yapmayı bırakarak.

"Ne yazık ki. Onlara bir tur müsamaha gösterdim, sonra da seni bulmaya geldim. Sen daha iyi bir arkadaşsın. Çok daha zeki ve güzelsin de. Çok az insan Şöhretler Salonu üyesi olduğunu iddia edebilir."

Mutluluktan kızardım. Yıllar boyunca "alanına olağanüstü katkıları" nedeniyle Dünya Pazarlama Birliği'nin Onur Listesi'ne yeni girmiştin. Sadece en az iki kategoride (Yılın Gastronomi Etkinliği ve Uluslararası Pazarlama Mükemmellik Ödülü gibi) ödül kazanmış aktif profesyoneller aday olabiliyordu. Başka birçok kriter de vardı ve içten içe ummuştum ama asla hayal etmeye cesaret edememiştin bu ayrıcalığı elde edeceğimi. Şu anki durumda, altmış yıllık tarihlerindeki en genç Onur Listesi üyesiydin.

Artık dışarıdan onaylanmaya ihtiyaç duymuyordum. Bununla birlikte, sadece belirli bir zafer değil, yıllarca süren çalışmalarımın karşılığını almak da çok iyi hissettirdi. Başarılarımdan tesadüf eseri olmadığını gösteriyordu.

"İyi konuşan ve zeki bir adam." Sebastian elimi tutup beni yakındaki dans pistine götürdüğünde içimde bir heyecan hissettim. "Biraz yalnız hissediyordum, ama sanırım balayımızda bunu telafi edebilirsin..." diye sözümü yarım bıraktım, umutla.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Güzel deneme Sal, ama sürpriz olmasını isteyen sendin. Benden tek bir ipucu bile alamayacaksın."

Surat astım ama haklıydı.

Tüm seyahatin sürpriz olmasını rica ettiğim için detaylarla uğraşmak zorunda kalmamak çok özgürleştiriciydi. O da isteğimi yerine getirdi ve sadece tarihleri ve yanıma ne almam gerektiğini gibi önemli detayları

paylaştı.

Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir ay içinde beş farklı yeri ziyaret edeceğimizi ve bu beş yerin hepsinde bol bol yemek ve seks olacağını biliyordum. Cennet gibi geliyordu.

Sebastian bunu söylemedi ama o gösterişli seyahatin, mektup gizemini kesin olarak çözdüğüm için bana teşekkür etme şekli olduğundan şüpheleniyordum. Onun isteklerine saygı duymuş ve Christian'dan uzak durmuştum, ancak Neville'i okulun mezunlar ağını kullanarak kendim bulmuştum. Şimdi mutlu bir evliliği vardı ve ona gerçeği itiraf ederse mutlu evliliğinin *devam* edebileceğini söylemiştim. Aksi takdirde, karısına onun ürkütücü, sapıkça geçmişini anlatacaktım.

Sahte cevap, Sebastian'ı küçük düşürme yöntemiydi. Okul idaresinden aldığı belgelerimi kullanarak imzamin üzerinden geçmişti ve mezuniyetten önce benimle konuşmaya çalıştığında Sebastian'ı uzaklaştırmıştı çünkü Sebastian'ın mektup hakkında bana soru soracağından korkmuştu. Biz okuldayken yaptıklarını anlamamızı istememişti.

Aptal bir gencin uyguladığı aptalca bir plandı. Sebastian ve benim için işler bu kadar iyi sonuçlanmasaydı daha çok üzülürdüm. Olanları gençliğin aptalca pervasızlığına bağladım ve yoluma devam ettim... tabii ki okulumuzun mezunlar ilişkileri sorumlusunu aradıktan *sonra* . Çoğu okul, görünüşte küçük, on yıllar öncesine dayanan böyle bir ihlale gülerdi, ama bizim okulumuz itibarını ciddiye alıyordu – ve hem benim ailemden hem de Laurent ailesinden gelen cömert bağışları daha da ciddiye alıyordu. Mezunlar ilişkileri sorumlusu o kadar dehşete kapılmıştı ki, Neville'i okulun güçlü mezunlar ağından kara listeye almışlardı.

Sebastian'a söylediğimde, kendisinin de birkaç telefon görüşmesi yapacağını söyledi. Ayrıntı vermedi ve ben de sormadım, ama Neville'i tekrar kontrol ettiğimde, artık şirketinin başkanı değildi.

Bobby, Sebastian'ın himayesindeki bir gençti. Margaux'nun rehberliğinde çok şey öğrenen Sebastian, bu iyiliği başkalarına da aktarmak istedi ve yirmi beş yaşındaki şefi kanatlarının altına aldı. Bobby biraz hırslıydı, ama aynı zamanda son derece yetenekli ve Yeni Çağ'a kendini adamıştı. Balayı tatilimiz sırasında restoranın başına geçmesini sağlayan Sebastian'a hayranlık duyuyordu.

“Eminim başarabilir. Başaramazsa da Margaux ona yol gösterecektir – gerçi keşke orada olmasaydı diyecektir. O benden daha güçlü,” dedi Sebastian. “Her şey yolunda olmalı, yeter ki... anlayacaksın.”

İkimiz de içten içe korktuğumuz şeyi dile getirmediğimiz: Michelin müfettişinin onun yokluğunda gelmesinden duyduğumuz endişeyi.

Sebastian'ın ilk endişelerine rağmen, Nouvelle Époque büyük bir başarıydı. Her zaman böyle olacağını biliyordum, ancak hem eleştirmenlerin hem de müdavimlerin aynı fikirde olduğunu görmek

memnuniyet vericiydi.

Geçen yılın sonlarında ilk Michelin yıldızını kazanmıştı, ama şimdi o yıldızı *koruması* ve umarım kalan iki yıldızı da kazanması gerekiyordu. Bu, bitmek bilmeyen bir stres ve beklenti döngüsüydü ve balayımız için bir ay boyunca işten uzaklaşma isteğini hafife almadım.

Ona bir ayın çok uzun olduğunu ve bir haftaya indirebileceğimizi söylemiştim, ama o ısrar etmişti.

Konuyu açtığımda, "Seninle evlenmek için bu kadar bekledim, balayından kısmak niyetinde değilim," demişti sadece.

Kaşlarım çatılırken Sebastian, "Endişelenme," dedi. "Bir şekilde tüm yıldızları alacağım. Bu yıl olmazsa, gelecek yıl."

"Üç yıldız," diye düşündüm. "İşleri kendin için zorlaştırmayı seviyorsun, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Cezaya bayılıyorum." Beni öptü, nefesi dudaklarımda sıcak ve yumuşaktı. "Ve sana da."

İş hakkında ya da yarın ne kadar erken kalkmamız gerektiği hakkında düşünmüyordum. Aklım balayı destinasyonlarımız hakkında teoriler üretmiyor ya da gelecekte herhangi bir anda başımıza gelebilecek en kötü senaryoları kurmuyordu.

Tamamen buradaydım, bu anın içindeydim. Hikayemiz bir ömür boyu süren bir çalışmanın ürünüydü ve ilk defa, sonu düşünmek yerine yolculuğun tadını çıkarmama izin verdim.

En büyük şey, peşinde koştuğum o tam anlamıyla tatmin olma hissi mi?

İşte buydu. Ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Killian ve Tate'in hikayesini öğrenmek için *King of Lust*'ı okuyun.

Sebastian ve Maya'ya doyamıyor musunuz?

Bonus epiloglarını ücretsiz olarak şu adresten indirebilirsiniz:

anahuang.com/bonus-sahneler

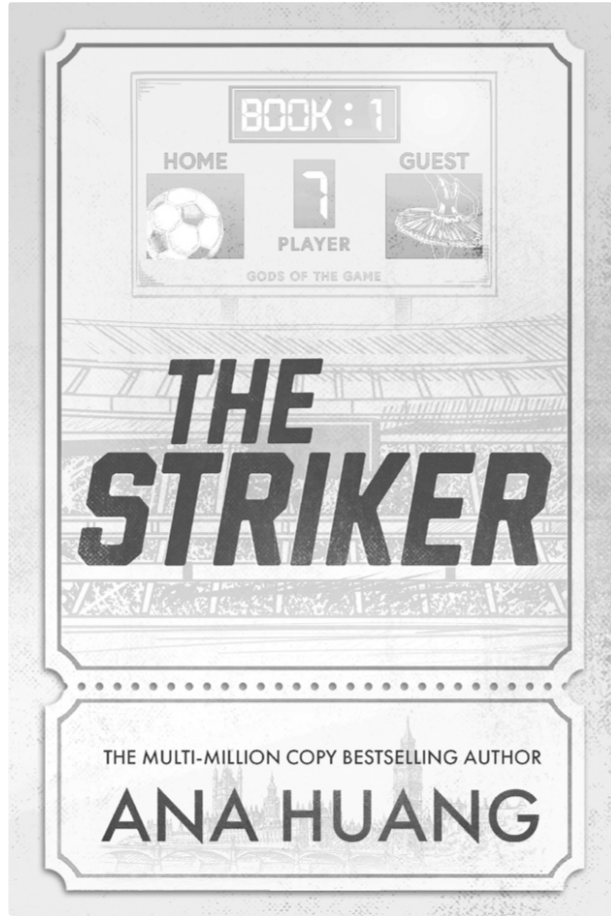
Açgözlülüğün Kralı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, tercih ettiğiniz platformlarda yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

Yorumlar yazarlar için birer ipucu gibidir ve her biri faydalıdır!

Sevgiler, Ana

PS Kitaplarım ve diğer eğlenceli maceralarım hakkında benzer düşünen okuyucularla sohbet etmek ister misiniz? Özel okuyucu grubum Ana's Twisted Squad'a katılın!

Ana Huang'ın "*Oyunun Tanrıları*" serisini, serinin ilk kitabına kısa bir bakışla keşfedin.

Şimdi satışta!

BÖLÜM 1

ASHER

Performans kaygısı yaşamadım ama yetmiş bin kişinin seni becerilirken izlemesi gibi bir şey bir erkeği gerçekten gerginleştiremezdi.

Sol kanat oyuncusundan topu alırken gözlerime ter damladı. Kalabalığın tezahüratları doruk noktasına ulaştı ve içimde küçük bir tedirginlik hissi belirdi.

Genellikle taraftarların coşkusu beni motive ederdi. Sonuçta, büyürken böyle anların *hayalini* kurmuştum. Profesyonel bir sahada oynamak, binlerce kişinin adımı haykırdığını duymak, takımımı zafere taşıyan kişi olmak.

Bu gibi anlar, başardığım ve eleştirmenlerimi haksız çıkardığım anlamına geliyordu; ki bunu defalarca başarmıştım.

Sonuçta ben Asher Fucking Donovan'dım.

Ama bugün, Premier Lig sezon finalinin son dakikasında, kendimi tıpkı Blackcastle'ın en yeni ve en tartışmalı transferi Asher gibi hissettim.

Takımla ilk sezonumdu, ma berabere bitti ve Holchester United'ın ardından lig tablosunda ikinci sıradaydık.

Şampiyonluğu eve götürmek için bir galibiyete *ihtiyacımız vardı* , ancak şu ana kadar ma tam bir felaketler silsilesi oldu.

Burada bir top kaptırma, orada bir penaltı kaçırma... Her yerdeydik ve şampiyonluğun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini adeta görebiliyordum.

Holchester savunmacılarının kalabalığı arasından sıyrılmaya çalışırken hayal kırıklığım giderek arttı. Bocci, Lyle, Kanu—onların numaralarını iyi biliyordum, ama onlar da benimkileri biliyordu.

Eski takımınıza karşı oynamanın sorunu buydu; saklanacak yer yoktu.

Çıkış yolu kalmayınca topu başka bir forvete pasladım ve saatteki geri sayım rakamlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Kırk saniye.

Otuz dokuz.

Otuz sekiz.

Top oyuncular arasında sekip durduktan sonra, hem iyi hem de kötü bir şansın sonucu olarak, Vincent bir kontra atakla topu ele geçirdi.

Beklentimin ağırlığı altında tezahüratlar kısık bir uğultuya dönüştü.

On yedi.

On altı.

On beş.

Topu almak için mükemmel bir pozisyondaydım. Kaleye net bir şut çekme şansım vardı, ama Vincent'in gözlerinin sahada pas verebileceği birini, *herhangi birini* aradığını görebiliyordum.

Kalp atışlarım saatin tik taklarıyla aynı ritimde atıyordu.

Hadi bakalım, seni alçak herif.

Başka kimse *yoktu* . Bu noktada takımımızda gol atabilecek tek oyuncu bendim. Vincent de aynı sonuca

varmış olmalı çünkü çenesini belirgin bir şekilde sıkarak sonunda topu bana attı.

Kalabalığın heyecanı doruk noktasına ulaşmıştı, ama artık çok geçti.

Vincent'ın tereddüt ettiği o birkaç saniyelik an, Holchester'a bir fırsat verdi ve ben topa vurmadan önce topu kaptılar.

Sahada toplu bir inilti yankılandı.

Terleri silmek için gözlerimi kırıştırdım ve odaklanmaya çalıştım, ancak eski takımımın alaycı bakışları ve parlak ışıkların parıltısı, uzun zaman önce o maçtan beri hissetmediğim bir şekilde beni sersemletti.

Beş.

Topu geri çalma girişimi başarısız oldu.

Dört.

Haber başlıkları ve televizyondan kısa görüntüler kafamda yankılanıyordu. *Hain. Yahuda. Satılmış.* 250 milyon sterlinlik rekor transfer bedelini hak etmiş miydim, yoksa Premier Lig tarihinin en pahalı hatası mıydım?

Üç.

Bir mucize eseri, ikinci denemede topu yakaladım.

İki.

Düşünmeye vakit yok.

Bir.

Tekmeledim.

Maçın bitiş düdüğünün tiz sesiyle top auta gitti ve stadyum öylesine sessizliğe büründü ki kulaklarımda kanın uğultusunu duyabiliyordum.

Etrafımda takım arkadaşlarım şaşkınlık içinde dururken, Holchester oyuncularını sevinçle zıplayıp bağırıyordu.

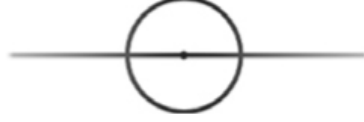
Her şey bitmişti.

Kaybettik.

Blackcastle ile geçirdiğim ilk sezonum -herkesin benden şampiyonluk getirmemi beklediği sezon- sona erdi ve *kaybettik*.

Çevremdeki her şey boğuk bir gürültü ve hareket seline

dönüştü ve kaslarımın ağrısını ya da bir takım arkadaşımın sırtıma attığı teselli edici tokatı neredeyse hiç hissetmedim. Neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

Soyunma odasına doğru yürürken kimse konuşmadı, ama endişe elle tutulur derecede hissediliyordu.

Maç kaybetmekten daha kötü tek şey, maçtan sonra antrenörle yüzleşmekti ve o da oturmamıza fırsat vermeden sahadan ayrıldı.

Frank Armstrong, futbol dünyasında bir efsaneydi. Oyuncu olarak, doksanlı yıllardaki hat-trick serisiyle ünlüydü; teknik direktör olarak ise yenilikçi liderlik yaklaşımı ve çabuk sinirlenen yapısıyla tanınıyordu; bu son özelliği, bize çıkıştığı sırada tam olarak ortaya çıkmıştı.

"Oynadığınız standartlar bunlar mı?" diye sordu. "Bunlar mı lanet olası standartlar? Çünkü size söyleyeyim, şampiyonluk seviyesine bile *yaklaşmıyorlar* . Tamamen berbatlar!"

Odaklanma eksikliği, berbat takım çalışması, uyumsuzluk —sezon ortasında transfer olduğumdan beri bizi rahatsız eden tüm sorunlara değindi ve bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Takıma katıldığımdan beri takım dinamikleri altüst olmuştu. Bunun bir kısmı, sıkı sıkıya bağlı bir kulübe yeni bir üye katmanın doğal bir sonucuydu; daha büyük bir kısmı ise ligin en golcü oyuncusu olan ben ile kulübün yıldız defans oyuncusu ve kaptanı Vincent'ın birbirimizden nefret etmemizden kaynaklanıyordu.

Farklı pozisyonlarda oynuyorduk ama aramızdaki rekabet meşhurdu. Basın ilgisi, statü ve sponsorluklar gibi bizim dünyamızda önemli şeyler konusunda tek gerçek rakibim oydu; ancak en büyük anlaşmazlığımız son Dünya

Kupası'nda yaşananlar yüzünden çıktı.

Dalgıçlık. Kavga. Kırmızı kart.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem, yüzüne yumruk atabilirdim ve koçun takım çalışması hakkında nutuk çekerken bunu yapmamdan hoşlanacağından şüpheliydim.

“DuBois! Donovan!”

Adımı duyduğum anda başımı hızla kaldırdım, Vincent'inki de aynı şekilde.

Koç, görünüşe göre konuşmasını bitirmişti çünkü takımın geri kalanı kıyafetlerini değiştirmek için yavaşça uzaklaşıyordu, o ise bize dik dik bakıyordu.

“Ofisime. *Şimdi* .”

"İkinizi özellikle buraya neden çağırdığımı tahmin etmek ister misiniz?" Koç, kapının tamamen kapanmasını beklemeden söylenmeye başladı, ikinci bölüme geçti.

Vincent ve ben sessiz kaldık.

"Size bir soru sordum."

"Çünkü kaybettik," dedim. "*Kaybettik* " kelimesi midemi bulandırdı.

Kaybetmekten herkes nefret ederdi, ama bugünkü yenilgi benim için özellikle acı vericiydi çünkü Blackcastle'da başarısız olmamı aktif olarak isteyen insanlar olduğunu biliyordum; özellikle de en büyük rakiplerine transfer olduğum için benden nefret eden Holchester United taraftarları.

Büyürken birçok olumsuz eleştiriyle karşılaştım; hiçbir şey başaramayacağımı düşünen öğretmenler, geçici bir heves olduğumu düşünen futbol taraftarları, hayatımın her alanında kirli bilgiler arayan basın mensupları... Ve eleştirmenlerimin haklı olduğunu kanıtlamaktan nefret ediyordum.

"Hayır. Kaybettiğimiz için değil," diye çıkıştı koç. "Çünkü takımın geri kalanı en çok size saygı duyuyor, ama aptalca rekabetiniz oyununuzu etkiledi. En kötüsü de moralinizi bozuyor."

Onun sert bakışları altında koltuklarımıza iyice sindik.

“Bir geçiş dönemi olacağını biliyordum, ama yetişkin olduğunuz için bunu atlatıp işleri yoluna koyacağınızı düşünmüştüm. Ancak, sanki çocuklarla uğraşıyormuşum gibi görünüyor, çünkü işte buradayız, play-off'lardayız ve elde ettiğimiz tek şey, *birlikte çalışmayı* ğrenseydiniz kolayca önlenebilecek bir sürü hata!” Koçun sesi her kelimeyle birlikte yükselerek duvarlardan sızacak kadar yüksek bir hale geldi.

Soyunma odasından gelen kısık sesli konuşmalar belirgin bir şekilde kesildi ve yüzümde utançtan kızarma belirdi.

İlk sezonumuzu böyle bitirmeyi hayal *etmemiştim* .

"Sana hiç bulaşmayalım." Koç sözünü kesti. "Son yirmi saniyede neler oldu böyle? Donovan *tam oradaydı* . Fırsatın varken ona pas vermeliydin. Boşluğu gr, pas ver. Futbolun temel kuralı bu!"

Vincent'in ağzı sıkılaştı. Hepimizin bildiği şeyi söyleyemezdi: Topu hemen pas vermemişti çünkü galibiyet goln benim atmamı istememişti. Basın o vuruşu tekrar tekrar yayınlayacak ve ben de bununla birlikte gelen tüm şöhreti alacaktım. Vincent buna dayanamazdı.

Bencil herif. Onun yerinde olsaydım aynısını yapar mıydım diye hiç düşünmedim.

Antrenörün bakışları keskinleşti. Vincent'in niyetlerini, o dile getirmeden de anlayabilecek kadar uzun süredir kulüp yöneticiliği yapıyordu.

“ocuk gibi davranmak istiyorsanız, size ocuk gibi davranacağım,” dedi. “Normalde sezon dışı antrenmanlarını oyunculara bırakırım, ama bu yaz öyle değil. Bu yaz, ikiniz de Kraliyet Bale Akademisi'nde birlikte çapraz antrenman yapacaksınız.”

" Ne ?"

Vincent ve ben aynı anda patladık.

Kendimi koruma igdm, antrenörün emri karşısında duyduğum şoku bastıramadı. Kulüpler neredeyse *hiçbir zaman* sezon dışı dnemimizi nasıl geçireceğimize dair ayrıntıları dikte etmezdi. Oyuncular dünyanın dört bir

yanından geliyordu, bu da yazın onların eve gitme, ailelerini görme ve istedikleri gibi antrenman yapma şansı olduğu anlamına geliyordu.

"RAB'in direktörüyle zaten konuştum. O da kabul etti," dedi Koç. "Daha önce bir şey söylemedim çünkü son maça kadar ikinizin de toparlanıp kazanıp kazanamayacağınızı görmek istedim. Kazanamadınız, bu yüzden yaz boyunca *aynı* eğitimle özel dersler alacaksınız. O, en iyilerinden biri ve futbolu çok iyi biliyor. Emin ellerde olacaksınız."

Ben kendi ellerim dışında hiçbirinin elinde olmak istemiyordum. Bale ile ilgili hiçbir sorunum yoktu. Her ne kadar bale tekniklerini kullanarak hiç antrenman yapmamış olsam da, bunu yapan oyuncularını tanıyordum ve onlar da bale tekniklerinin güçlerini, esnekliklerini ve ayak hareketlerini geliştirdiğini övüyorlardı.

Ancak ben zaten antrenman planımı oluşturmuştum. Tanımadığım birinin araya girip bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Vincent doğruldu, yüzü hayalet gibi solgunlaştı. "Sakın bana onun..."

"Eğitmeniniz Scarlett DuBois olacak." Antrenör, neşesiz bir gülümsemeye, "Rica ederim," dedi.

DuBois mi? Yani...

"Vincent'in kız kardeşi mi?" diye kekeledim. "Şaka yapıyorsun herhalde. Bu çıkar çatışması!"

Vincent'in kız kardeşini hiç görmemiş veya tanımamıştım, ancak onun hakkında konuştuğunu duymuştum. İkisi yakın arkadaştı, bu da benim şansıma oldu. DuBois kardeşlerin birlikte bana karşı komplo kurmalarına hiç ihtiyacım yoktu.

Vincent, "Kız kardeşimle birlikte antrenman yapmak istemiyorum," dedi. "Bu olmaz... *hayır*."

"İkinizin de bu konuda söz hakkı olmaması iyi bir şey." Koçun ses tonu normale döndü, ancak yine de keskinliğini korudu. "Yönetmen bana onun bu iş için doğru kişi olduğunu ve kişisel bağlarının işini etkilemesine izin vermeyeceğini söyledi. Ona inanıyorum. Bu, ikinizin de Scarlett ile

antrenman *yapacağınız* ve işi ciddiye *alacağınız* anlamına geliyor. Ve beyler?” Bize uyarıcı bir bakış fırlattı. “Döndüğünüzde, birbirinize karşı değil, birlikte çalışabileceğinize beni ikna etmeniz gerekiyor, yoksa yedek kulübesinde oturacaksınız. Takımın kaptanı veya en golcü oyuncusu olmanız umurumda değil. Anladınız mı?”

“Evet efendim,” diye mırıldandık.

Koçun kararı kesindi. Bundan kurtulmak için yapabileceğimiz ya da söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu, bu da koca bir yaz boyunca DuBois kardeşlerle birlikte kalmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Çenem kasıldı.

Scarlett DuBois hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama Vincent ile akraba olduğunu bildiğim için tek bir şey biliyordum: Ondan hoşlanmayacaktım.

Hiç de değil.

Teşekkürler

Bu seriyi ilk tasarladığımda, oburluk günahını seksi ve hayranlık uyandırıcı bir şekilde nasıl yeniden yorumlayacağımdan emin olmadığım için "*Oburluk Kralı*" konusunda gergindim. Ama Sebastian Laurent? O adam sayfaya adım attığı andan itibaren kalbimi çaldı. En sevdiğim erkek baş karakterlerden biri ve kendi mükemmeliyetçi eğilimlerim göz önüne alındığında çok sevdiğim ve kendimle özdeşleştirdiğim Maya için mükemmel bir eşleşme.

Bu çift kalbimde inanılmaz derecede özel bir yere sahip ve onların aşk hikayesini yazarken bir iki damla gözyaşı dökmüş olabilirim. Ama elbette her kitap bir ekip çalışmasının ürünüdür, bu yüzden *Açgözlülüğün Kralı'nın* gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese çok teşekkür etmek istiyorum:

Becca'ya—Rastgele fikirler koleksiyonumu tam teşekküllü bir hikayeye dönüştüren sayısız beyin fırtınası ve Zoom görüşmesi için teşekkür ederim. Sorularım olduğunda veya sadece içimi dökmek istediğimde her zaman yanımda oldun. Böylesine harika bir arkadaş ve fikir alışverişi ortağı olduğun için teşekkür ederim.

Jess ve Kate'e—Arka planda her şeyin sorunsuz yürümesini sağlayan muhteşem asistanlarım. Sızsız bunu başaramazdım!

Brittney, Rebecca, Aishah, Amelie, Chelè, Malia, Tori, Sarah ve Salma'ya—Yazım süreci boyunca verdiğiniz olağanüstü geri bildirimler ve destek için teşekkür ederim. Muhteşem alfa ve beta okuyucular olduğunuz için teşekkürler!

Sonali, Aliya, Kia ve Julia'ya—Hint kültürü ve yemek endüstrisi hakkındaki düşünceli görüşleriniz için teşekkür ederim. Çok şey öğrendim ve hikayenin canlanmasına yardımcı oldunuz. Size minnettarım!

Britt ve Aimee'ye—Yorgun beynimin gözden kaçırdığı tüm yazım hatalarını, yanlışları ve tutarsızlıkları yakaladığınız için teşekkürler. Siz en iyisisiniz!

Kimberly Brower'a ve Park, Fine ve Brower ekibine—En büyük başarıları kutlamaktan en zor zamanlarda bile her zaman yanımda oldunuz. Bu sürekli değişen ve bazen kaotik sektörde bana rehberlik etmeniz ne kadar güven verici olduğunu kelimelerle ifade edemem. Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim.

TRC Designs'tan Cat'e - Kapak tasarımcısı ruh ikizim! Bir kez daha muhteşem bir kapak için teşekkür ederim ve telefonunu milyonlarca mesajla meşgul ettiğim için özür dilerim... Yemin ederim ki gelecekte son dakika telaşlarını en aza indirmeye çalışacağım.

Christa, Madison, Gina, Elena ve tüm Bloom ve Piatkus ekiplerine—Bu serinin altıncı kitabına geldik ve kitapçılarda veya havaalanında bir kopyasını her gördüğümde hâlâ hayrete düşüyorum. Çok çalıştığınız ve hayalleri gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Stephen, Chloe ve Jack'e—İsteyebileceğim en iyi halkla ilişkiler ekibi olduğunuz için. Siz harikasınız!

Son olarak, okurlarıma ve eserimi seven, paylaşan ve destekleyen herkese sesleniyorum: Sizi topluluğum olarak adlandırabildiğim için çok şanslıyım. Bu kitaba olan coşkunuz, son teslim tarihi stresi ve gece geç saatlerdeki kaygı sarmallarından (Maya'ya ne kadar benzediğimi söylemiştim) geçmeme yardımcı oldu ve ister yeni bir okuyucu olun ister başından beri benimle olun, bu yolculukta sizinle birlikte olmaktan dolayı son derece minnettarım.

Sevgilerimle,

Mağara

Ana Huang ile İletişimde Kalın

Okuyucu Grubu:

facebook.com/groups/anastwistedsqwad

Web sitesi: anahuang.com

BookBub: bookbub.com/profile/ana-huang

Instagram: instagram.com/authoranahuang

TikTok: tiktok.com/@authoranahuang

Goodreads: goodreads.com/authoranahuang

Günahın yeni kralına dikkat edin...

ŞEHVETİN KRALI

Asla aşık olmayacağına yemin etmişti... ama bazı yeminler bozulmak için vardır.

Killian ve Tate'in hikayesiyle *Kings of Sin* yolculuğunuza devam edin.

Yakında geliyor

PIATKUS

Bir sonraki Oyunun Tanrısı bölümünü kaçırmayın...

BEKÇİ

**Dünyadaki her kadına karşı koyabilir... istememesi
gereken kadın hariç.**

Noah ve Carina'nın hikayesiyle *Gods of the Game*
yolculuğunuza devam edin.

Yakında geliyor

PIATKUS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM